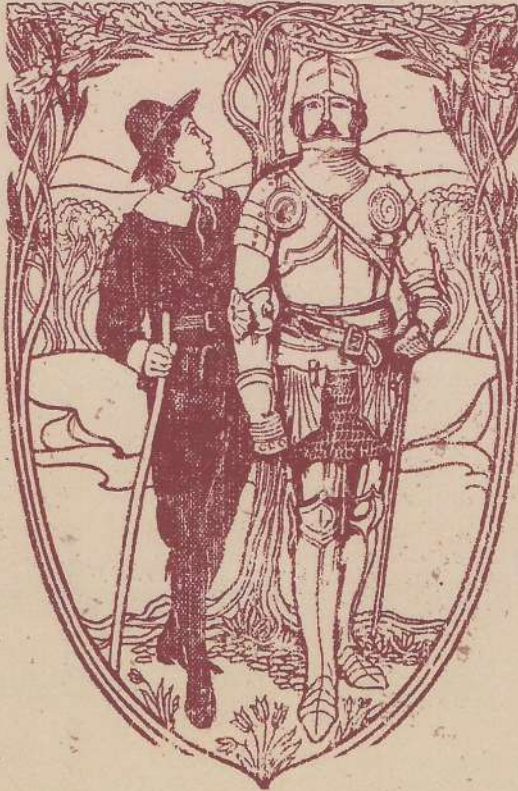

ÇARMIH YOLCUSU

BU DÜNYADAN
GELECEK DÜNYAYA
BİR RÜYA MESELI

JOHN BUNYAN

TÜRKÇESİ: UMUT ALPER CEYLAN

Telemak

JOHN BUNYAN

30 Kasım 1628–31 Ağustos 1688, İngiliz Püriten vaiz. Bedford yakınlarındaki Elstow'dandır, evde eğitim gördü, on altısında İngiliz İç Savaşı'nda Parlamento Ordusu saflarında üç yıl savaştı. Elstow'a dönüşünde baba mesleği tenekeçiliğe devam etti, evlendi ve sonrasında dini ilgileri arttı. Bedford'da Anglikan kilisesi karşıtı gruba katıldı ve vaiz oldu. Monarşinin ihyasından sonra kilisesinin faaliyetleri yasaklandı ve vaizlikten vazgeçmediği için on iki yıl hapis yattı. Hapiste ve sonrasında yazdı. Çıkışından birkaç sene sonra yayımlanan *Çarmıh Yolcusu* yazarını yaşarken meşhur etti. Londra'ya bir seyahat esnasında rahatsızlandı ve 59'unda vefat etti.

John Bunyan

ÇARMIH YOLCUSU
Bu Dünyadan Gelecek
Dünyaya Bir Rüya Meseli

Türkçesi: Umut Alper Ceylan

Telemak Kitap: 20
Edebiyat: 07
Sertifika No: 49472
ISBN: 978-605-73540-9-9
1. Baskı, Aralık 2022

John Bunyan
Çarmih Yolcusu
Bu Dünyadan Gelecek Dünyaya
Bir Rüya Meseli
The Pilgrim's Progress from This World, to
That Which Is to Come (1678)

İlk basım: Bütün Dünya Kitaplığı, 2003.
Türkçesi: Umut Alper Ceylan

Genel Yayın Yönetmeni: Selim Karlıtekin
Kapak: Ömer Faruk Yıldız
Dizgi: Fatih Mutlu

Baskı:
Kitapyurdu Doğrudan Dağıtım
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd.
No: 43 Bahçelievler / İstanbul
kdd.kitapyurdu.com
(Sertifika No: 40675)

Telemak Kitap
Erenköy Mh. Hatboyu Sk. No.6A, 34738
Kadıköy / İstanbul
Tel: 216 467 3948
E-Posta: editor@telemakkitap.com
Web: www.telemakkitap.com

Çarmih Yolcusu Bu Dünyadan Gelecek
Dünyaya Bir Rüya Meseli kitabının yayın
hakları Telemak Kitap'a aittir.
Telemak Kitap, Karint İnşaat Taah.
Yayıncılık Danışmanlık ve Bil. Hiz.
San ve Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

İÇİNDEKİLER

YAZARIN BU KİTABA ÖNSÖZÜ, 9

BİRİNCİ ÖYKÜ

BİR RÜYA BENZERİ..., 17

BİRİNCİ BÖLÜM, 19

İKİNCİ BÖLÜM, 37

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM, 51

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM, 71

BEŞİNCİ BÖLÜM, 83

ALTINCI BÖLÜM, 105

YEDİNCİ BÖLÜM, 117

SEKİZİNCİ BÖLÜM, 139

DOKUZUNCU BÖLÜM, 145

ONUNCU BÖLÜM, 175

İKİNCİ ÖYKÜ, 191

YOLCULUĞUN İKİNCİ BÖLÜMÜNÜ SUNARKEN

JOHN BUNYAN'IN BİRKAÇ SÖZÜ, 193

BİRİNCİ BÖLÜM, 207

İKİNCİ BÖLÜM, 217

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM, 235

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM, 245

BEŞİNCİ BÖLÜM, 265

ALTINCI BÖLÜM, 277

YEDİNCİ BÖLÜM, 315

SEKİZİNCİ BÖLÜM, 327

THE
Pilgrim's Progress
 FROM
 THIS WORLD,
 TO
 That which is to come
 Delivered under the Similitude of a
DREAM

Wherein is Discovered,
 The Manner of his setting out,
 His Dangerous JOURNEY,
 AND
 Safe Arrival at the Desired Country.

By *JOHN BUNYAN*.

The Third Edition, with Additions.

I have used Similitudes, *Hosea*, 12. 10.

Licensed and Entered according to Order.

LONDON,
 Printed for *Nath. Ponder*, at the *Peacock*
 in the *Poultry* near *Cornhil*, 1679.

1679'da basılan 3. edisyondan.

“Misaller kullandım”

Hoşca 12:10*

---

* Ayetin tamamı: “Peygamberlere de söyledim, ve ben rüyetleri çoğalttım, ve peygamberler vasıtası ile misaller kullandım.”

YAZARIN BU KİTABA ÖNSÖZÜ¹

Başta, kalemi elime aldığımda
Yazmak amacıyla değildi asla
Küçük bir kitap yazacağımı, bu tarzda.
Hayır, bir başkasını yazmak istemiştim,² neredeyse
Bitirecekken, ben daha farketmeden, başlamıştım buna.

İşte böyle: Azizlerin yolu ve soyunu,
yazarken bu İncil gününde,
Aniden düştüm bir alegorinin içine,
Onların yolculuğu ve şana giden yol hakkında,
Yirmiden çok mesele belirledim
Bunu yaptığımda, tepemde yirmi tane daha belirdi,
Ve tekrar çoğalmaya başladılar,
Harlanan közden uçuşan kıvılcımlar gibi.
Sonrasında düşündüm, hayır, eğer böyle hızlı çoğalabiliyorsan
Seni kendi haline bırakacağım, *ad infinitum* [sonsuz kadar]
Devam edersen, halihazırda yazdığım
Kitabı yiyip tüketmeyesin diye.

İşte böyle yaptım, fakat aklıma gelmedi
Tüm dünyaya yazdıklarımı sergilemek
Kalemim ve mürekkebimle bu tarzda;

---

¹ Burada Bunyan "Apology" kelimesini kullansa da kelime 17. yüzyılda 'açıklama' anlamındadır. Kitabın 2003 baskısında bu önsöz eksikti. Selim Karlıtekin tarafından çevrilmiştir. Tüm dipnot ve referanslar aksi belirtilmedikçe editöre aittir. Kutsal Kitap'a atıflarda Roger Pooley (Penguin 2009) edisyonundan istifade edilmiştir. Bunyan'ın anlatısında geçen alegorik figürlerin İngilizce karşılıkları ilk geçtikleri yerde verilmiştir.

² Bu kitap *The Heavenly Footman; Or, A Description of the Man That Gets to Heaven*'dir. Kitabın başlığı 1. Korintliler 9:24'teki deyişe isnat eder.

Yapmak istediğim şey
Neydi bilmiyorum; yaptığımı
Komşumun hoşuna gitsin diye de yapmadım: Hayır,
Kendi nefsimi memnun etmek için yaptım.

Boş mevsimlere kapılmadım,¹ karalamalarımla
Harcadım vaktimi, niyetim yoktu boş kalmaya
Aceleyle yazarak kendimi
Başka yöne çektim kendimi, beni kusurlu kılan daha kötü düşün-
celerden .

Böylece keyifle koydum kalemi kâğıda
Düşüncelerim siyah ve beyaza karıştı çabucak.
Yöntemim oturduğundan
Çektikçe geldi,² ben de yazıverdim
Kitabı oluşturma gelinceye dek.
Sizin de gördüğünüz büyüklüğe ulaşmıştı uzunluk ve vüsatça.

Böylece getirdim uçları biraraya,³
Görmek için ötekilere gösterdim:
Kınayacaklar mı doğrulayacaklar mı:
Bazıları 'bırak yaşasın' bazıları 'ölsün',
Bazıları 'John, yayımla' bazıları 'yayımlama',
Bazıları 'hayra geçer' dedi bazıları 'geçmez'.

Bir darboğaza mı girmiştim, neydi en hayırlısı
Elimden en iyi ne gelir bilemiyordum:
Sonunda düşündüm ki, malum ikiye bölündü görüş verenler
Bastıracağım, verilmişti böylece karar.

Düşündüm ve gördüm ki, bazıları basardı
Diğerleriyse tutmazdı bu yolu.
En iyi tavsiyeyi kimin verdiğini ispat için,

---

¹ Metni hapisanede yazmıştır. Bunyan hapisaneye yenilmemek için son derece sıkı çalışıyordu. 12 metin/risale kaleme almıştı. Mahkumlara dini eğitim ve vaazlar veriyordu. Sandalye ayağından flüt oymuştu. Deri işleri yaparak ailesine para da gönderiyordu. 12 yıllık hapis hayatının son zamanlarının ürünüydü *Çarmih Yolcusu*.

² Burada çıkrık analojisi kullanılmaktadır.

³ Metin büyük oranda 1672'de, Bunyan hapisanedeiken tamamlanmıştı. Bunyan bu eserini basmakta tereddütte kalmış, bu şüphesi kitabı 6 yıl çekmecece bekletmesine yol açmıştı.

Bir teste tabi tutmayı uygun gördüm.

Ayrıca düşündüm, eğer basmamı
İsteyenleri memnun etmeyi şimdi reddedersem,
Bilemezdim ve onları yoksun bırakmış olurum
Bu büyük bir hoşnutluktan onları.

Meydana çıkmasını istemeyenlere
Dedim ki, “sizi rencide etmeye isteksizim
Fakat kardeşleriniz bununla mutlu olacak,
Görene kadar sonuçlarını yargı vermekten kaçının.”

Öyleyse bırakın okumayın, yalnız bırakın;
Bazısı löp et sever bazıları kemiği didiklemeyi.
Mazur görmelerini daha iyi olacağını söyledim,
Ve ayrıca itiraz de ettim:

Böyle bir tarzda yazamaz mıydım?
Bu yöntemle yazılmaz mıydı ve hedefe –sizin iyiliğinize–
Ulaşamaz mıydım? Neden yapılamazdı?
Karanlık bulutlar suları taşır, açık renktekilerse hiçbir şey.
Evet, kara ya da ışıltılı, eğer bulutların gümüşten damlalarının
Dünyaya düşmesi sağlanırsa, mahsul alınır.
Öyleyse ikisini de öv, tenkit [*carpeth*] etme birini,
Topla onların beraber vücuda getirdikleri meyveleri
Kimse ayıramaz bir meyveyi diğerinden:
Arz aç olduğunda memnun ederler onu, ama doymuşsa
İkisini de kusar ve bereketlerini sıfırlar.

Balıkçıların tuttuğu yolları görüyorsun
Bir balık tutmak için, ne mekanizmalar geliştiriyorlar:
Tüm zekasını nasıl da ortaya koyuyor bak dikkatle;
Tuzakları, misinaları, oltaları, kancaları ve ağları
Eğer balık yoksa, ne çengel ne misina
Ne tuzak ne ağ onu senin yapabilir:
Bulunmaları gerekir, belki de kışkırtılmaları,
Aksi halde, ne yaparsan yap, yakalanamazlar.¹

¹ Bunyan'ın üslubunu açık olmamakla, “karanlık” ve hileli olmakla suçlayanlara karşı eleştirisini okuyoruz. Bulutlar kara ya da pırl pırl olabilir, her ikisi de mahsulün top-

Kuş avcısı nasıl yakalar avını

Farklı araçlarla! Hepsinin ismini sayamaz bir kişi:
Silahlar, ağlar, ökseli tuzaklar, ateş ve zil:
Sürünür, ilerler, bekler: evet, kim sayabilir
Tüm pozisyonlarını? Fakat bunların hiçbiri
Arzuladığı avlara üstün gelmesini sağlamaz.
Evet, düdük ve ıslık çalması gerekir
Ama böyle yaparsa o kuşu kaçırr.

Eğer bir inci kurbağanın kafasında yaşıyorsa,¹
Ve bir inci istiridye kabuğunda da bulunabiliyorsa
Eğer hiçbir vaadi olmayan şeyler, haizse
Altından dahi iyisini; kim dudak бүker
(böyle bir meyli olanlar) oraya bakmaya,
Ki belki de bulacaklar?
İşte benim küçük kitabım,
(kimselere kendini aldirtacak
resimler içermiyorsa da)
Zirveye yükselen şeylerden azade değildir,
cesur ama boş mefhumlarda mukim.

“Hm, gene de tam tatmin olmadım, senin
Bu kitabın adamakıllı sorgulamaya dayanır mı?”
Neden, nedir mesele? “Belirsiz [*dark*],” Ne gibi?
“Ne de olsa sahte [*feigned*].” Öyleyse ne olmuş?
Kimileri, benimki gibi belirsiz, kurgu kelimeleriyle
Hakikati pırılıtlandırıyor, hüzmelerini parıltıyor.
“Fakat bunlar sağlamlıktan uzak.” Aklındakini söyle;
“Bunlar zayıfları boğdu; metaforlar bizi kör etti.”
Doğrusu, İnsana ulvi olan şeyleri yazanın
Kalemi haline gelir sağlamlık.
Fakat metaforlarla konuştuğumdan

---

lanması için faydalıdır. Balıkçı örneğinde bu farkı bir katman daha derinleştirir: bazen dinin yayılabilmesi için hedefin ‘kamçılanması’, heyecandırılması da gerekebilir. Nasıl ki balıkçıların çeşitli balıklar için çeşitli alet edevatları vardır, Hıristiyanın da farklı kişiler için farklı araçlara başvurması gerekir. Bkz. Matta 4:19.

¹ Kurbağaların kafasında kıymetli mücevherlerin oluştuğuna dair mitik inanca bir gönderme.

Sağlamlık ihtiyacım varsa, *Tanrı'nın* yasaları değil miydi
Onun Müjdesindeki yasalar sunulmamış mıydı
Simgeler, gölgeler ve metaforlarla? Fakat tiksiniyorsun
Onlarda hata bulan herhangi bir aklı başında
Adamdan, hele ki görülsün en yüce hikmete
Taarruzda bulunurken. Hayır, aksine diz çöker
Bulmaya çalışır, iğneler ve deliklerle
Buzağular ve koyunlarla, düveler ve koçlarla,
Kuşlar ve otlarla ve kuzuların kanıyla
Tanrı ona ne söylüyor, ve mutludur bunlarda bulan
Nuru ve lütfü
Öyleyse çok da ileri gitmeyin sağlamlıktan yoksun,
Kaba, yüzeysel olduğum sonucuna varırken;
Sağlam görünüm arzeden her şey sağlam olmayabilir;
Benzetmelerdeki her şey bizi küçümsemez,
Daha incitici şeyleri hafifçe almalıyım,
Ve iyi olan şeyleri ruhlarımızdan mahrum bırakmalıyım.

Karanlık ve bulutlu sözlerim, nasıl sandıklar tutarsa altını
Öyle saklıyorlar hakikati.
Peygamberler ortaya koymak yolunda hakikati
Çokça kullandılar metaforları; evet, kim duyuyorsa saygı
Mesih'e ve de havarilerine, açıkça görmelidir ki,
Hakikatler bu kılıkta gelmiştir bugüne değin .

Mazur görün lakin kutsal metin değil midir,
Üslubu ve ifadesinde sergiler tüm kıvraklığı,
Bunlarla tepeden tırnağa dolu?
Karanlık figürler, alegoriler? Ve fakat aynı kitaptan
Fışkırır o aydınlık - ve o nur hüzmeleri
En karanlık gecelerimizi çevirir gündüze.

Gel dırdırcım [*carper*] bir de hayatına bak,
Ve orada benim kitabımdan daha karanlık satırlar bul
Ve bulursa, evet, söyleyin ona
En iyi yanlarında dahi daha kötü satırlar bulacaktır.

Tarafsızların karşısına çıkalım

Onun zavallı bahsine karşı on kat vermeye cüret edebilirim,
Bahse girerim anlayacaklardır bu satırlarda ne demek istediğimi
Onun gümüşten mabetlerdeki yalanlarından çok daha iyi.¹

Gel Hakikat, kundakta olsan da gel!

Yargıyı bilgilendirir, zihni düzeltir,

Anlayışı memnun eder, teslim olmasını sağlar

İradenin; hafızayı da doldurur o bence.

Hayalgücümüzün memnun ettiği şey;

Aynı şekilde, sıkıntılarımızı yatıştırmaya meyillidir.

*Timoteos'*un sağlam sözler kullanması gerektiğini biliyorum,²

Ve kocakarı masallarını reddetmesi gerektiğini;³

Ama yine de *Pavlus* hiçbir yerde yasaklamaz

Benzetmelerin kullanımını; içinde saklı olan

O altınlar, o inciler ve değerli taşlar kazılmaya değerdi, hem de
büyük bir özenle.

Bir kelime daha eklememe izin ver, ey *Tanrı* adamı!⁴

Gücendin mi? Bir başka kılıkla mı

Koysaydım keşke meselemi ortaya?

Ya da daha açık sözlü mü olsaydım?

Üç şey önermeme izin ver, sonra teslim oluyorum

Benden üstün olanlara, uygun olduğu üzere.

1. Yöntemimi kullanmamın reddedildiği

Kanaatinde değilim, kötüye de kullanıyorum

Sözcükleri, şeyleri, okuyucuları takıp takıştır ya da kaba ol

Figür ya da teşbih kullanırken

Uygulamada; ama, yapabileceğim her şey,

Gerçeğin ilerlemesini şu ya da bu şekilde arayın.

Reddedildim mi dedim? Hayır, iznim var

(Emsallerim de var: *Tanrı'nın* sözlerinden ya da yollarından,

Günümüzde nefes alan herhangi bir insandan

¹ Elçilerin İşleri 19:24

² 2 *Timoteos* 1:13

³ 1. *Timoteos* 4:7

⁴ 1. *Timoteos* 6:11; Bunyan'a itiraz edenler muhtemeldir ki papazlardı.

Daha çok hoşnut olduğu kişilerden),
Bu şekilde fikrimi ifade etmeye, böylece size
Daha mükemmel olan şeyleri beyan edebilirim.

2. Görüyorum ki, ağaçlar kadar ulu insanlar, yazıyorlar
Diyalog tarzında; kimse onları küçümsemiyor onları
Böyle yazdıkları için; Gerçekten de kötüye kullanırlarsa
Hakikati, lanet olsun onlara ve bu amaçla kullandıkları zanaatlerine;
Ama gene de bırakın hakikat özgür olsun
Sana ve bana taarruzlarını gerçekleştirebilsin diye,
Tanrı'nın hoşuna gidecek şekilde.
Çünkü kim daha iyi bilebilir,
Bize çift sürmeyi ilk öğretenen,
Aklımızı ve kalemlerimizi onun tasarımına yönlendirmek için?
Ve o, basit şeyleri kutsalla müjdelers.

3. Bu yöntemle benzerlik taşıyan
Kutsal yazılar buldum birçok yerde; bu meselceler
Bir şeyi bir başka şeyle ortaya koymayı gerektirir;
O zaman bu usulü kullanabilirim ve yine de hiçbir şey
Hakikat'in altın hüzmelerini boğmaz; hayır, bu yöntem
Onun ışınlarını gün gibi aydınlık hale getirecektir.
Ve şimdi kalemimi kaldırmadan önce,
Kitabımın faydasını takdime deyim ve sonra
Hem seni hem de onu o ele teslim edeceğim.
O el ki, güçlüleri aşağı çekip, zayıfların dik durmasını sağlar
Bu kitap gözlerinizin önünde çizer tebeşirle,
Ebedi ödülü arayan adamı;¹
Nereden geldiğini, nereye gittiğini,
Neyi yarım bıraktığını, neyi yaptığını gösterir;
Nasıl koşup durmak bilmediğini de gösterir,
Yücelik kapısına gelene kadar.
Bu da gösteriyor ki, hayat için zinde bir şekilde yola çıkanlar
Sanki kalıcı bir taç elde edeceklermiş gibi;

¹ 1. Korintliler 9:24; Filipililer 3:14.

İşte burada emeklerini kaybetmelerinin ve
Aptallar gibi ölmelerinin sebeplerini de görebilirsiniz.

Bu kitap seni bir seyyah kılacak,
Eğer öğütleriyle kurallarını yerine getirirsen;
Seni kutsal topraklara götürecektir,
Yönergelerini anlarsanız;
Evet, tembelleri aktif hale getirecek,
Körlerin de görmesi için keyifli şeyler yapacak.

Nadir ve faydalı bir şey mi arıyorsunuz?
Bir masalın içindeki gerçeği görmek ister misin?
Unutkan mısın? Yeni yılın ilk gününden
Aralık ayının sonuna kadar her günü hatırlar mısınız?
O zaman okuyun benim masallarımı, çivi gibi saplanacaklar,
Ve belki de çaresizlere teselli olacaklar.

Bu kitap öyle bir üslupla kaleme alındı ki,
Uyuşuk beylerin dahi zihinlerini tesiri altına alır:
Bir yenilik olarak görülse de, içerir
Sadece sağlam ve dürüst İncil ezgileri.

Melankoliden uzaklaşmak ister misin?
Keyiflenip, akılsızlıktan [*folly*] uzakta durmak ister misin?
Bilmeceleri ve açıklamalarını okur musun?
Ya da tefekkürde boğulmayı mı istersin?
Et ayıklamayı sever misin? Yoksa, bulutlarda
Bir adama bakıp, sana konuştuğunu mu duymak istersin?
Henüz uyumamışken bir rüyada olmayı diler misin?
Yoksa bir anda gülüp ağlamak mı istersin?
Kendini kaybeder ve hiçbir zarar görmez misin?
Ve kendini gene efsunsuz bulmak ister misin?
Kendin okursun ama ne okuduğunu bilmezsin
Ve yine de aynı satırları okuyarak
Kutsanmış olup olmadığını bilebilir misin?
Öyleyse gel buraya
Kitabımı, aklını ve kalbini ser yanyana.

BİRİNCİ ÖYKÜ
Bir Rüya Benzeri...

BİRİNCİ BÖLÜM

Dünya denilen bu çölde yürürken, içinde bir de mağarası¹ bulunan bir yere geldim. Biraz uyumak için yattım ve uykuya daldım. Uyurken bir rüya gördüm. Rüyamda paçavralar içinde bir adam gördüm, sırtını evine çevirmiş, elinde bir kitap, sırtında büyük bir yük öylece duruyordu. Elindeki kitabı açtığını ve okuduğunu gördüm. Okudukça ağlayıp titriyordu. En sonunda kendini daha fazla tutamayıp acıklı bir sesle; “Ne yapayım?”² diye feryat etti.

Bu perişan haline rağmen evine gitti ve sıkıntısını elinden geldiğince karısından ve çocuklarından saklamaya çalıştı. Ama sıkıntısı o derece arttı ki, daha fazla dayanamayarak karısına ve çocuklarına; “Sevgili karım ve sevgili çocuklarım, üzerimde duran ağır bir yükten dolayı perişan oldum. Bana kentimizin gökten incek bir ateşle yanacağı gösterildi. Kurtulabileceğimiz bir kaçış yolu bulunmadıkça – ki henüz ben böyle bir yol görmedim– sen, ben ve siz ey çocuklarım, hepimiz bu korkunç yargıda mahvolacağız.” dedi.

Akrabaları bu duruma çok şaşırdılar. Ama onların şaşırma sebebi; adamın söylediklerinin doğru olduğuna inanmaları değil, aksine adamın aklını kaçırmış biri olduğunu düşünmeleriydi. Gün çoktan batmış ve saat de bir hayli geç olmuştu. İyi bir uyku adamı sakinleştirir, kendisine gelir diye düşündüler ve onu hemen yatağına yatırdılar. Fakat gece de onun için gündüz kadar acı doluydu. Öyle ki uyuması gerekirken, bütün geceyi ağlama ve inleyiş içerisinde geçirdi. Sabah ona nasıl olduğunu sorduklarında çok daha kötü olduğunu söyledi ve onlara yeniden öğüt vermeye başladı. Adamın bu

¹ Yeşaya 64:6; Luka 14. 33; Mezmurlar 38:4. Habakkuk 2:2; Elçilerin İşleri 16. 31.

² Elçilerin İşleri 2:37.

tutum ve sözleri karşısında onlar yumuşamak yerine daha da çok sertleştiler. Bu garip belirtilerin belki de adama sert davranarak geçebileceğini düşündüler. Bazen onunla alay ettiler, bazen onu azarladılar, bazen de onu hiç önemsemediler. O ise onlara acımaya, onlar için dua etmeye ve kendi perişan halini anlamak için odasına çekilmeye başladı. Ayrıca kırlarda yalnız başına dolaşp, bazen kitap okur bazen de dua ederdi. Birkaç gün boyunca zamanını bu şekilde geçirdi.

Yine bir gün, her zamanki gibi kırlarda gezindiğini, kitabını okuduğunu ve düşüncelerinde çok rahatsız olduğunu gördüm. Okudukça, daha önceleri olduğu gibi feryat edip, “Kurtulmak için ne yapmalıyım?” diyordu.

Bir tarafa kaçmak istiyormuş gibi oraya buraya bakındığını gördüm. Nereye gideceğini bilmediği için, olduğu yerde öylece kaldı. O anda “Kurtuluş Müjdecisi” [*Evangelist*] adında biri ona yaklaşp neden ağladığını sordu.¹ O da şöyle cevap verdi:

“Efendim elimdeki kitaptan ölüme mahkûm olduğumu ve yargılanacağımı anlıyorum.² Oysa ben yargıcın huzuruna çıkmaya hâzır değilim³ ve ölmek de istemiyorum.⁴”

Hıristiyan terk etmez dünyayı,
Kurtuluş Müjdecisi ile karşılaşmadıkça.
Öbür dünyanın hoş müjdesiyle,
Sevgiyle selamlar Hıristiyan'ı
Ve ona gösterir,
Bu aşağı dünyadan Diğere nasıl yükseleceğini...

Kurtuluş Müjdecisi: Madem buradaki hayat bu kadar çok kötülükle dolu, o halde neden ölmek istemiyorsun?

Adam: Çünkü sırtımdaki bu yükün beni mezardan daha aşı-

---

¹ Eyüp 33:23.

² İbraniler 9:27.

³ İbraniler 9:27.

⁴ Eyüp 16:21.

ğalara, cehennem¹ içine çekeceğinden korkuyorum. Efendim çğer hapse gitmeye razı değılsem, eminim ki beni idam cezasına mahkûm edecek olan hâkimin huzuruna çıkmaya da hazır değılim. İşte bunları düşünmek beni ağlatıyor.

O zaman *Kurtuluş Müjdecisi*: “Durumun buysa, niye duruyorsun burada?” diye sordu.

Adam: “Çünkü nereye gideceğimi bilmiyorum.” diye karşılık verdi.

Bunun üzerine Kurtuluş Müjdecisi ona bir tomar verdi, içinde “Gelecek gazaptan kaçın”² diye yazılıydı. Hristiyan yazıyı dikkatlice okuduktan sonra Kurtuluş Müjdecisi’ne dönerek, “Nereye kaçayım?” diye sordu.

Kurtuluş Müjdecisi: Parmağıyla geniş bir tarlayı göstererek, “Oradaki küçük kapıyı [*Wicket-gate*] görüyor musun?”³ diye sordu.

Hristiyan: Hayır!

Kurtuluş Müjdecisi: Peki oradaki parlak ışığı görüyor musun?⁴

Adam: Sanırım görüyorum.

Kurtuluş Müjdecisi: O ışığı gözünün önünden ayırma ve doğruca oraya git. Küçük bir kapı göreceksin. Kapıyı çaldığında ne yapacağın sana söylenecektir. Sonra adam koşmaya başladı. Ama evinden henüz uzaklaşmamışken karısı ve çocukları durumu fark edip geri dönmesi için arkasından bağırmaya başladılar. O ise kulaklarını parmaklarıyla tıkayarak, “Yaşam, yaşam, sonsuz yaşam!” diye bağırды.⁵ Ve arkasına bile bakmadan ovanın ortasına doğru koşmaya devam etti.⁶

Onun kaçışını görmek için komşuları da dışarıya çıktılar.⁷ O koştukça bazıları onunla alay ediyor, bazıları ona tehditler savuruyor, bazdan da geri dönsün diye arkasından bağırıyordu. Seslenenlerin

---

¹ Yeşaya 30:33.

² Matta 3:7.

³ Matta 7:13-14.

⁴ Mezmurlar 119:105; 2. Petrus 1:19.

⁵ Luka 14:26.

⁶ Yaratılış 19:17.

⁷ Yeremya 20:10.

arasından iki kişi, onun peşine düşüp zorla da olsa onu geri getirme karan aldı. Bunlardan birisinin adı İnatçı [*Obstinate*], diğeriinki ise Yumuşak Başlı'ydı [*Pliable*]. Adam bu süre içerisinde, ayrıldığı ülkeden bir hayli uzaklaşmıştı. Ama peşine düşen iki kişi onu yakalama konusunda kesin kararlıydılar. Ve kısa bir süre sonra ona yetiştiler.

Adam: Neden geldiniz komşularım?

Onlar: "Seni bizimle geri dönmeye ikna etmek için." dediler.

Adam: Bu imkânsız! Siz, Yıkım Şehri'nde [*City of Destruction*] oturuyorsunuz. Ben de orada doğmuştum. Orası öyle bir şehir ki, bugün olmazsa yarın orada öleceksiniz. Mezardan çok aşağılara, ateş ve kükürtle yanan yere düşeceksiniz. Bunun için siz de benimle gelin.

İnatçı: Bu ne demek şimdi! Dostlarımızı ve rahatımızı geride mi bırakalım?

Evet, dedi Hıristiyan, çünkü sizin terk edeceğiniz şeylerin hepsi kavuşmak istediğim yaşamın bir anıyla bile karşılaştırılmaz.¹ Eğer benimle gelip sona kadar dayanırsanız, benim kavuşacağım her şeye siz de kavuşacaksınız. Çünkü orada, benim gideceğim yerde her şey fazlasıyla var.² Hadi gelin ve kendi gözlerinizle görün.

İnatçı: Peki ama uğruna bütün dünyayı terk edip bulmak istediğin şeyler nelerdir?

Hıristiyan: Çürümez, lekesiz ve solmaz bir miras arıyorum;³ öyle ki bu miras, yeryüzünde benzeri olmayan bir güvenlik içerisinde göklerde⁴ saklanıyor. Dahası zamanı geldiğinde bu miras, sabır ve gayretle onu arayanlara karşılıksız olarak verilecektir. Bu söylediklerimin hepsini, elimdeki bu kitaptan aynen okuyabilirsiniz.

İnatçı: Sus artık! Bırak şu kitabı! Bizimle geri gelecek misin, gelmeyecek misin?

Hıristiyan: Hayır, ben dönemem. Çünkü ben elimi sabana⁵ çoktan koydum.

---

¹ 2. Korintliler 4:18.

² Luka 15:17.

³ 1. Petrus 1:4.

⁴ İbraniler 11:16.

⁵ Luka 9:62

İnatçı: Öyleyse haydi, onu bırakıp eve dönelim Yumuşak Başlı. İşte bunun gibi aklını kaçırmış sapık insanlar da var. Bu insanlar bir şeyi bir kere kafalarına taktılar mı, kendilerini akli başında yedi adamdan daha akıllı zannederler.¹

Yumuşak Başlı: Sitem etme! Eğer bu iyi yürekli Hıristiyan'ın dedikleri doğruysa, peşine düştüğü şeyler bizimkilerden çok daha iyi demektir. Benim yüreğim bu dostumla birlikte gitmek istiyor.

İnatçı: Ne! Bir deli daha! Beni dinle ve geri dön. Bu denli aklını yitirmiş biri seni kim bilir nerelere sürükleyecektir. Geri dön, geri dön ve anlayışlı ol!

Hıristiyan: Aman Yumuşak Başlı komşu, sen benimle gel. Bu söylediklerimden başka, çok daha yüce şeyler var. Eğer bana inanmıyorsan, al işte hepsini bu kitaptan oku! Bu kitapta yazılı olan her şey, bunları söyleyen Yüce Kişi'nin kanıyla² onaylanmıştır.

Yumuşak Başlı: Eh, İnatçı ben artık kararımı verdim sayılır. Ben bu iyi adamla gitmek ve şansımı onunla denemek istiyorum.

Hıristiyan'a dönerek: "İyi yoldaşım, peki sen gideceğimiz ülkenin yolunu biliyor musun?"

Hıristiyan: Kurtuluş Müjdecisi adındaki bir adam, önümüzdeki şu küçük kapıya gitmemi söyledi. Orada yol hakkında bilgi alacağız.

Yumuşak Başlı: Haydi öyleyse gidelim, iyi komşu.

Böylece ikisi birlikte yola koyuldular.

İnatçı: Kendi ülkeme döneceğim. Ben sizin gibi yolunu şaşırılmış, hayalperest insanların arkadaşı olamam.

İnatçı kendi ülkesine döndüğü sırada, Hıristiyan ve Yumuşak Başlı sohbet ederek yollarına devam ediyorlardı.

Hıristiyan: Gel Yumuşak Başlı, nasılsın? Benimle gelme kararına sevindim. Görünmeyen şeylerin gücü ve dehşeti hakkında hissettiklerimi şu an İnatçı da hissetseydi, böyle kolayca sırtını dönüp gidemezdi.

Yumuşak Başlı: Anladım. Şimdi senden bir ricam var. Burada iki-

¹ Özdeyişler 26:16.

² İbraniler 9:17-22; 13:20.

mizden başka kimse olmadığına göre şimdi bana gideceğimiz yerdeki şeylerin neler olduğu ve onlara nasıl kavuşacağımız konusu hakkında daha fazla bilgi ver.

Hristiyan: Onlar hakkında konuşamam. Onları aklımda daha iyi anlıyorum. Ama mademki öğrenmek istiyorsun, kitaptan sana onlar hakkında bir şeyler okuyayım.

Yumuşak Başlı: Kitabındaki sözlerin gerçek olduğuna emin misin?

Hristiyan: Evet, kesinlikle eminim. Çünkü bu sözler yalan söylemesi mümkün olmayan biri tarafından söylendi.¹

Yumuşak Başlı: Peki nelerdir bunlar?

Hristiyan: İçinde yaşanacak sonsuz bir egemenlik var ve bu egemenliğin içinde sonsuza² kadar yaşamamız için bize verilecek olan “sonsuz yaşam” var.

Yumuşak Başlı: Peki, daha başka neler var?

Hristiyan: Bize verilecek yücelik taçları ve gökteki güneş gibi parlamamızı sağlayacak elbiseler var.³

Yumuşak Başlı: Bu çok hoş, daha başka neler var?

Hristiyan: Orada ağlayış ve gözyaşı olmayacak. Çünkü o yerin sahibi gözlerimizdeki yaşları silecek.⁴

Yumuşak Başlı: Orada, bizimle birlikte başkaları da olacak mı?

Hristiyan: Orada, onlara baktığımızda gözlerimizi kamaştıracak olan Serafim ve Kerubim melekleriyle birlikte olacağız. Ayrıca orada, bizden önce oraya gitmiş olan binlerce, onbinlerce kutsalı göreceksin. Onlar kırıncı değil, aksine sevgi dolu ve kutsaldırlar. Her biri Tanrı'nın gözü önünde yürümekte ve sonsuza kadar kabul edilmiş olarak O'nun önünde durmaktadırlar.⁵ Kısaca orada altın taçlarıyla ihtiyarları,⁶ altın çelenkleriyle kendisini Rab için saklayıp hiçbir

---

¹ Titus 1:2.

² Yeşaya 45:17; Yunus 10: 27-29.

³ 2 Timoteos 4:8; Vahiy 3:4; Matta. 13.

⁴ Yeşaya 25: 6-8; Vahiy 7:17, 21:4.

⁵ Yeşaya 55:12; 1. Selanikiler 4:16-17; Vahiy 5:11.

⁶ Vahiy 4:4.

kadınla¹ beraber olmamış kutsalları göreceğiz. Yine orada, o yerin RAB'bine olan sevgilerinden dolayı boğazlanıp parçalanmış, ateşte yakılmış, vahşi hayvanların ağızlarına atılmış, denizlerde boğulmuş olanların hepsini ölümsüzlüğü giyinmiş ve sevinçli olarak göreceğiz.²

Yumuşak Başlı: Bunu işitmek bile insanın yüreğini coşturmaya yetiyor. Peki bunlara kavuşabilecek miyiz? Bunlara nasıl sahip olabiliriz?

Hristiyan: O yerin hükümdarı olan RAB'bin kendisi bunları bu kitaba kaydettirdi. Eğer bunu gerçekten istersek, o yerin bütün bereketleri bize karşılıksız olarak bağışlanacak.

Yumuşak Başlı: Çok güzel, iyi dostum! Bu iyi şeyler hakkında duyduklarım beni çok mutlu etti. Haydi öyleyse adımlarımızı hızlandıralım!

Hristiyan sözlerini bitirir bitirmez, ovanın ortasındaki bir bataklığa yaklaştılar. Dikkatsiz oldukları için her ikisi de bu bataklığa düştü. Bu bataklığın ismi Umutsuzluk Bataklığıydı. Bataklıktan kurtulabilmek için bir süre çabaladılar. Hristiyan sırtındaki ağır yükten dolayı çamura batmaya başladı.

Yumuşak Başlı: Ah dostum Hristiyan! Şimdi neredesin?

Hristiyan: Gerçekten ben de biliyorum.

Yumuşak Başlı buna gücenerek ve arkadaşına kızarak cevap verdi: "Bu zamana kadar bana anlattığın mutluluk bu muydu? Eğer yolun başında bu kadar kötü bir olayla karşılaştıysak, yolun sonuna kadar kim bilir daha nelerle karşılaşacağız? Tek isteğim buradan sağ çıkmak, sen o güzel yere [*brave Country*] tek başına sahip ol!" Bunu söyledikten sonra son bir çabalamayla çamurdan kurtuldu ve evinin yolunu tuttu. Hristiyan onu bir daha görmedi.

Hristiyan Umutsuzluk Bataklığı'nda [*Slow of Dispond* (Slough of Despair)] tek başına kalmıştı. Kendi evinden uzaktı, ama küçük kapıya yakın olan tarafa doğru çıkmak için çabaladı. Sırtındaki yükün ağırlığı başarılı olmasını engelledi. Daha sonra Yardım [*Help*]

¹ Vahiy 14:1-5.

² Yuhanna 12:25; 2. Korintliler 5:2; 3:5.

isminde bir adamın ona gelip, “Burada ne yapıyorsun?” diye sorduğunu gördüm.

Hristiyan: Efendim, Kurtuluş Müjdecisi adında biri, gelecek gaptan kurtulmak için buradan da görünen şu küçük kapıya gitmemi söyledi. Oraya giderken bu bataklığa düştüm.

Yardım: Peki ama adım atacağı yere neden dikkat etmedin?

Hristiyan: Beni öyle büyük bir korku sarmıştı ki, kestirme yoldan kaçmak istedim. Ama bu bataklığa düştüm.

Bunun üzerine Yardım: “Ver elini bana” dedi. Böylece Hristiyan elini ona uzattı. Yardım da onu bataklıktan düz zemine çıkarıp yoluna devam etmesini söyledi.¹

Bu olaydan sonra ben, Hristiyan’ı bataklıktan çıkaran adamın yanına giderek: “Mademki Yıkım Şehri’nden şu küçük kapıya gitmek için buradan geçmek gerekiyor, o halde Hristiyanların güvenliği için neden burası onarılmıyor?” diye sordum. Bana şöyle cevap verdi: “Bu bataklık öyle bir yer ki, onarılması mümkün değil. Günahın suçluluğundan kaynaklanan bütün çirkeflik ve pislik doğruca buraya akıyor. Bu nedenle buraya Umutsuzluk Bataklığı denilmiştir. Dahası günahkâr kendi kayıp durumunu fark ettiği an, ruhunun derinliklerinde birçok korku, şüphe ve cesaret kırıcı kuruntu oluşur. İşte bütün bunlar burada birikirler. Buranın bu kadar kötü olmasının sebebi budur. Buranın böyle olmasını Kral da istemiyor.² Kendi yüceliğinin habercileri gözetiminde çalışan işçiler de burayı onarabilmek için iki bin yıldır çalışıyorlar. Bildiğim kadarıyla burası, Kral’ın egemenliğinden getirilen yirmi bin araba yükü malzemeyi ve hatta milyonlarca sağlam ögüdü yutmuştur. Bu konuda deneyimli olanların anlattıklarına göre, kullanılan malzeme bu yerin onarımı için kullanılabilir en iyi malzemedir. Ama ne yazık ki, burası Umutsuzluk Bataklığı. İşçilerin ellerinden geleni yapmalarına rağmen de öyle kalacak.

Gerçi yasaları koyan kişinin [*Law-giver*] emriyle bu bataklığın tam ortasına belirgin ve sağlam basamaklar yerleştirilmiştir.

¹ Mezmurlar 40:2.

² Yeşaya 35:3-4.

Ama hava değişimi olduğu zamanlarda bu yer pisliğini öyle saçıyor ki, ayak basacak tek bir yer bile kalmıyor. Ya da bazen hava açık da olsa, insanın başı dönüp bataklığın içine düşebiliyor. Önemli olan o kapıdan içeri girmektir. Bundan sonra yol sağlam ve iyidir.¹

Bu arada rüyamda Yumuşak Başlı'nın evine vardığını ve komşularının onu ziyarete geldiğini gördüm. Komşularından bazıları ona geri döndüğü için hikmetli dedi, bazıları ise Hıristiyan'a uyup hayatını tehlikeye attığı için ona ahmak dedi. Diğerleri de "Mademki bu yolculuğa başladın, birkaç zorluk karşısında kendini bu derece alçak duruma düşürüp geri dönmemeliydin." diyerek ürkekliğinden dolayı onunla alay ettiler. Yumuşak Başlı ise ürkek ve çekingen bir şekilde onları dinledi. Fakat daha sonraki zamanlarda onların güvenini tekrar kazanarak, hakkındaki dedikoduları durdurdu. Hep beraber Hıristiyan'ı çekiştirmeye başladılar. Yumuşak Başlı'nın hikayesi burada sona erdi.

Hıristiyan yalnız başına yürürken, uzaktan birinin yolunu kesecek bir şekilde üzerine doğru geldiğini gördü. Bir süre sonra bu kişiyle yüzyüze geldiler. Uzaktan gelen adamın adı Dünya Bilginiydi [*Worldly-Wiseman*].² Hıristiyan'ın terk ettiği ülkeye yakın olan, Nefsani Politika [*Carnal Policy*] adı verilen büyük bir kentte oturuyordu. Dünya Bilgini Hıristiyan'la karşılaşınca, onun hakkında bilgisi olduğundan (Hıristiyan'ın Yıkım Şehri'nden kaçış haberi yalnız kendi ülkesinde değil, diğer ülkelerde de duyulmuştu) ve onun zorluklarla dolu yürüyüşünü gördüğünden, inleme, ağlayış ve sıkıntısını da fark ettiğinden hemen söze başladı; "Şimdi nasılsın dostum, sırtındaki bu ağır yükte nereye gidiyorsun?"

Hıristiyan: Evet, gerçekten yüklüyüm! Sanırım bütün yaratıklar arasında benim kadar yüklü olan yoktur. Nereye gittiğimi soruyorsan, ileride duran şu küçük kapıya gidiyorum. Çünkü bu ağır yükten kurtulabilmemin tek yolu orada gizliymiş.

¹ 1. Samuel 12:23.

² Dünya Bilgini karakteri kısmen Bunyan'ın çağdaşlarından Edward Fowler üzerine bina edilmiştir. Fowler'ın *Design of Christianity* (1671) isimli eserine Bunyan bir reddiye yazmıştır: *A Defence of the Doctrine of Justification by Faith* (1671). Yasa Bağlımsızlığı figürü de doktorsu nitelikleriyle Fowler'a yazdığı reddiyede anıştırılır.

Dünya Bilgini: Evli misin? Çocukların var mı?

Hristiyan: Evet, var. Ama yüküm o kadar ağır ki, önceden olduğu gibi zevk alamıyorum artık onlardan. Sanki onların hiçbiri yok gibi!¹

Dünya Bilgini: Eğer sana öğüt verirsem, beni dinler misin?

Hristiyan: İyi ise dinlerim. Çünkü iyi olan öğütlere ihtiyacım var.

Dünya Bilgini: O zaman yükünü hemen sırtından atmanı tavsiye ederim. Çünkü onu atmadıkça, akim asla huzur bulamaz. Tanrı'nın üzerine dökmüş olduğu bereketlerin yararım da göremezsin.

Hristiyan: Benim de aradığım bu işte. Şu ağır yükten kurtulmak! Ama bunu kendi gücümle yapma konusuna gelince; işte buna ne gücüm ne de imkânım var. Ayrıca bütün ülkede bunu sırtımdan indirebilecek bir kişi bile yaşamıyor. Ben de bu yüzden, yükümden kurtulabilmek için bu yoldan gidiyorum.

Dünya Bilgini: Yükünden kurtulmak için bu yolu sana kim tavsiye etti?

Hristiyan: Çok değerli ve saygıdeğer olduğu yüzünden belli olan bir adam tavsiye etti. Hatırladığım kadarıyla onun adı Kurtuluş Müjdecisiydi.

Dünya Bilgini: Sana verdiği bu öğüt için o adama lanet olsun! Dünyada sana tarif ettiği bu yoldan daha tehlikeli ve daha sıkıntı veren bir yol daha yoktur. Eğer onun öğüdünü dinlersen, bu yolun dediğim gibi olduğunu sen de görürsün. Daha şimdiden sıkıntılarla karşılaştığın belli. Çünkü üzerinde Umutsuzluk Bataklığının çamur izleri var. Şunu bil ki gittiğin bu yolda sıkıntılar, acılar, tehlikeler, açlık, çıplaklık, kılıç, aslanlar, ejderhalar, karanlık, ölüm ve daha birçok zorluk seni bekliyor. Bu söylediklerim kanıtlanmış, kesin gerçeklerdir. Beni iyi dinle! Bir insan böyle bir yabancıya kulak verip, kendini bu denli zorlu tehlikelerin kucağına neden atsın ki?

Hristiyan: Ne demek efendim! Sırtımdaki bu yük bütün söylediklerinizden çok daha korkunç! Ve sanırım yükümden kurtulmayı başarabilirsem, yolda karşıma çıkabilecek hiçbir tehlikeye aldırış etmem.

---

¹ 1. Korintliler 7:29.

Dünya Bilgini: Peki sen bu yükü sırtına nasıl aldın? En başta nasıl oldu bu?

Hristiyan: Elimdeki bu kitabı okumakla.

Dünya Bilgini: Ben de bunun böyle olduğunu düşünmüştüm. Kendilerini aşan işlerle uğraşan diğer zayıf insanların başına gelen, senin de başına gelmiş. Senin kapıldığın bu çılgınlığa onlar da senin gibi çabucak kapılıveriyorlar. Bu öyle bir çılgınlık ki, aynı sende olduğu gibi insanları sadece insan olmaktan çıkarmıyor, aynı zamanda ne elde edeceklerini bilmeksizin kendilerini dehşetli tehlikelere sürüklemesini sağlıyor.

Hristiyan: Ben neye kavuşacağımı biliyorum. Bu ağır yükümden özgür olacağım.

Dünya Bilgini: Ama bunca tehlikenin olduğunu bildiğin halde, neden kurtuluşu hala bu yolda arıyorsun? Eğer beni dinleyecek kadar sabrın varsa, bu yolda karşılaşacağın tehlikelerden hiçbirine düşmeden seni isteğine kavuşturacak olan başka bir yol gösterebilirim. Evet, bunun çaresi çok basit! Sana göstereceğim bu yolda sadece tehlikelerden kurtulmakla kalmayacak, büyük bir güven, dostluk ve tatminkârlık ile karşılaşacaksın.

Hristiyan: Size yalvarırım efendim! Bu sırrı bana açın!

Dünya Bilgini: Ne demek! İşte sır oradaki köyde! Köyün adı Ahlak'tır [Morality]. Orada Yasa Bağımlısı [Mr. Legality] adında biri oturuyor. Çok akıllı biridir ve büyük bir ismi vardır. Senin gibi sırtında yükü olanları yüklerinden kurtarmakta çok başarılıdır. Evet, bildiğim kadarıyla bu yolda pek çok kişiye çok büyük yardımları dokundu. Ayrıca yüklerinin ağırlığından dolayı akıllarını yitirmiş olanları iyileştirme yeteneği de vardır. Dediğim gibi ona gitmelisin. Sana hemen yardım eder. Evi buradan bir buçuk kilometre uzakta. Eğer kendisi evde yoksa, Nazik [Civility] adında genç bir oğlu vardır ki, o da babası gibi bu konuda sana yardımcı olacaktır. Orada bu yükten kurtulacaksın. Eğer eski yerine gitmek istemezsen, ki bunu ben de istemem o zaman aileni ve çocuklarını yanına aldirtirsin. Orada uygun fiyatlarla kiralayabileceğin birçok ev var. Bunun yanı sıra yiyecek ve içecekler de iyi ve ucuzdur orada. Orada namuslu

komşular yanında itibarlı ve iyi bir yaşam sürerek, daha mutlu olacağına emin olabilirsiniz.

Dünya Bilgini'nin bu sözleri üzerine, Hıristiyan bir süre tereddüt etti. Ama sonunda kendi kendine, "Eğer bu adamın dedikleri doğruysa, izlemem gereken en akıllıca yol yine bu adamın bana gösterdiği yoldur." diye düşünerek Dünya Bilgini'ne döndü ve; "Efendim bu namuslu adamın evine hangi yoldan gidebilirim?" diye sordu.

Dünya Bilgini: Oradaki tepeyi görüyor musun?

Hıristiyan: Evet, gayet iyi görüyorum.

Dünya Bilgini: O tepenin eteğinden gitmelisin. Karşına çıkacak olan ilk ev onun evidir.

Böylece Hıristiyan yardım göreceği umuduyla kendi yolunu bırakıp, Yasa Bağlımlısı'nın evine doğru yöneldi. Ama tepenin yakınına varınca tepenin çok yüksek, yola bakan kısmının da çok dik ve sarp olduğunu farketti. Bir anda tepe başına yıkılacakmış gibi hissetti ve şaşkınlık içerisinde öylece kalakaldı. Daha ileriye gidemedi. Üstüne üstlük şimdiki yükü başlangıçtakine oranla daha da ağırlaşmıştı. Tepeden de alevler çıkıyordu.¹ Bütün bunlar karşısında korku ve ter içinde titreyerek öylece kalakaldı.²

"Hıristiyanlar dünyasal insanlara kulak verince,
Yollarından sapar ve karşılığını pahalı öderler.
Çünkü Dünya Bilgini Kutsala ancak,
Kölelik ve sefalet yolunu gösterir."

Ve şimdi Dünya Bilgini'nin sözünü dinlediği için üzüntü duymaya başladı. O sırada Kurtuluş Müjdecisi'nin kendisine doğru yaklaştığını gördü. O anda utancından yüzü kızarmaya başladı. Kurtuluş Müjdecisi Hıristiyan'ın yanına vardığında, sert ve sinirli bir yüz ifadesi ile ona bakıp; "Yıkım Kenti'nin surları dışında ağlarken gördüğüm adam sen değil misin?" diye sordu.

¹ Mısır'dan Çıkış 19: 16, 18.

² İbraniler 12:21.

Hristiyan: Evet, saygıdeğer efendim. Gerçekten de ben oyum.

Kurtuluş Müjdecisi: Ben sana küçük kapıya giden yolu göstermemiş miydum?

Hristiyan: Evet, gösterdiniz.

Kurtuluş Müjdecisi: Öyleyse nasıl oldu da bu kadar çabuk yolundan saptın?

Hristiyan: Umutsuzluk Bataklığından çıkar çıkmaz biriyle karşılaştım. Karşıdaki köyde beni yükümden kurtarabilecek bir adam olduğunu söyleyerek beni kandırdı.

Kurtuluş Müjdecisi: Kimdi o?

Hristiyan: Kibar birine benziyordu. Onunla uzun bir süre sohbet ettik ve en sonunda onun tavsiyelerine uydum. Böylece buraya kadar geldim. Ama tepeyi ve bu tepenin yolun üzerine nasıl da sarp bir şekilde uzanmış olduğunu görünce, üzerime düşmesinden korktum ve öylece kalakaldım.

Kurtuluş Müjdecisi: O kibar beyefendi sana neler söyledi?

Hristiyan: Nereye gittiğimi sordu ve ben de söyledim.

Kurtuluş Müjdecisi: Ondan sonra ne söyledi?

Hristiyan: Ailem olup olmadığını sordu. Ben de var dedim. Fakat ona sırtımda olan bu büyük yükten dolayı artık ailemden eskisi kadar hoşnut olmadığımı söyledim.

Kurtuluş Müjdecisi: Peki, daha sonra ne dedi?

Hristiyan: “Yükünden bir an önce kurtulmak ister misin?” diye sordu. Ben de istediğim şeyin zaten bu yükten kurtulmak olduğunu söyledim. Ve bu yüzden de ne yapmam gerektiği konusunda öğüt almak için, küçük kapıya gittiğimi söyledim. Bunun üzerine bana daha iyi ve daha kısa bir yol göstereceğini, üstelik bu yolun sizin tavsiye ettiğiniz yol gibi zorluklar ve güçlüklerle dolu olmadığını söyledi. Bir de bu yol sayesinde, beni sırtımdaki yükten kurtaracak olan kişiye gidebileceğimi söyledi. Ben de ona inandım ve sizin tavsiye ettiğiniz yoldan sapıp, onun tavsiye ettiği yola girdim. Fakat buraya geldikten ve bu şeyleri gördükten sonra, daha önce de dediğim gibi başıma geleceklerden korkup yerimde kaldım. Şimdi ise ne yapacağımı bilemiyorum.

O zaman Kurtuluş Müjdecisi ona dönüp: “Biraz sakin ol! Sana Tanrı’nın Sözü’nü bildireyim” dedi.

Hıristiyan titreyerek ayağa kalktı ve Kurtuluş Müjdecisi okumaya başladı: “Bunları söyleyeni reddetmemeye dikkat edin. Çünkü onlar yeryüzünde kendilerini uyararı reddettiklerinde nasıl kurtulamadılarsa, biz de göklerden bizi uyarandan yüz çevirirsek, bizim kurtulamayacağımız daha kesindir.”¹ Ve “Benim doğru adamım, imanla yaşayacaktır. Eğer geri çekilirse, ondan hoşnut olmayacağım.”²

Daha sonra okuduklarını ona şöyle açıkladı; “Sefalcte düşen bu adam sensin. Yüce Olan’ın öğüdünü reddettin ve ayaklarını esenlik yolundan çekip, kendi yok oluşunu gerektirecek derecede hayatını tehlikeye atmaya başladın.”

O anda Hıristiyan, Kurtuluş Müjdecisi’nin ayaklarının dibine ölü gibi düştü ve “Vay bana mahvoldum!”³ diye feryat etti.

Kurtuluş Müjdecisi bu acıklı durum karşısındaki onu sağ elinden tutup kaldırdı ve şunları okudu; “Bunun için size diyorum ki, insanların işlediği her günah, ettiği her küfür bağışlanacak...”⁴ Ve “İmansız olma, imanlı ol”⁵

Bundan sonra Hıristiyan biraz kendine gelerek Kurtuluş Müjdecisi’nin önünde tekrar ayağa kalktı. Ama hala titriyordu.

Sonra Kurtuluş Müjdecisi sözüne devam etti: “Sana söyleyeceklerimi ciddiye alarak, daha fazla dikkat et. Sana şimdi, seni aldatanın kim olduğunu ve seni kime gönderdiğini söyleyeceğim. Rastladığın kişinin adı Dünya Bilgini’dir. Haklı olarak ona bu isim verilmiştir. Diğer taraftan da sadece bu dünyanın öğretisinden [*doctrine of this world*]⁶ zevk aldığı için ona bu isim verilmiştir. O, her zaman Ahlak Kasabası’ndaki kiliseye gider. Bir anlamda da onun kullandığı bu yöntem, çarmıhtan kurtulma yollarının en akılcısı-

---

¹ İbraniler 12:25.

² İbraniler 10:38.

³ Yeşaya 6:5.

⁴ Matta 12:31; Markos 3:28.

⁵ Yuhanna 20:27.

⁶ 1. Yuhanna 4:5.

dır.¹ Bedensel doğaya [*carnal temper*] ait olduğu için doğru olmalarına rağmen yollarını saptırmaya çalışır. Bu adamda nefret edeceğin üç şey vardır.

1. Seni yoldan saptırması,
2. Çarmıhı sana iğrenç göstermesi,
3. Ayaklarını ölüm hizmetine götüren yola kaydırması,

Birincisi: Seni yolundan saptırmasından ve senin de buna alet olmaktan tiksirmelisin. Çünkü yaptığın şey, Dünya Bilgini'nin öğütlerini dinlemek uğruna Tanrı'nın öğütlerini reddetmektir. RAB şöyle dedi; "Dar kapıdan girmeye gayret edin."² İşte o kapı, sana tarif ettiğim kapıdır. "Çünkü yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır."³ İşte bu adam seni bu kapıdan ve bu kapıya giden yoldan çevirerek neredeyse yok oluşuna sebep olacaktı. Bundan dolayı seni kapıdan çevirmesini nefretle karşıla, onun sözlerine kulak verip yolundan saptığın için de kendini hor gör.

İkincisi: Çarmıhı sana iğrenç göstermek için harcadığı çabayı nefretle karşılamaksın. Çünkü sen "Çarmıhı Mısır hazinelerinden daha büyük bir zenginlik"⁴ olarak görmelisin. Ayrıca Yücelik Kralı dedi ki: "Canını kurtarmak isteyen onu yitirecektir."⁵ Ve "Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını, çocuklarını, kardeşlerini, hatta kendi canını bile gözden çıkarmazsa benim öğrencim olamaz."⁶ Onun için derim ki, gerçeğin "seni sonsuz yaşama götürecektir" dediği yolu, sana yıkıma götüren yol gibi göstermeye çalışan adamın öğretisinden nefret etmelisin.

Üçüncüsü: Ayağını ölüme götüren yola yönelmesini nefretle karşılamaksın. Seni kime gönderdiğini ve gönderdiği kişinin seni yükünden özgür kılmakta ne kadar başarısız olduğunu düşünmelisin. Yükünden seni özgür kılması için gönderildiğin kişinin adı Yasa Bağımlısı'dır. Halen oğullarıyla birlikte kulluk eden Köle

¹ Galatyalılar 6:12.

² Luka 13:24.

³ Matta 7:14.

⁴ İbraniler 11:25-26.

⁵ Markos 8:35; Yuhanna 12:25; Matta 10:39.

⁶ Luka 14:26.

Kadın isimli bir kadının oğludur.¹ Bu kadın, temsilde başına düşmesinden korktuğun Sina Dağı'dır. Eğer kendisi oğullarıyla birlikte kulluk ediyorsa, kulluk eden bir kişi tarafından özgür kılınmayı nasıl beklersin? İşte bunun için Yasa Bağımlısı seni yükünden özgür kılamaz. Şu ana kadar hiç kimse onun aracılığı ile yükünden kurtulamadı. Hayır! Ve kesinlikle kurtulmayacaktır! Yasa'yı yerine getirmeye çalışmakla doğru sayılamazsın. Çünkü Yasa'yı uygulamakla kimse yükünden kurtulamaz. İşte bütün bunlardan dolayı Dünya Bilgini bir düşmandır, Yasa Bağımlısı ise bir aldatici. Yasa Bağımlısı'nın oğlu Nazik'e gelince, onun gülümseyen yüzüne bakma... Aslında o tam bir ikiyüzlüdür ve sana asla yardım edemez. Bu sahtekarların herhangi birinden gelecek öğütlerin hiçbirinde zerre kadar yardım yoktur. Onların öğütleri sadece, seni yönlettiğim yoldan saptırmak için kurulan bir düzendir.

Daha sonra Kurtuluş Müjdecisi söylediklerinin onaylanması için göklere doğru yüksek sesle haykırdı. Bunun üzerine Hıristiyan'ın yanında durduğu o yüksek dağdan sesler ve ateş çıktı. Öyle ki, zavallı Hıristiyan'ın saçları diken diken oldu. Bu sesler şunları söylüyordu: "Yasa'nın gereklerini yapmış olmaya güvenen herkes Yasa'nın laneti altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir."²

Hıristiyan artık ölümden başka hiçbir şey beklemiyordu ve Dünya Bilgini'ne rastladığı ana lanet ederek acı ile ağlamaya başladı. Onun öğüdünü dinlediği için kendisini hor görmeye başladı. Sadece bedenden kaynaklanan bu adamın konuşmalarına nasıl kandığını düşünerek kendinden utandı.

Ve sonra Kurtuluş Müjdecisi'ne dönerek: "Ne dersin efendim benim için hala daha bir ümit var mı? Şu an geri dönüp tekrar o küçük kapıya gidemez miyim? Bu yaptıklarım için tamamen mi terk edileceğim, o kapıdan utançlarım içinde mi geri döndürüleceğim? O adamın öğüdünü dinlediğim için çok pişmanım. Acaba günahlarım bağışlanabilir mi?"

¹ Gal 4:21-27

² Galatyalılar 3:10.

Kurtuluş Mijdecisi: Günahın çok büyük. Çünkü burada iki tane kötülük yaptın. Hem doğru yolu terk ettin hem de yasak olan yollarda yürüdün. Ama yine de kapıdaki adam seni kabul edecek. Çünkü O'nun isteği insanlara iyilik etmektir. Ancak bundan sonra daha dikkatli ol ki bir daha yolundan sapmayasın. "Oğulu öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz. Çünkü öfkesi bir anda alevlenir."¹

---

¹ Mezmurlar 2:12.

İKİNCİ BÖLÜM

Bundan sonra Hıristiyan, vakit kaybetmeden yola koyuldu. Kurtuluş Müjdecisi de onu öptü ve onun için Tanrı'nın bereketlerini diledi. Sonra hızlı bir şekilde yol almaya başladı. Bu sırada ne yolda karşılaştığı kişilerle konuştu ne de kendisine bir şeyler sormak isteyenlere cevap verdi. Sanki yasak yerden geçermişçesine pür dikkat yoluna devam etti. Dünya Bilgini ile karşılaştığı yere gelene kadar kendisini güvenlik içinde hissetmedi. Bir süre sonra Hıristiyan kapıya ulaştı.

Kapının üzerinde: "Kapıyı çalın size açılacaktır."¹ yazılıydı. Böylece ikiden çok kere çaldı kapıyı ve söyledi

İçeri girecek olan kişi,
Önce kapıda durup kapıyı çalsın.
Çalarken şüphe etmesin, Sadece içeri girmeyi düşünsün.
Çünkü Tanrı onu sever, Layık olmayan bir isyankarken,
Her günahını bağışlar.

Böylece Hıristiyan kapıyı çalıp:

"Şimdi buraya girebilir miyim?
Layık olmayan bir isyankarken
Suçlarımın bağışlanması için, içerideki kişi
Bana kapıyı açar mı?
En yücelerdekine hamdlerimi sunmak
O zaman ağzımdan eksik olmaz." diye haykırdı. Nihayet, İyi

---

¹ Matta 7:8.

İstek [*Good-will*] adında bir adam kapıya geldi. Onun kim olduğunu, nereden geldiğini ve ne istediğini sordu.

Hristiyan: Günahla dolu zavallı bir adamım. Yıkım Şehri'nden geliyorum ve gelecek gazaptan kurtulmak için Siyon Dağı'na gidiyorum. Oraya giden yolun bu kapıdan geçtiğini öğrendim. Onun için efendim, acaba girmeme izin verir misiniz?

İyi İstek: Bütün yüreğimle izin veriyorum.

Daha sonra ona kapıyı açtı. Tam içeri girerken İyi İstek onu tutup çaktı.

Hristiyan: Bu ne demek oluyor efendim?

İyi İstek: Bu kapının biraz ötesinde güçlü bir kalc vardır. Önderi Beelzebul'dur. Kendisi ve beraberindekiler içeri girmeden önce belki öldürürüz ümidiyle, bu kapıya gelenlere buldukları kaleden ok atarlar.

Bunun üzerine Hristiyan, "Seviniyorum ama aynı zamanda titriyorum." diye cevap verdi. İçeri girdiğinde kapıdaki adam, oraya gelmesi için ona kimin yol gösterdiğini sordu.

Hristiyan: Kurtuluş Müjdecisi buraya gelmemi, kapıyı çalmamı ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini bana sizin söyleyeceğinizi söyledi.

İyi İstek: Önünde açık bir kapı var ve onu kimse kapayamaz.

Hristiyan: İşte şimdi geçirdiğim tehlikelerin karşılığını almaya başlıyorum.

İyi İstek: Ama sadece sen yalnız başına geldin.

Hristiyan: Çünkü komşularımdan hiçbirisi benim gördüğüm gibi gelecek olan gazabı görmedi.

İyi İstek: Hiçbirinin senin buraya geldiğinden haberi yok mu?

Hristiyan: Vardı. Önce karım ve çocuklarım kaçışımı gördüler ve geri dönmem için arkamdan bağıldılar. Komşularımdan bazıları da arkamdan bağıldılar. Ama ben kulaklarımı tıkadım ve yoluma devam ettim.

İyi İstek: Peki geri dönmeye ikna etmek için hiç kimse peşine düşmedi mi?

Hristiyan: Evet İnatçı ile Yumuşak Başlı peşime düştüler. Ama beni ikna edemeyeceğini görünce İnatçı küfrederek geri döndü. Yumuşak Başlı ise bir süre benimle geldi.

İyi İstek: Peki, neden buraya kadar gelmedi?

Hristiyan: Umutsuzluk Bataklığı'na kadar beraberdik. Oraya vardığımızda birdenbire ikimiz de bataklığa düştük. İşte o an Yumuşak Başlı'nın cesareti kırıldı ve devam etmekten korktu. Bunun üzerine bana sırtını döndü ve "O cesaret diyarım tek başına elde et!" diyerek geri döndü. Bense yoluma devam ettim.

İyi İstek: Yazık, zavallı adam! Göksel Yüceliğe [*Celestial Glory*] ne kadar az değer veriyormuş ki, ona kavuşmak için birkaç zorluğa katlanmaya bile değmez sanmış.

Hristiyan: Yumuşak Başlı hakkında gerçeği söyledim. Eğer kendi hakkımdaki gerçeği de söylesem, ikimiz arasında hiçbir fark göremeyeceksin. Gerçi o kendi evine geri döndü, ama ben de Dünya Bilgini isminde birinin sadece bedensel öğretilerine kulak vererek yolumdan saptım ve ölüm yoluna girdim.

İyi İstek: Sana da mı rastladı o adam? Ne oldu sonra? Yükünden özgür olman için, seni mutlaka Yasa Bağımlısı'na göndermiştir. Onların her ikisi de çok aldatıcıdır. Onun sözlerini dinledin mi?

Hristiyan: Evet, evinin yanındaki o sarp tepenin başıma yıkılacağına zannettiğim o ana kadar Yasa Bağımlısı'nı aramaya cesaret ettim. Ondan sonra vazgeçmek zorunda kaldım.

İyi İstek: O dağ birçok kişinin ölümüne sebep olduğu gibi, daha da birçoklarının ölümüne sebep olacaktır. İyi ki o dağ tarafından parçalanmadan kaçıp kurtuldun.

Hristiyan: Ben orada acı içinde ne yapacağımı düşünürken, beni Tanrı'nın Lütüfü'yla Kurtuluş Müjdecisi karşıladı. Eğer beni karşılamamış olsaydı, kim bilir başıma neler gelecekti! Fakat Tanrı'nın merhametidir ki beni buldu. Yoksa buraya asla gelemeyecektim. Çünkü şu an burada sizinle konuşmayı değil, aksine o dağın altında kalıp ölmeyi hak etmiştim. Ah! Şimdi ise buradan içeri girmem için bana izin veriyorsunuz. Bu ne büyük bir lütf!

İyi İstek: Buraya gelmeden önce yaptıkları bütün kötülöklere

rağmen, gelenlerin hiçbirisini geri çevirmeyiz. Onlar asla dışarı atılmazlar.¹ Şimdi sevgili Hıristiyan, benimle biraz gel de sana gideceğin yol hakkında bilgi vereyim. Önüne bak, bu dar yolu görüyor musun? İşte gideceğin yol budur. Bu yol kutsal atalar, peygamberler, Mesih ve O'nun Elçileri tarafından çizilmiştir. Ve bir cetvelle çizilmiş kadar düzdür. İşte bu yoldan gideceksin!

Hıristiyan: Bir yabancıнын yolunu şaşırabileceği dönemeçli ve dolambaçlı yerler yok mu hiç?

İyi İstek: Bu yola çıkan daha başka yollar da var. Onlar eğri ve geniştir. Fakat bu yol, doğruyu yanlıştan ayırt edebilmen için düz ve dardır.²

Daha sonra Hıristiyan, kendisini sırtındaki bu yükten kurtarıp kurtaramayacağını sordu ona. Çünkü herhangi bir yardım olmasızın, hiçbir şekilde kurtulamayacağı bu yükten henüz özgür kılınmamıştı.

İyi İstek: Onun bu sorusuna; “Yüküne gelince, kurtuluş yerine ulaşınca kadar onu taşımak zorundasın! Buna razı olmalısın! Çünkü oraya ulaştığında o kendiliğinden sırtından düşecektir.” şeklinde cevap verdi.

O zaman Hıristiyan belini kuşatıp yoluna devam etmeye hazırlandı.

İyi İstek: Bu kapıdan biraz ileri doğru gidince Çevirmenin [Interpreter] evine varacaksın. Onun kapısını çalmaksın. O sana çok yüce şeyler gösterecek.

Böylece Hıristiyan, dostuyla vedalaşıp yoluna devam etti.

Hıristiyan, Çevirmenin evine ulaşınca kadar yoluna devam etti. Çevirmenin evine ulaştığında da kapıyı defalarca çaldı. Nihayet biri kapıya gelip, kim olduğunu sordu.

Hıristiyan: Ben bir yolcuyum efendim. Bu evin sahibinin tanıdıklarından birisi, iyiliğim için buraya gelmemi söyledi. İşte bu yüzden evin sahibi ile konuşmak istiyorum. Daha sonra Uyanık evin sahibini çağırılmaya gitti. Biraz sonra da evin sahibi gelip Hıristiyan'a ne

¹ Yuhanna 6:37.

² Matta 7:14.

istediğini sordu.

Hıristiyan: Efendim, ben Yıkım Şehri'nden gelen ve Siyon'a giden bir adamım. Bu yolun başındaki kapıda duran adam, buraya uğrarsam bana yolculuğumda çok yaran dokunacak ve çok yüce olan şeyler öğreteceğinizi söylemişti.

Çevirmen: İçeri buyur. Sana yararlı olacak şeyler göstereceğim.

Adamına mumu yakmasını emrettikten sonra Hıristiyan'a, kendisini izlemesini söyledi. Hıristiyan'ı bir odaya götürdü ve adamına da kapıyı açmasını emretti. Kapı açıldığında Hıristiyan, duvarda asılı olan gayet ciddi bir kişinin resmini gördü. Resimdeki adamın gözleri göğe doğru dikilmişti. Elinde de kitapların en mükemmeli vardı. Dudaklarının üzerinde gerçek olan yazılıydı ve dünya onun arkasında duruyordu. Başının üzerinde bir taç vardı ve sanki insanlara yalvarır gibi bakıyordu.

Hıristiyan: Bunun anlamı nedir?

Çevirmen: Bu resimde gördüğün kişi binde bir rastlanılabilen bir kişidir. Ruhani çocuklar doğurabilir,¹ onlar için doğum sancısı çekebilir² ve Ruh'tan doğduklarında onları besleyebilir. Gözlerinin göğe doğru dikilmiş olması, elinde kitapların en mükemmelinin bulunması ve dudakları üzerinde gerçeğin yazılı olması, onun görevinin günahkarların karanlık eylemlerini bilmek ve açığa çıkarmak olduğunu gösterir. Onun sanki insanlara yalvarır gibi durduğunu görüyorsun. Dünyayı arkasına atmış olması ve başında altın bir tacın bulunması, Efendisine olan hizmet aşkı uğruna şimdiki şeyleri hor gördüğünü ve gelecek dünyada armağan olarak yüceliğe kavuşacağından emin olduğunu gösterir. Sana önce bu resmi gösterdim. Çünkü resimde gördüğün bu kişi, yolda karşılaşılabileceğin güçlüklerin hepsinde sana rehber olmak üzere, ulaşmak istediğin yerin RAB'bi tarafından yetkili kılınmış tek kişidir. Bu gösterdiklerime çok dikkat et. Yolda seni doğru yola yöneltiyor gibi görünen bazı kişilere rastlayabilirsin; ama onların yolu aşağıya, ölüme gider.

Ondan sonra Çevirmen Hıristiyan'ı elinden tutarak hiç süpürül-

¹ 1. Korintliler 4:15.

² Galatyalılar 4:19.

mediği için tozlar içinde kalmış, oldukça büyük bir salona götürdü. Çevirmen orayı o haliyle bir süre inceledikten sonra, odayı süpürmesi için bir adam çağırdı. Adamın odayı süpürmeye başlamasıyla birlikte o denli toz kalktı ki Hıristiyan az kalsın boğuluyordu. Bunun üzerine Çevirmen yanında duran bir kıza; “Suyu getir ve odaya serp” dedi. Kız suyu serptikten sonra salon rahatça süpürülüp temizlendi.

Hıristiyan: Bunun anlamı nedir?

Çevirmen: Bu oda, İncil’in esenliğiyle kutsal kılınmamış bir adamın kalbidir. Toz, insanı tümüyle kirleten onun orijinal günahı ve içindeki kötülükleridir. Onu süpürmeye ilk başlayan Yasa’dır. Fakat suyu serpen kız İncil’dir. Gördüğün gibi, birincisi ortalığı süpürmeye başlar başlamaz toz ortalığı kapladı. Senin de anlayacağın gibi, salon onun aracılığı ile temizlenemez. Aksine, tozun çokluğundan neredeyse boğulacaktın. Bu da Yasa’nın kendi işleyişi ile yüreği günahahtan temizlemek yerine, insanın canındaki günahı arttırdığını, dirilttiğini ve ona güç sağladığını gösterir.¹

Yine kızın odaya su serpip sevinçle süpürdüğünü gördün. Bu da sana, İncil’in nasıl tatlı ve değerli etkisiyle yüreğe geldiğinde kızın su serpip tozları bastırdığı gibi insanın yüreğindeki günahı ve fescadı bastırdığını ve ona olan imanla yüreği temizleyerek Yüce Kral’ın [*King of Glory*] içinde oturabileceği bir yer haline getirdiğini anlatıyor.²

Daha sonra Çevirmen Hıristiyan’ı elinden tutarak küçük bir odaya götürdü. Orada her biri kendi sandalyesinde oturmuş iki çocuk vardı. Büyüğünün adı Tutku [*Passion*], diğèrinin ki ise Sabır’dı [*Patience*]. Tutku son derece mutsuz görünüyordu, Sabır ise gayet sakindi.

Hıristiyan: Tutku’nun mutsuz olmasının sebebi nedir?

Çevirmen: Bu çocukların babası en yüce şeylere sahip olmaları için onlara, gelecek senenin başını beklemelerini söyledi. Oysa, Tutku her şeyi hemen almak ister, Sabır ise beklemeye razıdır.

¹ Romalılar 7:6, 1. Korintliler 15:56; Romalılar 5:20.

² Yuhanna 15:3; Efesliler 5:26; Elçilerin İşleri 15:9; Romalılar 16.25-6; Yuhanna 15:13.

Ondan sonra Tutku'nun yanma birinin geldiğini ve bir torba dolusu değerli eşyayı onun ayaklarının dibine döktüğünü gördüm. Tutku buna son derece sevindi ve Sabır ile alay ederek ona güldü. Fakat kısa bir sürede Tutku onların hepsini harcadı ve elinde paçavradan başka hiçbir şey kalmadı.

O zaman Hıristiyan, Çevirmen'in bu durumu kendisine daha ayrıntılı olarak anlatmasını istedi.

Çevirmen: Bu iki çocuk birer örnekler. Tutku, bu dünyanın insanlarını, Sabır ise gelecek dünyanın insanlarını temsil eder. Çünkü senin de gördüğün gibi, Tutku her şeye şimdi, bu yıl, yani bu dünyada sahip olmak ister. Dünyaya ait olan insanlar işte böyledir. Bütün iyi şeyleri şimdi almak isterler. İyi hisseyi almak için gelecek seneyi, yani öbür dünyayı bekleyemezler. "Eldeki bir kuş, çalındaki iki kuşa bedeldir" atasözü bu insanlar için söylenmiştir. Bu söz onlar için gelecek dünyanın iyilikleri hakkında söylenen bütün Tanrısal tanıklıklardan daha etkilidir. Tutku'nun her şeyi nasıl çabucak harcadığını ve kendisine paçavralardan başka hiçbir şeyin kalmadığını kendi gözleriyle gördüm. Bunun gibi olanların hepsine dünyanın sonunda böyle olacaktır.

Hıristiyan: Şimdi anlıyorum ki, Sabır en yüce hikmete sahiptir ve bunun birçok nedeni vardır. Birincisi en yüce şeyleri bekliyor. İkincisi, Tutku'nun paçavralarından başka bir şeyi kalmayacağı öteki dünyada Sabır kendi yüceliğine kavuşacak.

Çevirmen: Evet, buna daha başka nedenler de ekleyebilirsiniz. Şöyle ki, gelecek dünyanın yüceliği sonsuza kadar geçmez, ama bu dünyanınki hemen geçer. Bunun için iyi şeyleri önce aldı diye Tutku'nun Sabır'a gülmeye hiç hakkı yok. Çünkü kendine ait olan iyilikleri aldığıda Sabır da Tutku'ya gülecektir. Birinci sonuncuya yer vermelidir. Birincinin sırası olduğu gibi sonuncunun da sırası vardır. Ama birinci geçici, sonuncuysa ebedidir. Çünkü sonuncu yerini başkasına vermez. Payını önce alanlar onu çabucak harcarlar. Fakat payını sonda alanlar ona sonsuza dek sahip olurlar. Onun için zengin adam hakkında şöyle yazılmıştır: "İbrahim 'oğlum' dedi, "Yaşamın boyunca senin iyilik payını, Lazar'ın kötülük payı-

nı aldığını unutma. Şimdiyse o burada teselli ediliyor, sen de azap çekiyorsun”¹

Hıristiyan: Sonuç olarak anladım ki, en iyisi, şimdiki şeylere istek duymak değil, aksine gelecek olanları beklemektir.

Çevirmen: Gerçeği söyledin. “Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır.”² Her ne kadar gerçek böyle de olsa, görünen şeyler ile bedensel arzularımız birbirine çok yakın olduğundan ve gelecek şeyler ile bedensel duygular birbirine tamamen aykırı olduğundan, insan kolayca görünen şeylerin sevgisine kapılır ve görünmeyenlerden yabancı gibi uzaklaşır.

Bundan sonra Çevirmen Hıristiyan’ı elinden tutup başka bir yere götürdü. Orada bir duvara karşı ateş yanıyordu.³ Ateşin yanında bir adam durmuş, ateşi söndürebilmek için üzerine olabildiğince su döküyordu. Ateş ise aksine daha da çok alevleniyordu.

Hıristiyan: Bunun anlamı nedir?

Çevirmen: Bu ateş iyiliğin yürekte gördüğü iştir. Onu söndürmek ve bastırmak için üzerine su dökende şeytandır. Fakat senin de gördüğün gibi, ateş daha da çok yükseliyor ve sıcaklığı da artıyor. Bunun nedenini de göreceksin.

Böylece onu duvarın arka tarafına götürdü. Orada elinde yağ kabı olan bir adam gördü. Adam, sürekli olarak ama gizlice ateşe yağ döküyordu.

Hıristiyan: Bunun anlamı nedir?

Çevirmen: Bu Mesih’tir. Yürekte başladığı işi, kendi iyiliğinin yağıyla sürekli olarak devam ettirmektedir. Şeytanın yapabileceği her şeye rağmen kendi halkının canlarında iyiliğini daha da çok pekiştirmektedir.⁴ Ateşin sürekli olarak yanmasını sağlamak için Mesih’in duvar arkasında durması, denemeden geçenler için, canda O’nun iyiliğini görmenin çok zor olduğunu anlatır.

Çevirmen’in Hıristiyan’ı tekrar elinden tutup, güzel bir yere

¹ Luka 16:25.

² 2. Korintliler 4:18.

³ Cizvitlerin ibadet kitaplarında sık rastlanan bir görsel.

⁴ 2. Korintliler 12:9.

götürdüğünü gördüm. Orada görünüşü çok güzel ve görkemli bir saray vardı. Bu sarayı görünce Hıristiyan çok sevindi. Ayrıca sarayın üzerinde, altın giysiler giymiş, bazı kişilerin gezindiğini gördü.

Hıristiyan: Buraya giremez miyiz?

Bu soru üzerine Çevirmen Hıristiyan'ı elinden tutarak kapıya doğru götürdü. Kapının önünde içeriye girmek isteyen bir sürü insan vardı ama bir türlü içeri girmeye cesaret edemiyorlardı. Kapının biraz ilerisinde içeriye girecek olanları yazmak için, önünde bir kitap ile bir mürekkep hokkası bulunan bir adam masa başında oturuyordu. Aynı zamanda, içeriye girecek olanlara ellerinden gelen her kötülüğü yapmaya kararlı birçok zırhlı adamın yolda beklediklerini gördü. Bu durum karşısında Hıristiyan şaşırmıştı. Nihayet herkes bu silahlı ve zırhlı adamlardan korkarak geri dönerken, Hıristiyan, çok cesur ve güçlü bir yiğidin masa başına gelip: "Benim ismimi yazın, efendim." dediğini, hemen sonrasında başına miğferini geçirerek, kılıcını çekip kapıya doğru hızla ilerlediğini ve yolda duran silahlı adamların öldürücü darbelerine rağmen onların üzerine saldırdığını gördü. Cesareti hiç kırılmadan en şiddetli bir şekilde onların üzerine doğru gitti. Böylece saraya girmesine engel olmaya çalışanları yaraladı ama bu arada kendisi de yaralandı.¹ En sonunda ortalarından geçip yolunu açtı ve saraya daldı. Bu arada içerdekilerin ve hatta sarayın üzerinde gezinenlerin çok hoş bir ses ile: "Gir içeri, gir içeri Sonsuz yüceliği [*eternal glory*] kazanırsın!" dediği işitildi. Böylece adam içeri girdi ve onların üzerlerindeki elbiseslerin aynısından bir tane de adama giydirildi. O zaman Hıristiyan gülümseyerek; "Sanırım bunun anlamını tam olarak biliyorum." dedi.

Sonra Hıristiyan, "Ben de oraya gideyim" dedi.

Çevirmen: Hayır, bekle. Sana daha göstereceklerim var. Onları da gördükten sonra gidersin.

Böylece Hıristiyan'ı tekrar elinden tutarak karanlık bir odaya götürdü. Orada demir kafes içinde bir adam oturuyordu. Adam çok

¹ Elçilerin İşleri 14:22.

üzüntülü görünüyordu. Gözleri yere bakarak ellerini kavuşturmuş, yüreği parçalanacakmış gibi ah ederek oturuyordu.

Hıristiyan adama; “Sen kimsin?” diye sordu.

Adam: Ben bir zamanlar şimdi gördüğün gibi değildim.

Hıristiyan: Bir zamanlar ne idin?

Adam: Bir zamanlar ben, hem kendi gözümde hem de başkalarının gözünde, doğru yolda ilerleyen ve imanımı insanlarla paylaşan biriydim. Bir zamanlar, benim de düşündüğüm gibi Göksel Şehir’c [Celestial City] layıktım. Hatta o zamanlar oraya gideceğim için seviniyordum bile.¹

Hıristiyan: Peki şimdi nesen?

Adam: Şimdi ben ümitsizliğe düşmüş bir adamım, bu demir kafes gibi ümitsizliğin içine hapsedildim. Dışarı çıkamıyorum! Ah, artık çıkamıyorum!

Hıristiyan: Peki bu duruma nasıl düştün?

Adam: Ayık ve uyanık olamadım. İstek ve arzularımın gemini elden bıraktım. Kilisemdeyken, bana bağışlanan ışığa ve Tanrı’nın iyiliğine karşı günah işledim. Şeytana yer verdim, o da bana geldi. Yüreğimi o derece katılaştırdım ki tövbe edemiyorum.

O zaman Hıristiyan Çevirmen’e; “Böyle bir adam için hiç ümit yok mu?” diye sordu.

Çevirmen: Bunu sen kendin, bizzat ona sor.

Hıristiyan: Rica ederim sen sor.

Bunun üzerine Çevirmen adama: “Senin için hiç ümit yok mu? Hep böyle Umutsuzluk kafesi içinde mi kalacaksın?” diye sordu.

Adam: Hayır, hiçbir ümit kalmadı

Çevirmen: Neden ama, Kutsal Olan’ın Oğlu çok merhametlidir.

Adam: O’nu kendim için yeniden çarmıha gerdim.² Kişiliğini hor gördüm. O’nun esenliğini hor gördüm. O’nun Kutsal Kanı’nı bayağı saydım. İyilik Ruh’una hakaret ettim. Bunları yaparak kendimi bütün vaatlerden mahrum ettim. Şimdi ise benim için korkular; dehşetli korkular, ürpertici korkular ve beni bir düşman gibi yiyip

¹ Luka 8:13.

² İbraniler 10:28-9.

bitirecek olan şiddetli ateşten ve hükmün dehşetli bekleyişinden başka bir şey kalmadı.

Çevirmen: Kendini neden bu duruma getirdin?

Adam: Bu dünyanın şehvetleri, zevkleri ve menfaatleri için! Onlara sahipken onlardan çok hoşnuttum. Ama şimdi bunların hepsi beni yılan gibi sokuyor ve ateşten birer kurt gibi içimi kemiriyor.

Çevirmen: Peki artık geri dönemez ve tövbe edemez misin?

Adam: Tanrı bana tövbe yolunu açmadıkça tövbe edemem, çünkü sözdinlemezliğin tutsağım. O'nun Sözü artık beni iman etmem için teşvik etmiyor. Evet, beni bu demir kafese hapseden kişi bizzat Kendisi'dir. Dünyadaki hiçbir insan artık beni bu kafesin içinden çıkaramaz. Ah, sonsuzluk! Sonsuzluk! Sonsuzlukta karşılaşacağım sefaletle kucaklaşmış olacağım.

O zaman Çevirmen Hıristiyan'a dönerek: Bu adamın sefaletini her zaman aklında tut ve bu sana sürekli bir uyan olsun" dedi.

Hıristiyan: Bu ne korkunç bir şey! Ya RAB, bana yardım et ki, ayık ve uyanık olayım ve bu adamın düştüğü duruma neden olan her şeyden kaçmak için durmadan dua edeyim.

Sonra Çevirmen'e dönerek: "Efendim, artık yoluma devam etme zamanı geldi, değil mi?" dedi.

Çevirmen: Sana son bir şey daha gösterinceye kadar bekle, sonra yoluna devam edersin.

Böylece Hıristiyan'ı yeniden elinden tutarak onu başka bir odaya götürdü. Orada yataktan yeni kalkan bir adam vardı. Elbiselerini giyerken tir tir titriyordu.

Hıristiyan: Bu adam neden böyle titriyor?

O zaman Çevirmen, adama neden titrediğini Hıristiyan'a anlatmasını söyledi.

Adam: Bu gece rüyamda gökyüzünün aşın derecede karardığını gördüm. Aynı zamanda beni ölüm dehşetine düşürecek kadar korkunç bir şekilde şimşek çakıyor ve arkasından gök gürlüyordu. Sonra yukarı baktım ve bulutların çok süratli hareket ettiklerini gördüm. O arada yüksek sesli bir boru çalındı ve birinin bulutlar üzerinde oturmakta olduğunu, arkasından binlerce göksel varlığın

geldiğini gördüm. Hepsi ateş alevi gibiydiler. Gökyüzü de ateşler içinde yanıyordu. O zaman bir sesin şöyle dediğini işittim: “Kalkın ey ölüler, hükme gelin!” O ses üzerine kayalar yarıldı, mezarlar açıldı ve ölüler dirildi. Bazıları aşın derecede sevinçliydi ve yukarı bakıyordu. Bazıları ise dağların ve kayaların altına saklanmaya çalışıyordu.¹ Ondan sonra Bulutların Üzerinde Oturan’ın [*the man that sat upon the cloud*] kitabını açtığını ve insanlara yakınına gelmelerini emrettiğini gördüm. Bununla beraber O’nun huzurundan şiddetli bir alev yayılıyordu. Bu alev hâkim ile insanlar arasında belirli bir mesafe kalmasını sağlıyordu.² Bir de Bulut Üzerinde Oturan’ın, kendisine hizmet eden meleklerle: “Delicelerle samanı bir araya toplayın ve onları ateş gölüne atın”³ dediğini duydum. Bunun üzerine ayaklarımın hemen dibinde cehennem kuyusu açıldı. Onun ağzından korkunç seslerle birlikte müthiş derecede duman ve ateş közleri çıkıyordu. Yine aynı meleklerle: “Buğdayımı ambara toplayın”⁴ denildi. Bu emir üzerine, birçoklarının alınıp bulutlarla götürüldüğünü, fakat kendimin geride yerde bırakıldığımı gördüm. Ben de saklanmaya çalıştım, ama Bulut Üzerinde Oturan, gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Günahlarım aklıma geldi. Vicdanım da beni mahkûm ediyordu.⁵ İşte bu esnada uykudan uyandım.

Hıristiyan: Ama bu görümde seni bu derece korkutan nedir?

Adam: Ne demek? Bir an yargı gününün geldiğini sandım ve ben o güne hazır değilim. Ama beni en çok korkutan şey meleklerin bazılarını götürürken, beni bırakması ve tam benim durduğum yerde ağzını açan cehennem kuyusuydu ve vicdanım da bana acı veriyordu. Ben böyle düşünürken Hakim’in gözleri sürekli benim üzerimdeydi. Ve O’nun gözlerinden öfke saçılıyordu.

O zaman Çevirmen Hıristiyan’a: “Bütün bunları ciddi bir şekilde düşündün mü?” diye sordu.

---

¹ 1. Korintliler 15:52; 1. Selanikliler 4:16; Yahuda 14; Yuhanna 5:28-9; 2. Selanikliler 1:7-8; Vahiy 20:11-14; Yeşaya 26:21; Mika 7:16-7; Mezmurlar 95:1-3; Daniel 7:10.

² Malaki 3:2-3; Daniel 7:9-10.

³ Matta 3:12; 13:30; Malaki 4:1

⁴ Luka 3:17

⁵ Romalılar 3:14-5.

Hıristiyan: Evet, bunlar beni hem umutlandırıyor hem de korkutuyor.

Çevirmen: İyi, bütün bunları aklında öyle sıkı tut ki, gideceğin yolda seni ileriye iten üvendire gibi olsunlar.

Bundan sonra Hıristiyan yoluna devam etmek üzere hazırlanmaya başladı.

Bu sırada Çevirmen ona: “Göksel Şehir’e giden yolda sana eşlik için Tesellici [*Comforter*] daima seninle olsun, sevgili Hıristiyan.” dedi.

Böylece Hıristiyan ağzında şu sözlerle yoluna devam etti:

“Burada zor bulunan ama çok güzel olan şeyler gördüm! Gideceğim yolda beni sabit kılacak.

Hem değerli hem de dehşetli şeyler!

O halde onlar üzerinde düşünüyüm ve onların bana, Ne için gösterildiklerini anlayayım.

Çok teşekkür ederim sana, ey iyi Çevirmen!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hıristiyan'ın gideceği yolun her iki tarafı Kurtuluş [*Salvation*] adı verilen duvarlarla çevriliydi.¹ Hıristiyan büyük zorluk içerisinde bu yoldan yukarı doğru koştu. Zorluğun sebebi sırtındaki yüküdü. Yokuşun en yüksek yerine gelene kadar durmadan koştu. Oraya ulaştığında dikili bir çarmıhla karşılaştı. Biraz aşağısında da bir mezar vardı. Hıristiyan çarmıhla karşılaştığı anda omuzundaki yük çözülüp yere düştü. Ve aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı. Mezarın ağzına gelinceye kadar yuvarlandı ve en sonunda mezarın içine düştü. O andan sonra o yükü bir daha hiç görmedim.

Hıristiyan yükünden kurtulduktan sonra, büyük huzur ve mutluluğa kavuştu. Sevinç dolu bir yürekle; "Acılarımla bana rahat, ölümlüyle bana yaşam verdi." dedi.

Bundan sonra, bir süre için hayranlık dolu bakışlarla çarmıhı izledi. Çünkü hala daha çarmıha bakar bakmaz bütün yükünden kurtulmasının şaşkınlığı içindeydi. Bu şekilde, gözlerindeki yaşlar yanaklarından bir sel gibi süzülünceye kadar, çarmıha bakmaya devam etti.² Orada durmuş gözleri yaşlı bir halde çarmıha bakarken, üç kişi onun yanına geldi. "Sana esenlik olsun!" sözleriyle Hıristiyan'ı selamladılar. İçlerinden birisi ona; "Günahların bağışlandı." dedi.³ Bir diğeri ise Hıristiyan'ın üzerindeki paçavraları çıkararak, ona yeni bir elbise giydirdi.⁴ Ve sonuncusu da onun alınına bir işaret koyarak eline mühürlenmiş bir tomar verdi ve hemen sonra koşar-

---

¹ Yeşaya 26:1.

² Zekeriya 12:10.

³ Markos 12:5.

⁴ Zekeriya 3:4.

ken tomara bakmasını, Göksel Kapı'ya [*Celestial Gate*] geldiğinde bu tomarı içeriye vermesini söyledi.¹ Daha sonra yabancılar Hıristiyan'ın yanından uzaklaştılar.

“Kim bu yolcu? Ağlayan Hıristiyan'ın ta kendisi.
Nasil şimdi böylesine görkemli ve böylesine sevinçli?
Evet gerçek şu ki;
Eski şeyler geçti ve artık her şey yenilendi.
Şaşılacak şey! O şimdi başka biri!”

Bunun üzerine Hıristiyan sevincinden üç kez zıpladı ve ağzında şu sözlerle yoluna devam etti:

“Bunca yolu günahımın yüküyle birlikte yürüdüm,
Tâ ki buraya gelinceye kadar.
İçinde yaşadığım acıdan zerre kadar rahat bulamadım,
Ne harika bir yerdir çarmıhın durduğu yer!
Burası mutluluğumun başladığı yer olmamalı mı? Burası
yükümden kurtulduğum yer olmamalı mı?
Burası yaralarımın sarıldığı yer olmamalı mı?
Ah! Kutsal çarmıh, kutsal mezar ve en kutsalı da Orada
benim için asılan Yüce Kişi!”

Daha sonra Hıristiyan bir vadinin aşağı yakasına geldi. Orada yoldan biraz sapmış ve ayaklarına zincir vurulmuş halde uyuyan üç kişi gördü. Birinin adı Basit [*Simple*], diğerinin adı Tembellik'ti [*Slolth*]. Sonuncusunun adıyla Haddini Bilmez'di [*Presumption*].

Hıristiyan onları uyandırmak için “Gemi direğinin tepesine yatmış adama benziyorsunuz” diye seslendi ve sözlerine şöyle devam etti: “İşte dipsiz uçurum olan Ölü Deniz altımızdadır.² Onun için kalkın ve hmcn buradan kaçın. Eğer isterseniz zincirlerinizden kurtulmanıza da yardım edebilirim. Çünkü eğer aslan gibi kükreyen düşman buradan geçerse, kesinlikle ona yem olursunuz.”³

¹ Efesliler 1:13.

² Mezmurlar 23:24.

³ 1. Petrus 5:8.

Hıristiyan'ın bu sözleri üzerine adamlar ona bakarak konuşmaya başladılar.

Basit: Ben tehlike falan görmüyorum.

Tembellik: Biraz daha uyumalıyım.

Haddini Bilmez: Her koyun kendi bacağından asılır. Sana daha nasıl cevap vereyim?

Bu sözleri söyledikten hemen sonra tekrar uykuya daldılar. Hıristiyan da yoluna devam etti. Ama böylesi bir tehlikenin içindeyken bütün yüreğiyle kendilerine yardım etmek, onları zincirlerinden kurtarmak isteyen bir adamın iyiliğini bu derece hafife almaları onu gerçekten çok üzdü. O bunları düşünürken iki kişinin dar yolun sol tarafındaki duvardan atlayıp kendisine doğru geldiğini gördü. Birinin adı Şekilci [*Formalist*], diğeriinki ise İki Yüzlü'ydü [*Hypocrisy*]. Hıristiyan'a yaklaşır yaklaşmaz, Hıristiyan onlara nereden gelip, nereye gittiklerini sordu.

Şekilci ve İki Yüzlü: Biz Boş Gurur Ülkesi'nde [*land of Vain-glory*] doğduk ve RAB'be hamd etmek için Siyon Dağı'na gidiyoruz.

Hıristiyan: İçeriye neden yolun başındaki kapıdan girmediniz? "Kapıdan girmeyip başka yoldan giren, hırsız ve hayduttur." diye yazılmış olduğunu bilmiyor musunuz?¹

Şekilci ve İki Yüzlü: Bizim halkımız içeri girmek için kapıya kadar olan yolun çok uzak bir yol olduğunu kabul ediyor. Bizim adetimiz, bu yolun kestirmesini bulup içeriye girmektir.

Hıristiyan: Ama gideceğimiz ülkenin Sahibi'nin bizden istediği yolun dışında bir yoldan gitmek, O'na karşı günah işlemek sayılmaz mı?

Şekilci ve İki Yüzlü: Bu olay için kafanı fazla yormana gerek yok. Biz kendi geleneklerimize göre hareket ettik. Bizim adetlerimiz bin yıldan uzun bir zamandır süregelmektedir.

Hıristiyan: Acaba gelenekleriniz kanunun önünde doğru sayılacak mı?

Şekilci ve İki Yüzlü: Bizim bin yılı aşkın zamandan beri süre gelen

---

¹ Yuhanna 10:1.

adetlerimiz, şüphesiz tarafsız bir hâkim tarafından kesinlikle doğru sayılacaktır. Üstelik mademki bu yola girdik, nasıl girdiğimizin ne önemi var. Yolun üzerindeyse yoldayız demektir. Senin de gördüğün gibi, senin kapıdan ve bizim duvardan atlamamıza rağmen hepimiz aynı yol üzerindeyiz. Senin durumunun bizimkinden iyi olan tarafı ne?

Hıristiyan: Ben Efendim'in emirlerine göre yol alırım. Oysa siz kendi aklınızın sapık işleyişine göre yol alıyorsunuz. Siz bu yolun RAB'bi tarafından hırsız olarak nitelendiriliyorsunuz. Onun için bu yolun bitiminde sizin doğru adamlar sayılacağınıza ben inanmıyorum. Siz O'nun emri ile değil, kendi isteğinizle geldiniz ve O'nun merhametine kavuşmadan yine kendi kendinize dışarıya çıkacaksınız.

Hıristiyan'ın bu sözlerine fazla bir karşılık veremediler, ona sadece kendi durumuyla ilgilenmesini söylediler. Ve sonra kendi yollarına gitmek için birbirlerinden ayrıldılar. Yalnız ayrılmadan önce bu iki adam Hıristiyan'a; "Yasaları ve emirleri yerine getirmek konusunda senden bir farkımız olmayacağı kesin. Ancak aramızdaki tek fark, çıplaklığını örtmek için komşularından biri tarafından sana verilen üzerindeki bu elbisedir." dediler.

Buna karşılık Hıristiyan: "Kapıdan içeri girmediğiniz için yasaların ve emirlerin kurtuluşunuza hiçbir katkısı yok.¹ Üstümdeki elbiseye gelince, bu bana gitmekte olduğum ülkenin RAB'bi tarafından verildi. Ama sizin de söylediğiniz gibi, çıplaklığımı örtmek içindir. Ben bu elbiseyi, RAB'bin bana olan iyiliğinin bir belirtisi olarak kabul ettim. Zaten daha önce üzerimde paçavralardan başka hiçbir şey yoktu. Ayrıca yoluma devam ederken kendimi şu şekilde teselli ediyorum: "Kentin kapısına ulaştığımda şüphesiz oranın RAB'bi benim hakkımda iyi düşünecektir. Çünkü beni üzerimdeki paçavralardan kurtardığında, bu elbiseyi bana Kendisi karşılıksız olarak vermişti. Bir de alınma göremediğim ama orada olduğunu bildiğim bir işaret koydu. Hatırlıyorum! Yüküm omuzlarımdan düştüğü gün,

---

¹ Galatyalılar 2:16.

o işareti alınma efendimin en yakın dostlarından biri koymuştu. Bir de bunlara ek olarak, yolda giderken okuyup teselli bulmam için mühürlü bir tomar verildi. Ayrıca içeriye mutlaka girebileceğime dair bir belirti olarak, bu tornan kapıda vermem ve daha sonra içeri girmem emredildi. Sanırım siz bütün bu sözünü ettiklerimden yoksunuz. Çünkü içeriye kapıdan girmediniz.” cevabını verdi.

Onlar Hıristiyan’ın bu sözlerine karşılık hiçbir cevap vermediler. Sadece birbirlerine bakıp güldüler. Daha sonra hepsi birlikte yürümeye devam ettiler. Ancak onlarla konuşacak hiçbir şeyi kalmayan Hıristiyan daha ilerden yürüyordu. Bazen içini çekiyor, bazen de kendini teselli ediyordu. Ayrıca kendisine verilen tornan sık sık okuyarak imanda tazeleniyordu.

Zorluk Tepesi’nin [*Hill Difficulty*] eteklerine varıncaya kadar hepsi birlikte yola devam ettiler. Tepenin eteklerinde bir su pınarı vardı. Ayrıca kapıdan direkt olarak oraya uzanan yolun dışında iki yol daha vardı. Yollardan bir tanesi tepenin eteklerinden sola, diğeri sağa kıvrılıyordu. Dar olan yol ise direkt olarak tepenin yamacından yukarıya doğru çıkıyordu. Yamaçtan direkt olarak çıkan bu yola, Güçlük Yolu [*Difficulty*] da denir. Hıristiyan tazelenmek için su pınarına doğru gitti.¹ Bir miktar su içtikten sonra, şu sözlerle tepeye tırmanmaya başladı.

“Tepe yüksek de olsa, tırmanmayı çok istiyorum

Zorluk bana engel olamayacak.

Çünkü anladım ki hayat yolu budur!

Gel korkma yüreğim! Ne yılgınlığa düşelim ne korkuya kapılalım

Zor olsa da doğru yoldan gitmek daha iyi,

Sonu “Vay” ile biten kolay yola göre.”

Bu arada diğer iki adam da tepenin yamacına varmışlardı. Ama tepenin çok yüksek ve çok sarp olduğunu gördüklerinde diğer iki yola yöneldiler. Bu yolların tepenin arka tarafında Hıristiyan’ın gittiği yolla birleşeceğini umuyorlardı. Bu yüzden o yollardan gitmeye karar verdiler ve dağıldılar. Bu yollardan birinin adı Tehlike [*Dan-*

¹ Yeşaya 49:10

ger], diğzerinin adı Yıkım'dı [*Destruction*]. Tehlike yoluna giren büyük bir ormana saplandı. Yıkım yoluna giren ise karanlık dağlarla dolu geniş bir ovaya ulaştı. Orada ayağı kaydı ve düştü ve de bir daha asla kalkamadı.

“Yanlış başlayanların sonlan hiç doğru olur mu?
Kendi dostlarının güvenliğini sağlayabilirler mi?
Hayır! Hayır! Dik kafalılıkla yola çıktılar;
Şüphesiz sonunda dik kafalılıkla yıkılacaklar!”

Bundan sonra Hıristiyan'a baktım. Yolun dik oluşundan dolayı önce koşarken yürümeye ve daha sonra yürürken elleri üzerinde tırmanmaya başladı. Tepeye doğru uzanan yolun ortalarında, yorgun yolcuların dinlenmesi için o yerin Sahibi tarafından hazırlanmış çok hoş bir bahçe vardı.

Hıristiyan dinlenmek üzere, doğruca o bahçeye doğru gitti. Bahçeye ulaştığında oturdu ve koynundan tomarını çıkarıp okumaya başladı. Aynı zamanda çarmıhla karşılaştığı zaman kendisine verilen elbiseleri tekrar incelemeye başladı. Kendi kendisini bir süre için rahatlattıktan sonra derin bir uykuya daldı. Hemen hemen akşama kadar uyudu. Uyuduğu sırada tomarı elinden düşürdü. Hıristiyan uykudayken, biri ona yaklaşıp onu uyandırdı ve “Ey tembel adam, git ve karıncalara bak, onların yaşamından bilgelik öğren.” dedi.¹ Bu sözler üzerine Hıristiyan hemen ayağa kalkıp yola koyuldu ve tepeye ulaşınca dek hiç durmadı.

Hıristiyan tepeye vardığında, kendisini karşılamak için iki kişi ona doğru geliyordu. Birinin adı Ürkek [*Timorous*], diğzerinin ki de Güvensizlik'ti [*Mistrust*].

Hıristiyan: Ne oluyor beyler? Yanlış yöne doğru koşuyorsunuz!

Ürkek: Siyon Dağı'na doğru gidiyorduk ve zorluk yerinden geçip buraya kadar gelebildik. Ancak ilerledikçe tehlikeler daha da artmaya başladı. Biz de bu yüzden geri dönmeye karar verdik.

Güvensizlik: Evet, ileride yolun ortasında yatan iki tane aslan

---

¹ Mezmurlar 6:6.

var! Uyuyorlar mı uyanıklar mı bilemiyoruz; ama eğer yanlarına gitseydik, bizi parça parça edeceklerdi.

Hıristiyan: Sözleriniz beni korkutuyor, ama güvenlik için nereye gidebilirim ki? Ülkeme geri dönsem, orası ateş ve kükürtle yok olmaya mahkumdur! Eğer geri dönersem, şüphesiz ben de yok olacağım. Ama Göksel Şehir'e ulaşırsam, orada güvenlikte olacağım kesin. İşte bu yüzden oraya gitmek için her şeyi göze almalıyım. Geri dönmek, ölüme koştuktan başka hiçbir şey değil. İleri gitmekte de ölüm korkusu var, ama ötesinde de Sonsuz Yaşam var. Ne olursa olsun ilerleyeceğim.

Böylece Ürkek ve Güvensizlik tepeden aşağıya doğru koştular. Hıristiyan ise yoluna devam etti. Adamların söylediklerini hatırlayınca, kendisini teselli etmek için çarmıhın yanında aldığı tomarı okumak istedi. Tornan aramaya başladı ve bir süre sonra onun yerinde olmadığını farketti. O anda Hıristiyan ne yapacağını şaşırды ve içini büyük bir üzüntü kapladı. Nihayet dinlenmek üzere oturduğu, ama uyuya kaldığı o bahçeyi hatırladı. Ve yaptığı bu anlamsızca davranış için Tanrı'dan af diledi. Vakit kaybetmeden tomarı aramak üzere dinlendiği bahçeye geri döndü.

Bu yol boyunca Hıristiyan'ın yüreğindeki acıyı kim anlatabilir? Bazen ah ediyor, bazen de ağlıyordu. Sadece kısa bir süre dinlenmek için ayrılmış olan o bahçede, böylesine aptalca uyuyakaldığı için kendisini sürekli azarlıyordu.¹ Yol boyunca tomarını tekrar bulmak ümidi ile sağa sola bakınarak sonunda bahçeye ulaştı. Ama bahçeye ulaştığı o an, yaptığı aptallık ona daha büyük bir acı vermeye başladı. Gözyaşları içinde; "Ne zavallı bir adamım! Nasıl oldu da gündüz gözülle uykuya daldım! Bunca zorluğun ortasında nasıl uyuyabilirim? Nasıl oldu da o dinlenme yerini kendi bedenimin zevklerine alet edebilecek kadar benliğime uydum? İşte bunca yolu boşu boşuna yürümüş oldum! Günahları yüzünden İsrail'e de aynısı olmuştu. Kızıl Deniz'den tekrar çöle dönmüşlerdi. Ben de onlar gibi acı içinde geri dönüyorum. Oysa bu günahı işlememiş

¹ Vahiy 2:5; 1. Selanikliler 5:7-8.

olsaydım, attığım bu adımlar bana sevinç olacaktı. Yürüdüğüm bu yolda daha çok mesafe katetmiş olacaktım. Bu yoldan sadece bir kez geçmem gerekirken, aptallığım yüzünden şimdi üç kez geçmiş olacağım. Hava da kararmak üzere. Anlaşılan geceye kalacağım. Ah keşke uyumasaydım!” diye feryat etti.

Bu arada yere oturdu. Bir süre ağladı. En sonunda bir Hıristiyan'ın yapması gerektiği gibi, gözleri yaşlı yaşlı tomarını aramaya başladı. Uyuduğu yere baktığında gözü tomarına ilişti ve titreyerek acele ile tomarı alıp koynuna koydu. Onun tornan bulduğu o anda hissettiği mutluluğu kimse tarif edemez. Çünkü o tomar, onun hayatının güvencesi ve gitmek için çabaladığı o limanın giriş belgesiydi. Onu aldıktan hemen sonra, gözlerini tomarın bulunduğu yere yönelttiği ve tomarı bulmasını sağladığı için Tanrı'ya şükretti. Ve sevinç gözyaşları içinde yolculuğuna devam etti. Bu olay üzerine adımlarını daha da hızlandırdı. Ama buna rağmen tepeye ulaşmadan önce güneş battı. Güneşin batması, ona işlemiş olduğu günahı tekrar hatırlattı ve kendi kendine; “Ey kötülük ve günaha sebep olan uyku! Nasıl oldu da sana uydum! Bu yaptığım yüzünden geceye kadım. Şimdi karanlıkta yürümek zorundayım. Adımlarımın önünde karanlık olacak. Bu günahım yüzünden vahşi hayvanların ürkütücü sesleri arasında yoluma devam edeceğim” diye söylendi.¹

O anda Ürkek ve Güvensizlik'in kendisine anlattığı iki aslanı ve o aslanlardan ne denli korkmuş olduklarını hatırladı. Ve kendi kendine bu hayvanların avlanmak için geceyi seçtiğini ve eğer onlarla karşılaşırsa; onlar tarafından parçalanmaktan nasıl kurtulacağını ümitsizce düşünmeye başladı.

Hıristiyan bu düşünceler ve yapmış olduğu hatanın pişmanlığı içinde yoluna devam ederken karşısına, kralların sarayını aratmayacak kadar görkemli bir saray çıktı. Yolun tam kenarındaki bu sarayın adı Güzel Saray'dı [*Beautiful*].

Hıristiyan vakit kaybetmeden orada barınabilirim umuduyla saraya doğru yürümeye başladı. Çok geçmeden dar bir geçide gir-

---

¹ 1. Selanikliler 5: 6-7

di. Geçit Uyanık'ın odasından 200 metre uzaklıktaydı. Oraya doğru ilerlerken yolda duran iki aslanı farketti ve: "Şimdi Ürkek ile Güvensizlik'in geri kaçmasına neden olan tehlikeyi anlıyorum." diye düşündü. (Aslanlar zincirle bağlıydılar, ama hava karanlık olduğu için o bunu göremiyordu.) Aslanları görünce korktu ve o da diğerleri gibi geriye dönmeyi düşündü. Çünkü önünde ölümden başka hiçbir şeyin kalmadığını sanıyordu. Adı Uyanık [*Watchful*] olan saray kapıcısı [*porter*], Hıristiyan'ın geri dönecekmiş gibi durakladığını fark edince ona; "Gücün bu kadar mı az?¹ Aslanlardan korkma, zincirle bağlılar! Şendeki imanın denenmesi için oraya yerleştirildiler. Yani kimin imanının gerçek, kiminkinin sahte olduğunun açığa çıkması için oradalar. Sen yolun tam ortasında yürümeye devam et. Korkma sana hiçbir zarar gelmeyecek." diye seslendi.

"Zorluk geride, korku ileride,
Tepeye ulaştı, ama şimdi aslanlar kükriyor.
Hıristiyan asla uzun süre boyunca rahat yaşayamaz,
Bir savaş bittiği an, bir diğeri onu yakalar."

Daha sonra Hıristiyan titreyerek de olsa Uyanık'ın öğüdüne uydu ve dikkatli bir şekilde yürümeye başladı. Aslanların kükreyişlerini duydu, ama Hıristiyan'a hiçbir zarar vermediler. Böylece kapının yanma ulaşıncaya kadar kararlı bir biçimde yoluna devam etti. Uyanık'ın yanma ulaştığında ona "Efendim bu ev nedir? Acaba bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordu.

Uyanık: Bu ev tepenin Efendisi tarafından, yolcuların güvenlik içinde dinlenmesi için yaptırılmıştır.

Bu sözlerin hemen ardından Uyanık Hıristiyan'a nereden gelip nereye gittiğini sordu.

Hıristiyan: Yıkım Şehri'nden gelip Siyon'a gidiyorum. Ama güneş battı. Bu yüzden eğer mümkünse, bu gece burada kalmak istiyorum.

Uyanık: Adın ne?

---

¹ Markos 8:34-37.

Hristiyan: Adım Şimdi Hristiyan. Ama daha önce Lütuf Tanı-
maz'dı [*Graceless*]. Yafet soyundan geliyorum ve Tanrı beni Sam'in
adırlarında oturtacak.¹

Uyanık: Peki ama neden bu kadar geç kaldın?

Hristiyan: Buraya daha erken gelebilirdim, ama ah ne zavallı
[*wretched*] bir adamım! Tepenin yamacındaki bahçede uyuyakal-
dım. Gerçi buna rağmen, yine de erken gelebilirdim. Ama uyudu-
đum sırada elimdeki tornan düŐürdüm ve ancak tepeye ulaŐtıđım
zaman onu düŐürmüŐ olduğumu fark edebildim. Ve Tabi ki onu
aramak için, dayanılmaz bir acı içerisinde uyuduğum bahçeye geri
döndüm. Tomarı bulduktan sonra tekrar yoluma döndüm ve bura-
ya kadar geldim.

Uyanık: Tamam. Ben Şimdi buranın kızlarından birini ağıraca-
đım. Evin kurallarına göre eğer konuŐmanı beğenirse bizzat o, seni
bu evdeki aileye dahil edecek.

Bundan sonra adı Uyanık olan kapıcı zili çaldı. Zil alındıktan
bir süre sonra Ayırt Edici [*Discretion*] adında oldukça ağırbaşlı ve ol-
dukça hoş bir kız geldi ve ne için çağırıldığını sordu.

Uyanık: Bu adam Yıkım Şehri'inden Siyon Dağı'na yolculuk edi-
yor. Yorgun olduğu ve gece yolculuk yapmak istemediği için bu
gece burada kalıp kalamayacağını sordu. Ben de seni ağıracağımı
ve seninle konuŐması gerektiğini, bu konuşma sonunda eğer sen
uygun görürsen bu evde kalabileceğini söyledim.

O zaman kız Hristiyan'a nereden gelip nereye gittiğini sordu ve
Hristiyan da cevap verdi. Bunun yanı sıra kız Hristiyan'a bu yola
nasıl girdiği, yol boyunca neler gördüğü ve nelerle karşılaştığı gibi
sorular da sordu ve Hristiyan bu soruların hepsine cevap verdi. En
sonunda adının ne olduğunu da sordu.

Hristiyan: Benim ismim Hristiyan'dır. Bu gece burada konak-
lamayı gerçekten de çok istiyorum. Çünkü anladığım kadarıyla bu-
rası yolcuların dinlenmesi ve esenlikleri için o tepenin sahibi tara-
fından yaptırılmıŐ.

---

¹ Yaratılış 9:27.

Bu sözler üzerine kız gülümsedi ve “Aileden üç kişiyi daha çağmayım!” dedi. Ve hemen arkasından Hikmet [*Prudence*], Takva [*Piety*] ve Sevgi’yi [*Charity*] çağırdı.¹ Onlar da Hıristiyan ile bir süre konuştular ve daha sonra onu ailenin arasına aldılar. Ailenin daha birçok bireyi onu evin kapısında karşılayarak; “İçeri buyur, ey RA-B”bin kutsalı! Bu ev senin gibi yolcuları konuk etmek için tepenin sahibi tarafından yaptırıldı.” dediler. O zaman Hıristiyan başını öne eğerek onların arkasından eve girdi. İçeri girip oturunca, ona hemen içecek ikram ettiler ve yemek hazırlanıncaya kadar vakti değerlendirme için, onunla bazı özel konular hakkında konuşmaya karar verdiler. Bu konuşma için Hikmet, Takva ve Sevgi’yi görevlendirdiler.

Takva hemen söze başladı: “Gel, değerli Hıristiyan. Bu gece burada konuk olduğuna göre, bize yol boyunca başından geçen bütün olayları anlat ve bizler de bunlardan yararlanalım.

Hıristiyan: Memnuniyetle! Ayrıca böylesine iyi niyetli olduğunuz için çok mutluyum.

Takva: Daha en başında seni iman yolculuğuna iten şey neydi?

Hıristiyan: Kulaklarımda çınlayan korkunç bir ses, beni ülkeyi terk etmeye zorladı. Eğer bulunduğum ülkede kalmaya devam edersem, yıkımın beni karşılayacağını söylüyordu bu ses.

Takva: Ama nasıl oldu da ülkenden çıktığın zaman bu yola girebildin?

Hıristiyan: Bunu yapan Tanrı’nın kendisidir. Çünkü yok olma korkusu içinde nereye gideceğimi bilmiyordum. Ben titreyerek ağlarken, Kurtuluş Müjdecisi adında biri bana geldi ve beni doğrudan dar kapıya yönlendirdi. Eğer o bana göstermeseydi, ben dar kapıyı asla bulamazdım. Ayrıca beni bu eve getiren yolu da o tarif etti.

Takva: Çevirmen’in evine uğradın mı?

Hıristiyan: Evet, uğradım. Hatta orada hayatım boyunca asla unutamayacağım bir sürü şey gördüm. Özellikle üç şey var ki asla

---

¹ Ayrılıkçı Bedford Kilisesi’nin ilk dönemlerinde kadınların oynadığı önemli role binaen bu üç kadın karakter yaratılmıştır.

unutmayacağım.¹ Bunlar

1. Şeytanın bütün işleyişine rağmen Mesih, insanın yüreğinde başladığı esenlik işini devam ettirir.

2. İnsan Tanrı'nın merhametinden ümidini kesecek, kendi kendini kurtaramayacak kadar günahın içine saplanmıştır.

3. Son olarak da yargı gününün geldiğini sanan adamın anlattığı rüya.

Takva: Sana rüyasını anlattı mı?

Hristiyan: Evet, hem de ne korkunç bir rüya! O anlatırken yüreğimin sızladığını hissettim. Ama yine de dinlediğime memnunum.

Takva: Çevirmen'in evinde gördüklerinin hepsi bunlar mı?

Hristiyan: Hayır. Bana görkemli bir saray [*stately palace*] gösterdi. İçinde yaşayan insanlar altından yapılmış elbiseler giymişti! Cesur bir adamın, kapının önünde duran ve içeri girmeye çalışanlara engel olmak isteyen zırlı adamların arasından geçip nasıl kapıya ulaştığını ve kapıdakilerin onu nasıl sevinçle içeriye davet ettiklerini gördüm. Bu gördüklerim yüreğimi sevinçle doldurdu! Çevirmen'in evinde bir yıl daha kalmak isterdim, ama yoluma devam etmek zorundaydım.

Takva: Yolda daha başka neler gördün?

Hristiyan: Neler mi gördüm? Bir süre daha yol aldım ve ağaç üzerinde asılmış, vücudundan kan damlayan bir adam gördüm. Onu görür görmez altında büyük acı çektiğim yük bir anda sırtımdan düşüverdi. Bu beni gerçekten çok şaşırttı. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Orada durup ağaca bakarken (çünkü bakmamak elde değildi), yanıma parıldayan üç kişi [*Shining Ones*] geldi. Onlardan bir tanesi, bana günahlarının bağışlandığını söyledi. Diğeri üzerimdeki paçavraları çıkarıp, üzerimde gördüğün bu işlemeli elbiseyi verdi. Sonuncusu ise alnımda gördüğün işaretli koydu ve bu mühürlü tornan verdi. (Bu sözünden sonra Hristiyan

¹ Burada Bunyan otobiyografisinden parçalar bulunuyor. 1651'de ilk sohbetini gerçekleştirdiği, 1653'te intisab ettiği John Gifford'la konuşmasına isnat ediyor. Bedford rahibi Gifford eski bir asker ve doktordu, 1650'de dini bir uyanış yaşamış ve *Nonconformist* kilisenin başına geçmişti. 1655'te Bunyan'ın "Kutsal Bay Gifford"ı vefat etti.

koynundaki tornan çıkarıp gösterdi.)

Takva: Daha başka şeyler de görmüş olmalısın!

Hristiyan: Size anlattıklarım gördüklerimin en güzelleriydi. Bununla beraber tabi ki daha başka şeyler de gördüm. Örnek olarak Basit, Tembel ve Küstah adında üç adamı, geldiğim yolun kenarında ayaklarında zincirlerle öylece yatarken gördüm. Onları uyandırmayı denedim, ama başarılı olabildim mi? Kesinlikle hayır! Ayrıca Şekilci ve İki Yüzlü adındaki iki kişiyi, Siyon'a gitmek üzere duvardan atlarken gördüm. Öylece Siyon'a gidebileceklerini sanıyorlardı. Onları ikaz etmeme rağmen beni dinlemediler ve bir süre sonra ortalıktan kayboldular. Bununla birlikte bu tepeye çıkmanın ve aslanların arasından geçerek bu eve gelmenin zor bir iş olduğunu gördüm. Gerçekten de eğer kapıda duran o iyi adam olmasaydı, belki de çoktan geri dönmüş olacaktım. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki buradayım ve beni kabul ettiğiniz için size çok teşekkür ederim.

Bundan sonra Hikmet, Hristiyan'a birkaç soru sormak istedi.

Hikmet: Terk ettiğin ülke hiç aklına gelmiyor mu?

Hristiyan: Evet geliyor, ama büyük utanç ve tiksinti ile hatırlıyorum! Ben şimdi daha iyisini göksel olanı istiyorum.¹

Hikmet: O zaman ilgini çeken, uğraştığın şeylerle şimdi de uğraşiyor musun?

Hristiyan: Evet. Ama tamamen ters olarak. Özellikle hem benim hem de o ülke halkının çok hoşlandığı, o içten gelen ve bedensel olan düşünceler. Ama şimdi bütün o şeyler bana üzüntü veriyor. Eğer elimde olsaydı, o şeyleri artık hiç düşünmezdim. Ama "Ben iyi olanı yapmak isterken, karşımda hep kötülük vardır."²

Hikmet: Bazen bu şeylere galip gelmiş olduğunu, başka zamanlar da ise bunların senin yüreğinin büyük acıları haline geldiğini fark ettiğin oldu mu?

Hristiyan: Evet, ama bu sık sık olmuyor. Ama bahsettiğin o anlan, benim için çok önemli anlar sayarım.

¹ İbraniler 11:15-16.

² Romalılar 7:16-19.

Hikmet: Bu sıkıntılı denemelerde nasıl başarısız olduğunu aklı-
na getiriyor musun?

Hıristiyan: Evet. Çarmıh'a baktığımda, ne gördüğümü düşündü-
ğümde ve bu işlemeli elbiseme baktığımda zafer kazanıyorum. Bir
de koynumda taşıdığım tomara baktığımda ve gittiğim yer hakkın-
daki düşüncelerim yoğunlaştığında yine zafer kazanıyorum.

Hikmet: Siyon Dağı'na gitmek için neden bu kadar isteklisin?

Hıristiyan: Ne demek! Çarmıh üzerinde asılı olan kişiyi orada diri
olarak göreceğimi ümit ediyorum. Bunun yanı sıra, bugüne kadar
içimde bana sıkıntı veren bütün bu kötü şeylerden kurtulacağımı
düşünüyorum. Orada ölümün olmadığı söyleniyor. Orada en yüce
kişilerle birlikte olup onlarla konuşabileceğim.¹ Gerçeği söylemek
gerekirse oradaki Yüce Olan'ı seviyorum. Çünkü beni yükümden
özgür kılan O'dur. İçimdeki huzursuzluktan artık çok yoruldu-
m! Artık ölümün olmayacağı bir yerde olmak ve sürekli "Kutsal, Kut-
sal, Kutsal" diye bağırانların arasında olmaktan başka bir şey iste-
miyorum.

Bu sözlerden sonra Sevgi, Hıristiyan'a dönerek; "Ailen var mı?
Evli misin?" diye sordu.

Hıristiyan: Bir karımla dört küçük çocuğum var.²

Sevgi: Neden onları da yanında getirmedi?

Hıristiyan (ağlayarak): Ah, onları da beraberimde getirmeyi ne
kadar çok istiyordum! Ama onların hepsi benim bu yolculuğa çık-
mama karşıydılar.

Sevgi: Ama sen onlara durumu anlatmalıydın, orada kalmanın
ne kadar tehlikeli olduğunu onlara göstermeye çalışmalıydın.

Hıristiyan: Öyle yaptım. Kentimizin yok oluşu hakkında Tan-
rı'nın bana gösterdiklerini onlara anlattım. Fakat söylediklerime
inanmadılar ve benimle alay ettiler.³

Sevgi: Öğütlerini onlara açıklasın diye Tanrı'ya dua ettin mi?

¹ Yeşaya 25:8; Vahiy 21:4.

² Bunyan 1661'de hapse atıldığında eşi ve dört çocuğu kendini geçindiremeyecek durum-
daydı. Bunlar 1658'de vefat eden ilk eşinden olan çocuklarıydı. Sevgi ve Hıristiyan arasın-
daki konuşma kitabın ikinci edisyonunda eklenmiştir.

³ Yaratılış 19:14.

Hristiyan: Evet, hem de büyük sevgiyle! Çünkü karım ve zavallı çocuklarım benim için çok değerliydim.

Sevgi: Kendi acılarını ve yok olma korkunu da onlara anlattın mı? Çünkü sanıyorum ki yok olma tehlikesi sana yeterince açıklandı.

Hristiyan: Evet, tekrar tekrar onlara anlattım. Sadece anlatmak değil, onlar korkularımı yüzümden, gözyaşlarımdan ve başımın üzerinde asılı olan hükmün bana verdiği titremeden anlayabilirlerdi. Ama bunca şeye rağmen, onlar benimle gelmeye ikna olmadılar.

Sevgi: Peki buraya gelmemek için bahaneleri neydi?

Hristiyan: Karım bu dünyayı kaybetmekten korkuyordu. Çocuklarım da kendilerini gençliğin aldatıcı zevklerine vermişlerdi. İşte böylece gerek şu gerek bu bahanelerden dolayı beni terk ettiler. Ve ben de bu yolculuğa tek başıma çıkmak zorunda kaldım.

Sevgi: Onları ikna etmek için uğraşmanın hiçbir sonuç vermesi, sözlerini hiç umursamamaları acaba eskiden yaşadığın boş hayatın yüzünden değil mi?

Hristiyan: Gerçekten hayatım onlara örnek olmadı. Çünkü birçok hatalarımın olduğunu biliyorum. Zaten kanıtlamak veya ikna etmek amacıyla söylediğin bütün sözleri, davranış ve hareketlerinle mahvedebilirsin. Bununla beraber onları yola çıkarmaktan alıko-yacak ters bir hareket yapmamaya özen gösterdim. Şöyle ki bana çok dikkatli olduğumu ve kötü olmayan birçok şeyden kendimi mahrum ettiğimi söylediler. Hatta diyebilirim ki ben de gördükleri ve onlara tökez olan şey, Tanrı'ya karşı günah işlemek ve komşuma karşı haksızlık etmemek için gösterdiğim çabadır.

Sevgi: Kain gerçekten kardeşinden nefret etti. Çünkü; "Kendi yaptıkları kötü kardeşinin yaptıkları doğru olduğu için öldürdü."¹ Eğer karın ve çocukların bunun için senden tökez aldılarsa, kendilerinin iyi olana layık olmadığını görmüş oldular. Artık onların kaniından sen sorumlu değilsin.²

Yemek hazırlanıncaya kadar bu şekilde konuştular. Sofra hazır-

¹ 1. Yuhanna 3:12.

² Hezekiel 3:19.

lanınca hep birlikte yemeğe oturdular. Sofra yağlı yemekler ve has şarapla donanmıştı. Sofradaki bütün konuşmalar tepenin Sahibi hakkındaydı. O'nun yaptığı işler, bu işleri ne amaçla yaptığı ve o evi neden hazırladığı hakkında konuştular. Konuşulanlardan O'nun büyük bir savaşçı olduğunu ve kendini ölüme bırakarak "Ölüm gücüne sahip olan" ile savaşmış olduğunu öğrendim. Bu da O'nu daha çok sevmemi sağladı.¹

Onların anlattığı ve Hıristiyan'ın inandığı gibi, O bunu pek çok kan uğruna yapmıştı. Ama bütün bu yaptıklarına en çok yücelik katan şey, bütün bunları sadece seçilmişlerine olan saf sevgisinden dolayı yapmasıydı. Bunun yanı sıra ev halkı içinde, çarmıhta öldükten sonra O'nunla birlikte olduklarını ve O'nunla konuştuklarını söyleyenler vardı. O'nun fakir ve hor görülen Hıristiyan yolculara çok büyük sevgisi olduğunu kendi ağzından duyduklarını ve dünyanın bir ucundan öbür ucuna kadar hiçbir yerde O'nun gibi birisinin bulunmayacağını söylediler.

Bunların dışında O'nun ruhta fakir olanlara yücelik vermek için kendi yüceliğinden soyunduğunu ve Siyon Dağı'nda yalnız oturmayacağına dair söz verdiğini duyduklarını söylediler. Bir de doğal olarak dilenci doğan ve başlangıçlarından beri gübrelikte yaşayan birçok Hıristiyan yolcuyu kral yapmış olduğunu duyduklarını söylediler.²

İşte bu şekilde gece geç vakitlere kadar konuştular. Kendi RA-B'lerinin iradesine sığındıktan sonra, her biri kendi odasına çekildi. Yolcuyu [*Pilgrim*] üst katta, penceresinden gün doğumu seyredilebilen bir odaya yerleştirdiler. Odanın adı Esenlik'ti [*Peace*]. Burada güneş doğuncaya kadar uyudu. Kalktığında şu sözleri söyledi:

"Şimdi neredeyim ben? İman yolculuğunu yapanlara,
Mesih'in sevgisi ve koruyuculuğu bu değil mi?
Kurtuluş bulmam için her şeyi sağlamış!
Daha şimdiden cennete komşu yaşıyorum."

¹ İbraniler 2:14-15.

² 1. Samuel 2:8; Mezmurlar 113:7.

Sabah hepsi kalkınca biraz daha konuştuktan sonra, Hıristiyan'dan o yerin bazı değerli eşyalarını göstermeden gitmemesini istediler. Önce onu çalışma odasına götürüp ellerindeki en eski kayıtları gösterdiler. Rüyamdan aklımda kaldığı kadarıyla, önce tepenin Sahibi'nin, Günleri Eski Olan'ın Oğlu [*son of the Ancient of Days*] olduğunu ve O'nun ezeli nesilden geldiğini söylediler. Yaptığı işler burada daha ayrıntılı olarak kayıtlıydı. Hizmetine aldığı yüzlerce adamın adları ve onların ne günlerin uzunluğunun ne de doğanın etkisinin bozamayacağı evlere nasıl yerleştirildiği hep kayıtlıydı.

Bundan sonra, O'nun hizmetkarlarının yaptığı bazı inanılmaz mucizeleri okudular; şöyle ki onlar iman aracılığıyla ülkeler fethettiler, iyileştirmeler yaptılar, vaatlere kavuştular, aslanların ağızlarını kapadılar, ateşin şiddetini söndürdüler, kılıç ağzından kurtuldular, zayıfken güçlendiler, savaşlarda güce kavuştular, yabancıların ordularını bozguna uğrattılar.¹

Evin kayıtlarının başka bir bölümünde, Efendilerinin herkesi hatta geçmişte O'nun kişiliğine karşı büyük hakarete bulunmuş kişileri bile esenliğine kabul etmeye ne derece istekli olduğunu okudular. Hıristiyan orada daha birçok konu hakkında birçok önemli tarihi kayıtlarla birlikte eski ve yeni şeyleri, düşmanların korku ve şaşkınlığını gerektiren, Hıristiyanların teselli ve rahatı için gerçekleşecek olan birçok peygamberliği de okudu.

Ertesi gün Hıristiyan'ı silahların bulunduğu bölüme götürdüler. Efendilerinin Hıristiyan yolcular için hazırladığı kılıç, kalkan, miğfer, zırh, bütün yalvarmalar [*ALL-PRAYER*] ve hiç eskimeyen ayak-kabılar gibi malzemeleri gösterdiler. Orada Efendilerine hizmet etmeleri için birçok insanı donatacak kadar silah vardı.

Ona ayrıca RAB'bin hizmetkarlarından bazılarının mucizeler yaparken kullandığı bazı araçları da gösterdiler. Musa'nın asasını, Yael'in Sisera'yı öldürdüğü kazık ve tokmağı, Gideon'un Midyan ordularını bozguna uğratmak için kullandığı testileri, boruları, çerağları, Şamgar'ın altı yüz kişiyi öldürdüğü üvendireyi, Şimşon'un

---

¹ İbraniler 11:33-34.

harikalar yaptığı eşeğin çene kemiğini ona gösterdiler. Bunların yanı sıra Davut'un Golyat'ı öldürmek için kullandığı taş ve sapını da gösterdiler. RAB'lerinin avına kalkacağı zaman Günahların Adamı'nı [*Man of Sin*] öldürmek için kullanacağı kılıcı da gösterdiler. Bunlarla birlikte Hıristiyan'ın çok hoşuna giden daha nice şeyler gösterdiler. Ve bunları gösterdikten sonra tekrar dinlenmeye çekildiler.

Ertesi sabah Hıristiyan yoluna devam etmek için kalktı. Diğerleri ise onun bir gün daha kalmasını istediler. Hıristiyan'a; "Eğer hava açık olursa, biz sana Sevinç Dağları'nı [*Delectable Mountains*] göstereceğiz. Böylece daha çok teselli bulursun. Çünkü bu dağlar gideceğin yere, şimdiki bulunduğun yerden daha yakındır."

Bu sözler üzerine Hıristiyan kalmaya razı oldu. Sabah olunca Hıristiyan'ı evin terasına çıkardılar ve güneye doğru bakmasını söylediler. Hıristiyan güneye doğru baktı ve uzaklarda ağaçlarla süslü bağlar, bahçeler, çiçekler, akarsular ve derelerle donanmış, insanların bakmaya doyamayacağı bir ülke gördü.¹ Gördüğü ülkenin adını sordu. "Orası İmanuel'in ülkesidir [*Immanuel's Land*]." dediler.² "Orası da bu tepe gibi bütün Hıristiyan yolculara açıktır. Oraya gittiğin zaman Göksel Şehir'in kapısını görebilirsin. Onu sana orada yaşayan çobanlar gösterirler."

Artık Hıristiyan yola çıkmak istiyordu. Onlar da onun bu isteğine itiraz etmediler. Ancak gitmeden önce bir kez daha silah odasına götürdüler.

Silah odasında Hıristiyan'ı yolda saldırıya uğraması ihtimaline karşılık, tepeden tırnağa denenmiş silahlarla kuşattılar. Silahlarını kuşanmış bir şekilde kapıya kadar dostlarıyla birlikte indi. Hıristiyan orada Uyanık'a, herhangi bir Hıristiyan yolcunun geçip geçmediğini sordu.

Uyanık: Evet geçti.

Hıristiyan: Acaba onu tanıyor musun?

¹ Yeşaya 33:16-17.

² İmanuel, Yeşaya'nın Tanrı için kullandığı isimlerden biri. Mileneryan umutları olan Püristenler arasında yaygın bir kullanımdı.

Uyanık: Adını sordum, Sadık [*Faithful*] olduğunu söyledi.

Hristiyan: Öyle mi! Ben onu tanıyorum. O benim kentimdir, yakın komşumdur. Doğduğum yerden geliyor. Acaba ne kadar ileridedir, biliyor musun?

Uyanık: Şimdiye kadar dağın eteğine varmış olmalıdır.

Hristiyan: Tamam, değerli Uyanık! RAB seninle olsun! Bana gösterdiğin iyiliklerin için, RAB seni fazlasıyla bereketlesin!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bundan sonra Hıristiyan ilerlemeye başladı. Ayırt Edici, Takva, Sevgi ve Hikmet de daha önce konuştuklarını tekrar ede ede dağın eteğine kadar onunla gittiler.

Hıristiyan: Gördüğün gibi çıkmak ne kadar zor olduysa, inmek de o kadar tehlikelidir.

Hikmet: Evet, öyledir. Çünkü şimdi ineceğin bu Alçalma Deresi'nden [*Valley of Humiliation*], ayağın kaymadan inmek gerçekten çok zordur. Onun için tepenin eteklerine kadar seninle yolculuk edeceğiz.

Hıristiyan bu sözlerin üzerine, oldukça dikkatli bir şekilde inmeye başladı. Buna rağmen bir iki defa ayağı kaydı.

Arkadaşları tepenin eteklerine ulaştıklarında Hıristiyan'a bir somun ekmek, bir şişe şarap ve bir salkım üzüm verdiler. Hıristiyan'da bunları alarak yoluna devam etti.

“Hıristiyan, kutsal dostları arasındayken,
Altın ağızlarıyla onu, yeteri kadar
Tazlediler bütün acılarına rağmen.
Fakat yolcu ettikten sonra onu
Kuzey Rüzgârı kapladı her tarafını.”

Hıristiyan, Alçalma Deresi'nde çok büyük güçlüklerle karşılaştı. Henüz çok az yol almışken, Apollyon¹ adında iğrenç bir canavarın kendisine doğru geldiğini gördü. İşte o zaman Hıristiyan korktu. Aklını geri mi dönsem, yoksa kalıp ona karşı kendimi mi savun-

---

¹ Vahiy 9:11.

sam düşünceleri sardı. Bir an sırtında zırhının olmadığını ve eğer arkasını dönerse, canavarın oklarıyla kendisini delik deşik edebileceğini düşündü. O zaman “Amacım sadece canımı kurtarmak bile olsa, yine de kalıp savaşmak en iyisidir” diyerek, cesaretle kendini savunmaya karar verdi.

Hıristiyan tam da bu şekilde ilerlerken, karşısına Apollyon çıktı. Canavarın iğrenç bir bakışı vardı. Vücudu balık gibi pullarla kaplıydı ve bunlar onun gururuydu. Kanatları ejderhanın kanatları, ayakları ise ayı ayağı gibiydi.¹ Kamından ateş ve duman çıkıyor, ağzı da aslan ağzına benziyordu. Hıristiyan’ın karşısında durup ona hışım- la bakarak, nereden gelip nereye gittiğini sordu.

Hıristiyan: Bütün kötülüklerin yeri olan Yıkım Şehri’nden geldim ve Siyon Dağı’na gidiyorum.

Apollyon: O kentten geldiğine göre sen de bana ait olanlardan birisisin. Çünkü bütün o yerler bana aittir, ben oranın efendisi ve ilahıyım. Şu hâlde nasıl oluyor da sen hükümdarından kaçırıyorsun? Bana yine hizmet edeceğine inanmasam, seni hemen şimdi burada bir darbeyle yere sererdim.

Hıristiyan: Evet, gerçekten senin ülkende doğdum. Ama senin hizmetinde çalışmak zor ve verdiğin ücretle insan yaşayamaz. Çünkü günahın ücreti ölümdür.² Bunun için ben de olgun bir yaşa gelince, aklı başında herhangi bir insanın yapacağı gibi kurtuluşumu istedim ve bunu aramak için yola çıktım.

Apollyon: Senin de söylediğin gibi kölesini kolayca kaybetmeye razı olacak bir hükümdar yoktur. Ben de seni kolay kolay elimden bırakmayacağım. Mademki hizmetinden ve ücretinden şikayet ediyorsun, sen geri dönmeye razı ol. Ben de ülkem sana ne verebilirse, onu vereceğime dair söz veriyorum.

Hıristiyan: Ama şimdi ben kendimi Krallar Kralı’na hizmet etmeye adadım. Artık nasıl geri dönerim?

Apollyon: Atasözünün de dediği gibi, sen kötüyü daha beteriyle değiştirmişsin. O’nun hizmetkarı olduğunu iddia edenler, O’nu bir

¹ Vahiy 13:2.

² Romalılar 6:23.

süre izledikten sonra çoğu kez bana geri dönerler. Sen de öyle yap, bütün işlerin yolunda gider.

Hristiyan: Ben O'na iman ettim ve O'na sadık kalmaya yemin ettim. Şimdi bunlardan dönüp de sonunda bir hain gibi asılayım mı?

Apollyon: Sen aynı şeyi şimdi bana yaptın. Eğer şimdi geri dönersen bana karşı yaptığın bütün hainlikleri görmezden gelirim.

Hristiyan: Önceleri sana ettiğim vaatler çocukluğumda edilmiştir. Bununla beraber şimdi bayrağı altına girdiğim Kral, beni sana kulluk etmekten kurtaracak güçtedir. Üstelik benim sana aitken işlediğim günahları da bağışladı. Ey mahvedici Apollyon! Gerçeği söyleyeyim ki, ben O'nun emirlerini, O'nun ücretini, O'nun hükümdarlığını, O'nun dostluğunu ve ülkesini seninkinden çok daha fazla seviyorum! Onun için beni ikna etmeye çalışmaktan artık vazgeç! Ben O'nun kuluyum ve O'nun ardı sıra gideceğim.

Apollyon: Gittiğin yolda karşına çıkacakları bir daha düşün! Bana ve benim yollanma karşı geldikleri için, O'nun hizmetkarlarından birçoğunun sonunun kötü olduğunu bilirsin. Birçoklarının nasıl utanç içinde öldürüldüklerini de bilirsin! Bunun yanı sıra sen O'na hizmet etmeyi, bana hizmet etmekten üstün tutuyorsun. O bize hizmet edenleri elimizden kurtarmak için bir kez olsun gelmiş değil. Oysa bütün dünya biliyor ki, çoğu kez ben O'nun ve kendisine ait olanların eline düşmüş olan sadık hizmetkarlarımı zorla ve hile ile kurtardım. Seni de böyle kurtaracağım.

Hristiyan: Şimdi onları kurtarmak konusunda gösterdiği sabır, onların kendisine karşı olan sevgisini ve sona kadar O'na sadık kalıp kalmayacaklarını sınamak içindir. Senin dediğin gibi sonlarının çok kötü olacağı iddiasına gelince, onlar bunu bir şeref sayarlar. Çünkü onlar kendi kurtuluşlarını bugün beklemiyorlar. Gelecek olan yüceliklerini bekliyorlar. Kralları büyük görkemiyle ve kendi melekleriyle geldiğinde onlar da kendi yüceliklerine sahip olacaklar.

Apollyon: Sen O'na olan hizmetinde sadakatsizce davrandın. Nasıl oluyor da hala daha O'ndan bir ödül bekliyorsun?

Hristiyan: Ey Apollyon! Hangi konuda sadakatsizlik gösterdim?

Apollyon: Yolculuğunun başında, Umutsuzluk Bataklığı'na düştüğünde, boğulmak üzereyken, cesaretini kaybetmiş ve ümitsizliğe düşmüştün. Efendinin gelip yükünü almasını beklemen gerekirken, ondan kurtulmak için yanlış yollara saptın. Uykuya dalıp en değerli emanetini kaybederek günaha düştün. Bir de aslanları görür görmez neredeyse geri dönüyordun. Yolculuğundan bahsettiğin zamanlarda gördüklerini, duyduklarını anlatırken boş bir gurura kapıldın.

Hristiyan: Bunların hepsi doğrudur. Fakat benim hizmet ettiğim ve saygı duyduğum Kral merhametlidir ve her zaman bağışlamaya hazırdır. Bunun yanı sıra bu zayıflıklar daha senin dikendeyken bende yer etmişti. Onları o sırada içime attım. Onların altında acı çektim, çok üzüldüm ve onlar için Kralım tarafından bağışlandım.

O zaman Apollyon sinirlenerek; "Ben bu Kral'ın düşmanıyım. Bu yüzden O'nun yasasından ve halkından nefret ediyorum. Sana engel olmak amacıyla karşına çıktım." diye bağırdı.

Hristiyan: Apollyon, ne yaptığına dikkat et! Ben Kral'ın caddesindeyim, kutsallık yolundayım, bunun için yaptıklarından sakın!

Ondan sonra Apollyon ayaklarını iki yana uzatıp yolu keserek; "Bu konuda benim hiçbir korkum yok. Ölüme hazır ol! Çünkü cehennem üzerine sana yemin ederim ki, artık buradan bir adım bile ileriye gidemeyeceksin! Burada senin kanını akıtacağım!" dedi.

Bunun üzerine kızgın oklarından bir tanesini Hristiyan'ın göğsüne fırlattı. Ama Hristiyan elindeki kalkanla Apollyon'un fırlattığı oku yakaladı. Hristiyan artık harekete geçme zamanının geldiğini anladı ve hemen kılıcını çekti. Bunu gören Apollyon öfkeyle Hristiyan'ın üzerine yağmur gibi ok yağdırmaya başladı. Bu okların birçoğundan kendini koruyabilmesine rağmen yine de başından, elinden ve ayağından yaralandı. Hristiyan'ın yaralandığını gören Apollyon, bundan cesaret alarak daha da şiddetli bir şekilde saldırıya geçti. Hristiyan da büyük bir cesaretle, elinden geldiğince bu saldırılara karşı koydu. Bu şiddetli savaş yarım günden fazla sürdü. Bir de Hristiyan'ın aldığı yaralardan dolayı gücünün gitgide azaldı-

ğini unutmamak gerekir.

Fırsat kollayan Apollyon Hıristiyan'a daha fazla yaklaşarak, onu yere çarptı. Düşmenin şiddetinden, Hıristiyan'ın kılıcı elinden fırladı. Bunun üzerine Apollyon ; “Şimdi elime düştün” diyerek, bu defa öldürmek için Hıristiyan'ın üzerine saldırdı. Hıristiyan hayatından ümidini kestiği sırada, Apollyon son bir saldırı için Hıristiyan'ın üzerine yürüdü. Ama bu sırada, Tanrı'nın sağladığı güç ile Hıristiyan elini uzattı ve kılıcını tekrar kavradı. “Halime sevinme ey düşmanım! Düşsem de kalkarım!”¹ diyerek Apollyon'a çok şiddetli bir kılıç darbesi indirdi. Bu öylesine şiddetli bir kılıç darbesiydi ki, Apollyon ölüm darbesi almışçasına geri çekilmek zorunda kaldı.

Hıristiyan bunu görünce ağzında; “Bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz”² sözleriyle, Apollyon'un üzerine doğru bir kez daha saldırıya geçti. Bunun üzerine Apollyon ejderha kanatları gibi olan kanatlarını açarak uçup gitti.³

Benim gibi bu savaşı ve bu savaş sırasında birbirlerine söyledikleri sözleri duymayanlar, Apollyon'un ne kadar dehşetli olduğunu bilemezler! O ejderha gibi konuşuyordu! Öbür taraftan Hıristiyan'ın yüreğinden kopan ahlara ve iniltilere ne demeli? Apollyon'u iki ağızlı kılıç ile yaralayana kadar Hıristiyan'ın yüzündeki o ciddiyet hiç geçmedi. Ancak Apollyon'u yaraladıktan sonra gerçekten gülümsedi ve kafasını göğe doğru kaldırdı. İşte bu manzara bu ana kadar gördüklerimin en güzeliydi.

“Bir eşi dahi zor bulunacak bir savaş!

Hıristiyan bir melek gibi savaşmak!”

Ama görüyorsun ki, kılıç ve kalkanı eline alan her zorba kişi, karşısına ejderha da çıksa onu yener.

Savaş bitince *Hıristiyan*; “Beni aslanın ağzından kurtarana ve Apollyon'a karşı bana yardım edene şükürlerimi sunacağım” dedi ve başını göğe kaldırarak:

¹ Mika 7:8.

² Romalılar 8:37.

³ Yakup 4:7.

“Büyük Beelzebul, bu canavarın başı.
Zarar görmemi planladı.
Beni mahvetmek için,
Canavarı gönderdi karşıma.
O cehennem öfkesiyle,
Şiddetle savaştı benimle.
Fakat kutsal Mikael,
Yardım etti bana.
Ben de kılıcın yardımıyla,
Süratle kovaladım onu.
Böylece sonsuz hamtlar sunayım O’na;
Şükran ve övgü sunayım,
Kutsal ismine daima.”

Sonra, Yaşam Ağacı’ndan [*tree of life*] birkaç yaprak tutan bir el Hıristiyan’a doğru uzandı. Hıristiyan da yaprakları alarak savaşta aldığı yaraların üzerine koydu. Yaprakları koyar koymaz yaraları bir anda iyileşti. Ve daha önce kendisine verilen ekmekten yiyip, şaraptan içmek için bulunduğu yere oturdu. Bir süre dinlendikten sonra, kılıcını eline alarak yolculuğuna devam etmek için ayağa kalktı. Çünkü başka düşmanların da kendisine saldırmak isteyebileceğini düşünüyordu. Fakat Hıristiyan dere yolu boyunca Apollyon tarafından tekrar saldırıya uğramadı.

Bu derenin sonunda başka bir dere vardı. Adı Ölüm Gölgesi Vadisi’ydi [*Valley of the Shadow of Death*]. Göksel Şehir’e giden yol, tam bu vadinin ortasından geçiyordu. Hıristiyan bu yüzden bu vadiden geçmek zorundaydı. Burası aynı zamanda çok ıssız bir yerdi. Peygamber Yeremya burayı; “Çöl, çukurlarla dolu kurak toprak, koyu kalan kurak toprak, kimsenin geçemediği ve kimsenin yaşamadığı” bir yer olarak betimlemiştir.¹

Sizin de ilerideki bölümlerde okuyacağınız gibi, Hıristiyan Apollyon ile şimdiye kadarki mücadelesinden çok daha tehlikeli anlar da yaşayacaktı.

---

¹ Yeremya 2:6.

Daha sonra Hıristiyan Ölüm Gölgesi Vadisi'nin kenarına ulaştı. Oraya ulaştığında iyi diyar hakkında kötü haber getirenlerin çocuklarından iki kişi onu karşıladılar. Bunlar vakit kaybetmeden geri dönüyorlardı.¹ Bunun üzerine

Hıristiyan, onlara nereye gittiklerini sordu.

Adamlar: Geriye, geriye! Eğer hayatının ve rahatının değerini biliyorsan, sen de bizimle birlikte geriye dön!

Hıristiyan: Neden, ne oldu?

Adamlar: Ne mi oldu? Senin şimdi gittiğin yoldan biz de gidiyorduk. Cesaret edebildiğimiz kadar da yol aldık. Hatta geri dönmek fikrini tamamen aklımızdan çıkarmıştık. Ama biraz daha ileri gitsedydik, şimdi seninle konuşuyor olmazdık.²

Hıristiyan: Peki ama ne gördünüz?

Adamlar: Ne mi gördük? Zift gibi karanlık olan vadinin ta kendisini! Orada cehennem kuyusunun kötü ruhlarını, korkunç varlıklarını ve ejderhalarını gördük.³ Bunun yanı sıra zincirlerle bağlı ve anlatılamaz bir sefaletin içinde bulunan insanların devamlı olarak feryat ettiklerini, inlediklerini duyduk. Vadinin üzerinde de şaşkınlığın ürkütücü bulutları var. Ölüm de kanatlarını vadinin üzerine açmıştı. Orası tam anlamıyla karmakarışık, düzenden yoksun ve tümüyle korkunç bir yer.⁴

Hıristiyan: Söylediklerinizin hiçbirini anlamıyor olsam da istenilen ülkeye [*desired heaven*] gidiş yolunun buradan geçtiğini biliyorum.⁵

Adamlar: O yol senin olsun! Biz o yolu kendimiz için istemiyoruz!

Adamlar bu sözleri söyledikten hemen sonra Hıristiyan'ın yanından ayrıldılar. Hıristiyan da hala daha hücumu uğraram korkusuyla kılıcı elinde, yoluna devam etti.

Sağ tarafta vadi boyunca uzanan yedi tane hendek vardı. Bu hendekler, her yüzyılda birbirine rehberlik eden körlerin düşüp

¹ Çölde Sayım 13.

² Mezmurlar 44:19, 107:10.

³ "Hobgolins, Satyrs, and Dragons of the Pit." Krş. Yeşaya 13:21.

⁴ Eyüp 3:5, 10:22.

⁵ Yeremya 2:6.

mahvolduğu hendeklerdir.¹ Sol tarafta ise çok tehlikeli bir bataklık vardı ki, içine düşecek kişi iyi adam dahi olsa ayağını basacak sağlam yer bulamaz. O bataklığa Kral Davut da bir kez düşmüştü. Onu oradan çıkartacak güce sahip olan tek kişi RAB onu oradan çıkarmasaydı, kuşkusuz o bataklıkta mahvolurdu.

Yolun dar olmasından dolayı, Hıristiyan bu kısımda oldukça zorluk çekti. Çünkü karanlıkta bir taraftaki hendekten korunmaya çalışırken, diğer taraftaki bataklığa düşecek gibi oluyordu. Bataklıktan sakınmaya çalışırken, bu kez de hendeğe düşecek gibi oluyordu. Bu arada bir de onun acı acı inlediğini duydum. Çünkü bütün bu tehlikelerin yanı sıra hava da oldukça karanlıktı. Hatta öyle ki, çoğu kez adımını nereye atacağını dahi göremiyordu.

“Zavallı adam! Neredesin şimdi? Gündüz geceye döndü?
İyi adam! Sakın canın çökmesin, çünkü doğru yoldasın!
Cennete giden bu yol cehennem kapısının yanından geçer.
Cesur ol! Dayan! Senin için her şey iyi olacak!”

Cehennem kapısı bu vadinin ortalarındaydı ve yola çok yakındı. Hıristiyan bir an “Ne yapmalıyım?” diye düşündü. Kıvılcımlar ve alevler, dehşetli sesler ve duman eşliğinde öylesine yükseliyordu ki (bunlar Apollyon gibi kılıçla dağılacak şeyler olmadığından) Hıristiyan bu kez kılıcını bırakıp Sürekli Dua [*all-prayer*] adındaki silahını eline aldı.² “Aman ya RAB, kurtar canımı!” diye feryat ettiğini duydum.³ Bu şekilde bir hayli yol aldı. Alevler Hıristiyan’ın üzerine doğru uzanıyordu. Aynı zamanda sıkıntılı sesler ve oraya buraya kaçışma sesleri de duyuluyordu. Bütün bunlar o kadar şiddetliydi ki, bazen parça parça olacağını, bazen de sokaktaki çamurlar gibi ayaklar altında çiğneneceğini düşünüyordu. Bu dehşetli manzaralar ve bu ürkütücü sesler, kilometreler boyunca Hıristiyan’ın peşini bırakmadı. Bir süre sonra bazı cinlerin kendisine doğru geldiğini duyar gibi oldu ve hemen durdu. Ne yapması gerektiğini düşünme-

¹ Mezmurlar 69:14-15.

² Efesliler 6:18.

³ Mezmurlar 116:4.

ye başladı. Bazen geri dönecekmiş gibi oluyor, ama sonra vadinin yarışma geldiğini düşünerek ve birçok tehlikeyi atlattığını hatırlayarak ve de geri dönmenin ileri gitmekten daha tehlikeli olabileceği ihtimalini de göz önüne bulundurarak bu fikrinden hemen vazgeçiyordu. Ve sonunda devam etme kararı aldı. Bu sırada cinler de ona doğru yaklaşıyordu. Tam önüne geldikleri sırada Hıristiyan; “RAB Tanrı'nın gücüyle yürüyeceğim!” diye bağırdı.

Bunun üzerine cinler çekilip gittiler ve bir daha da ona bulaşmadılar.

Bu arada Hıristiyan o kadar çok şaşırmıştı ki, artık kendi sesini bile tanıyamıyordu. Şöyle ki; Hıristiyan alev saçan cehennem kapısının önüne geldiği sırada, kötü ruhlardan biri onun arkasına geçerek kulağına çirkin küfürler fısıldadı. Ama Hıristiyan bunların kendi yüreğinden geldiğini sandı. O ana kadar başına gelenlerin hepsinden daha çok bu durum; yani çok sevdiği o kişiye karşı küfrettiğini sanması, ona dayanılmaz bir acı vermişti. Elinde olsa bu küfürleri asla etmeyeceğinin bilinceydi. Ama henüz bu küfürlerin nereden geldiğini ayırt edebilecek anlayış kendisine verilmemişti. Kulaklarını tıkamayı da henüz bilmiyordu.

Teselliden yoksun bir şekilde bir hayli yol aldıktan sonra, önünden giden bir adamın “Karanlık Ölüm Vadisi'nden geçsem bile, kötülükten korkmam! Çünkü sen benimlesin!”¹ dediğini duyar gibi oldu. O anda içini inanılmaz bir sevinç kapladı. Çünkü bu sözleri duyunca, Tanrı'nın yanı sıra bir kişinin daha kendisiyle birlikte bu karanlık vadide bulunduğunu ve o kişinin de korktuğunu anladı. Ayrıca o karanlık ve acı dolu haldeyken bile, Tanrı'nın onlarla birlikte olduğunu anladı. “Ben fark etmiyorum diye neden O benimle birlikte olmasın ki?” diye düşündü.² Bir de eğer yetişebilirse, önünden giden kişilerin kendisine yol arkadaşı olabileceklerini ümit etti. Ve hemen önünde giden adama seslendi. Ama o adamda kendisinin yalnız olduğunu sandığı için ona nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Yavaş yavaş şafak söktü. Ve o zaman Hıristiyan kendi

¹ Mezmurlar 23:4.

² Eyüp 9:11.

kendine; “Zifiri karanlığı sabaha çeviren!” dedi.¹

Sabah olunca Hıristiyan arkasına baktı. Bakışının sebebi geri dönmek için değil, sadece ne gibi tehlikelerden geçtiğini görmek içindi. Arkasına baktığında yolun iki tarafını kaplamış olan hendeği ve bataklığı daha net olarak görmüştü. Bir de bunların arasındaki yolun ne kadar dar olduğunu ve cehennem kuyusunun cinlerini ve ejderhalarını da gördü. Fakat onlar artık geride kalmıştı. Gündüz bunların hiçbiri ona yaklaşamıyordu. Nitekim şöyle yazılıdır: “Karanlıkların derin sırlarını açar, ölüm gölgesini aydınlığa çıkarır.”²

Bu ıssız yolun tehlikelerinden kurtulmuş olması Hıristiyan’ı çok etkiledi. Daha önce onlardan oldukça korkmasına rağmen, geçirdiği tehlikeleri gündüz gözüyle daha net görüyordu. Bu şurada güneş de doğuyordu ki, bu Hıristiyan için apayrı bir lütuftu. Fakat unutmamak gerekir ki, Ölüm Gölgesi Vadisi’nin ilk kısmı ne kadar tehlikeliyse de ikinci kısmı ondan çok daha tehlikelidir. Çünkü Hıristiyan’ın bulunduğu yerden vadinin öbür yakasına kadar olan kısım bir yandan tuzaklar, kapanlar, kepenkler ve ağlarla, diğer yandan da birçok hendekle, kuyuyla, derin yarıkla ve uçurumla doluydu. Eğer kuyunun ilk kısmını geçtiği anki gibi, bu kısmını geçerken de hava karanlık olsaydı; Hıristiyan bin tane cana bile sahip olsaydı, sanırım bir tanesini bile kurtaramazdı. Ama söylediğim gibi artık güneş doğuyordu. Bunun üzerine Hıristiyan kendi kendine; “Kandilinin başımın üzerinde parladığı, ışığıyla karanlıkta yürüdüğüm günler!” dedi.³

Hıristiyan bu ışık altında vadinin sonuna kadar ulaştı. Bu vadinin sonunda kan, kemik, kül ve daha önce bu yoldan geçen yolcuların parçalanmış cesetlerinin kalıntılarını gördüm. Ben bunların sebeplerini düşünürken biraz ileride eski zamanlarda Papa [*Pope*] ve Putperest [*Pagan*] isminde iki canavarın oturduğu bir mağara gözüme ilişti. Orada külleri, kanları ve diğer parçalan etrafa yayılmış yolcuların cesetleri vardı. Bunlar, bu canavarlar tarafından zulüm

---

¹ Amos 5:8.

² Eyüp 12:222.

³ Eyüp 29:4.

görmüş ve öldürülmüşlerdi. Hıristiyan'ın buradan çok az bir tehlikeyle geçmesine hayret ettim. Ama sonradan öğrendim ki Putpe-rest, bir hayli zaman önce ölmüş. Papa'ya gelince; o her ne kadar yaşıyor olsa da yaşlılığından ve gençlik günlerinde yediği darbelerden ötürü, eklem yerleri kurumuş ve katılaştı. Artık mağarasının önünden geçen yolculara dış gıcırdatmak ve onlara dokunamadığı için tırnaklarını yemekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

Hıristiyan oradan geçerek yoluna devam etti. Ancak mağaranın önünden geçerken, yaşlı adamın [*Old Man*] kendisine “Sizden daha birçokları yanmadıkça, yola gelmeyeceksiniz!” dediğini duyunca bir hayli şaşırdı ve o an ne düşüneceğini bilemedi. Ama sakinliğini bozmadan, yumuşak bir gözle yaşlı adama baktı ve ondan hiçbir zarar görmeden yoluna devam etti. Oradan geçerek geçmez şu sözleri söyledi:

“Ey mucizeler dünyası (daha azını diyemem),
Mucize, çünkü korundum.
Burada karşılaştığım sıkıntılarda!
Kutsal olsun beni sıkıntıdan kurtaran o c!
Karanlıkta tehlikeler, cinler, cehennem ve günah,
Etrafımı sardı ben bu vadideyken.
Evet tuzaklar, çukurlar, hileler ve ağlar,
Yolumun üzerine serilmiş,
Ben ki değersiz ve anlayışsızım!
Bunlara yakalanmış, tutulmuş, yere serilmiş olabilirdim,
Ama işte yaşıyorum, taç giysin Mesih'im!”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hıristiyan yoluna devam ederken, özellikle Hıristiyan yolcuların ileriye görmeleri için yapılmış yüksek bir yere geldi. Oraya çıkınca, önünde yolculuk eden ve adı Sadık olan bir adam gördü. Ona “Hey, hey! Bekle, beraber gidelim!” diye seslendi. Bunun üzerine Sadık arkasına baktı. Hıristiyan tekrar “Dur, dur! Sana yetişine kadar bekle beni, yola beraber devam ederiz!” diye seslendi.

Sadık: Hayır bekleyemem. Ben hayatımı kurtarmak için koşuyorum. Kaç öcünü alan [*avenger of blood*]¹ arkamdadır.

Bu sözlerden etkilenen Hıristiyan bütün gücüyle koşup, kısa bir süre içerisinde Sadık’a yetişti. Hatta onu geçti bile! Kardeşini geçmiş olması Hıristiyan’ın içinde gurur yarattı ve gülmeye başladı. Fakat adımlarına dikkat etmediği için, birdenbirc ayağı takıldı ve yere düştü. Sadık gelip ona yardım edinceye kadar yerinden kalkamadı.

Bu olayın ardından sevgi dolu olarak yola devam ettiklerini, yolda karşılaştıkları zorlukları ve güzellikleri birbirlerine anlatarak tatlı tatlı sohbet ettiklerini gördüm.

Hıristiyan: Sevgili kardeşim Sadık. Sana yetiştiğim için ve Tanrı ruhlarımızı bu hoş yolda paydaşlık edebileceğimiz kadar uyumlu yarattığı için çok mutluyum.

Sadık: Sevgili dostum, ben ta şehrimizden beri sana arkadaşlık yapmayı düşünüyordum. Ama sen benden önce yola çıktın. Bu yüzden ben de buraya kadar yalnız gelmek zorunda kaldım.

Hıristiyan: Ben yola çıktıktan sonra, sen Yıkım Şehri’nde ne kadar kaldın?

---

¹ Bkz. Yasa’nın Tekrarı 19:4-6.

Sadık: Artık duramayacak bir hale gelinceye kadar! Çünkü 'sen gittikten sonra, kentimizin gökten inecek bir ateşle yok olacağına dair söylentiler dolaşmaya başladı.

Hıristiyan: Ne! Komşularım böyle mi konuşuyorlardı?

Sadık: Evet, bir süre için bu söylenti herkesin ağzında dolaştı.

Hıristiyan: Ne diyorsun! Peki tehlikeden kurtulmak için, senden başka kimse çıkıp gelmedi mi?

Sadık: Her ne kadar böyle söyledilerse de bu söylediklerinin hiçbirine inandıklarını sanmıyorum. Çünkü bu konuşmaların en hararetli anlarında, senden ve dehşetler içinde başladığın yolculuğundan (çünkü senin yolculuğuna [*pilgrimage*] böyle diyorlardı), alay ederek bahsettiklerini duydum. Ama ben gelecek olanlara iman ettim. Şehrimizin gökten inecek ateş ve kükürtle yok edileceğine inandım ve hala daha buna inanıyorum. İşte bu yüzden ben de kaçtım.

Hıristiyan: Komşumuz Yumuşak Başlı hakkında bir bilgin var mı?

Sadık: Evet, Hıristiyan. Onun ümitsizlik bataklığına kadar, hatta bazılarının söylediği gibi bataklığın içine düşene kadar seni takip ettiğini işittim. Oysa o, böyle bir şeyin başına geldiğini kimseye belli etmek istemiyordu. Ama onun öyle bir çamura battığına emimim.

Hıristiyan: Peki komşular ona ne dediler?

Sadık: Geri döndüğünden beri herkes ona gülüyor, bazıları onunla alay ediyor ve küçük görüyor. Hemen hemen hiç kimse ona iş vermiyor. Şimdiki hali, şehirden çıkmadan önceki halinden yedi kat daha beter.

Hıristiyan: İyi de, kendilerinin de kötü bildikleri bu yolu terk eden bir adama neden bu kadar kötü davranıyorlar?

Sadık: Onlar "Asın bu ikiyüzlüyü, sözüne bağlı kalmadı!" diyorlar. Sanırım yolu terk ettiği için, ona ıslık çalsınlar diye Tanrı düşmanlarını bile ayaklandırmış.¹

---

¹ Yeremya 20:18-19.

Hristiyan: Yola çıkmadan önce onunla konuşma fırsatın oldu mu?

Sadık: Bir defasında onunla sokakta karşılaştık. Ama yaptığından utanan biri gibi sokağın diğer tarafına kaçtı. Bunun için onunla konuşamadım.

Hristiyan: Yola çıktığım zaman ondan çok ümitliydim. Ama şimdi şehir mahvolurken, onun da mahvolacağından korkuyorum. Onun durumunu en iyi şu atasözü açıklıyor; “Köpek yine kendi kusmuğuna döner. Domuz da yıkandıktan sonra çamurda yuvarlanmaya döner.”¹

Sadık: Benim de korktuğum bu! Ama olacak olana kim engel olabilir!

Hristiyan: Peki sevgili komşum Sadık, şimdi onu bırakalım ve bizi yakından ilgilendiren konuları konuşalım. Şimdi bana söyle, yolda gelirken nelerle karşılaştın? Eminim ki, yolda bazı zorluklarla karşılaşmışındır. Eğer karşılaşmadıysan, bu bir mucizedir!

Sadık: Ben senin düştüğün bataklığa düşmeden, doğruca dar kapıya gittim. Yalnız Şehvet Düşkünü [*Wanton*] adında bir kadına rastladım. Ve bu kadın neredeyse bana bir kötülük yapacaktı.

Hristiyan: İyi ki onun ağından kurtuldun. Yusuf onun yüzünden çok zor anlar yaşamıştı, ama o da senin gibi kurtulmuştu. Fakat bu neredeyse Yusuf'un hayatına mal olacaktı.² Peki sana ne yaptı?

Sadık: Onu tanımayanlar, onun ne kadar yaltaklayıcı dudakları olduğunu bilmezler! Bana binbir türlü vaatler vererek, kendisiyle birlikte olmam için kandırmaya çalıştı. Hem de bunun için uzun bir süre uğraştı.

Hristiyan: Ama sana temiz bir vicdanın sağladığı mutluluğu vaat edememiştir.

Sadık: Ne demek istediğimi anlıyorsun! Sadece bütün bedensel ve maddesel mutlulukları vaat etti.

Hristiyan: Tanrı'ya şükürler olsun ki, onun elinden kurtulmuş-

---

¹ 2 Petrus 2:22.

² Yaratılış 39:11-13.

sun! RAB'bin gazabına uğrayan oraya düşer!¹

Sadık: Evet, ama ben onun elinden tamamiyle kurtulup kurtulmadığımı bilemiyorum.

Hristiyan: Neden? Sanırım ki sen onun arzularına uymadın!

Sadık: Evet, kendimi kirletmeyi kabul etmedim. Çünkü daha önce okuduğum şu söz biranda aklıma geldi; “Ayakları ölüme gider, adımları ölümler diyarına ulaşır.”² Ben de onun bakışlarıyla baştan çıkmamak için gözlerimi kapattım. Bunun üzerine o da bana hakaret edip küfretti.³ Ama ben hiç umursamadan yoluma devam ettim.

Hristiyan: Gelirken bundan başka bir saldırıya uğradın mı?

Sadık: Zorluk adındaki tepenin eteğine geldiğimde, benim kim olduğumu ve nereye gittiğimi soran bir ihtiyara rastladım. Ona iman yolcusu [*pilgrim*] olduğumu ve Göksel Şehir'e gittiğimi söyledim. İhtiyar bana; “Sen samimi bir adama benziyorsun, sana vereceğim maaş karşılığında benimle kalır mısınız?” diye sordu. Bunun üzerine ben de onun kim olduğunu ve nerede oturduğunu sordum. Adının Eski Adam [*Adam the First*]⁴ olduğunu ve Yanılma Şehir'inde [*Town of Deceit*] oturduğunu söyledi. Daha sonra ona vereceği işin ve maaşın ne olduğunu sordum. İşin bir yığın zevk olduğunu, ücretin de sonunda onun mirasçısı olmak olduğunu söyledi. Bundan sonra evini nasıl idare ettiğini ve hizmetkarlarının kimler olduğunu sordum. O da evinin bu dünyanın lezzetli yiyecekleriyle beslendiğini ve hizmetkarlarının da kendi soyundan olduğunu söyledi. Kaç çocuğu olduğunu sordum. Şehvet [*Lust of the Flesh*], Göz Tutkusu [*Lust of the Eyes*] ve Gurur [*The Pride of Life*] isminde üç kızını söyledi. Hatta eğer istersem, kızlarının üçüyle birden aynı anda evlenebileceğimi söyledi.⁵ Bu teklifi bana ne kadar süreliğine yap-

---

¹ Mezmurlar 22:14.

² Özdeyişler 22:14.

³ Eyüp 31:1.

⁴ Efesliler'den bir figür “Fakat siz Mesihî böyle öğrenmediniz; eğer hakikat İsa'da olduğu gibi onu işittiniz ve onda öğretilinizse, evelki yaşayışınıza göre, hile arzularına göre, çürüyen eski adamı bertaraf edin, 23 ve fikrinizin ruhu ile yenilenin” (4:20-22). Eski Adam alegorisi Püriten kitaplarında sıkça kullanılır.

⁵ 1. Yuhanna 2:16.

tığını sordum ve o da cevap olarak ölünceye kadar olduğunu söyledi.

Hristiyan: Peki nasıl bir karara vardınız?

Sadık: İlk başta onunla gidecek gibi oldum. Çünkü doğru söylediğini sanıyordum. Ama yüzüne baktığım an, yüzünde yazılı olan “Eski adamı, işleriyle birlikte üzerinizden çıkarıp atın” yazısını gördüm.

Hristiyan: Sonra?

Sadık: Birden bütün bu söylediklerine ve iltifatlarına rağmen, onun evine gider gitmez köle olarak satılacağım aklıma geldi. Bunun üzerine evinin kapısına bile yaklaşmayacağımı, bu yüzden çok fazla konuşmaya gerek olmadığını söyledim. İşte o zaman bana küfrederek, yolumda bana eziyet edecek birini arkamdan gönderdiğini söyledi. Ben de hemen yoluma devam etmek üzere oradan ayrılmak için arkamı döndüm. Ama tam o sırada beni belimden kavrayıp öyle bir çekti ki, bir parçamı koparıp sürüklediğini sandım. Ve “Ne zavallı bir adamım!” diye bağırdım.¹ Bu olaydan sonra hızla tepeye doğru yürüdüm. Yokuşun yarısına gelince arkama baktım ve rüzgâr gibi hızlı birisinin arkamdan bana doğru geldiğini gördüm. Dinlenmek üzere yapılmış olan ağaçlık alana ulaşmak üzereyken bana yetişti.

Hristiyan: Söylediğin yerde dinlenmek için ben de oturmuştum. Uykuya dalmış ve koyunumda sakladığım tomarımı kaybetmiştim.

Sadık: Ama kardeşim, sözümü bitirmem için beni dinlemelisin! Adam beni yakaladığı anda tek bir kelime dahi söylemeden, beni bir yumrukta ölü gibi yere serdi. Kendime geldiğim zaman, bana neden vurduğunu sordum ona. O da Eski Adam’a içimden yönelmiş olduğumu söyleyerek, tam göğsümün üzerine bir yumruk daha vurdu ve beni sırt üstü yere düşürdü. Kendimden geçtim ve önceki gibi ayaklarının dibine serildim. Tekrar kendime geldiğimde ona “Merhamet et!” diye yalvardım. Ama o “Ben merhamet etmesini bilmem!” diye yanıt verdi. Ve beni tekrar yere çarptı. Eğer bu şekil-

---

¹ Romalılar 7:24.

de devam etseydi, hiç şüphesiz beni oracıkta öldürecekti. Ama biri geldi ve ona “Burak!” diye seslendi.

Hristiyan: Ona “Bırak!” diyen kimdi?

Sadık: İlk başta O’nu tanıyamadım, ama yanımdan geçip giderken ellerindeki ve böğründeki delikleri gördüm ve de RAB’bimizin ta kendisi olduğunu anladım. Böylece tepceye çıkmış oldum

Hristiyan: Sana yetişen o adam Peygamber Musa’ydı. O hiç kimseye acımaz. Kurallarına karşı gelenlere nasıl merhamet etmesi gerektiğini bilmez.

Sadık: O’nun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Çünkü bu O’nunla ilk karşılaşmam değildi. Evimde güven içinde oturduğum zamanlarda bana gelip; eğer evimi terk etmezsem, onu başıma yıkacağını söyleyen de O’ydu.

Hristiyan: Musa’yla karşılaştığın yerin hemen yanında bir tepe var. Ve o tepenin başında da bir ev var. Orayı hiç görmedin mi?

Sadık: Evet, evi gördüm. Hatta eve varmadan önce, evin önünde yatan aslanları da gördüm. Ama sanırım ki öğle olmasından dolayı aslanlar uyuyorlardı. Havanın kararmasına daha çok zaman olduğundan, beklemeden Uyanık’ın yanından geçtim ve yoluma devam ettim.¹

Hristiyan: Gerçekten, bana senin oradan geçtiğini söyledi. Fakat eve uğramanı isterdim. Çünkü eğer eve uğrasaydın sana hayatın boyunca unutamayacağın inanılmaz şeyler göstereceklerdi. Bir şey daha sormak istiyorum. Alçalma Deresi’nde kimseyle karşılaşmadın mı?

Sadık: Evet, Hoşnutsuz [*Discontent*] adında biriyle karşılaştım. Bu adam onunla geri dönmem için beni kandırmaya çalıştı. Öncü sürdüğü neden ise derenin aşağılayıcı olmasıymış. Bir de eğer dereden geçersen; Gurur [*Pride*], Kibir [*Arrogancy*], Kendini Beğenmiş [*Self-conceit*] ve Dünyevi Şöhret [*Worldly-glory*] gibi dostlarıma ihanet etmiş olurmuşum diye de ekledi.

Hristiyan: Peki sen ona nasıl cevap verdin?

---

¹ Sadık’ın Güzel Saray’da kalmadan yoluna devam etmesiyle Bunyan bir kiliseye mensubiyetin kurtuluş için zararlı olmadığını irdeliyor.

Sadık: Ona; “Bu saydıklarının hepsi benim akrabalarım olduğunı iddia edebilirler. Gerçi buna hakları da vardır. Ama iman yolculuğuna çıktığım zaman onlar beni kabul etmediler. Ben de onları reddettim. Bu yüzden artık onlar hiçbir zaman benim soyumdan olmamış gibidirler. Bunun yanı sıra, sen o dereyi gerçekten yanlış anlamışsın. Çünkü yücelikten önce alçakgönüllülük gelir ve düşmeden önce de gururlu bir ruh. İşte bu yüzden onun isteklerimize uygun gördüğü yolu takip etmektense, en akıllı adamlar tarafından çok yükseltilmiş olan yüceliğe ulaşmak için bu Alçalma Deresi’nden geçmeyi tercih ederim” dedim.

Hristiyan: O derede başka insanlarla da karşılaştın mı?

Sadık: Evet, Utanç [*Shame*] adında birine rastladım ve yolculuğum boyunca karşılaştığım kişiler arasında bir tek bu adam taşıdığı adı yansıtmıyordu. Diğerleri az bir tartışmadan sonra çekilir giderlerdi, ama bu arsız Utanç’ın beni bırakmaya hiç mi hiç niyeti yok gibiydi.

Hristiyan: Neden? Sana neler söyledi ki?

Sadık: Ne mi söyledi? Bizzat imanlı olmama itiraz etti. Bir adamın Tanrı’yla tam bir bağlılık içinde ilgilenmesi acınası, bayağı ve adi bir şeymiş. Hassas bir yüreğe sahip olmak, erkeklığe yakışmazmış. Şimdiki zamanda yaşayan korkusuz insanların alıştıkları cesaretlerinden ve özgürlüklerinden vazgeçecek derecede dillerine ve hareketlerine dikkat etmeleri, onları bu çağın en gülünç insanları konumuna düşürüyormuş. Güçlü, zengin ve bilgi sahibi insanların çok az bir kısmı benimle aynı fikirdeymiş.¹ Ve bu insanlar da aptal olmaya ikna edilmedikçe, asla bilmedikleri bir şey için bütün varlıklarını terk edip benim girdiğim bu yola girmezlermiş.² Bir de bugüne kadar gelmiş geçmiş bütün Hristiyan yolcular yaşadıkları dönemin en aşağılık, en alt tabakalarından ve hatta en cahil ve dünyasal bilimlerden yoksun olan insanlarmış. Ve daha bunlar gibi birçok şey... Örneğin bir vaazı dinlerken ağlamak ve dövünmek ayıpmış! Ah edip gözyaşları içinde eve dönmek, küçük kusurlar

¹ 1. Korintliler 1:26, 3:18; Filipililer 3:7-8.

² Yuhanna 7:48.

için komşudan af dilemek veya bir kimseden alınan herhangi bir şeyin karşılığını vermek de ayıpmış! “Onun daha süslü isimlerle adlandırdığı birçok şey için Tanrı’ya bağımlı kalmanın insanı büyük adamların gözünde küçültmesi, ama aynı inanca sahip olduğu için hor görülen insanlarla kardeş haline getirmesi utanılacak bir şey değil midir?” dedi.

Hristiyan: Peki onun bu sözlerine karşılık sen ne cevap verdin?

Sadık: İlk başta ne cevap vereceğimi bilemedim. Doğrusu beni öylesine utandırmaya çalıştı ki, yüzüm bile kızardı. Hatta beni öylesine sıkıştırdı ki, neredeyse mağlup ediyordu. Fakat sonra “İnsanların gururlandıkları ne varsa, Tanrı’ya iğrenç gelir!”¹ sözü aklıma geldi. Ve birden, Utanç adındaki bu kişinin bana insanları anlattığını fark ettim. O sadece insanlardan bahsediyordu. Tanrı’dan ve Tanrı Sözü’nden hiç bahsetmiyordu. Bir de dünyadaki şiddet ruhuna göre değil, Yüce Olan’ın hikmetine ve yasalarına göre, yargı gününde ya hayata kavuşacağımızı ya da ölüme mahkûm edileceğimizi düşündüm. Ve birden şu gerçeği anladım ki, Dünyadaki bütün insanlar karşı çıksa dahi, Tanrı’nın söylediği her zaman için en iyi olandır. Tanrı kendi yolundan yürünmesini ve hassas bir yüreği tercih eder. Göklerin Egemenliği için kendilerini akılsız yapanların ne kadar değerli olduğunu anladım ve tabii ki Mesih’i seven fakir adamın kendisinden nefret eden zengin adamdan çok daha zengin olduğunu da! “Bu yüzden ey Utanç! Çekil yolumdan! Sen benim kurtuluşumun düşmanısın! Ben senin söylediklerini tek Kral Olan RAB’ime karşı nasıl kabul ederim! Tekrar gelişinde O’nun yüzüne nasıl bakarım! Eğer bu zamanda ben O’nun çocuklarından ve yollarından utanırsam, hangi yüzle O’ndan bereketlerini bekleyebilirim!” diye cevap verdim.² Ama bu Utanç gerçek bir hain ve oldukça cesur bir insandı. Onu yanımdan zar zor kovabildim. Buna rağmen yine de arkamdan gelip, Tanrı’ya bağlılığın kendince zayıf sandığı noktalarını kulağıma fısıldamaya devam ediyordu. En sonunda boşu boşuna ısrar ettiğini, çünkü onun boş saydıklarında benim

¹ Luka 16:15.

² Markos 8:38.

büyük yücelik gömdüğümü söyledim. Ve sonunda bu yüz­süz beni bıraktı ve ondan kurtuldum. Ondan kurtulur kurtulmaz:

“Göksel davete boyun eğenlerin sınavları,
Yolda karşılaştıkları,
Çok çeşitlidir ve benlik için çekicidir!
Gelirler, gelirler ve tekrar gelirler!
Tabi ki her seferinde,
Onlar yakalanıp, yenilip, yere serilsinler!
Ah! iman yolcuları! İman yolcuları!
Öyleyse uyanık olun ve cesaretle karşı koyun!”
Sözleriyle yoluma devam ettim.

Hristiyan: Kardeşim, bu yüz­­süze böyle cesaretle karşı koymana çok sevindim. Çünkü senin de söylediğin gibi, ben de onun adının yanlış koyulduğuna inanıyorum. Bu adam o kadar cesur ve utanmaz ki, bizi caddelerde takip edip, insanların önünde mahcup duruma düşürmeye çalışır. İyi olan şeyler yüzünden utanmamızı ister. Eğer gerçekten arsız olmasaydı, bu yaptıklarının hiçbirini yapmaya çalışmazdı. Biz yine de ona karşı savaştım. Çünkü o bütün küstahlığına rağmen, ancak akılsızları kandırmayı başarabilir. Süleyman; “Bilge kişiler onuru miras alacak, akılsızlara yalnız utanç kalacak!” demiştir.¹

Sadık: Utanç’a karşı koyarken, dünyada gerçek uğruna cesur olmamızı isteyen Tanrı’nın yardımı için durmaksızın yalvarmalıyız.

Hristiyan: Doğru söylüyorsun. Peki, o dere­de daha başka kim­seyle karşılaştın mı?

Sadık: Hayır, ben karşılaşmadım. Hem o derenin kalan kısmını geçerken, hem de Ölüm Gölgesi Vadisi’ni geçerken hava gün ışığıyla aydınlanıyordu.

Hristiyan: Durumun iyiymiş! Benim oradan geçişim daha de­ğişik oldu. Ben o dereye girer girmez, Apollyon adında iğrenç bir canavarla uzun ve korkunç bir savaşa tutuştum. Özellikle beni altı-

---

¹ Özdeyişler 3:35.

na alıp parçalayacakmış gibi saldırdığı an, artık kesinlikle öleceğim diye düşündüm. Beni yere attığı anda kılıcım elimden düştü. Artık beni öldüreceğini söyledi. Ve ben Tanrı'ya yakardım. O da benim yakarışımı duydu ve beni bütün sıkıntılımdan kurtardı. Bu olaydan sonra Ölüm Gölgesi Vadisi'ne girdim. Hemen hemen yarı yola kadar hiç ışığım yoktu. Orada tekrar tekrar öldürüleceğimi sanıyordum. Ama nihayet şafak söktü, güneş doğdu ve geri kalan yolu öncekine oranla çok daha rahat geçtim.

Sadık ve Hıristiyan birlikte ilerlerken, Sadık bir ara başını arkasına çevirdi ve kendilerine doğru yaklaşan Geveze [*Talkative*] adında birini gördü. Bu yol içinün birlikte yürümesine yetecek kadar genişti. Sonunda Geveze yanlarına yaklaştı. Geveze yakından, uzaktan görüldüğü kadar yakışıklı görünmüyordu. Ve bu adam Sadık ile konuşmaya başladılar.

Sadık: Arkadaş! Nereye, Göksel Ülke'ye mi gidiyorsun?

Geveze: Evet, oraya gidiyorum.

Sadık: Güzel. Umarım sen de bize arkadaşlık etmek istersin.

Geveze: Büyük bir sevinçle bunu kabul ederim.

Sadık: Gel öyleyse, birlikte yola devam edelim ve zamanımızı yararlı konular hakkında konuşarak geçirelim.

Geveze: Sizinle veya herhangi biriyle yararlı konular hakkında konuşmak, benim için gerçekten büyük bir mutluluk. İyi şeyleri böylesine seven kişilerle karşılaştığıma çok sevindim. Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, yolculukları sırasında böyle şeyler hakkında konuşmak isteyenlerin sayısı çok az. Ama birçoğu boş şeyler hakkında konuşmayı tercih ediyor ve bu da beni çok sıkıyor.

Sadık: Bu da aslında ağılanılacak bir durum. Çünkü insanın ağzını ve dilini Göklerin RAB'bi Olan Tanrı ile ilgili şeyler hakkında kullanmasından daha güzel ne var!

Geveze: Sözleriniz mantıklı olduğu için sizi gerçekten çok sevdim. Ben de size katılıyorum. İnsanın ağzını ve dilini Tanrı için kullanmasından daha güzel bir şey yoktur. Yani bir adam muhteşem olandan hoşlanıyorsa, bundan daha güzel ne olabilir? Örneğin: Biri dünyadaki şeylerin tarihi ve onların sırlarıyla ilgileniyorsa, diğeri

mucizeleri, harikaları ve belirtileri merak ediyorsa, bütün bunları Kutsal Kitap'tan daha iyi kaydetmiş ve daha iyi açıklayan bir kitap daha bulabilir mi?

Sadık: Evet, çok doğru söyledin! Ama şu da bir gerçek ki, bunlardan söz etme sebebimiz sadece ve yalnızca bunlardan yararlanmak olmalı!

Geveze: Benim söylemek istediğim de bu zaten! Çünkü bunlardan söz etmek son derece yararlıdır. Bu şekilde insan dünyasal şeylerin ne kadar beyhude olduğunu, ama göksel olanların ne kadar yararlı olduğunu öğrenir. Bunun yanı sıra insanın yeniden doğuşa olan ihtiyacını, amaçlarımızın aslında ne kadar yetersiz olduğunu, Mesih'in doğruluğuna olan ihtiyacını ve daha birçok şeyi insan bu yolla öğrenir. Buna daha birçok şey ekleyebiliriz. Örnek olarak tövbe etmenin, iman etmenin, dua etmenin, acı çekmenin ne demek olduğunu anlamak gibi. Bir de konuşma yoluyla insan kendi huzuru için, İncil'in büyük vaatlerini ve tesellilerini, yanlış fikirleri reddetmeyi, gerçeği onaylamayı ve öğüt vermeyi de öğrenebilir.

Sadık: Bütün bu söyledikleriniz doğru. Bunları sizden duyduğum için çok mutluyum!

Geveze: Çok az insan işte bu konuşmaların eksikliği yüzünden, iman gereğini ve sonsuz yaşam için Tanrı'nın İyiliği'nin yürekteki işleyişine olan ihtiyacını anlayabiliyor.

Sadık: Ama unutma, bunlar hakkındaki bilgi tamamen Tanrı'nın lütfudur. Hiç kimse bunlara kendi çabasıyla ya da onlar hakkında konuşmakla sahip olamaz.

Geveze: Bu söylediklerinin hepsini gayet iyi biliyorum. Çünkü bir kişi kendisine gökten verilmedikçe hiçbir şey alamaz. Bunların hepsi insanın işlerinden değil, aksine Tanrı'nın lütfundan kaynaklanmaktadır. Bunu kanıtlamak için size yüzlerce ayet gösterebilirim.

Sadık: Peki öyleyse şimdi, hangi konuyla konuşmamıza devam edelim?

Geveze: Nasıl istersen! Göksel veya dünyasal olanlardan, ahlaksal olanlardan veya Tanrı Sözü'nden, kutsal veya kirli olanlardan,

geçmişten veya gelecek olanlardan, dışsal veya içte gerçekleşen olaylardan, gerekli veya gereksiz şeylerden bahsedelim. Yeter ki konuşmak için bir konumuz olsun, her konuda seninle konuşurum.

Bu sözlerin üzerine Sadık şaşırılmaya başladı. Hıristiyan'a yaklaşarak (bütün bu konuşmalar sırasında Hıristiyan yalnız yürüyordu) yavaşça; "Ne cesur bir arkadaşımız var! Bu adamın kusursuz bir göksel yolculuk yapacağına hiç şüphe yok!" dedi

Hıristiyan (Hafifçe gülümseyerek): Kendisine bu derece kapıldığı bu adam, onu tanımayanlardan yirmi kişiyi daha diliyle ayarabilir!

Sadık: O halde sen onu tanıyorsun?

Hıristiyan: Tanımak mı? Hem de onun kendisini tanıdığından çok daha iyi!

Sadık: Lütfen bana söyle, bu adam nasıl bir adamdır?

Hıristiyan: Onun adı Geveze'dir. Bizim şehrimizde oturur. Onu tanımadığına şaşıyorum. Ama şehrimiz gerçekten çok büyük, belki bu yüzden tanıımıyorsunuzdur.

Sadık: Kimin oğlu? Nerede oturuyor?

Hıristiyan: Tatlısöz'ün [*Say-well*] oğludur. Boşboğaz Mahallesi'nde [*Prating Row*] oturuyordu. Onu tanıyanlar, onu "Boşboğaz Mahallesi'nin Gevezesi" olarak çağırırlar. Dili tatlı, ama kendisi boş bir adamdır.

Sadık: Aslında çok hoş bir adama benziyor.

Hıristiyan: Onu iyi tanımayanlar için öyledir. Çünkü dışarda hoş görünür, ama evinin yakınlarında oldukça çirkindir. Onun hoş bir adam olduğunu söylediğin an, bir ressamın uzaktan güzel görünüp de yaklaşınca çok çirkin olan resimlerini hatırlattı bana.

Sadık: Güldüğün için bu söylediklerin bana şaka gibi geliyor.

Hıristiyan: Asla! Gülüyorum ama ne şaka yapıyorum ne de bu konuşmada haksız yere birini suçluyorum. İstersen onu sana daha iyi tanıtayım. Bu adam herkesle arkadaş olur ve herkesle konuşur. Şimdi seninle konuştuğu gibi, meyhanedeki insanlarla da konuşur. Hem de seninle nasıl konuşuyorsa onlarla da aynı şekilde konuşur. İçkiyi fazla kaçırdığı oranda konuşmayı da fazla kaçırır. Onun yüre-

ğinde, evinde, konuşmalarında imanın yeri yoktur. Sahip olduğu ne varsa hepsi dilindedir. İmanı ise sadece boş konuşmaktan ibarettir.

Sadık: Eğer dediklerin doğruysa, ben bu adam hakkında çok yanlışım!

Hristiyan: Kesinlikle! Atasözünü hatırla “Söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar!”¹ “Çünkü Tanrı’nın Egemenliği lafta değil, güçtedir!”² Dua, tövbe, iman ve yeniden doğuş hakkında konuşmaktan başka hiçbir bilgisi yoktur. Bir keresinde onun evine gitme ve onu evinde yakından izleme fırsatı bulmuştum. İşte bu yüzden onun hakkında söylediklerimin doğruluğundan eminim. Yumurta-
nın beyazı lezzetten ne derece yoksunsa, onun evi de imandan o derece yoksundur. Orada dua edilmediği gibi, işlenen günahlardan ötürü tövbe etmeye dair hiçbir iz de bulamazsın. Evet, hayvan bile Tanrı’ya kendi haliyle ondan daha fazla hizmet eder.³ Onu tanıyan herkes onun iman hayatına bir leke, bir yüz karası ve bir utanç olduğunu bilir. Onun oturduğu yerde, sırf bu adam yüzünden iman yaşantısı üzerine iyi bir söz duymak imkansızdır. Onu tanıyan halk onun için; “Dışarıda melek, içeride şeytan!” der. Çok kaba ve huysuzdur. Hizmetkarlarını da öyle bir azarlar ki, zavallılar onun karşısında ne diyeceklerini ve ne yapacaklarını şaşırırlar. Onunla iş yapanlar, onunla yaşamaktansa bir Türk’le yaşamının daha iyi olduğunu söylerler. Çünkü onlar bile bazı zamanlar Geveze’den daha adil davranır. Bu Geveze elinden gelse bir katili de aşır, yanındakileri dolandırır, ayartır ve onlara gaddarlık eder. Ayrıca oğullarını da tam kendisi gibi yetiştiriyor. Herhangi bir çekingenciliklerini görürse (ki o yürekteki hassasiyetin bu ilk belirtilerine korkaklık der), onları aptallık ve yüreksizlikle suçlar. Onlarla hiç ilgilenmez ve hiç kimsenin yanında onları övmez. Bana soracak olursan, kötü hayatı yüzünden birçok kişinin düşmesine neden olduğunu düşünüyorum. Eğer Tanrı engel olmazsa, daha birçoklarının da mahvolmasına neden olacaktır.

---

¹ Matta 23:3.

² 1. Korintliler 4:20.

³ Romalılar 2:24-25.

Sadık: Evet kardeşim, sana inanıyorum. Sadece onu tanıdığın için değil, ama bir Hıristiyan'ın yapması gerektiği gibi insanlar hakkında bildiğini söylemekten çekinmediğin için de sana inanıyorum. Çünkü sen bunları kötü bir amaçla değil, doğruluğundan emin olduğun için söyledin.

Hıristiyan: Önceden onu tanımamış olsaydım, belki ben de senin gibi ilk görüşte iyi biri olduğuna zannedecektim. Bir de bu bilgileri ben görmüş olmasaydım da düşmanlarım bana söylemiş olsaydı, hepsine iftira gözüyle bakacaktım. Çünkü çok defa kötü insanlar, iyi olanların adına ve yaşantılarına iftira ederler. Ama söylediğim bütün bu kötülükleri ve de bundan daha da kötülerini yapığını ben biliyorum. Hepsini de kanıtlayabilirim. Bunun yanı sıra, iyi insanlar onunla birlikte görülmeğe utanır. Hiçbiri onu kardeşi veya dostu olarak görmez. Sadece adı bile, kendisini tanıyanların yüzünü kızartmaya yeterlidir.

Sadık: Haklısın. Söylemenin başka, yapmanın başka olduğunu şimdi anlıyorum. Bundan sonra bu farka daha fazla dikkat edeceğim.

Hıristiyan: Gerçekten de bedenın ruhtan farklı olması gibi, bu ikisi de birbirinden farklıdır. Ruhsuz bir beden nasıl ki sadece ölü bir vücutsa, söylemek de yalnız başına ruhsuz bir cesettir. İmanın ruhu da onun amacı gibidir; "Baba Tanrı'nın önünde temiz ve kumsuz bir dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve dünyanın lekelemesinden korumasıdır."¹ Bu gevezenin bundan haberi yok. O, söylemenin ve duymanın iyi bir Hıristiyan olmaya yeterli olacağını sanıyor ve kendisini aldatıyor. Duymak bir tohumun ekilişine benzer. Laf, bu tohumun insanın kalbinde ve yaşamında ürün verdiğini kanıtlamak için yeterli değildir. Şunu hiç aklımızdan çıkarmamamız gerekir ki, yargı gününde insanlar meyvelerine göre yargılanacaklar.² O zaman iman ettiniz mi diye sorulmayacak, ama "Duyduğunuz sözün işleyicisi mi oldunuz, yoksa sadece duyan ve konuşan kişiler miydiniz?" diye sorulacak ve buna

¹ Yakup 1:27.

² Matta 13:25.

göre yargı verilecektir. Dünyanın sonu bir haşata benzetilir. Ve biliyorsun ki insanlar hasatta üründen başka bir şeye önem vermezler. Bunu söylerken, imandan olmayan bir şey kabul edilebilir demek istemiyorum. Ben sadece Geveze'nin iman tanıklığının, yargı gününde ne kadar yetersiz kalacağını sana göstermek istiyorum.

Sadık: Bu, Musa'nın temiz hayvanları nasıl betimlediğini aklıma getiriyor.¹ Temiz hayvan yalnız tırnağı yarık veya yalnız geviş getiren değil, bu özelliklerin ikisine birden sahip olan hayvandır. Tavşan geviş getirir, ama tumağı yarık olmadığı için temiz değildir. Bu geveze için de çok doğrudur. O bilgi arar, geviş getirir; yani Sözü ağzında kullanır, çiğner. Fakat tırnağı yarık değildir. Yani günahkarların yolundan ayrılmaz. Tavşan gibi yarık olmayan köpek veya ayı ayağına sahiptir. Bunun için temiz değildir.

Hristiyan: Sanıyorum ki, bu ayeti İncil'e göre gerçek anlamıyla açıkladın. Elçi Pavlus, bazı insanlar için ve özellikle de böyle büyük konuşanlar için; "Ses çıkaran bakır veya çınlayan zil" dedi. Yine onları başka bir yerde "ses veren cansız nesnelere" olarak tanımlamıştır.² Cansız nesnelere, imandan ve İncil'in esenliğinden yoksun olan kişileri tarif eder. Söz söylediklerinde her ne kadar bir meleğin dili ve sesiyle konuşuyor gibi görünseler de Göklerin Egemenliği'nde "Yaşam Çocukları" [*children of life*] arasında yer alamayacaklardır.

Sadık: Doğruyu söylemek gerekirse, başlangıçta onun arkadaşlığından çok hoşlanmıştım ama şimdi tiksiniyorum. Ondan kurtulmak için ne yapmalıyız?

Hristiyan: Beni dinle ve söyleyeceğimi yap. Eğer RAB onun yüreğine dokunup da değiştirmezse, senin arkadaşlığından hemen tiksineceğini göreceksin.

Sadık: Ne yapmamı istiyorsun?

Hristiyan: Yanına git ve iman hayatının gücü hakkında onunla ciddi bir konuşmaya gir. Senin sözlerini onayladığı an (ki hemen onaylayacaktır) bunları yüreğinde, evinde ve sözlerinde yaşayıp yaşamadığını sor.

¹ Levililer 11:3-7; Yasa'nın Tekrarı 14:6-8.

² 1. Korintliler 13:1-3, 14:7.

Bunun üzerine Sadık, Geveze'ye dönerek; "Gel coşkulu dostum, seninle konuşmalı nasılsın?" dedi.

Geveze: İyiyim, teşekkür ederim. Eğer burada olsaydınız, şimdiye kadar epeyce konuşmuş olurduk.

Sadık: Eğer isterseniz şimdi de konuşabiliriz. Soru sormayı bana bırakırsanız, size soracağım ilk soru şu olur; "Tanrı'nın kurtuluş getiren esenliği insanın içinde ise, kendini nasıl gösterir?"

Geveze: Öyleyse konuşmamızın, yaşamın gücü hakkında olacağını anlıyorum. Bu çok iyi bir soru. Ben de sevinçle cevap vermek istiyorum. Cevabım kısaca şu: Birincisi eğer Tanrı'nın esenliği insanın içindeyse, bu o insanda günaha karşı büyük bir isyan oluşturur. İkinci olarak...

Hıristiyan: Hayır dur! Söyleneni sırayla teker teker inceleyelim! Sanırım esenlik hakkındaki bu düşüncenizi "Canı, kendi günahlarından tiksilmeye yönlendirmekle kendini gösterir" şeklinde düzeltmeliyiz.

Geveze: İyi de benim söylediğimle sizin söylediğiniz arasında ne fark var?

Sadık: Çok büyük fark var! İnsan, prensip olarak günaha karşı isyan edebilir. Ama ona karşı ilahi bir tiksime yoksa, günahattan asla nefret edemez. Birçok kişinin vaazlarında, günaha karşı haykır-dıklarını gördüm. Oysa aynı kişiler yüreklerinde, evlerinde, sözlerinde günahı barındırabiliyorlar. Yusuf'un efendisinin karısı, sanki namus sahibi bir kadınmış gibi ona karşı yüksek sesle bağırmişti. Oysa onunla zina etmeyi istiyordu. Bazılarının günaha karşı isyanı, bir annenin kendi kucağındaki yavrusuna "arsız!" diye bağırıldıktan sonra, onu tekrar kucağına alıp öpmesine benziyor.

Geveze: Anladığım kadarıyla, sen sadece bir bahane arıyorsun.

Sadık: Hayır! Amacım sadece gerçeği ortaya çıkarmaktır. Peki yürekte ilahi esenliğin işleyişini ortaya çıkaracak ikinci belirti nedir?

Geveze: İncil sırları hakkında büyük bir bilgiye sahip olmaktır!

Sadık: Büyük bilgi esenliğe işaret değildir! Bu işaret daha önce olmalıydı. Bununla birlikte ister birinci ister sonuncu olsun bu da yanlış. Çünkü İncil'in sırları hakkında bilgi, hem de çok önem-

li bilgi, yürekte esenlik olmadan da öğrenilebilir.¹ Evet, bir insan birçok şey bildiği halde bir hiç olabilir. Ve sonuç olarak Tanrı'nın çocuğu olmayabilir. Mesih: "Bunların hepsini biliyor musunuz?" dediği zaman elçiler; "Evet" dediler. Başka bir yerde Mesih "Bunları yaparsanız mutlu olursunuz!" demişti. İşte senin de duyduğun gibi bunları bilene değil, bunları uygulayana ne mutlu denmiştir. Çünkü amaca ve yaşantıya geçmeyen bilgi de vardır. Hatırlıyorsan "Efendisinin isteğini bilen ve yapan" diye yazılmıştır. Bir adamın melek kadar bilgisi olabilir ama Hıristiyan olmayabilir. İşte bütün bunlardan dolayı bu konudaki işaretin doğru değildir. Gerçekte bilgi, yalnız gevezeleri ve övünmek isteyenleri çeker. Ama Tanrı'yı hoşnut eden ise bildiğini yaşamına uygulayandır. Sakın beni yanlış anlama, bilgisiz Yürek iyidir demiyorum. Bilgisiz Yürek bir hiçtir. İşte bu yüzden iki çeşit bilgi vardır diyebiliriz. Bunlar; bir şeyler hakkında sadece bilmek için edinilen bilgi ve bir de iman ve sevginin gücüyle birleşen bilgidir. İşte bahsettiğim bu bilgiler arasından İkincisi, insanı bütün yüreğiyle Tanrı'nın isteğini yapmaya yönelir. Birinci çeşit bilgi gevezeler için çekicidir. Oysa gerçek Hıristiyan ikinci çeşit bilgiye sahip olmak ister ve bu bilgiye sahip olmadıkça rahat bir yaşam süremez. "Anlamamı sağla, yasana uyayım, bütün yüreğimle onu yerine getireyim."²

Geveze: Sen yine bahaneler arıyorsun! Senin söylediğin bu sözler bina etmek için değil!

Sadık: Peki, istersen bu esenliğin kendisini nasıl gösterdiğine dair başka bir işaret söyle.

Geveze: Hayır! Bunu gösteremem. Çünkü anladım ki seninle anlaşamayacağız.

Sadık: O zaman benim göstermeme izin verir misin?

Geveze: Tabii ki, buyurun gösterin!

Sadık: Yürekte yaşayan esenlik, kendisini hem ona sahip olana hem de diğer insanlara gösterir. İnsan bu esenlik sayesinde günahkâr olduğunu, doğal kirliliğini ve iman etmemenin ne kadar büyük

¹ 1. Korintliler 13.

² Mezmurlar 119:34.

bir günah olduğunu anlar. Öyle ki, artık İsa Mesih'e olan imanla Tanrı'nın merhametine kavuşmazsa, sonunda mutlaka mahvolacağına farkına varır.¹ Ve bütün bunları fark ettiği an, günahları yüzünden onda çok büyük bir acı ve utanç oluşur. Bunun yanı sıra Dünyanın Kurtarıcısının [*Saviour of the World*] kendisine açıklandığının ve bu yüzden bundan sonraki yaşamında O'na imanla sarılıp, O'nun isteğince bir yaşam sürmesinin gerekli olduğunun bilincine varır. Zaten O'nu izlemek için ruhunda derin bir açlık ve susuzluk duyar. Tanrı bu açlık ve susuzluk için de vaatlerde bulunmuştur.² Bir insanın sevincini ve esenliğini, kutsallığa olan sevgisini ya da O'nu daha fazla tanıma arzusunu ve bu dünyada O'na daha fazla hizmet etmek istemesini tamamen Kurtarıcısına karşı olan imanı belirler. Yani bu, imanının zayıflığına veya güçlülüğüne göre belli olur. Ama ben her ne kadar bütün bunlar İlahi Takdir'in işi diyorsam da insan bunu kendi başına çok zor algılar. Çünkü kendisinde var olan bu aşın dozadaki kötülüğün ve kötü düşüncelerin farkına vardıkça, Tanrı'nın iyiliğinin kendisindeki işleyişini anlaması daha da güçleşir. Bunun için bu esenliğe sahip olanlar, çok sağlam bir ayırt edebilme ruhuna sahip olmalıydılar ki kendilerinde olan bu işin tamamen İlahi, yani Tanrı'dan olduğunu anlayabilsinler. İşte bütün bu anlattıklarım Tanrı'nın esenliğinin verildiği kiliselere, bu esenliğin açıklanış şekliydi. Peki bu diğer insanlara nasıl açıklanır? Birincisi kişinin Mesih'e olan bağlılığını açıkça söylemesiyle.³ İkincisi ise söylediği bağlılığa uygun bir yaşam sürmesiyle. Örnek olarak; kutsal bir yürekle, kutsal bir aile yaşantısı veya bu dünyada sürdürülen kutsal bir yaşantıyla diyebiliriz.⁴ Bu örneklerde anlatmak istediğim kutsal yaşantı, kişinin kendi günahlarının farkına vardıktan sonra bunlardan tiksinişi ve bunları önce kendi evinden ve daha sonra

¹ Yuhanna 16:8; Romalılar 7:24; Yuhanna 16:9; Markos 16:16.

² Mezmurlar 38:18; Yeremya 31:19; Galatyalılar 2:26; Elçilerin İşleri 4:12; Matta 5:6; Yahiy 21:6.

³ Romalılar 10:10; Filipeliler 1:27; Matta 5:19.

⁴ Burada dönemin Püriten tarzında yaygın kullanılan bileşik isimlerin yoğun bir kullanımı vardır: "a life of holiness; heart-holiness, family-holiness (if he hath a Family) and by Conversation-holiness in the world".

çevresinden temizlemeye çalışması ve bu günahların yayılmasına engel olmak için çaba göstermesidir. Ve tabii ki boşboğaz insanlar gibi sözle değil, aksine tam bir iman ve sevgiyle Tanrı'ya bağlı olup, O'na yaşantısında da itaat etmesidir.¹ İşte bu şekilde size, esenliğin insandaki işleyişine dair küçük bir açıklama yaptım ve onun insanda görülmesi konusundaki düşüncelerimi anlattım. Eğer kabul etmediğiniz bir kısım varsa lütfen söyleyin. Ama eğer yoksa ve tabii izin verirseniz size bir soru daha sormak istiyorum.

Geveze: Hayır! Şimdi benim görevim, itiraz etmek değil dinlemektir. Bu yüzden diğer sorunuzu bekliyorum.

Sadık: Bu esenliğin açıklanışını kendi yaşamında görüyor musun? Yani hayatın ve konuşmanın aynı tanıklığı veriyor mu? Senin inancın yalnız sözde ve dilde mi, yoksa eylemlerinde de kendini gösteriyor mu? Yani gerçek mi? Yalnız bunun cevabını verirken, lütfen Tanrı'nın da âmin diyeceği ve kendi vicdanının da onaylayacağı cevabı vermeye dikkat et! Kendini öven kişi değil, RAB'in övdüğü kişi kutsaldır. Çünkü eğer söylediklerine yaşamın ve komşuların tanıklık etmiyorsa, bu senin için gerçekten çok kötü olur!

Bunun üzerine Geveze önce kızardı, ama hemen kendini toparlayarak; "Şimdi sen yaşantı, vicdan ve Tanrı hakkında konuşuyorsun. Ve her söylenenin RAB tarafından onaylanmasını istiyorsun. Açıkçası ben bu tarz bir konuşma beklemiyordum. Kendimi bu soruların hiçbirini cevaplamak zorunda hissetmiyorum, cevaplamak da istemiyorum. Kendini sorgu hâkimi [*catechiser*] olarak tanıtmış olsaydın, belki sana cevap verebilirdim. Ama sorgu hâkimi dahi olsan da ben senin hâkimliğini kabul etmiyorum. Ama merak ettiğim bir şey var. Lütfen söyler misin bana neden böyle sorular sordun?" diye cevap verdi.

Sadık: Çünkü senin sadece konuşmaya meraklı bir adam olduğunu anladım. Bilgi dışında sahip olduğun başka bir şeyin olup olmadığını bilmiyordum. Ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse, senin imanının yalnızca sözde olduğunu, yaşamının verdiği söze

¹ Yuhanna 14:15; Mezmurlar 50:23; Eyüp 42:5-6; Hezekiel 20:43.

olan tanıklığını yalanladığını duydum. Senin, Hıristiyanlar arasında bir leke olduğun ve iman yoluna zarar verdiğin söyleniyor. Senin sözlerin yüzünden birçok kişi tökezlediği gibi, birçok kişi de mahvolma tehlikesiyle karşı karşıya gelmiş. Senin inancın meyhane, açgözlülük, yemin, yalan, sahte arkadaşlık ve benzeri şeylerle birlikte ilerliyor. Bir fahişenin bütün kadınlar için utanç olduğunu söyleyen bir atasözü gibi, sen de Hıristiyanlar için utançsın.

Geveze: Mademki duyduğun her şeye bu kadar çabuk inanıyorsun ve şu an yaptığın gibi kolayca karar veriyorsun, öyleyse benim için sen yalnızca huysuz, melankolik ve kendisiyle konuşmanın imkânsız olduğu birisin! Hadi size iyi yolculuklar!

Bundan sonra Hıristiyan Sadık'a yaklaşarak; "Sana neler olacağını söylememiş miydim! Senin sözlerinle onun istekleri birbirine karşıdır. O seni bir anda bırakıp gitmeyi, hayatını düzeltmeyi tercih eder. İşte sana önceden söylediğim gibi gitti. Bırak gitsin! Bunun zararını yalnız kendisi çekecek! O'nun gidişiyile birlikte, ondan kurtulma sorunumuzda çözülmüş oldu. Çünkü bu hayatına devam ederek (ki devam edeceğine eminim) bizimle yürümesi, bizim için büyük bir utanç olurdu. Zaten Elçi Pavlus da "Bu gibi kimselerden sakının!" demiştir.

Sadık: Yine de onunla bu kısa söyleşiyi yaptığım için mutluyum. Belki bir gün, bu konuştuklarımız üzerinde düşünür. Onunla açık konuştum. Eğer yok olursa, onun kanından ben sorumlu değilim.

Hıristiyan: Sen açık konuşarak en doğrusunu yaptın. Çünkü bu zamanlarda açıkça konuşan insanlar bulmak gerçekten zor. Zaten bu yüzden, iman yolu birçoklarına kötü koku veren bir şey gibi geliyor. Çünkü imanları sadece sözden ibaret, yaşamları pislik içinde ve boş olan bu gibi zevk ve eğlenceye düşkün insanlar gerçek Hıristiyanların etrafında yer almalarıyla dünyayı şaşırtıyorlar! Mesih inancım lekeliyorlar ve gerçek Hıristiyanlara acı veriyorlar. Keşke bütün Hıristiyanlar senin davrandığın gibi davransa bunlara. Böylelikle onlar ya gerçekten iman hayatına yaklaşırlar ya da Hıristiyanların arasında yer almaktan ve onların tartışmalarına katılmaktan rahatsız olup giderler.

Bunun üzerine Sadık:

*“Geveze önce nasıl tüylerini kabartıp da ağzını açar!
Nasıl da cesaretle konuşur!
Önüine gelen herkesi Nasıl da sözle ikna edeceğini sanır!
Nasıl da kendini iman yolundaymış gibi gösterir.
Ama Sadık yürekteki esenlikten konuştuğunda,
Dolunaym boşalıp söndüğü gibi soldu Geveze.
İşte yürekte esenliğe kavuşamayan herkes,
Geveze gibi RAB’den kaçır gider.”*

Hıristiyan ile Sadık yolda gördüklerini anlatarak yollarına devam ettiler. Bu, onların yolculuklarının teselli ve rahat içinde geçmesini sağladı. Aksi halde çok yorucu olacaktı, çünkü üzerinde ilerledikleri yol çölden geçiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Sadık çölü geçmek üzereyken başım arkaya çevirdi ve birinin onlara doğru yaklaştığını gördü. Bu sefer kendilerine doğru gelen bu adamı tanıyordu. Kardeşine; “Bak, kim geliyor!” dedi.

Bunu üzerine Hıristiyan arkasına dönüp baktı; “Benim iyi dostum, Kurtuluş Müjdecisi” dedi.

Sadık: Evet, benim de çok değerli bir dostumdur. Bana kapıya giden yolu gösterdi.

Bu sırada Kurtuluş Müjdecisi onların yanına ulaştı ve onlarla selâmlaştı.

Kurtuluş Müjdecisi: Size esenlik olsun, benim değerli dostlarım. Ve size yardım eden herkese de esenlik olsun!

Hıristiyan: Hoş geldin, hoş geldin, benim iyi dostum. Yüzünü görünce, eski iyiliklerini ve benim sonsuz mutluluğum için harcadığın çabayı hatırladım.

Sadık: Binlerce defa hoşgeldin! Senin dostluğun, bizim gibi zavallı yolcuların en çok istediği şeylerden biridir.

Kurtuluş Müjdecisi: Sizden ayrıldığım zamandan beri neler gördünüz, neler geçirdiniz? Nelerle karşılaştınız ve nasıl davrandınız, anlatın bakalım.

Hıristiyan ve Sadık yolda başlarına gelen her şeyi, büyük güçlükleri nasıl aştıklarını bir bir anlattılar.

Kurtuluş Müjdecisi: Güzel! Bütün bunlara çok sevindim. Yanlış anlamayın, bu sevincim denemelerle karşılaştığınız için değil, bu denemelerden zaferle çıktığınız ve bütün güçlüklerle rağmen yoluza devam ettiğiniz içindir. Bundan hem kendim için hem de sizler için bir sevinç payı çıkarıyorum. Ben ektim, siz biçtiniz. “Ekenle

biçenin birlikte sevinecekleri”¹ gün geliyor. Yani siz dayanır, “Gevşeklik etmezseniz, mevsiminde biçeceksiniz.” Bozulması imkânsız olan taç önümüzdedir.² “Öyle konuşun ki ona sahip olabilsin.” Bazıları bu tacı elde etmek için yola çıktıktan ve bir hayli yol aldıktan sonra, biri gelir ve tacı ellerinden alır. Onun için elinizde olanı sıkı tutun. “Tacını kimse elinden almasın diye, sahip olduğuna sınırsız sarıl.”³ Siz henüz şeytanın atış menziline dışarı çıkmadınız. “Günaha karşı verdiğiniz mücadelede, henüz kanınızı akıtacak kadar direnmiş değilsiniz.” Göklerin Egemenliği daima gözünüzün önünde olsun ve görünmeyen şeylere daima kararlılıkla iman edin. Öteki dünyadan farklı olan, bu dünyaya ait hiçbir şeyin içinize girmesine izin vermeyin. En önemlisi yüreğinize ve orada beslediğiniz isteklere dikkat edin. Çünkü “Yürek her şeyden daha aldatıcıdır, iyileşemez...” “Yüzünüzü çakmak taşı gibi tutun., çünkü Gökte ve Yerde Bütün Güce Sahip Olan sizinle birlikte.”

Bundan sonra Hıristiyan, bu teşvik verici sözleri için Kurtuluş Müjdecisi’ne teşekkür etti. Aynı zamanda yolun geri kalan kısmında onlara yardımcı olacak bilgiler de vermesini istedi. Çünkü onun bir peygamber olduğunu biliyorlardı ve başlarına neler geleceğini ve galip gelmeleri için bunlara nasıl karşı koymaları gerektiğini kendilerine söyleyebileceğinden emindiler. Hıristiyan’ın bu ricasını Sadık da onayladı.

Bunun üzerine Kurtuluş Müjdecisi: “Çocuklarım! İncil’den şunu duydunuz; “Tanrı’nın Egemenliği’ne birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekiyor.” Bu yüzden unutmayın “Her şehirde sizi zincirler ve sıkıntılar bekliyor olabilir.” Yolculuğunuz devam ettiği sürece şu veya bu şekilde sıkıntılarla karşı karşıya geleceksiniz. Bu söylediklerimin doğruluğunu, yolculuğunuzun şimdiye kadar olan kısmında kendi gözlerinizle gördünüz. Çok yakında daha başkalarıyla da karşılaşacaksınız. Şimdi çölden çıkmak üzeresiniz. Biraz sonra yavaş yavaş tümünü görebileceğiniz bir şehre varacaksınız. O şe-

¹ Yuhanna 4:36; Galatyalılar 6:9.

² 1. Korintliler 9:24-27.

³ Vahiy 3:11.

hirde düşmanlar büyük bir hışımla üzerinize saldırarak ve sizi öldürmeye çalışacaklar. Şunu aklınızdan çıkarmayın, biriniz veya her ikiniz de tanıklığını kaniyla mühürlemek zorunda kalacak. Fakat “Ölüm pahasına da olsa sadık kal ve Kral sana yaşam tacını verecektir.” Orada ölecek olan, ölümü her ne kadar doğal olmasa ve büyük acılar çekecek de olsa, kapı yoldaşından daha iyi bir durumda olacaktır. Bunun sebebi sadece Göksel Şehir’e gideceği için değil, aynı zamanda diğerinin yolculuğu şurasında düşeceği sıkıntılardan kurtulmuş olacağı içindir. O şehre varınca ve şimdi size söylediklerim gerçekleşince, kardeşinizi ve beni hatırlayın ve cesaretle davranın. “Bunun için Tanrı’nın isteği uyarınca acı çekenler, iyilik ederek canlarını güvenilir Yaradan’a emanet etsinler.”

Ardından rüyamda gördüm ki çölden çıktılar. Ve çölden çıkar çıkmaz karşılarında bir şehir gördüler. Şehrin adı Boşluk’tu [*Vanity*]. Kentte Boşluk Sergisi [*Vanity-Fair*] adında bir pazar kurulmuştu.¹ Bu pazar bütün yıl boyunca açık dururdu. Pazarın Boşluk Sergisi adını almasının nedeni, kurulmuş olduğu kentin boşluktan daha boş ve değersiz olmasıydı. Orada satılanların ve oraya gidenlerin hepsi yalnızca boşluktan ibarettir, aynen bilge Kurtuluş Müjdecisi’nin dediği gibi: “Gelen her şey boştur.”²

Bu sergi yeni kurulan bir sergi değildi. Tarihi çok eskilere dayanıyordu. Yaklaşık beş bin yıl önce yine Göksel Şehir’c gitmek için yola çıkmış, bu iki ciddi yolcu gibi yolcular vardı. Göksel Şehir’e giden yolcuların buradan geçtiğini fark eden Şeytan, Beelzebul, Apollyon, Lejyon [*Legion*] ve arkadaşları burada bir sergi kurmayı düşündüler. Öyle bir sergi ki, içinde boş olan her şey satılsın ve sergi bütün yıl boyunca devam etsin. Böylece her çeşit ev, arazi, ticaret, makam, nam, ülke, krallık, şehvet, zevk ve fahişe, kan, koca, çocuk, efendi, kul, hayat, kan, beden, can, gümüş, altın, inci, değerli taşlar ve zevk veren bu şeyler gibi ama tamamı boş olan birçok şey daha burada satılmaya başladı. Bunların yanısıra hokkabazlık,

¹ Bunyan burada Cambridge yakınındaki Stourbridge’deki yıllık panayırdaki tecrübe ve gözlemlerinden yararlanıyor. Bu merkantil panayırlar çok popülerdi.

² Vaiz 1, 2:11 & 17, 11:8; Yeşaya 11:17.

aldatmalar, oyunlar, dolandırıcılık, akılsızlık, maymunluk, hilekarlık, çapkınlık ve benzeri şeyler de bu sergide bulunuyordu. Ayrıca çok sık olarak hırsızlık, zina ve yalan yere yemin olaylarıyla da karşılaşılmaktaydı.

Diğer sergilerde hangi bölümde hangi eşyaların satıldığını göstermek için, bazı sokak ve caddelere isimler verilir. Tabii ki bu sergide de özel yerler, meydanlar ve sokaklar (yani ülkeler ve kralıklar) vardı. Ama tek fark, bu yerlerde aradığınız her şeyi inanılmaz bir süratle buluyordunuz. Örneğin, boşluğun birçok çeşidinin satıldığı İngiliz sokağı, Fransız Sokağı, İtalyan Sokağı, İspanya Sokağı ve Almanya Sokağı gibi. Bir sergide nasıl en çok rağbet edilen mal en çok satılan malsa, bu sergide de Roma malı ve eşyası çok değerliydi. Ancak İngilizler ve diğer bazı ülkeler bu mallardan pek hoşlanmıyordu.

İşte dediğim gibi, Göksel Şehir'e giden yol tam bu kasabanın ortasından geçer. Bu kasabadan geçmeden Göksel Şehir'e gitmek isteyen biri, "Dünyadan çıkmak zorundadır."¹ Krallar Kralı bile dünyadayken bu kasabanın içinden geçerek kendi ülkesine döndü. Ve hatta gittiği gün bile sergi vardı. Sanırım bu serginin müdürü Beelzebul bile, O'na satın alması için mallarından sundu.² Eğer kasabadan geçerken ona en ufak bir saygı bile duysaydı, sergiyi tümüyle Krallar Kralı'na verecekti. Beelzebul ona sırf kendi mallarından satabilmek için, kısa bir süreliğine de olsa, O En Yüce Kişi olduğundan O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. Ama O'nun bu tür şeylere hiç mi hiç ilgisi yoktu. Bunlara bir kuruluş bile harcamadan kasabadan çıktı ve gitti. İşte bu sergi, eski zamanlardan kalma büyük bir pazardır.

Dediğim gibi Hıristiyan ve Sadık da bu kasabadan geçmek zorundaydı. Daha sergiye girer girmez bütün halk onların etrafında toplandı. Böyle yapmalarının birkaç nedeni vardı:

Birincisi: Yolcular pazarda alışveriş edenlerden daha farklı giyinmişlerdi. Bu yüzden halk şaşkınlık içinde onları izliyordu. Ba-

¹ 1. Korintliler 5:10.

² Matta 4:8; Luka 4:5-7.

zıları onlar için deli, bazıları akılsız, bazdan da yabancı diyordu.¹

İkincisi: Görünümlerinin yanı sıra, yolcuların konuşmaları da onları bir hayli şaşırtmıştı. Çünkü yolcuların söylediklerini ancak çok azı anlayabiliyordu. Onlar doğal olarak Kenan ülkesinin dilini konuşuyorlardı. Oysa sergiyi idare edenler bu dünyanın insanlarıydı. Hatta serginin bir ucundan diğer ucuna kadar insanlar birbirlerine barbarmış gibi² görünüyorlardı.

Üçüncüsü: Mal sahiplerinin dikkatini çeken diğer bir nokta ise; sergideki malları satın almayı bırakın, kafalarını dahi çevirip o mallara bakmamalarıydı. Bir şey satın almaları için onlara seslendiklerinde ise, elleriyle kulaklarını kapatarak; “Gözlerimi boş şeylerden çevir.” diyor ve alışverişlerinin gökte olduğunu anlatmak için gözlerini yukarıya kaldırıyorlardı.³

Onların bu halini gören biri alay ederek: “Ne satın almak istiyorsunuz?” diye seslendi. Onlar da ağırbaşlılıkla; “Biz gerçeği satın alırız!”⁴ dediler. Bu söz onların daha fazla hakarete uğramalarına neden oldu. Hatta öyle ki, bazıları alay ederek, bazıları hakaret ederek ve bazıları da küfrederek onları dövmek üzere başkalarını çağırmaya gittiler. Sonunda sergiyi alt üst edecek kadar büyük bir kargaşa ve gürültü koptu. Bütün düzen bozuldu. Bunun üzerine hemen serginin başkanına haber gönderildi. O da gelip, en güvenilir adamlarından birkaçını sergiyi mahveden bu adamları sorgulamaları için görevlendirdi. Yolcular sorguya alındılar. Onlara nereden gelip nereye gittikleri ve üzerlerindeki benzeri görülmemiş elbiseleri nereden aldıkları soruldu. Onlar da göksel yolcular olduklarını, dünyada garip yaşadıklarını ve kendi ülkeleri olan Göksel Yeruşalim’e gittiklerini söylediler.⁵ Ne kasaba halkına ne de tüccarlara kendilerine bu derece kötü davranılmasına sebep olacak, hiçbir şey yapmadıklarını söyleyerek, yollarına devam etmek

¹ 1. Korintliler 2:7-8.

² “Barbarians each to the other” diyor Bunyan, 1. Korintliler 14:11’e isnat ediyor: “İmdi eğer sesin manasını bilmezsem, ben söyleyen için barbar ve söyleyen benim için barbar olur.”

³ Mezmurlar 119:37; Filipeliler 3:19-20.

⁴ Özdeyişler 23:23.

⁵ İbraniler 11:13-16.

istediler. Sadece bir kişinin ne almak istediklerini sorduğunda da “Gerçeği alacağız” diye cevap verdiklerini söylediler. Ama onları sorguya çekenler buna inanmayarak “Bunlar ya deli ya da sergide kargaşa çıkarmak için özellikle gelmişler.” dediler. Ve onları dövmeğe başladılar. Onları çamura batırdılar ve bütün halka sergilemek üzere bir kafesin içine koydular.

“İşte Boşluk Sergisi!

Göksel yolcular,

Orada zincire vurulmuş

Ve kafese hapsedilmiş.

RAB’imiz de aynı şekilde geçti buradan,

Golgota’da acı ve utanç içinde ölerек!”

Yolcular bir süre bu kafesin içinde kaldılar. Bu sürede de birçok kişinin alaylarına ve kinlerine hedef oldukları gibi, onlar için eğlence kaynağı da oldular. Serginin başkanı, onların başına gelen bütün bu olaylara gülüyordu. Onlar ise bütün bu kötü davranışlara rağmen, karşılındakiler için dua ediyor; kötü söze iyi sözle cevap veriyor ve kendilerine yapılan haksızlığa lütufla karşılık veriyorlardı. Yalnız sergi halkından bazıları diğerlerinden daha anlayışlı ve önyargısız olduklarından, aşağı tabaka halk tarafından yapılan bu zulmü engellemeye çalışıyor ve onlara yaptıktan işin kötü olduğunu söylüyorlardı. Bunun üzerine halk daha da çok sinirlendi ve bunların üzerine de saldırmaya başladı. Çünkü bu sözleri söyleyenlerin kafestekilerle ortak olduğunu ve onlarla aynı cezaya çarptırılmaları gerektiğini düşünüyorlardı.

Anlayışlı kişiler cevap olarak, bu adamların sakin ve ağırbaşlı insanlar olduklarını, hiç kimseye bir kötülük yapma niyetinde olmadıklarını; aksine sergide alışveriş yapanlar arasında kötülüğe uğrayanların, kafeste tutulmaya ve herkesin önünde aşağılanmaya layık görülen bu insanlar olduğunu söylediler. Bir süre bu şekilde tartıştıktan sonra (ki bu sırada kafeste duran adamlar gayet sakin ve hikmetli davrandılar), yumruk yumruğa kavgaya tutuştular ve

birbirlerini hırpaladılar. Bu olaydan sonra zavallı iki adam tekrar sorgu hakimlerinin önüne çıkarıldı ve sergide çıkan son kargaşaya sebep olmakla suçlandı. Onları çok kötü bir şekilde dövdükten sonra ayaklarını zincirlediler. Ve bir daha kimse onların hakkında konuşmasın diye, onları sergide bir uçtan bir uca gezdirdiler. Bunca eziyete rağmen Hıristiyan ve Sadık gösterdikleri hikmet, sükûnet ve sabırla sergi halkından birkaçını kendi taraflarına çekmeyi başardılar. Bu durum ise onları çok daha fazla kızdırdı ve bu iki adamın ölmesi gerektiğine karar verdiler. Kötülük yapıp sergi halkını kandırdıkları için kafesin ve demir zincirlerin yeterli olmadığını, mutlaka ölmeleri gerektiğini düşünüyor ve tehditler yağdırıyorlardı. Sonra haklarında son emir çıkıncaya kadar koruma altında kalmaları için, onları tekrar kafese kapatarak ayaklarını tomruğa bağladılar.

Birden sadık dostları Kurtuluş Müjdecisi'nin, başlarına gelecekler hakkında söylediği sözleri hatırladılar. Katettikleri bunca yolda karşılaştıkları tehlikeler, çektikleri acılar Kurtuluş Müjdecisi'nin söylediklerini kanıtlamış oldu. Aynı zamanda acı çekme lütfunun kime sunulacağını bilmediklerinden ve her ikisi de bu lütfu sahip olabileceklerini bildiklerinden, acıların en büyüklerine dayanabilsinler diye birbirlerini teselli ediyorlardı. Aslında, ikisi de ölüm için kendisinin seçilmesini istiyordu. Bununla birlikte kendilerini Her Şeyi Bilen ve Bütün Egemenliği Elinde Tutan Rab'be [*all-wise disposal of Him that ruleth all things*] teslim edip, haklarında verilecek kararı mutluluk ve esenlik içinde beklemeye başladılar.

Sonra uygun bir zaman belirlenerek, mahkemeye çıkarılmalarına karar verildi. Kararlaştırılan zaman gelince, düşmanlarının önüne çıkarıldılar ve dava başladı. Yargıcın adı İyilik Düşmanı'ydı [*Lord Hate-good*].¹ İki yolcu hakkında bulunulan iddialarda küçük farklılıklar olmasına rağmen, iddiaların temeli aynıydı. İddia şuydu: Bu iki adam ticarete karşı oldukları için, ticareti bozdular; kentte karışıklık ve bölücülük yaptılar; bununla da kalmayıp kendi kralla-

¹ Bu karakter tutuklanmasından sonra karşısına çıkarıldığı yargıç Sir John Kelynge'i veya Assize'de davasına bakan diğer yargıçlar üzerine bina edilmişti.

rının kanunlarına karşı gelerek, son derece tehlikeli düşünceleriyle halkın bir bölümünü kendi taraflarına çektiler.

“İşte şimdi Sadık, cesur ol, Tanrı için konuş;
Kötünün ne nefretinden ne değneğinden kork!
Cesaretle konuş, gerçek seninledir;
Gerçek ve yaşam için öl, muzaffer bir asker gibi!”

Bunun üzerine Sadık; “Ben sadece En Yüce Olan’ın karşısında olan şeylere karşıyım.” diye cevap verdi. Karışıklık konusunda ise; “Ben barış adamı olduğum için böyle bir şey yapamam! Bizim tarafımıza geçenler, bizim gerçekte suçsuz olduğumuzu ve sadece yürüdüğümüzü anladıkları için bizim tarafımıza geçtiler. Bu şekilde onlar kötü yoldan iyi olan yola döndüler. Bu arada sözünü ettiğiniz Kral, bizim Efendimizin düşmanı Beelzebul olduğu için, ben hem onun hem de onun meleklerinin karşısındayım” dedi.

Sadık’ın bu sözleri üzerine suçluların karşısında krallarını savunmak isteyenler, derhal tank olarak mahkemeye çağırıldılar. Adları Kıskançlık [*Envy*], Batıl İnanç [*Superstition*] ve İftiracı [*Pick-thank*] olan üç kişi şahit olarak mahkeme salonuna girdi. Onlara sanıkları tanıyıp tanımadıkları ve onlara karşı krallarını savunmak için söyleyecek sözleri olup olmadığı soruldu.

Kıskançlık ayağa kalkarak, “Efendim, ben bu adamı çok uzun zamandan beri tanıyorum. Ve bu yüce mahkeme önünde yemin ederek...”

Yargıç: Dur! Önce yemin edin.

Hepsi yemin ettikten sonra Kıskançlık sözlerine devam etti.

Kıskançlık: Efendim, bu adam iyi gibi görünen adına rağmen ülkemizin en alçak adamıdır. O hiçbir şeye; ne hükümdara ne halka ne yasaya ne de adetlere itaat etmez. Sadece karşısına çıkan bütün insanlara kafasındaki kötü düşünceleri aşlamak için, elinden gelen her şeyi yapar. Bir de bu düşüncelerine, iman ve kutsallık ilkeleri adını verir. Bir keresinde iman hayatıyla bizim kentimizin adetlerinin birbirine tamamen zıt olduğunu ve asla birbirleriyle uyuşma-

yacağını, kendi ağzıyla söylerken duydum. Bunu söylemekle yalnız bizim iyi işlerimiz hakkında değil, bizzat bizim hakkımızda da yargıda bulunmuş oluyor.

Yargıç: Söylemek istediğin başka bir şey var mı?

Kıskançlık: Efendim bu adam hakkında daha çok şey söyleyebilirim. Ama mahkemeyi bıktırmak istemem. Ama diğer şahitler de dinlendikten sonra tutuklunun idam edilmesi için eksik bir şey kalırsa, bunu tamamlamak için yeniden ben şahitlik yapabilirim.

Bu sözlerinden sonra Kıskanç'a bir kenarda durması emredildi. Batıl İnanç içeri çağırıldı ve yemin ettirilerek Kral'ın lehinde ve sınıklar aleyhinde söyleyeceği ne varsa söylemesi istendi.

Batıl İnanç: Efendim bu adamı çok iyi tanımıyorum. Daha fazla tanımak da istemiyorum. Bu adamın, geçenlerde kentte yaptığı bir konuşmasından çok tehlikeli biri olduğu sonucunu çıkarıyorum. Çünkü onunla konuşurken bana, dinimizin boş olduğunu ve bu dinle bir insanın Tanrı'yı hoşnut edemeyeceğini söyledi. Onun bunları söylemesinin ne sonuçlar doğuracağını, siz benden daha iyi bilirsiniz. Şöyle ki, bizim boşuna ibadet ettiğimizi, günahlarımız içinde yaşadığımızı ve yine günahlarımız içinde mahvolacağımızı söylemek istiyor. Benim bütün söyleyeceklerim bu kadar efendim.

Ondan sonra İftiracı'ya yemin ettirildi ve o da Kral'ı hakkında bildiği her şeyi söylemesi için mahkemeye davet edildi.

İftiracı: Sayın Yargıç Bey ve şu an burada bulunanlar, ben bu adamı çok uzun bir süredir tanıyorum. Söylenmesi yasal olmayan sözler söylediğini ve yüce önderimiz Beelzebul ile onun saygıdeğer dostları Eski Adam [*Lord Old Man*], Bedensel Zevk [*Lord Carnal Delight*], Lüks ve Keyif [*Lord Luxurious*], Boş Gurur [*Lord Desire of Vain-Glory*], Şehvet Düşkünüsü [*Lord Lechery*] ve Açgözlü Beyler'e [*Sir Having Greedy*] ve de diğer soylularımıza [*nobility*] hakaret ettiğini duydum. Bunun yanı sıra eğer bütün insanlar kendisiyle aynı fikirde olsaymış, soylularımızdan hiçbiri bu şehirde bulunmayacakmış. Bunlar yetmiyormuş gibi, kendisini yargılayan sizler hakkında bile kötü konuşuyor ve sizlerin birer tanrıtanımağ olduğunu iddia ediyor. Şehrimizin birçok soylusunun adını da bu gibi sözlerle lekeledi.

İftiracı sözlerini bitirdiği zaman, yargıç sanık kürsüsünde oturan tutukluya dönerek: “Ey azgın, sapık ve hain! Bu doğru insanların senin hakkında verdiği tanıklıkları duydun mu?” diye bağırdı.

Sadık: Kendimi savunmak için bir iki cümle de ben söyleyebilir miyim?

Yargıç: Seni hain seni! Senin bir dakika bile yaşamaya hakkın yok! Olduğun yerde hemen ölmelisin! Ama sana karşı olan iyiliğimizi herkes görsün diye konuşmana izin vereceğim. Ey alçak hain! Söyle bakalım, ne diyeceksin!

Sadık: Bay kıskançlığa cevabım şudur: Ben RAB’bin sözüne taban tabana ters düşen kurallar, yasalar, gelenekler ve insanların Mesih’le olan zıtlıklarını söylemekten başka hiçbir şey yapmadım. Eğer yanıldığımı iddia ediyorsanız, lütfen bana bunu gösterin. Eğer gösterebilirseniz, ben hemen sözümü geri almaya ve hepinizden özür dilemeye hazırım.

Batıl İnanç’ın söylediklerine gelince: Ben yalnızca RAB’be tapınmak için ilahi bir imanın gerektiğini söyledim. Ama Tanrı’nın isteğini gösteren Tanrısal Esin olmadıktan sonra, Tanrısal iman da olmaz. Bu yüzden Tanrısal Esin’e uygun olmadan Tanrı’ya yapılan tapınma, sadece düşüncededir ve insansal amaçlar taşıyan bir tapınmadır ki, bunun sonsuz yaşamda hiçbir yeri yoktur.

Son olarak İftiracı’nın söylediklerine gelelim: Söylediğimi iddia ettiği küfür ve hakaretleri dikkate bile almayarak şunu söyleyebilirim; bu kentin önderi, bütün hizmetkarları ve yaramaz kalabalığının layık olduğu şey bu şehirden çok cehennemdir! Söyleyeceğim bunlardır! RAB bana merhamet etsin.

Bunun üzerine Yargıç jüriyi çağırdı (ki mahkemede olup biten her şeyi görmeleri ve izlemeleri için zaten oradaydılar) ve onlara:

“Sayın jüri üyeleri, bu kasabada böylesi büyük bir kargaşaya neden olan bu adamı görüyorsunuz. Bu beylerin onun aleyhinde verdiği tanıklığı ve kendi ağzından çıkan sözleri duydunuz. Artık onu asmak veya kurtarmak tamamen sizin elinizde. Ama önce kanunlarımız hakkında biraz bilgi vermek zorundayım. Efendimizin kurallarına göre, Firavun zamanında inancı bize zıt olanların

artışını engellemek için, bu kişilerin ilk doğanlarının öldürülmesi yolunda bir yasa çıkarılmıştı. Yine efendimizin kurallarına göre, büyük Nebukadnesar zamanında, kendisinin altın heykeline eğilip tapınmayanların ateşe atılmasını buyuran bir yasa çıkarılmıştı. Darius zamanında da kendisinden başka bir tanrıya tapınanların, aslanların yaşadığı mağaraya atılmasıyla ilgili bir yasa çıkarılmıştı. İşte bu asi, yasalara yalnız düşüncede değil (ki buna bile tahammül edilemez) aynı zamanda sözleri ve hareketleriyle de karşı gelmiştir. Bu kabul edilemez. Firavunun yasası, suç daha ortaya çıkmadan engellenmesi için yapılmıştı. Oysa burada suç çoktan işlenmiştir ve açıkça ortadadır. Görüyorsunuz ki bu adam, ikinci ve üçüncü yasa konusunda da açık bir şekilde dinimize karşı gelmektedir. Bu adam sadece kendi ağzıyla itiraf ettiği hainlik yüzünden bile idamı hak etmiştir.” dedi.

Yargıcın bu sözlerinden sonra Kör Adam [*Mr. Blind-man*], İşe Yaramaz [*Mr. No-good*], Kötülük [*Mr. Malice*], Şehvet Düşkünü [*Mr. Love-lust*], Namussuz [*Mr. Live-loose*], İnat [*Mr. Heady*], Gurur [*Mr. High-mind*], Düşmanlık [*Mr. Enmity*], Yalancı [*Mr. Lyer*], Zalim [*Mr. Cruelty*], Işık Düşmanı [*Mr. Hate-light*] ve Barış Düşmanı'ndan [*Mr. Implacable*] kurulu jüri heyeti dışarı çıktı. Bunlar kendi aralarında Sadık hakkındaki düşüncelerini paylaştılar. En sonunda oy birliği ile Sadık'ın suçlu olduğuna karar verip yargıcın huzuruna getirilmesini istediler.

Sırayla hepsi kararını söylemeye başladı. Önce jüri başkanı olan Kör Adam söz aldı.

Kör adam: Bu adamın sapık biri olduğu açıkça ortadadır!

İşe Yaramaz: Bunun gibi bir adamın bu dünyada yeri yok! Artık burada kalmamalı!

Kötülük: Onun yüzünü bile görmek istemiyorum!

Şehvetli: Onun varlığına dayanamıyorum.

Namussuz: Ben de! Çünkü benim yoluma her zaman engel olacak!

İnat: Onu asın, asın!

Kibir: Rezil, alçak!

Düşmanlık: Yüreğimde ona karşı büyük bir nefret var!

Yalancı: Düzenbazın birisi bu!

Zalim: Asılmak onun için bir ödüldür!

Işık Düşman: Onu ortadan kaldıralım!

Kavgacı: Bana bütün dünyayı verseler, yine de onunla barışmam.

Onu hemen idama mahkûm edelim!

İşte bu şekilde karar verildi. Bunun yanısıra mahkemeye çıkarılmadan önce kaldığı yere geri götürülüp, inanılmaz işkenceler görmesi de idam kararına eklendi.

Yasalara göre hareket edip Sadık'ı dışarı çıkardılar. Onu ilk önce kamçıldılar. Sonra yumrukladılar ve bıçakla etlerini delik deşik ettiler. Bundan sonra taşa tuttular ve kılıçla yaraladılar. En sonunda da kazığa bağlayıp onu ateşte yaktılar.

“Cesur Sadık sözlerinde ve amacında doğruyu yaptın
Yargıç, şahitler ve jüri üyeleri,
Seni yenmeleri gerekirken, öfkelerini kustular.
Onlar ölecek ama sen, sonsuza dek yaşayacaksın!”¹

Hıristiyan'a gelince, ona bir süre tanıyarak tekrar hapse attılar. Orada bir süre kaldı. Fakat Her şeye Egemen RAB onların öfkelerini sınırlandıracak güçte olduğu için, Hıristiyan'ı bulunduğu yerden kurtardı. Ve bundan sonra Hıristiyan yoluna devam etti. Yolda Sadık için şu sözleri söyledi:

“Evet Sadık, tam bir bağlılıkla RAB için tanıklık verdin,
İmansız kişiler bütün boş işleri yüzünden
Feryat ederken cehennem ıstırabı altında
Sen bereketlenirsin sonsuza dek RAB tarafından,
Söyle Sadık, söyle, yaşasın senin adın,
Seni öldürmüş olsalar da,
Sen hala yaşıyorsun!”

---

¹ Yeni Cennet'te ve Yeni Dünya'da. [Bunyan'ın 4. edisyona dipnotu.]

YEDİNCİ BÖLÜM

Rüyamda Hıristiyan'ın yola tek başına devam etmediğini gördüm. Umutlu [*Hopeful*] adında birinin de (ki sergide Hıristiyan'ın ve Sadık'ın çektiği acılara gösterdiği tepkiden dolayı adı Umutlu oldu) onunla birlikte yürüdüğünü gördüm. Onlar yolda kardeşlik antlaşması yaptılar ve Umutlu, Hıristiyan'a yoldaş olacağına dair söz verdi. İşte böylece tanıklık uğruna birinin şehit olmasından sonra, onun küllerinden başka biri çıkararak ona yol arkadaşı oluyordu. Umutlu Hıristiyan'a, sergi halkından daha birçok kişinin arkalarından gelmek için fırsat kolladığımı söyledi.

Sergiden çıktıktan kısa bir süre sonra, Kötü Niyet [*By-ends*]¹ adında birine rastladılar ve ona; "Sen nerelisin ve bu yolda nereye kadar gitmeyi umuyorsun?" diye sordular.

Kötü Niyet de Güzel Söz Kasabası'ndan [*Town of Fair-speech*] geldiğini ve Göksel Şehir'e gittiğini söyledi. Fakat adını onlardan gizledi.

Hıristiyan: Güzel Söz Kasabası mı? Orada iyi insan yaşar mı hiç?²

Kötü Niyet: Yaşadığını sanıyorum.

Hıristiyan: Afetlersiniz, adınızı öğrenebilir miyim?

Kötü Niyet: Ben sizi tanımıyorum, siz de beni. Eğer bu yoldan gidiyorsanız, sizinle arkadaş olmak isterim, yok eğer başka bir yoldan gidiyorsanız, ben kendi yolumda gitmeye devam edeceğim.

Hıristiyan: Bu Güzel Söz Kasabası'nın adını daha önce duymuş-

---

¹ *By-end*, asıl nesnenin yanbaşıında duran başka bir nesne demektir. Bu karakter öğretisel hatadan çok güvenilmezlik ve riyayı ifşa eder. Bunyan'ın bu karakterle müesses kiliseyi hedef aldığına dair emareler vardır.

² Özdeyişler 26:25.

tum. Yanlış hatırlamıyorsam zengin bir kasabaymış.

Kötü Niyet: Evet, öyle olduğuna sizi temin ederim. Benim de orada birçok zengin akrabam vardır.

Hıristiyan: Eğer bir mahsuru yoksa, oradaki akrabalarınızın kimler olduğunu sorabilir miyim?

Kötü Niyet: Hemen hemen bütün kasaba diyebiliriz! Ama özellikle Dönek [*Lord Turn-about*], Zamana Uyan [*Lord Time-server*], Güzel Söz [*Lord Fair-speech*] (ki kasaba halkı isimlerini bu atalarından almıştır) benim yakın akrabalarım. Bunların dışında Yalaka [*Mr. Smooth-man*], İki Yüzlü [*Mr. Facing-bothways*], Her Şeye Uyan [*Mr. Any-thing*] da benim akrabalarım. Topluluğumuzun önderi de babaannemin öz kardeşi olan İki Sözlü'dür [*Mr. Two-tongues*]. Size doğrusunu söylemek gerekirse, ben de üstün yeteneklere sahip soylu bir adamım; ama benim dedem bir tarafa bakıp, tam tersi tarafa doğru kürek çeken bir balıkçıydı. Ben varlığımın büyük bir kısmını bu yolla kazandım.

Hıristiyan: Evli misiniz?

Kötü Niyet: Evet, karım çok erdemli biridir. Namuslu bir kadının kızıdır. Annesinin adı Taklitçi'dir [*Lady Fainig*]. İşte bu yüzden çok şerefli bir aileden gelmiştir. Aldığı terbiye o kadar mükemmeldir ki, bir krala karşı nasıl davranacağını bildiği gibi, bir köylüye karşı da nasıl davranacağını bilir. Bizim, inanç konusunda çok koyu olanlardan sadece iki küçük farkımız vardır.

Birincisi: Biz esen her rüzgâra ve akıntıya karşı gitmeyiz.

İkincisi: Bizim için inanç, altın ayakkabılarla birlikte yürüdüğü zaman çekicidir. Güneşli günlerde, halkın alkışları arasında o inançla gezmeyi severiz.

Bu sözleri duyan Hıristiyan, arkadaşı Umutlu'yu bir kenara çekerek ona;

“Sanırım bu adam Güzel Söz Kasabası'nda yaşayan, o Kötü Niyet adındaki adam. Eğer tahminim doğruysa, şu an bu civarın en hilekâr adamlarından biriyle konuşuyoruz.” dedi.

Umutlu: Adını sor. Sanırım söylemekten çekinmez.

Hıristiyan tekrar Kötü Niyet'in yanına gelerek; “Efendim, siz

herkesten daha çok bilgiye sahip biri gibi konuşuyorsunuz. Eğer yanılmıyorsam sizi tanıyorum. Siz Güzel Söz Kasabası'nda yaşayan Kötü Niyet değil misiniz?" diye sordu.

Kötü Niyet: Benim adım bu değil! Bu lakabı, beni çekemeyenler taktı bana. Ama benden önce kendilerine böyle lakapların takıldığı iyi insanlar gibi, ben de buna katlanmalıyım.

Hıristiyan: İyi ama, size bu şekilde seslenmelerine neden olan siz değil misiniz?

Kötü Niyet: Asla! Asla! Bu adı bana takmalarının en üzücü nedeni; her ne olursa olsun zamana uyup, hemen olumlu kararlar verme şansına sahip olmam ve dahası bundan yararlanmamdır. Eğer bu yüzden bana bu adı taktılsa, benim için bu bir iltifat gibi gelir. Ama kendileri de kötü olan bu insanlar, bu iftirayı bana yüklemesinler.

Hıristiyan: Gerçekten de hakkında söylenenleri duyduğum kişinin siz olduğumu sanmıştım. Ve korkarım ki bu ad size, sizin iddia ettiğinizden daha çok uyuyor.

Kötü Niyet: Bana ne! Siz böyle düşünmek istiyorsanız, benim elimden bir şey gelmez. Ama hala arkadaşınız olmama izin verirseniz, aslında hiç de kötü biri olmadığımı göreceksiniz.

Hıristiyan: Eğer bizimle birlikte gitmek istiyorsanız, esen farklı rüzgâra ve akıntıya doğru gitmek zorundasınız.

Anladığım kadarıyla da bu sizin işinize gelmiyor. Aynı zamanda inancını, yalnızca altın ayakkabılarla birlikte yürüdüğü zaman savunmamalısın; onu fakirlik zamanlarında da benimsemeli ve sokakta alkışlandığı zaman olduğu gibi zincire vurulduğunda da savunmalısın.

Kötü Niyet: Siz ne inancıma egemen olabilirsiniz ne de düşüncelerinizi bana zorla kabul ettirebilirsiniz! Beni kendi halime bırakın, ben de sizinle beraber yola devam edeyim.

Hıristiyan: Eğer bu konularda bizimle aynı fikirde değilseniz, bundan sonra bizimle birlikte bir adım daha atamazsınız!

Kötü Niyet: Zararsız olduklarını, dahası yararlı olduklarını bildiğim eski inançlarımdan vazgeçemem. Eğer sizinle gelemiyorsam, siz bana yetişmeden önce olduğu gibi tek başıma yola devam ede-

rim. Yoldaşlığımdan memnun kalacak başka birileriyle karşılaşana kadar, bu şekilde devam ederim.

Bundan sonra Hıristiyan ve Umutlu, Kötü Niyet'i kendi haline bırakarak yollarına devam ettiler. Derken birisi arkasına baktı ve Kötü Niyet'in arkasından yaklaşan üç kişiyi gördü. Onlar Kötü Niyet'in yanına varınca, yerlere kadar eğilip selam verdiler. Bu adamlar Dünya Düşkünü [*Mr. Hold-the-world*], Para Sevgisi [*Mr. Money-love*] ve Cimri'ydi [*Mr. Save-all*] ve de hepsi Kötü Niyet'in eski okul arkadaşlarıydı. Öğretmenleri, kuzeydeki Açgözlülük [*Coveting*] eyaletinin Kazanç Düşkünü [*Love-gain*] şehrindeki bir okuldan olan Tutumlu'ydu [*Mr. Gripe-man*]. Bu öğretmen onlara her koşul altında, gerekirse zor da kullanarak veya din perdesi altına sığınarak nasıl para kazanılacağını, kısacası bu dünyanın para kazanma sanatını öğretmişti. Bu dört adamsa bunu, bu sanatın eğitmeni olabilecek derecede iyi öğrenmişti.

Bu adamlar birbirleriyle selâmlaştıktan hemen sonra Para Sevgisi, Kötü Niyet'e dönüp önlerinde giden Hıristiyan ve Umutlu'yu işaret ederek:

“Şu önümüzde gidenler kim?” diye sordu.

Kötü Niyet: Uzak memleketten gelmiş ve akıllarınca göksel yolculuğa çıkmış iki kişi.

Para Sevgisi: Yazık! Neden durmadılar? Onlarla iyi arkadaş olabilirdik. Çünkü bizde onlar gibi Göksel Yeruşalim'in yolcularıyız.

Kötü Niyet: Biz gerçekten öyleyiz. Ama önümüzdeki adamlardan şüpheliyim. Çünkü bu adamlar kendini beğenmiş ve o derece katı, başkalarının düşüncelerini o derece küçümseyen insanlar ki; onlarla gitmek isteyen kişi ne kadar dindar olursa olsun, yine de onların düşüncelerine ve kurallarına uymuyorsa onu hemen yanlarından uzaklaştırıyorlar.

Cimri: İşte bu kötü! Bazen bazı insanların aşırı doğru olduklarını okuyoruz. İşte bu, onları kendilerinden başka herkesi yargılamaya yönlendiriyor. Ama yine de sormak istiyorum. Onlarla bu düşünce ayrılığına hangi konularda ve nasıl girdiniz?

Kötü Niyet: Onların o inatçı düşüncelerine göre, her koşulda yol-

culuğa devam etmeleri gerekirmiş. Oysa benim kuralım esen havaya ve akıntıya karşı gitmemektir. Onların ilkesiyse, gerekirse Tanrı için her tehlikeye atılmaktır. Ben şahsen hayatımın ve malımın güvenliği için, karşıma çıkan her fırsattan yararlanmayı kendime amaç edinmişim. Onların izledikleri bu yolda, bütün dünya sana karşı bile olsa yolundan dönmemelisin. Ama ben zamana uyacak ve güvenliğime zarar vermeyecek olan inancı kabul ederim. Onlar paçavralara bürünmüş; aşağılanan bir inancı kabul ediyorlar. Ben ise, gümüş ayakkabılarıyla gün ışığında herkesin alkışladığı bir inancı kabul ediyorum.

Dünya Düşkünü: Sana katılıyorum Kötü Niyet. Bence sen bu düşüncelerinde sabit kal. Çünkü bir insanın kendi mallarını koruma özgürlüğü varken bu mallan elinden çıkarması deliktir, bu bir akılsızlıktır! Yılanlar gibi akıllı olmalıyız! Otu güneş parlarken toplayıp kurutmak en akıllıca yoldur. Arının bütün kış hareketsiz kaldığını ve çıkar elde edeceği zaman nasıl harekete geçtiğini çok iyi biliyoruz. Tanrı bazen yağmur bazen de güneş gönderir. Onlar yağmurlu havada yollarına devam edecek kadar aptalsalar, bırakın öyle kalsınlar; biz de güneşli havada yol almaya devam edelim. Bu hayatta bize verilen güzel şeyleri, Tanrı için kullanmamız gerektiğini bir insan nasıl anlamaz? İbrahim ile Süleyman dindar oldukları halde zengindiler. Eyüp; “İyi adam, altını toprak gibi yığar” diyor. Fakat hiç kimse önümüzde gidenler gibi olmamalı, tabi eğer onlar anlattığımız şekilde gibiyse.

Cimri: Sanırım, bu konuda hepimiz aynı fikirdeyiz. Bu yüzden bence bu konuda daha fazla konuşmaya gerek yok.

Para Sevgisi: Evet, ben de bu düşünceye katılıyorum. Bence de bu konuda daha fazla konuşmaya gerek yok! Çünkü Tanrı'nın kitabına ve mantığa inanmayan, (ki biz bu ikisine de inanıyoruz) ne kendi özgürlüğünü fark eder ne de kendi güvenliğini düşünür.

Kötü Niyet: Kardeşler sizin de bildiğiniz gibi, hepimiz Yeruşalim'e gidiyoruz. Ama izin verirseniz kötülükten sakınabilmek için size bir soru sormak istiyorum: Farz edelim ki bir adam, örnek olarak bir vaiz veya bir tüccar; bu hayatın güzelliklerini elde etme fir-

satını yakalasa, bunları elde etmek için imanla hiçbir ilgisi olmadığı halde yine de dinin birtakım kurallarını yerine getirir gibi görünerek amacına ulaşamaz mı? Bu yolla kendi amacına ulaşırken, yine de doğru ve namuslu sayılmaz mı?

Para Sevgisi: Sorunuzu gayet iyi anladım ve izin verirsiniz size cevap vermek istiyorum.

Birincisi: Sorunuzdaki kişinin bir vaiz olduğunu düşünelim. Öylesine değerli ama çok az geliri olan bir vaiz düşünün ve önünde yaptığı işten çok daha büyük ve çok daha karlı bir iş var. Yalnız daha fazla eğitim görmesi ve vaazlarını daha sık ve daha büyük bir hararetle vermesi gerekiyor. Ayrıca topluluğun ilkeleri doğrultusunda, kendi ilkelerinin bazılarından vazgeçmek zorunda. Kendi adıma konuşursam, bunları yapmamak için herhangi bir neden göremiyorum. Yeter ki RAB'den bir davet almış olsun ve yüreği bu davete açık olsun. Çünkü;

1) Mademki bu fırsat onun önüne Her Şeyi Bilen RAB tarafından getirilmiş, o zaman daha büyük bir kazanç elde etmek istemesi yasalıdır. Buna hiç kimse itiraz edemez. Bu durumda eğer gücü yetiyorsa, vicdanının rahatlığı için bir an bile düşünmeden ona ulaşmalıdır.

2) Bunun yanı sıra o kazancı elde etme isteği, onu daha çalışkan ve daha hararetli bir vaiz olmaya sürükler ki; bunun sonucu olarak, eski kişiliğinden çok daha iyi bir kişiliğe kavuşur. Evet, Tanrı'nın isteğine uygun olan yönlerini daha da geliştirmiş olur.

3) Topluluğun ilkelerine uymak için, kendi ilkelerinin bazılarında vazgeçme konusuna gelince; bunu yapmasının zaten gerekli olduğunu düşünüyorum. Şöyle ki kendini inkâr ediyormuş gibi görünmesi, mesleğinde tatlı ve çekici olması onun vaizcilik işine daha fazla layık olduğunu gösterir.

4) Sonuç olarak, küçük şeyleri büyük bir kazanç için değiştiren vaiz bence açgözlü sayılmamalıdır. Aksine görevine sadık olduğu ve bilgisini arttırdığı için, onun bu göreve gerçekten layık olduğu kabul edilmelidir ve bence bu kişi takdir edilmeyi hak eder.

Şimdi de sorunuzdaki kişinin, bir tüccar olduğunu düşünelim.

Dünyada iyi bir işe sahip olmasın. Eğer bu adam zengin bir kadınla evlenerek ya da dindar bir kişi gibi görünerek işlerini düzeltebilecekse, bence bunlardan herhangi birini yapmasında hiçbir sakınca yoktur. Çünkü;

1) Her ne şekilde olursa olsun, dindar olmak bir erdemdir.

2) Zengin bir kadınla evlenmek ve dükkanına daha fazla müşteri kazanmak, yasa dışı bir hareket değildir.

3) Bir de dindar olmak yoluyla bunlara erişmiş bir kişi, aslında iyi biri olmuş ve iyi şeyleri iyi adamlardan almış olur. İşte iyi bir eş, iyi bir iş, iyi bir kazanç, dindar olma yoluyla elde edilebilen şeylerdir. O zaman bence dindar olmak da güzel bir şeydir. Yani bütün bunları elde etmek için dindar olmak, faydalı bir amaçtır.

Kötü Niyet'in sorduğu soruya karşılık Para Sevgisi'nin verdiği bu cevapta sonra, hepsi onu büyük bir coşkuyla alkışladı. Bu söylenenlerin hepsini doğru ve yararlı olarak kabul ettiler. Buna hiç kimsenin itiraz edemeyeceğini düşünüyorlardı. Bu yüzden az ileride yürüyen Hıristiyan ve Umutlu'ya yetişip, onlara bu soruyla saldırmaya karar verdiler. Bu karan almalarının sebebi, önlerinde ilerleyen bu kişilerin Kötü Niyet'in düşüncelerine zıt bir düşünce belirtmiş olmalarıydı. Hıristiyan ve Umutlu'nun arkasından seslenerek, kendilerini beklemelemlerini istediler ve onlar da bu isteğe uyarak beklemeye başladılar. Ama yolda giderken soruyu Kötü Niyet'in değil, Dünya Düşkünü'nün sormasına karar verdiler. Çünkü bu şekilde, az önce Kötü Niyet'ten ayrılırken üzerlerinde olan kızgınlığın verecekleri cevaba yansımayacağını umuyorlardı.

Bir süre sonra Hıristiyan ve Umutlu'ya yetiştiler. Kısa bir selamlaşmadan sonra, Dünya Düşkünü Hıristiyan'la arkadaşına soruyu sordu ve biliyorlarsa cevap vermelerini rica etti.

Hıristiyan: İman yolunda henüz bebek olanlar bile, bunun gibi on bin soruya cevap verebilir. Çünkü ekmek için Mesih'in ardından gitmek ne kadar doğru değilse (ki değildir), dünyayı elde etmek ve ona sahip olmak için Mesih'i ve dini kullanmak da bir o kadar tiksindiricidir! Biz bu düşünceyi putperestler, ikiyüzlüler, cinler ve büyücülerden başka hiç kimsede görmeyiz.

Önce putperestleri ele alalım: Hamor ve Şekem, Yakup'un kızına ve koyun sürülerine göz dikmişti.¹ Oysa bunlara sahip olmak için sünnet olmaları gerekliydi. Bunları elde etmek için başka bir yol olmadığını gördüklerinde, arkadaşlarını toparlayarak onlara; "Eğer onlar gibi bizim erkeklerimiz de sünnetli olursa, onların bütün hayvanları, malları ve davaları bizim olmayacak mı?" dediler. Onların elde etmek istedikleri sadece Yakup'un kızları ve hayvanlarıydı. İşte bu yüzden, amaçlarına ulaşmak için Yakup'un dinini kullandılar. Tüm hikâyeyi oku.²

İkincisi: İki yüzlü Ferisiler de bu dindendiler. Görünürde uzun dualar ederlerdi, oysa amaçları sadece dulların evlerini ele geçirmektir. Bunun için Tanrı tarafından büyük bir yargıya uğradılar.³

Üçüncüsü: İblis olan Yahuda da bunlar gibiydi. Bütün dindarlığı, para torbasını ve para torbasının içindeki parayı ele geçirmek içindi. Fakat kayboldu, dışarı atıldı ve yok olmaya mahkûm olanın çocuklarından sayıldı.

Dördüncüsü: Büyücü Simon'da onlar gibiydi. Çünkü sadece para kazanmak için Kutsal Ruh'a sahip olmak istedi ve Elçi Petrus'un ağızından hakkettiği cezayı aldı.⁴

Beşincisi: Şunu da unutmamak gerekir. Dini dünya için kabul eden, yine dünya için onu terk eder. Yahuda'nın dindarlığının amacı dünyayı kazanmak olduğuna göre, dinini ve Efendisini yine dünya için sattığı da bir gerçektir. Demek ki sizin yaptığınız gibi bu soruya olumlu cevap vermek ve bu olumlu cevabı doğru kabul etmek, putperestlik, ikiyüzlülük ve şeytani bir şey olur. Tabii ki karşılığı da işlerinize göre olacaktır.

Bu sözlerden sonra adamlar ne yapacaklarını ve ne cevap vereceklerini şaşırıldılar. Umutlu da Hıristiyan'ın cevabını onayladı. Aralarında derin bir sessizlik oluşmuştu. Kötü Niyet ve arkadaşları, Hıristiyan ve Umutlu'nun yola devam edip, kendilerini arkada bı-

---

¹ Yaratılış 34.

² Yaratılış 34:20-24.

³ Luka 20: 46-47.

⁴ Elçilerin İşleri 8: 19-22.

rakmaları için bir adım gerilediler. Bunun üzerine Hıristiyan; “Bu adamlar insanların verdiği yargı karşısında duramıyorlarsa, Tanrı'nın verdiği yargı karşısında nasıl duracaklar? Eğer toprak kapların içinde duran insanların yargısıyla dilsiz olurlarsa, yiyip bitiren ateş karşısında ne yapacaklar?” dedi.

Hemen sonra Hıristiyan ile Umutlu onları geride bıkararak yola koyuldular ve Rahatlık [*Ease*] denilen güzel bir ovaya geldiler. Burada çok rahat bir şekilde yürüyebiliyorlardı. Ama ne yazık ki ova çok küçük olduğu için, oradan geçişleri de o derece kısa oldu. Ovanın biraz ilerisinde Para [*Lucre*] adında bir tepecik ve bu tepecikte de bir gümüş madeni vardı. Bu maden nadir olarak bulunduğundan, daha önce buradan geçen yolcuların bir kısmı yollarını bırakıp, bu madeni görmeye gitmişlerdi. Fakat madenin ağız tarafındaki toprak çürük olduğundan, bu kısım onların üzerlerine çökmüş ve çoğu hemen yok olmuştu. Bazıları da ağır bir şekilde yaralanmış ve ölüm onlara ulaşıncaya kadar kendilerine gelememişlerdi.

Yolun biraz ötesinde Dimas [*Demas*] adında birisi, nazik bir şekilde yoldan geçen herkesi çağırmak için bekliyordu. Hıristiyan ve arkadaşına; “Hey, bu tarafa bakın. Size bir şeyler göstereceğim.” diye seslendi.

Hıristiyan: Göstereceğin şey, bizim yoldan ayrılmamıza değecek bir şey mi?

Dimas: Burada bir gümüş madeni var. Hazine bulmak için, içinde kazı yapanlar oldu. Eğer siz de denerseniz, çok az bir emekle gerçekten çok zengin olursunuz.

Umutlu: Haydi, gidip görelim!

Hıristiyan: Ben gelmem! Burası hakkında daha önce çok şey duymuştum; kaç kişinin öldüğünü de duymuştum. Ayrıca hazine, Yeruşalim yolcularını yollarından döndürmek için bir tuzaktır. Sonra Dimas'a dönerek; “Orası tehlikeli değil mi? Birçok yolcuyu yolundan etmedi mi?” diye sordu.¹

---

¹ Hoşea 14:8.

Dimas: Aslında o kadar da tehlikeli değil, tabii dikkatsiz olanlar için durum başka.

Dimas konuşurken yüzü kızardı. Bunun üzerine Hıristiyan arkadaşına dönerek; "Oraya bir adım bile atmayalım, yolumuza devam edelim!" dedi.

Umumlu: Seni temin ederim ki, eğer Kötü Niyet buradan geçerse ve o da bizler gibi davet edilirse, kesinlikle o madene gidecektir.

Hıristiyan: Buna hiç şüphe yok! Çünkü onun amaçları, onu o yola sürükleyecektir. Ve yüzde doksan dokuz orada ölecektir.

Bu arada Dimas onlara seslenerek; "Ama bir kez olsun gelip bakın!" dedi.

Hıristiyan: Dimas, sen bu yolun Efendisinin bütün doğru yollarına düşmansın. Sen onun yolundan döndüğün için, Kralımız tarafından zaten yargılandın.¹ Neden bizi de aynı yargıya sürüklemeye çalışıyorsun? Zaten bir adım bile dönsek, Kralımız olan RAB bunu duyacaktır. O zaman da onun önünde alını açık olarak duracağımız yerde, utanca boğulacağız.

Dimas bir kez daha onlara seslendi ve kendisinin de onların arkadaşları olduğunu ve birazcık beklerlerse onlarla beraber yolculuk edeceğini söyledi.

Hıristiyan: Senin ismin ne? Seni çağırdığım isimle tanınmıyor musun?

Dimas: Evet adım Dimas'tır; İbrahim'in çocuğuyum.

Hıristiyan: Seni tanıyorum. Senin deden Gehazi, baban da Yahuda İskaryot'tu. Sen de onların izinden yürüyorsun.² Yaptığın şey şeytanca bir oyundur. Baban hainliği yüzünden kendini astı. Sen de tabii ki bundan daha iyi bir cezaya layık değilsin. Emin ol ki Kral'ın huzuruna çıktığımız an, bu yaptıklarının hepsini ona anlatacağız.

Ve bu sözlerin hemen ardından yollarına koyuldular.

Bu zaman süresinde, Kötü Niyet ve arkadaşları o civara ulaşmış ve ulaşır ulaşmaz Dimas'ın yanına doğru gitmişlerdi. Emin değilim

¹ 2 Timoteos 4:10: "çünkü Dimas şimdiki dünyayı sevip beni bıraktı ve Selanik'e gitti; Kriskis Galatya'ya, Titus Dalmatya'ya gitti."

² 2 Krallar 5:20; Matta 26:14-15, 27:1-5.

ama ya madene bakarken içine düşerek öldüler, ya madenin içine çalışmaya indikleri sırada öldüler, ya da madenden çıkan yoğun buhardan dolayı boğularak öldüler. Yalnız şuna eminim ki, bir daha onları hiç görmedim. Bunun üzerine Hıristiyan:

“Gümüş Dimas’la Kötü Niyet anlaştılar,
Biri davet edince öbürü hemen koşar,
Öyle ki bu ayartıcı paraya olsun ortak,
Ve yakalanır bu dünyaya, yolda ilerleyemez artık.” dedi

Bundan sonra yolcular, ovanın hemen öbür yakasındaki yolun tam kenarında bulunan eski bir heykelin yanına geldiler. Heykelin garip şekli onları meraklandırdı. Çünkü heykel sütun şekline dönmüş bir kadına benziyordu. Burada uzunca bir süre kalıp dikkatlice heykeli incelediler, ama heykelin ne anlama geldiğini bir türlü anlayamadılar. En sonunda Umutlu, sütunun başı üzerinde oldukça garip bir yazı gördü. Ama Umutlu okumayı bilmediğinden, yazıyı belki okuyabilir diye Hıristiyan’ı çağırdı. (Çünkü o daha bilgiliydi.)

Hıristiyan oraya yaklaştı ve hemen sözcükleri birer birer hecelelemeye başladı. Sonunda sütuna “Lut’un karısını hatırlayın” diye yazıldığını gördü ve hemen bunun ne olduğunu arkadaşına söyledi. Ve sonra Lut’un karısının Sodom’dan kaçarken, açgözlü bir yürekle arkasına dönüp baktığı için tuz direği haline döndüğünü hatırladılar ve gördükleri bu sütunun aslında o direk olduğunu anladılar,¹ Hıristiyan ansızın karşılarında çıkan bu manzara karşısında arkadaşına dönercek; “Ah kardeşim! Bu sütunu tam yerinde ve zamanında gördük! Para tepesini göstermek için Dimas’ın yaptığı davetten sonra bu sütunu görmek, bizim için çok iyi oldu. Senin bir an için yaptığın heves gibi biz de kanıp gitseydik, sanırım bizim sonumuz da bizden sonrakilere ders olması için bu kadının gibi olacaktı.

Umutlu: Bu derecc akılsız olduğum için gerçekten çok üzgünüm. Ve gerçekten Lut’un karısı gibi olmadığımı şaşırıyorum.

¹ Yaratılış 19:26. Ortaçağda Lut’un karısının *tuz direği* olarak varlığını sürdürdüğü inancı vardı. Örn. Mandeville *Travels*’da Ölü Deniz’in sağ tarafında görülebileceğini belirtir.

Çünkü onunla benim günahım arasında ne fark var ki? O sadece arkasına bakmıştı. Ben de gidip görmeyi istedim. Tanrı'ya sonsuz merhameti için hamdolsun! Yüreğimde böylesi bir düşünceye yer verdiğim için çok utanıyorum!

Hristiyan: Burada gördüklerimize, ileride bize ders olması için çok dikkat edelim. Bu kadın Sodom'un üzerine gelen birinci yargıdan kaçtı, ama onu tuz direği haline getiren ikinci yargıdan kaçamadı.

Umutlu: Doğru! Bu kadın bizim için, onun işlediği bu günaha düşmememiz açısından hem bir örnek hem de bir uyarı olmalıdır. Bu sütun aynı zamanda, bu uyarıdan ders almayacak kişilerin gelecek durumunu da gösteriyor. Aynı bunun gibi, kendi günahlarıyla yok olan 250 adamlı Korah, Datan ve Abiram da uyanık olmaları için diğerlerine bir örnek ve uyarı olmuşlardı¹. Ama beni düşündüren asıl şey; bu kadın sadece arkasına baktığı için (çünkü yoldan bir adım bile dışarı çıktığını okumuyoruz) tuz direği olduysa, Dimas ve arkadaşları neden kafalarını kaldırıp bu heykele bakmıyor ve ders almıyorlar? Zaten bu heykeli oradan net olarak görebilirler!

Hristiyan: Şaşılacak bir şey! Anlaşılan onların yürekleri korkunç derecede nasırlaşmış. Ancak ben onları, yargıcın gözleri önünde hırsızlık yapanlara veya darağacı altında cüzdan çalanlara benzetebiliyorum. Sodom halkının, kendilerine o kadar büyük merhamet gösterilmesine rağmen yine de aşın derecede günahkâr olduğu söylenir.² Çünkü Sodom, o zamanlara kadar Aden Bahçesi [*Garden of Eden*] gibiydi.³ İşte bu günahları yüzünden RAB'bi öfkeli yaptı ve RAB'in gökten yağdırdığı ateş ile yok oldular. Bence, bundan şu sonuç çıkar; bunca örneğe ve uyarıya rağmen, Sodom halkı gibi bilerek ve isteyerek günah işleyen bu insanlar yine Sodom halkı gibi yok olacaklar.

Umutlu: Şüphesiz! Söylediğin her şeye katılıyorum. Ne kadar şükretsek azdır, çünkü ne sen bu duruma düştün ne de ben. Bu bi-

---

¹ Çölde Sayım 26:9-10.

² Yaratılış 13:13.

³ Yaratılış 13:10.

zim RAB'be hamd etmemiz, huzurunda ondan korkmamız ve her an Lut'un karısını hatırlamamız için bir fırsattır.

Bu konuşmalardan sonra, yollarına kaldıkları yerden devam ettiler. Bir süre sonra Davut'un "RAB'bin Irmağı" [*the river of god*], Elçi Yuhanna'nın "Hayat Suyu Irmağı" [*the river of the water of life*] adını verdiği hoş bir ırmağın kenarına geldiler.¹ Yollan, ırmağın kenarı boyunca uzanıyordu. Hıristiyan'la arkadaşı, bu yolu sevinç içinde katetmeye başladılar. Yorgun ruhları için hoş bir tadı ve diriltici bir etkisi olan bu ırmağın suyundan içtiler. Irmağın her iki yanında, her çeşit meyve veren ve yaprakları yolculuk edenlerin kanında bulunan, başta oburluk olmak üzere her türlü hastalığın tedavisi için kullanılabilen ağaçlar vardı. Bu ağaçların hem meyvelerinden hem de yapraklarından yediler.

Irmağın her iki tarafında, zambaklarla süslenmiş ve bütün bir yıl boyunca yeşilliğini muhafaza eden bir çimenlik vardı. Yolcular bu çimenlikte yatıp uyudular. Çünkü burada güvenlik içindeydiler. Uyandıkları zaman, tekrar ağaçlardan meyve topladılar ve ırmağın suyundan içtiler. Bir süre boyunca orada dinlendiler. Ve bol miktarda meyve yiyip, su içerek ve uyuyarak oradaki zamanlarını tamamladılar.² Ağızlarında da şu ilahi vardı:

"Bakın nasıl akıyor bu tertemiz ırmak.
Göksel Yeruşalim yolcularını yenilemek için
Şu yeşil çayır da tatlı kokusunu yayarak,
Onların önüne ziyafet seriyor.
Bu ağaçların verdiği hoş meyveleri ve yapraklan bilen,
Her şeyini satar, hemen tarla satın almak için burada."

Artık yolculuk etmeye hazırdılar. (Çünkü yolculukları henüz sona ermemiştir.) Rüyamda gördüm ki, bir süre yol aldıktan sonra, yolları nehir ile birbirinden ayrıldı. Buna gerçekten çok üzüldüler ama yine de yoldan çıkmaya cesaret edemediler. Nehirden ayrılan yol

¹ Mezmurlar 65:9; Vahiy 22; Hezekiel 47.

² Mezmurlar 23:2; Yeşaya 14:30.

sarptı. Yolda yürürken ayakları yaralandığı için, yolcuların cesaretleri kırıldı biraz. Bu yüzden hem yürüyor hem de yolun düzelmesini büyük bir umutla bekliyorlardı. Biraz ileride yolun sol tarafında, adı Kestirme Yol Çimenliği [*By-path Meadow*] olan bir çimenlik gördüler. Bir de o çimenliğe ulaşmak için yapılmış olan bir geçit vardı. Hıristiyan arkadaşına dönerek; “Eğer bu çimenlik bizim yolumuz boyunca devam ediyorsa, gel de oraya gidelim.” dedi ve bakmak için geçide girdi. Çitin öbür tarafında, yol boyunca uzanan bir patika gördü ve arkadaşına; “Tam istediğim gibi, işte en rahat yol burası. Gel Umutlu, o tarafa geçelim!” dedi.

Umutlu: Ya bu patika bizi yoldan çıkarırsa, o zaman ne yaparız?

Hıristiyan: Hiç öyle gözükmüyor; bak, patikanın yol boyunca gittiğini sen de görmüyor musun?

Ve arkadaşının sözü üzerine, Umutlu da geçitten geçerek diğer yola girdi. Patikaya çıktıkları zaman, yolun ayaklan için gerçekten çok elverişli bir yol olduğunu gördüler. Biraz ileride bir adamın, onların önünden yürüdüğünü fark ettiler. Bu adamın adı Boş Güven’di [*Vain-confidence*]. Arkasından seslenerek, yolun nereye gittiğini sordular. O da “Göksel Kapı’ya” diye yanıt verdi.

Hıristiyan: Bak ben sana demedim mi? Doğru yolda olduğumuza emin ol!

Bu adam önlerinden gidiyor ve onlar da adamı izliyorlardı. Biraz sonra gece oldu. Ortalık koyu bir karanlığa boyandı. Ve yolcular, önlerinde giden adamı bu karanlık yüzünden kaybettiler. Önlerinden giden Boş Güven önünü göremediği için, o yerlerin beyi tarafından gururlu aptalları düşürmek için kazılan derin bir çukura düşerek paramparça oldu.¹

Hıristiyan ve arkadaşı, önlerinde giden adamın başına gelenleri duydular. Ne olduğunu anlamak için bağırdılar, ama hiçbir cevap alamadılar. Ancak inilti seslerini duyabiliyorlardı. Bunu üzerine Umutlu; “Şimdi neredeyiz?” diye sordu.

Arkadaşı, onu yoldan çıkarmanın verdiği sıkıntı ile cevap ve-

---

¹ Yeşaya 9:16.

remiyordu. Son derece üzgündü. Ve birden yağmur yağmaya, gök gürlemeye ve korkunç derecede şimşekler çakmaya başladı. Ve sular yükseldi. Bunu gören Umutlu; “Ah! Keşke ben yolumda kal saydım!” diye derin derin inledi.

Hristiyan: Bu patikanın, bizi yolumuzdan çıkarabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Umutlu: Ben başından beri bundan korkuyordum. Sana da yumuşak bir şekilde uyanda bulundum. Seninle daha açık bir şekilde konuşabilirdim. Ama benden yaşlı olduğun için bunu yapamadım.

Hristiyan: Lütfen bana darılma. Seni yoldan çıkardığım ve böylesine büyük bir tehlikenin içine attığım için çok pişmanım. Sana yalvarırım, beni bağışla! Ben bunu kötü bir amaçla yapmadım!

Umutlu: Sen gönlünü ferah tut kardeşim. Çünkü ben seni bağışladım. Zaten bunun, bizim iyiliğimiz için işleyeceğine inanıyorum.

Hristiyan: Yanımda merhametli bir kardeşim olduğu için çok mutluyum! Ama hiç zaman kaybetmeyelim burada ve geri dönüş yolunu bulmaya çalışalım.

Umutlu: Değerli kardeşim, izin ver de ben önden gideyim.

Hristiyan: Hayır, izin ver ben önden gideyim. Çünkü yolumuzdan çıkmamıza ben sebep oldum. Eğer yolumuzda bir tehlike olursa, ona önce ben düşeyim.

Umutlu: Hayır! Önden sen gitmeyeceksin! Çünkü bu olaydan ötürü hala düşüncende acı çektiğin için, yolu tekrar kaybedebilirsin.

Bu sırada, onları teşvik etmek için bir sesin; “Yüreğini büyük yola, gittiğin yola koy; geri dön.” dediğini işittiler.¹ Fakat bu arada sular bir hayli yükselmiş ve geri dönmek oldukça zorlaşmıştı. (O zaman yoldan sapmanın, saptıktan sonra yola geri dönmekten daha kolay olduğunu düşündüm.)

Her şeye rağmen, geri dönmeye karar verdiler. Fakat ortalık o kadar karanlık ve sular da o kadar yüksekti ki, dönüş yolunda dokuz on defa boğulma tehlikesi geçirdiler.

---

¹ Yeremya 31:21.

Bütün gayret ve uğraşlarına rağmen, o gece bu yola girmek için kullandıkları geçide ulaşamadılar. Ertesi sabaha kadar küçük bir siper altında sığındılar. Çok yorgun olduklarından da uykuya daldılar. Yattıkları yerin biraz ilerisinde.

Dev Umutsuzluk'a [*Giant Despair*] ait olan Şüphe Kalesi [*Doubting Castle*] vardı. Hıristiyan ve Umutlu, işte bu devin topraklarında uyuyorlardı. Sabah erken kalkıp tarlalarında gezinen dev, Hıristiyan ve Umutlu'yu kendi topraklarında uyurken yakaladı. Sert ve kaba bir sesle uyanmalarını emretti. Nereden geldiklerini ve kendi topraklarında ne yaptıklarını sordu. Hıristiyan ve arkadaşı, Göksel Yeruşalim yolcusu olduklarını ve yollarını kaybettiklerini söylediler. Bunun üzerine dev: "Bu gece benim arazime girip yatmakla, bana saldırmış oluyorsunuz. Bu yüzden benimle beraber gelmelisiniz." dedi.

Dev kendilerine göre çok daha güçlü olduğu için, onunla gitmeye mecbur kaldılar. Suçlu olduklarını bildikleri için de söyleyecek hiçbir söz bulamıyorlardı. Ve dev onları kalesinin en karanlık, küf kokulu ve ruhları için çok iğrenç kokular yayan zindanına koydu.¹ Burada ağızlarına bir lokma ekmek koymadan, bir yudum su içmeden, aydınlık yüzü görmeden ve hallerini soracak bir kişi bile bulamadan, Çarşamba günü sabahından Cumartesi günü gecesine kadar yattılar. Bu zindanda dosttan ve tanıdıktan uzaktaydılar. Hıristiyan'ın acısı, kendi akılsızlığı yüzünden bu duruma düştükleri için iki kat daha fazlaydı.

"Yeruşalim yolcuları bedeni hoşnut etmek için,
Ararlar ona rahat bir yol;
Ama ah! Bilmezler ki yeni yeni
Acılara sürüklerler kendilerini...
Bedeni hoşnut eden, yok eder kendini!"

Dev Umutsuzluk'un, Güvensizlik [*Diffidence*] isminde bir karısı vardı. Dev yatmaya gittiği bir gece karısına, ne yaptığını; yani iki

---

¹ Mezmurlar 88:18.

yolcuyu toprağına saldırdıkları için nasıl zindana attığını anlattı. Ve de onlara neler yapacağını anlattı. Kadın bunların kim olduklarını, nereden geldiklerini sordu. O da cevap verdi. Ve kadın bu cevap üzerine, sabah kalkınca onları merhametsizce dövmesini buyurdu. Dev de karısının sözlerine uyarak, sabah kalkar kalkmaz acı veren bir kızılık sopası bularak zindana indi. Onların ağzından hiçbir kötü söz duymadığı halde, sanki onları birer köpekmişçesine azarladı. Sonra da üzerlerine yürüyerek; güçleri tükenene ve kımıldamayacak bir hale gelene kadar, onları korkunç bir şekilde dövdü. Ve sonra onları, kendi sıkıntıları için ağlamaya ve buldukları durum için yas tutmaya terk edip gitti. Bu şekilde bütün günlerini, ah çekerek ve acı içinde kıvranarak geçirdiler. Ertesi gün kocasıyla konuşup esirlerin hala yaşadığını öğrenen Güvensizlik, onlara kendi kendilerini öldürmelerini söylemesi için deve baskı yaptı. Sabah olunca, dev yine öfkeli bir şekilde onların yanına gitti ve hala daha bir gün önceki dayaktan kalan yaralar yüzünden inlediklerini gördü. Ve onlara bu zindandan asla çıkış olmadığını, bu yüzden ya bir bıçak ya bir ip ya da zehirle kendilerini öldürmelerini söyledi. Onlara; “Böylesine acı yüklü bir hayatı nasıl seçebilirsiniz?” diye sordu. Onlarsa bu sözlerin ardından, kendilerini serbest bırakmasını rica ettiler. Bunun üzerine dev yine onlara saldırdı. Eğer arasıra kendini gösteren sara nöbetlerinden birine tutulmamış olsaydı (güneşli havalarda bazen sara nöbetleri geçirirdi), onları kesinlikle kendi elleriyle öldürürcekti. Geçirdiği sara nöbetinden dolayı bir süre ellerini kullanamadı. Ve ne yapacaklarını düşünmeleri için, yine onları kendi hallerine bırakıp gitti. Yolcular da devin dediğini yapmanın mı, yoksa yapmanın mı daha iyi olacağı üzerinde konuşmaya başladılar.

Hristiyan: Kardeş ne yapacağız? İçinde yaşadığımız bu hayat, artık dayanılmaz bir hal aldı. Böyle yaşamak mı yoksa ölmek mi daha iyi diye sorarsan, artık karar veremiyorum. Ama ölmeyi daha çok istiyorum. Mezar bana bu zindandan daha rahat geliyor.¹ Yoksa

¹ Eyüp 7:15.

dev tarafından merhametsizce yönetilmiş mi olacağız?

Umutlu: Gerçekten şu an içinde bulunduğumuz durum çok kötü! Devamlı bu şekilde yaşamaktansa, ölmeye çoktan rázıyım! Ama durup bir düşünmeliyiz! Gittiğimiz ülkenin Kralı “Öldürmeyeceksin” demişti. Bu emirle başka birini öldürmenin yanı sıra, kendimizi de öldürmek kesinlikle yasaklanmıştır. Bunun yanı sıra birini öldürmek demek, onun sadece bedenini öldürmek demektir. Oysa bir adamın kendisini öldürmesi, hem bedenini hem de canını öldürmesi demektir. Sen mezarın rahat olacağından söz ediyorsun. Ama katillerin gideceği yerin kesinlikle cehennem olduğunu unuttun mu? Çünkü “Hiçbir katilin sonsuz yaşamı yoktur!” diye yazılmıştır. Ayrıca bütün yargı ve adaletin, Dev Umutsuzluk’un elinde olmadığını da hatırla!¹ Anladığım kadarıyla başkaları da onun eline düşmüş ama yine de ondan kaçmayı başarabilmişler. Bu dünyayı yaratan Tanrı’nın, bugün Dev Umutsuzluk’u öldürmeyeceğini kim bilebilir? Devin günün birinde kapıyı kilitlemeyi unutup gitmeyeceğini ya da yine günün birinde yanımızdayken sara nöbetine tutulup kollarının ve bacaklarının kullanılamaz hale gelmeyeceğini, bu dünyayı yaratan Tanrı’dan başka kim bilebilir? Eğer böyle bir şey gerçekleşirse, ben kendi adıma elimdeki bütün gücü buradan kurtulmak için kullanacağım. Şimdi anlıyorum ki, buradan kurtulmak uğruna daha önce bütün gücümü kullanmadığım için, gerçekten çok aptalmışım. Kısacası sabırlı olalım ve biraz daha dayanalım kardeşim. Bize özgürlüğümüzün verileceği mutlu an gelmiş olabilir. Ama kendi kendimizin katili olmayalım!

Bu sözleriyle Umutlu, o anlık bile olsa kardeşini birazcık olsun sakinleştirdi. Ve bütün günü karanlıkta, o keder yüklü ve acıklı durum içinde geçirdiler.

Akşama doğru dev, esirlerin sözünü dinleyip dinlemediğini öğrenmek için tekrar zindana indi. Orada onların dayağa, açlığa, susuzluğa ve acıya rağmen, hala daha nefes alabilecek kadar canlı olduklarını görünce öfkeyle doldu. Ve onlara; “Sizi doğduğunuza

¹ Püriten bir imge olarak “Dev Umutsuzluk” Kutsal Ruh’a karşı işlenmiş affedilemez günahı temsil eder.

pişman edeceğim!” diye bağırdı. Bu söz üzerine yolcular korkudan titremeye başladılar. Sanırım Hıristiyan korkudan bayıldı. Biraz kendisine gclincc, devin isteğini yapıp yapmamak konusunda tekrar konuşmaya başladılar. Hıristiyan yine devin isteğini yapmak taraftarıydı. Ama kardeşi ona şu sözlerle karşılık verdi: “Kardeş, şimdiye kadar gösterdiğin büyük cesareti neden unutuyorsun? Ne Apollyon’un ne de Ölüm Gölgesi Vadisi’nde gördüğün, duyduğun ve hissettiğin şeylerin gücü seni eze bilmeye yetti. Şu ana kadar ne kadar çok eziyetten, korkudan ve şaşkınlıktan geçtin! Şimdi ise o adam gitti ve yerinde sadece korku kaldı! Doğal yönden senden çok daha zayıf olan ben, bu zindanda seninle birlikteyim. Bunu sen de görüyorsun. Ve bu dev senin gibi beni de yaraladı. Senin gibi benim de ekmeğimi ve suyumunu kesti. Ben de senin gibi karanlıkta yas tutuyorum. Gel, biraz daha sabredelim. Boşluk Sergisi’nde ne kadar cesur davrandığını; zincirden, kafesten ve hatta o kanlı ölümden bile korkmadığımı hatırla! İşte bu yüzden mümkün olduğunca sabırlı olalım ve dayanalım! Hiç değilse, kendimizi bir Hıristiyan’a yakışmayacak bir utancın içine atmamalım!”

Yine gece oldu. Karısı ile dev yatağa gidince, karısı esirlerin söylediklerini yapıp yapmadıklarını sordu.

Dev: “Bunlar çok inatçı adamlar! Kendilerini öldürmektense, bütün eziyetlere katlanmayı tercih ediyorlar.” diye cevap verdi.

Karısı: Öyleyse yarın onları kalenin avlusuna götür. Kendilerinden önce öldürdüğün adamların kemiklerini ve kafataslarını onlara göster. Öbürleri gibi, onları da bir hafta içinde parçalayacağına ikna et!

Bunun üzerine dev, sabah tekrar zindana indi. Karısının kendisine söylediği gibi, onları kalenin avlusuna götürdü. Ve ölümlerin kemiklerini onlara göstererek; “Bunlar da bir zamanlar sizin gibi Göksel Yeruşalim’e yolculuk ediyorlardı. Ve sizin gibi benim topraklarıma saldırmışlardı. Onları canım istediği zaman, bu şekilde parçalara ayırdım. On gün içinde size de aynısını yapacağım. Şimdi zindana inin.” dedi. Ve daha sonra zindana kadar onları kırbaçladı. Böylece önceki günler gibi Cumartesi gününü de acınacak bir du-

rumda geçirdiler. Güvensizlik ve dev gece olduğunda, yine esirler hakkında konuşmaya başladılar. Bu konuda çok tecrübeli olan dev, ne dayağın ne de korku dolu öğütlerin onları kendi canlarına son vermelerine ikna edememesine şaşıyordu. Bunun üzerine karısı; “Korkarım ki onlar, biri gelir de onları kurtarır ümidiyle yaşıyorlar. Ya da yanlarında kapının kilidini açmalarını sağlayacak bir alet var. Ve bu aleti kullanarak kurtulabileceklerini düşünüyorlar.” dedi.

Dev: “Karıcığım, sen mademki böyle düşünüyorsun, yarın sabah ilk iş olarak onların üzerini arayacağım.” dedi.

Yolcular Cumartesi gece yansına doğru dua etmeye başladılar ve hemen hemen sabaha kadar dua ettiler. Gün doğmadan önce Hıristiyan şaşırılmış ve heyecanlı bir şekilde; “Ne kadar aptal bir adamım! Tamamıyla özgür olarak yürümem gerekirken, bu zindan da yatıyorum! Koynumda vaat edilen bir anahtar var, adı Vaat [*Promise*]. Ve eminim bu anahtar Şüphe Kalesi’nin bütün kilitlerini açabilir.” dedi.¹

Umutlu: İşte bu çok iyi bir haber! Onu hemen koynundan çıkar ve dene!

Hıristiyan hemen anahtarı çıkararak, zindanın kapısına ilerledi. Anahtarı kapıya takıp çevirdiği anda, kapının sürgüsü yerinden düştü. Kapı kolayca açıldı ve Hıristiyan ile arkadaşı hemen dışarı çıktılar. Daha sonra kalenin avlusuna gittiler ve ellerindeki anahtarla bu kapıyı da açtılar. Sonra demir kapıya doğru ilerlediler. Bu kapı başta bayağı zorluk çıkardıysa da o da anahtara dayanamadı. Ve sonunda anahtar bu kapıyı da açmayı başardı. Bir an evvel kaçıp kurtulmak için kapıyı dibine kadar ittirdiler; ama kapıdan çıkan büyük bir gıcırta sesinin etrafa yayılmasına ve devin uyanmasına sebep oldu. Dev esirleri yakalamak üzere, derhal ayağa kalkmak için atak yaptı. İşte o anda devin sara krizi tekrar kendini gösterdi. Bacaklarındaki bütün güç bir anda onu terk ettiği için, yatağından

¹ Anahtar imgesi için bkz. Matta 16:19: “Göklerin melekûtu anahtarlarını sana vereceğim; yer yüzünde bağlayacağın her şey göklerde bağlanmış olur ve yer yüzünde çözeceğin her şey göklerde çözülmüş olur.” Bunyan ve de Hıristiyan yanılmışlardı, tövbelerinin reddedilmesi söz konusu olamazdı.

bile kalkamadı. Ve Hıristiyan'la Umut tekrar Kral yoluna çıkarak, bir süreliğine kaybettikleri esenliğe yeniden kavuştular Bunun yanısıra devin etkilerinden de kurtulmuşlardı.

Kendilerini bu yola sokan geçidi geçer geçmez, arkalarından gelenlerin aynı tuzağa düşmemeleri için ne yapabileceklerini düşündüler. Ve geçidin başına, üzerinde "Bu geçit Göksel Yerusalım'in Kralı'nı hor gören, onun yolcularını mahvetmeye çalışan, Umutsuzluk Devi'nin topraklarındaki Şüphe Kalesi'ne gider!" yazılı bir tabela astılar. Bu yazı sayesinde, onlardan sonra yolu oraya düşen birçok yolcu onların yaşadığı eziyetlerin aynılarını ve belki daha kötülerini yaşamaktan kurtuldu. Direği geçidin başına yerleştirdikten sonra, şu cümlelerle sevinçlerini dile getirdiler:

*"Yoldan dışarı çıktık ve bunun sonucunda gördük,
Yasak yerde yürümenin nelere mal olduğunu!
Bizden sonra gelen herkes dikkat etsin,
Bizim başımıza gelenler onların başına da gelmesin,
Topraklarına girip onun esiri olmasınlar,
O adamın, Şüphe'dir kalesi, Umutsuzluk'tur adı."*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ve yollarına devam ettiler. Önceden de söylediğim gibi, sahibinin RAB olduğu Hoş Dağları'na [*Delectable Mountains*] geldiler. Meyve bahçelerini, bağları ve su pınarlarını seyretmek için dağlara çıktılar. Orada pınardan su içtiler, yıkandılar; bağlardan da bir ücret ödemedi doyasıya üzüm yediler. Bu dağların tepelerinde, sürülerini güden çobanlar vardı. Yolun kenarında bekliyordular. Yolcular çobanların yanına gittiler ve her yorgun yolcunun yaptığı gibi sopa-lama dayanarak; "Hoş Dağlar ve bu dağların üzerinde otlayan bu koyunlar kimindir?" diye sordular.

*"Dağlar, güzellikleriyle yükselen dağlar,
Orada yolculara öğüt veren çobanlar var;
Çekici şeyler, uyan gerektiren şeyler var orada;
Yeruşalim yolcuları iman ve korkuyla korunurlar "*

Çoban: Bu dağlar İmanuel'in topraklarıdır ve O'nun şehri görünür buradan. Bu koyunlar da O'nundur. O, bu koyunlar uğruna kendi hayatını verdi.¹

Hristiyan: Göksel Şehir' in yolu bu mu?

Çoban: Tam olarak o yol üzerindesiniz!

Hristiyan: Buradan ne kadar uzaklıkta?

Çoban: Oraya gerçekten gidecek olanların dışındaki herkese çok uzaktır!

Hristiyan: Yol güvenli mi?

Çoban: Tehlikesiz olması gereken kişiler için hiçbir tehlike yok-

---

¹ Yuhanna 10:11.

tur, ama asiler bu yolda düşecekler!¹

Hristiyan: Burada, yolda yorgun düşen yolcuların dinlenmesi için bir yer var mı?

Çoban: Bu dağların RAB'bi bize, gariplere karşı konuksever olmamızı emretmiştir. İşte bu yüzden, buranın bütün güzellikleri aslında sizin içindir.²

Onların yolcu olduklarını anlayan çobanlar, “Nereden geliyorsunuz? Bu yolu nasıl buldunuz? Buraya gelmek isteyenlerden çok azı bu dağlara ayak basabildiği halde, siz nasıl buraya kadar yolunuzdan sapmadan gelebildiniz?” şeklinde sorular yönelttiler. Kendilerine bu soruları soran herkese verdikleri gibi, onlara da cevap verdiler. Çobanlar, sordukları sorulara verilen yanıtlar karşısında çok sevindiler ve yolculara “Hoş Dağlara hoş geldiniz!” diyerek karşılık verdiler.

Adlan Bilgi [*Knowledge*], Deneyim [*Experience*], Uyanık [*Watchful*] ve Halis [*Sincere*] olan çobanlar onları ellerinden tutarak çadırlarına götürdüler. Ve onlara ellerindeki yiyeceklerden sundular. Onlara bir de; “Burada bir süre daha kalıp, bizi iyice tanımanızı ve bu dağların bereketleriyle daha çok teselli bulmanızı isteriz.” dediler. Onlar da bu isteği geri çevirmedi. Ve saat oldukça ilerlemiş olduğundan, dinlenmek için kendilerine gösterilen yerlere çekildiler.

Sabah çobanlar, birlikte dağlarda dolaşmak için Hristiyan ve Umutlu'yu çağırdılar. Ve onlarla birlikte, etraftaki güzel manzarayı seyrederek bir süre dolaştılar. Sonra çobanlar kendi aralarında; “Yolculara bazı mucizeler gösterelim mi?” diye konuştular. Göstermeye karar verdikten sonra; önce bir tarafı sarp bir uçurum olan, Yanlış adındaki dağın tepesine çıkarak aşağı bakmalarını istediler. Hristiyan ve Umutlu da kendilerinden isteneni yaptılar; tepeden düşüp parça parça olmuş birkaç kişiyi gördüler.

Hristiyan: Bu ne? diye sordu.

Çobanlar: Bedenin dirilişi ile ilgili iman hakkında İmeneos ve Fi-

¹ Hoşea 14:9.

² İbraniler 13:1-2.

litos'u dinleyip yanlış yola sapanlarla ilgili hiçbir şey duymadınız mı?¹

Hristiyan: "Evet, duyduk" dedi.

Çobanlar: Bu adamlar, bu dağın aşağısına düşerek paramparça oldular. Kimse kendini çok yüceltmesin ve bu dağın kenarına çok yaklaşmasın diye, başkalarına ibret olmaları için bugüne kadar gömülmediler.

Sonra onları adı Uyarı [*Caution*] olan başka bir dağa götürdüler ve çok uzaklara bakmalarını söylediler. Onlar yine söyleneni yaptılar. Çok çok uzaklara baktıklarında bir mezarlık ve mezarlığın içinde ileri geri yürüyen birkaç adam gördüler.² Daha sonra bu adamların, aslında kör olduğunu fark ettiler. Çünkü bazen takılıp düşüyor ve düştükleri yerden çıkamıyorlardı. Hristiyan bunların kim olduğunu sordu.

Çobanlar: Bu dağların biraz aşağısında, yolun sol tarafında çayıra giden bir geçit var. Onu hiç görmediniz mi?

Hristiyan: Evet!

Çobanlar: O geçitten dümdüz ilerleyince, Dev Umutsuzluk'un elindeki Şüphe Kalesi'ne doğru bir patika uzanır. Bunlar (mezarların arasında dolaşanları göstererek), bir zamanlar sizin gibi Yerusalım yolcusuydular. Hepsi o geçide kadar gelmişti. Ama doğru yol sarp olduğu için, burada hepsi yolundan saparak çayır yola geçti ve daha sonra yakalanıp, Umutsuzluk Devi tarafından Şüphe Kalesi'ne hapsedildi. Dev burada onları kör etti ve daha sonra alıp bu mezarlığa bıraktı. O günden bugüne kadar mezarlığın içinde ileri geri gidip geliyorlar. Öyle ki Hikmetli Adam'ın söylediği, "Sağduyudan uzaklaşan, kendini ölümler arasında bulur."³ sözü yerine gelsin.

Hristiyan ile Umutlu, bu sözlerden sonra gözleri yaşlı bir şekilde birbirlerine baktılar, ama çobanlara bu konu hakkında hiçbir şey söylemediler.

Sonra çobanlar onları başka bir yere, derin bir vadiye götürdüler.

¹ 2 Timoteos 2:17-18.

² "Anlayış yolundan sapan adam, Ölümler cemaatinde yerleşir." Özdeyişler 21:16.

³ Özdeyişler 21:16.

ler. Oradaki tepenin yamacında bir kapı vardı. Kapıyı açtılar ve onlara içeri bakmalarını söylediler. İçerisi çok karanlık ve dumanlıydı; aynı zamandan oradan çok yoğun bir kükürt kokusu geliyordu. Bir de ateş gürelemesine benzer bir ses duyuluyordu ve işkenceye uğrayan bazı insanların sesleri yükseliyordu.

Huristiyan: Bunun anlamı nedir?

Çobanlar: Bu ikiyüzlülerin, yani Esav ile birlikte ilk oğulluk haklarını ve Yahuda ile birlikte efendilerini satanların, İskender ile birlikte İncil'e küfredenlerin, Hananya ve karısı Safira'yla birlikte yalan söyleyenlerin gittiği cehennemın karanlık yoludur.

Umutlu: Anladığım kadarıyla bunların hepsi, şimdi bizim taşıdığımız gibi Yerusalim Yolcusu unvanı taşıyan kişilerdi.

Çobanlar: Evet! Hem de uzunca bir süre bu unvanı taşıdılar.

Umutlu: Cehenneme düşünceye kadar, böylesine sefil bir şekilde bu yolculuğa nasıl devam edebildiler?

Çoban: Bazıları daha ileriye gitti, bazıları da bu dalara bile varamadı.

Bunun üzerine yolcular birbirlerine, "Bize güç vermesi için Tanrı'ya yalvarmalıyız!" dediler.

Çobanlar: Bu konuda haklısınız! Bu güce sahip olduğunuz zaman, bu gücü kullanmanız da gerekecek!

Artık yolcular yollarına devam etmek istiyorlardı. Çobanlar da onların bu isteklerinde hem fikirdiler. Dağların bitim noktasına kadar hep beraber yürüdüler. O noktaya vardıklarında çobanlar birbirlerine; "Bizim dürbünlerimizle bakabilecek yetenekleri varsa, gelin, onlara Göksel Şehir'in kapılarını gösterelim!" dediler.

Yolcular bu fikri büyük bir sevinçle kabul ettiler. Çobanlar bunun üzerine onları, Berrak adındaki bir dağın tepesine çıkardılar. Baksınlar diye onlara dürbünlerini verdiler ve yolcular bu dürbünler aracılığıyla bakmaya çalıştılar. Fakat bundan önce çobanların onlara gösterdiklerini hatırladıkça elleri titriyor ve dürbünü sabit tutamıyorlar, dolayısıyla bakmak istedikleri yeri göremiyorlardı. Sadece kapı gibi bir şey ve oranın yüceliğinin bir parçasını gördüklerini sandılar. Sonra oradan ayrılıp, dillerinde şü ilahiyle yollarına

devam ettiler:

“Çobanlar açıkladı sırları,
O sırlar, diğer bütün insanlardan gizlenmişti.
Eğer görmek istiyorsanız, çobanlara gelin o zaman,
Derin, saklı ve sır olan şeyleri.”

Ayrılmadan önce çobanlardan biri onlara yolu tarif etti. Bir başkası Övücü'den sakınmalarını söyledi. Bir diğeri ise Büyülü Yerde [*Enchanted Ground*] uyumamaya dikkat etmeleri konusunda öğüt verdi.

Sonuncusu ise “Tanrı yardımcınız olsun!” dedi. Ve bu sözlerden sonra uyandım!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonra tekrar uykuya daldım. Rüyamda yine aynı iki Yerusalim yolcusunun, yolu izleyerek dağdan aşağı indiklerini ve Şehre doğru ilerlediklerini gördüm. Bu dağların biraz aşağısında Kendini Beğenme Şehri [*Country of Conceit*] vardı. Bu lkeden Yerusalim yolcularının yürüdüğü yola doğru, eğri büğrü küçük bir sokak uzanıyordu. Bu sokakta Kendini Beğenme Şehrinden gelmiş, çok hareketli ve evik bir çocuğa rastladılar. Adı Cahil'di [*Ignorance*].¹ Hristiyan ona nereden geldiğini ve nereye gittiğini sordu.

Cahil: Efendim, Şurada gördüğünüz Şehirde doğdum ve Göksel Şehir'e gidiyorum.

Hristiyan: İyi ama, kapıdan içeriye nasıl girmeyi düşünüyorsun? Çünkü orada birtakım güçlüklerle karŐılaŐabilirsin.

Cahil: Diğer iyi insanların girdiği gibi girerim!

Hristiyan: Kapıyı sana amaları için, onlara ne göstereceksin?

Cahil: Ben RAB'bimin isteğinin ne olduğunu biliyorum. Zaten iyi bir hayat yaşıyor ve herkesin hakkını veriyorum. Dua edip, oruç tutuyorum. Ondalık ve sadaka veriyorum. Ve bir de ülkemi, sadece gideceğim yer için terk ettim.

Hristiyan: Ama sen bu yolun başındaki dar kapıdan girmeden geldin. Bu yüzden, hakkında ne düşündüğün önemli değil! Korkarım ki sen hesap günü geldiği zaman, kapıda hırsız ve haydut gibi grneceksin.

Cahil: Sizler, tamamen bana yabancısınız! Ben sizi tanımıyorum. Siz kendi lkenizin inancıyla hoşnut olun. Ben kendi yolumu

¹ Püritenler için yanlış bir Şekilde, sırf dini gereklilikleri otomatik olarak yerine getirmiŐ olduğundan, kendini selamete kavuşmuş sanmak günahı çok ağırdı.

izleyeceğim. Her şeyin çok iyi olacağını umuyorum. Sözünü ettiğiniz kapıya gelince; bütün dünyanın da bildiği gibi, o kapı bizim ülkemize çok uzaktır. Zaten bizim ülkedeki birinin de o kapının yolunu bildiğini sanmıyorum. Hem ülkemizden bu güzel yola uzanan, böylesine hoş ve yeşil bir yol varken; kapının yolunu bilip bilmemenin ne önemi var ki?

Hıristiyan bu çocuğun kendi gözünde hikmetli olduğunu görünce, yavaşça arkadaşının kulağına eğilerek; “Bir akılsız, bu çocuktan çok daha umut vericidir.¹ Bunun yanı sıra, yolda yürürken bile bir akılsız anlayışsızdır ve akılsız olduğunu herkese gösterir.² Ne dersin! Onunla konuşmaya devam edelim mi, yoksa şimdilik onu kendi haline bırakıp gidelim mi? Bence şimdiye kadar söylediklerinin hepsini düşünmesi için ona zaman verelim. Daha sonra, ona bir yardımımızın dokunup dokunamayacağını anlamak için tekrar yanına döneriz.” dedi.

Bunun üzerine Umutlu:

“Cahil biraz düşünsün,
Söylenenleri düşünsün ve reddetmesin.
Daima iyi olan öğüde sarılsın.
Öyle ki, en yüksek seviyede cahil kalmasın,
Tanrı bu anlayışsız insanları.
Yaratmış olsa da kurtarmaz hiçbirini.” dedi.

Ve hemen arkasından; “Ona her şeyi aniden söylemek, onun için iyi olmaz sanırım. İstersen onu geçelim. Onunla başka bir zaman, dayanabileceği kadar konuşuruz.” diye de ilave etti.

Bu sözlerin üzerine Hıristiyan ve arkadaşı, çocuğun yanından ayrıлып onu yalnız bıraktılar. Cahil de arkalarından yola devam ediyordu. Biraz ilerledikten sonra, koyu karanlığa bürünmüş bir yola girdiler. Burada yedi kötü ruh tarafından, yedi ipe bağlanmış bir adam gördüler. Kötü ruhlar bu adamı daha önce dağın yamacın-

---

¹ Özdeyişler 26:12.

² Vaiz 10:3.

da gördükleri, cehenneme açılan o kapıya doğru sürüklüyorlardı.¹ Bu manzara karşısında iyi Hıristiyan ve arkadaşı Umutlu titremeye başladılar. Kötü ruhlar adamı götürürlerken, Hıristiyan acaba tanıyor olabilir miyim diye adamın yüzüne baktı. Adamın Sapıklık şehrinde [*Town of Apostasy*] oturan Sapık [*Turn-away*] olabileceğini tahmin etti. Ama yüzünü iyi bir şekilde seçemedi. Çünkü götürülen adam bir hırsız gibi başını yere eğmişti. Önlerinden geçtikleri sırada Umutlu adamın arkasındaki “Şehvet düşkünü sahte Hıristiyan ve yargıya gidecek olan mürted!” [*Wanton professor² and damnable apostate*] yazılı kâğıdı gördü.

O zaman Hıristiyan arkadaşına dönerek; “Buralarda yaşayan iyi bir adamın başına gelen olaylar aklıma geldi. Adamın adı Az İman’dı [*Little-faith*]. Fakat iyi bir adamdı ve Samimi Şehri’nde [*Town of Sincere*] otururdu. Hatırladığım olay şuydu: Yolun başında, Geniş Kapı’dan [*Broad-way Gate*] bu yola inen dar bir yol vardır. Bu yolda çok sık cinayet işlendiği için, daha sonraları bu sokağa “Ölümler Sokağı” [*Dead Man’s Lane*] adı verilmiş. İşte bu Az İman bizim gibi yolculuk ederken, tesadüfen burada oturmuş ve uyuyakalmış. O sırada da üç zorba haydut, Geniş Kapı’dan bu yola girmiş. Adları Güvensiz [*Faint-heart*], Yüreksiz [*Mistrust*] ve Suçmuş [*Guilt*]. Az İman’ı orada görünce hemen yanına koşmuşlar. Tam o sırada da zavallı adam uyanmış ve yoluna devam etmek için hazırlanmaya başlamış. Hepsi birden üzerine yürüyerek, tehdit edip ayağa kalkmasını söylemişler. Bunun karşısında, Az İman’ın yüzü çarşaf gibi bembeyaz olmuş ve ne dövüşecek gücü ne de kaçacak hali kalmış. Yüreksiz; “Paralan çıkar!” diye haykırmış. Fakat parasını vermek istemediği için, para kesesini hemen çıkarmamış. Güvensiz ise adamın yanına yaklaşmış, elini adamın cebine daldirmiş ve bir torba gümüş çıkarmış. Az İman “Hırsız, hırsız!” diye bağırarak, bunun üzerine Suç elindeki sopayı kaldırıp, adamın kafasına indirmiş ve adam kanlar içinde yere serilmiş. Haydutlar adamın yanından ayrılmamışlar; ta ki yoldan birinin ayak seslerini duyuncaya kadar. Bu gelen kişinin

¹ Matta 12:45; Özdeyişler 5:22.

² Püriten literatürde *professor* kavramı dini açık uçlu uğraşı haline getirmek anlamındadır.

Tam Güven Şehri'nde [*City of Good-confidence*] oturan Büyük İyilik [*Great-grace*] olabileceğini sanıp, korkarak tabana kuvvet oradan kaçmışlar. Ve zavallı adamı o şekilde kendi haline bırakmışlar. Bir müddet sonra Az İman kendine gelip, sürünerek yoluna devam etmeye çalışmış. İşte duyduğum hikâye bu!" dedi.

Umutlu: Acaba onun her şeyini elinden almışlar mıydı?

Hristiyan: Hayır! İncilerinin bulunduğu bölüme hiç dokunmamışlar. İnciler yine adamda kalmış. Ama bana anlattıklarına göre, adamlar bütün gümüşlerini çaldıkları için Az İman çok üzülmüş. Dediğim gibi alamadıkları tek şey incileriymiş. Kendisine bir parça da para kalmış, ama bütün para tamı tamına yolculuğuna yetecek kadarmış.¹ Eğer duyduklarım yalan değilse, bundan sonra geçinebilmek için dilencilik yapmış. Çünkü incilerini satmamak konusunda kesin kararlıymış. Hatta bu yüzden yolun geri kalan kısmını, bazen dilenerek bazen aç karnına sürdürmek zorunda kalmış.

Umutlu: Ama Göksel Yer'e girmesi için gerekli olan Belge'yi elinden almamaları gerçekten çok garip!

Hristiyan: Evet şaşılacak bir şey! Ama o Belge'yi almamaları, Az İman'ın kendi başarısı değildi. Çünkü adamlar onun üzerine yürüdükleri sırada o derece şaşırmış ki, ne onu saklamayı düşünebilmiş ne de bunu yapacak güce sahipmiş. Bu yüzden onu almamalarının sebebi onun başarısı veya uğraşı değil, tamamen Tanrı'nın lütfudur.

Umutlu: Ama incilerini almamış olmaları, yine de onun için bir teselli olmuştur.

Hristiyan: Eğer onları nasıl kullanacağını bilmiş olsaydı, elbette ki teselli olurdu. Ama olayı bana anlatanların söylediklerine göre, yolun geri kalan kısmında bu incilerin çok az bir yararını görmüş. Parasının çalınması onu, yolculuğunun büyük bir kısmında incilerinin aklına gelmesini bile engelleyecek bir şaşkınlığa itmiş. Zaten incileri aklına gelip rahatlayacağı sırada, kaybettiği zararı tekrar düşünüp, bu acıyla incileri tekrar unutupmuş.

---

¹ 1. Petrus 4:18.

Umutlu: Zavallı adam! Bu ona çok büyük bir acı vermiştir mutlaka!

Hristiyan: Acı! Evet, gerçekten çok büyük bir acı çekmesine neden olmuştur! Onun başına gelenlerin aynısı bizim de başımıza gelseydi, aynı acılan biz de çekmez miydik? Zavallı adamın bu acıdan ölmemesi şaşılacak şey! Bana söylediklerine göre, yolun geri kalan kısmını inilteler ve acı dolu şikayetlerle geçirmiş. Yolda önüne çıkan her kişiye, yettiği herkese başından geçen olayları; yani nerede ve nasıl soyulduğunu, soyanların kimler olduğunu, neler çaldıklarını, nasıl yaralandığını ve ölümden nasıl kurtulduğunu anlatmış.

Umutlu: Yolculuğu boyunca incilerinden bir kısmını satmak veya rehin vermek zorunda kalmaması da hayret edilecek bir olay.

Hristiyan: Henüz yumurtadan çıkmamış bir civciv gibi konuşuyorsun. Nasıl rehine verecek veya kime satacaktı? Onun soyulduğu ülkede incilerin hiçbir değeri yoktu. Hem zaten yerden gelecek bir yardımı da istemiyordu. Ayrıca Göksel Şehir'e ulaştığında incileri yerinde olmamış olsaydı, kesinlikle içeri alınmazdı. Ve tabii ki oradaki mirastan da yoksun bırakılırdı. Bunu o da iyi biliyordur. Ve eminim ki bu onun için, on bin haydudun kendisini soymasından daha da kötü olurdu.

Umutlu: Neden bu kadar kızdın ki? Esav en büyük mücevheri olan ilk oğulluk hakkını, bir parçacık çorba için satmadı mı? O böyle yaptıktan sonra, Az İman neden yapmasın ki?

Hristiyan: Evet, Esav gerçekten ilk oğulluk hakkını satmıştı. Ve bugün birçok insan da Esav gibi yapmaktadır. Aynı o aptalın yaptığı gibi, bunu yaparak kendilerini büyük bir bereketten mahrum bırakıyorlar. Ama Az İman ile Esav'ın durumu arasında bir fark görmelisin.¹ Esav'ın ilk oğulluk hakkı bir örnekti. Oysa Az İman'inki öyle değil. Esav'ın ilahı kendi karnıydı. Ama Az İmanın ki öyle değil. Esav'ın isteği kendi bedensel arzularıydı, ama bu adamın ki öyle değil! Ayrıca Esav kendi isteklerini tatmin etmekten başka bir şey göremiyordu. Nasıl ki; "Baksana açlıktan ölüyorum. Bu ilk oğulluk

---

¹ İbraniler 12:16.

hakkının bana ne faydası var.” dediği gibi.¹ Ama Az İmanın imanı az da olsa, o az iman sayesinde bu gibi şeylerden korunuyordu. Esav'ın ilk oğulluk hakkını satması gibi; o da incilerini satacağı yerde, onların değerini bilmeyi tercih etti. Esav'ın Az İman'daki imanın küçücük bir zerresine dahi sahip olduğunu, Tanrı Sözünün hiçbir yerinde okumuyoruz. Bu yüzden kendi bedeninin egemenliği altında yaşayan bir kişinin (ki karşı koymak için gerekli imanı olmayan herkesin üzerinde hakimdir) ilk oğulluk hakkını, canını, her şeyini satmasını; özellikle de bunları cehennemin efendisi olan şeytana satmasını, hayret ederek karşılamamak! Bu insanların durumu yaban eşeğinkine benzer ki, kimse onu kendi isteklerini yapmaktan alıkoymaz.² Bu insanların düşüncesi bir kez düşkünlüklerine yöneldi mi amaçladıklarına ulaşmak neye mal olursa olsun, ona erişmek isterler. Oysa Az İman bu doğaya sahip bir adam değildi. Düşünceleri Tanrısal şeyler üzerinde yoğunlaşıyordu. Ruhani olan, yani yukarıdan gelen yiyeceklerle besleniyordu. Bu yüzden satın alacak biri olsa dahi, bu doğaya sahip bir adam incilerini neden satsın ki? Aklını boş olan şeylerle doldurmak için mi? Karnını otlamayarak doyurmak için insan en değerli şeyini verir mi? Ya da kumruyu kargayla birlikte leş yemeye ikna edebilir misin? Gerçi imansız insanlar, bedensel arzulan için sahip oldukları her şeyi, hatta kendilerini bile bir hiç uğruna satarlar. Ama imam, yani Kurtuluş İmanı olanlar bu imanın azına bile sahip olsalar, asla bunları yapamazlar! İşte kardeşim sen burada yanılıyorsun.

Umutlu: Bunu kabul ediyorum. Ama senin sert cevabın karşısındayken, az kalsın sinirleniyordum.

Hıristiyan: Neden? Ben seni sadece, çok heyecanlı ve içinden çıktığı yumurtanın kabuğu henüz başından düşmemişken, henüz üzerine adım atılmamış yollarda öteye beriye koşuşan kuşlara benzettim. Neyse bunu konuşmayı bırakıp, asıl konumuza geri dönelim. Bu şekilde bütün anlaşmazlık ortadan kalkacaktır.

Umutlu: Ama Hıristiyan! Eminim ki bu üç kişi, aslında sadece ür-

¹ Yaratılış 25:32.

² Yeremya 2:24.

kek üç arkadaş olmaktan başka bir şey değil. Sen ne dersin? Ürkek olmasaydılar, yoldan gelen ayak seslerini duyar duymaz kaçarmıydılar? Az İman neden biraz daha cesaret göstermemiş? Bence onlara karşı koyabilir; ancak çaresiz bir duruma düşünce teslim olurdu.

Hristiyan: Birçok kişi, o üç kişinin ürkek olduğunu söyledi. Ama Az İmanlı'nın yaptığını, olay anında birçok kişi yapıyor. Büyük yürekli olmaya gelince, Az İmanlı'da bu yoktu. Söylediklerinden anladığım kadarıyla, bir süre karşı koyduktan sonra sen de teslim olacaktıydın. Evet, onlar şimdi bizden uzak oldukları için cesaret gösterebilirsin. Ama ona göründükleri gibi sana da görünselerdi, sen de farklı düşünürdün. Sonra şunu da gözden kaçırmamalısın; onlar gerçekten usta haydutlardır. Cehennem kuyusunun kralına hizmet ediyorlar. Gerekirse kralları onların yardımı koşar ki, onun sesi aslan kükremesi gibidir.¹ Ben de zavallı Az İman gibi, böyle bir denemeden geçtim ve bunun ne kadar korkunç olduğunu gördüm. Bu üç hain üzerime saldırdılar. Ben de bir Hristiyan olarak karşı koyunca, hemen efendilerini çağırdılar ve o da hemen geldi. Atasözünün de dediği gibi ben artık, canımı bir kuruşa vermeye razı olmuştum. Fakat ben, Tanrı'nın bana bağışladığı deneyim zırhı ile kuşanmıştım. İşin gerçeği böylesi silahlarla kuşanmış olmama rağmen, karşı koymak zor geldi. Orada neler olduğunu, o savaşta kilerden başka hiç kimse bilemez.

Umutlu: İyi ama senin söylediğine göre, onlar sadece yoldan gelenin Büyük Lütuf isimli biri olabileceğini sandıkları için kaçmışlar.

Hristiyan: Doğru! Onlar ve efendileri, sadece Büyük Lütuf'un [*Great-grace*] görünmesiyle birlikte çok kez kaçtılar. Ama buna şaşırıyorum. Çünkü Büyük Lütuf, Kral'ın biricik Şampiyonu'dur. Ama Az İman ile Kral'ın Şampiyonu arasındaki farkı görebileceğini sanıyorum. Kral'ın bütün kulları O'nun şampiyonları değildir. Ne de denedikleri zaman O'nun gibi zafer kazanabilirler. Davut gibi bir çocuğun Golyat'la savaşması ya da bir serçenin bir öküzün gücüne sahip olması, akim kabul edebileceği şeyler mi? İnsanla-

---

¹ 1. Petrus 5:8.

rın bazıları kuvvetli, bazıları zayıf, bazıları güçlü bir imana sahip; bazdan ise az imana. Bu adam da zayıf olanlardandı ve bu yüzden de yenildi.

Umutlu: Keşke karşılarında onun yerine Büyük Lütuf olsaydı!

Hristiyan: Eğer Büyük Lütuf olsaydı, elleri silahlarla dolu olarak çarpışacaktı. Ve unutmamak gerekir ki, Büyük Lütuf silahlarını kullanmakta çok ustadır! Kılıcının ucu düşmanlarından ayrılmadığı sürece, savaşmakta harikadır ve başarılı olur! Yalnız şunu da söylemeliyim ki eğer ona yaklaşabilirlerse, onların da onu yere devirmeleri mümkündür. Hatta bunu Ürkek bile yapabilir. Ve yere düşen bir adamın, artık bir şey yapamayacağını sen de bilirsin. Büyük Lütuf'un yüzüne kim bakarsa baksın, söylediklerimi kanıtlayabilecek yara izlerini görebilir. Hatta bir keresinde (hem de savaşırken), "Yaşamaktan bile ümidimizi kesmiştik!" dediğini duydum. Bu zorba haydutlar Davut'u çok büyük acı, feryat ve inleme içine düşürmüşler! Heman ve Hizkiya da kendi günlerinde birer şampiyondu. Düşmanın saldırısına uğradıkları zamanlarda, bütün güçleriyle karşı koymak zorunda kalmışlardı. Ama yine de düşmandan temiz bir dayak yemişlerdi. Elçi Petrus da ne yapabileceğini görmek için başkâhinin avlusuna kadar gitti. Bazıları onun Elçilerin başı olduğunu söylemesine rağmen, düşmanları onu hizmetçi bir kızla korkuttular. Bunun yanı sıra, krallarının kulağı onların sesine daima açıktır. Kulağını asla onlardan çevirmez. Zor duruma düştüklerinde, mümkün olduğunca hemen yardıma koşar. Onun hakkında; "Ona saldıranın ne kılıcı ne mızrağı ne kargısı ne de zırhı işe yarar. Onun gözünde demir saman çöpü, tunç ise çürük odun gibidir. Topuzlar ekin sapı gibidir. Ok onu korkutamaz. Sapan taşları onun için saman tozu gibidir. Mızrağın saldırısına güler." diyorlar. Bu gücün karşısında insan ne yapabilir ki? Eyüp'ün dediği gibi, ata binme cesaretine ve yeteneğine sahip bir insan büyük işler başarabilir. Çünkü "Sen mi ata güç verdin, dalgalanan yeleyi boynuna giydirdin? Sen misin onu çekirge gibi sıçratan, gururlu kişnesiyle korku saçtıran? Ayaklan toprağı şiddetle eşer, gücünden ötürü sevinçle coşar, savaşçının üstüne yürür. Korkuya güler, hiçbir şeyden yılmaz,

kılıç önünde geri adım atmaz. Ok kılıfı, parıldayan mızrak ve pala üzerinde takırdar atın. Coşku ve heyecanla uzaklıkları yutar, boru çalınca duramaz yerinde. Boru çaldıkça “Hi!” diye kişner, savaş kokusunu, komutanların gürleyen sesini, savaş çığlıklarını uzaklardan duyar.”¹ diye yazılmıştır.

Fakat senin ve benim gibi yaya insanlar, düşmanla karşılaşmayı asla istememeli. Bir de yenilenleri duyduğu zaman, ben daha iyisini yapardım dememeli; ya da kendi cesaretine bakarak sevinmemeli. Çünkü bunları yapanlar, denenmeye uğradıklarında çok daha kötü durumlara düşerler. Sana daha önce bahsettiğim Petrus’a bak! Gururluydu ve kendine güveniyordu. Kendi aklınca herkesten daha sadık kalacağını ve Efendisi’ni herkesten daha iyi savunabileceğini düşünüyordu. Ama hangisi, o hainlerin elinde Petrus kadar yenildi veya hangisi onun kadar hakarete uğradı? O zaman Kral’ın caddesinde böylesi hırsızlıklar yapıldığı zaman, bize iki şey yapmak düşer:

1) Silahlarımızı kuşanmak ve yanımıza mutlaka bir kalkan almak. Eğer bu iki şey eksikse, Leviathan’la çarpışmak kesin bir başarısızlık demektir. Çünkü silahlarımızı kuşanmamışsak ve kalkanımızı da yanımıza almamışsak, kesinlikle bizden korkmayacaktır. Bu yüzen hikmetli Pavlus, “Bunların hepsine ek olarak, Şeytan’ın bütün ateşli oklarını söndürebileceğiniz iman kalkanını alın.” demiştir.²

2) Bizimle birlikte gelmesi için Kral’dan bir koruyucu istemek; hatta kendisinin bizimle birlikte gelmesini istemek, yapılabilecek en iyi iştir. Ölüm Gölgesi Vadisi’ndeyken bile Davut’un mutlu olmasının sebebi, Kral’ının kendisiyle birlikte olmasıydı. Musa’da Tanrı yanlarında olmadan bir adım bile atmaktansa, bulunduğu yerde ölmeyi tercih etti.³ Kardeşim, şunu unutma! Eğer RAB bizimle birlikte olursa, karşımıza onbinler de çıksa korku bizden uzak

---

¹ Eyüp 39:19-25.

² Efesliler 6:16.

³ Mısır’dan Çıkış 33:15.

olur.¹ Ama aksi halde, yani O olmadan gururlu yardımcılar “Öldürülenlerin altına düşerler.”²

Daha önce birçok savaşa girdim. Ve Yüce Tanrı'nın Lütüfı sayesinde gördüğün gibi hala yaşıyorum. Ama kendi cesaretimle asla övünemem. Ve de bütün tehlikelerin sona erdiğini sanmıyorum. Ama bu gibi savaşlara tekrar girmezsem, çok mutlu olurum. Bunun yanı sıra şunu da söylemek istiyorum. Eğer Tanrı bugüne kadar benim aslana ve ayıya yem olmama izin vermediyse, bizi o sünnetsiz Ferisiden [*Philistine*] de kurtaracaktır. Bunu umut ediyorum. Ardından Hıristiyan şu ilahiyi mırıldandı:

*“Zavalı Az İman, hırsızlar arasında kalarak,
Soyuldun mu? Ama şunu unutma:
Her kim iman eder ve imanda güçlenirse,
Galip olur o zaman onbinler üzerine,
Yoksa üç kişiden bile korkar ve yere serilir.”*

Ve yine yollarına devam ettiler. Cahil de arkalarından geliyordu. Nihayet karşılarına başka bir yol çıktığı bir yol ayrımına geldiler. Bu yeni yol da gittikleri yol kadar düzgün görünüyordu. Her iki yol da önlerinde dümdüz uzanıyordu. Bu yüzden hangi yöne gidecekleri konusunda kararsız kaldılar. Bu konuda düşünürken elbisesi hafif beyaza kaçan, siyah tenli bir adam geldi yanlarına ve onlara neden orada durduklarını sordu. Onlar da Göksel Şehir'e gittiklerini, ama şimdi bu yollardan hangisini seçmeleri gerektiğini bilmediklerini söylediler. Ve adam; “Beni izleyin. Ben de oraya gidiyorum!” dedi.

Bunun üzerine karşılarına çıkan yeni yola saparak, adamı izlemeye başladılar. Bu yol onları gitmek istedikleri Göksel Şehir' den yavaş yavaş uzaklaştırıyordu. Kısa bir süre sonra kendilerini, gitmek istedikleri yerden tamamiyle farklı bir yerin içinde buldular. Ama yine de adamı takip etmeye devam ettiler. Ve daha ne oldu-

---

¹ Mezmurlar 3:5-8, 27:1-3.

² Yeşaya 10:4.

ğunun farkına varmadan, adam onları bir ağın içine soktu. Yolcular şaşkınlıktan ne yapacaklarını şaşırdılar. İşte o anda siyah adamın sırtındaki beyaz elbise düştü ve o zaman nerede olduklarını gerçekten anladılar. Ama bu ağdan kendi kendilerine kurtulamadıkları için yapabilecekleri tek şey ağlamaktı.

Ve Hıristiyan arkadaşına dönerek; “Hata yaptığımı şimdi anlıyorum. Çobanlar bize Övücülerden [*flatterers*] kaçınmamızı söylememişler miydi? Durumumuz aynı Hikmetli Adam’ın “Başkasını pohpohlayan kişi ona tuzak kurar!” sözlerinde anlattığı gibi oldu. Biz de bugün aynı şeyi görmüş olduk.”¹

Umutlu: Güvenlik içinde yola devam edebilmemiz için de bize yolu tarif etmişlerdi. Ama biz o tarifi okumayı unuttuk ve sonucunda da kendimizi Yok Edici’nin yollarından koruyamadık. Bu durumda Davut bizden daha hikmetli davranmıştı. Hatta, “Başkalarının yaptıklarına gelince, ben senin sözlerine uyararak, şiddet yollarından kaçındım.”² demişti.

Ağın içinde birbirleriyle üzüntülerini paylaşıyorlardı. Ve birden Parlayan bir Adam’ın [*Shining One*], elinde ipten daha ince bir kırbaçla kendilerine doğru geldiğini gördüler. Ve bu adam onlara yaklaşıp yaklaşmaz nereden geldiklerini, burada ne işleri olduğunu sordu.

Kendilerinin Siyon’a giden zavallı yolcular olduklarını ve “Beni izleyin! Ben de oraya gidiyorum!” diyen beyaz elbiseli, siyah tenli bir adamı izledikleri için bu ağın içine düştüklerini söylediler. Parlayan Adam kırbacını sallayarak; “O beyazlar giymiş adamın adı Övücü’dür [*Flatterer*]. Sahte bir elçidir ve ışık meleği görünümüne girmişti.” dedi.³ Ve ağı yırtıp yolcuları oradan kurtardı. Sonra; “Beni takip edin, sizi tekrar kendi yolunuza götüreyim.” dedi. Böylece yoldan saptıkları ilk bölgeye, yol ayrımına geri döndüler.

Parlayan Adam: Dün gece neredeydiniz?

Yolcular: Hoş Dağları’nda çobanların yanında.

¹ Özdeyişler 29:5.

² Mezmurlar 17:4.

³ Özdeyişler 29:5; Daniel 11:32; 2. Korintliler 11:13-14.

Bu cevap üzerine Parlayan Adam, çobanlardan yolun tarifini alıp almadıklarını sordu. Ve Yolcular: “Evet! Aldık.” diye cevap verdiler.

Parlayan Adam: Peki yol ayırımına geldiğinizde onu çıkarıp bakmadınız mı?

Yolcular: “Hayır!” dediler.

Parlayan Adam: “Neden?” diye sordu.

Bu soru üzerine yolcular unuttuklarını söylediler.

Parlayan Adam onlara, çobanların kendilerine Övücü’den uzak durmaları gerektiğini söyleyip söylemediklerini sordu.

Yolcular: Söylediler, ama güzel konuşan bu adamın o olduğunu anlayamadık, diye cevap verdiler.¹

Sonra, rüyamda gördüm ki, Parlayan Adam onlara yere yatmalarını emretti. Yolcular da bu emre uydu ve Parlayan Adam bir daha yoldan çıkmamaları gerektiğini öğretmek adına, elindeki kırbaçla onları iyice dövdü.² Arkasından; “Ben sevdiğilerimi hep bu şekilde azarlar ve terbiye ederim. Gayretli olun ve tövbe edin.”³ dedi.

Bundan sonra yollarına devam etmelerini ve çobanların tarifine uyma konusunda dikkatli olmalarını emretti. Yaptığı bu iyilikler için ona teşekkür ederek dillerinde şu ilahiyle yollarına devam ettiler:

“Gel buraya, ey bu yolun yolcusu ve gör,
Yoldan sapan yolcuların hali ne kadar kötü!
Tuzağa doğru yol alıp, bir ağın içine düştüler.
Çünkü iyi olan öğüdü küçümseyip, unuttular!
Gerçekten kurtarıldılar, ama gel de gör,
Sana uyan olsun yedikleri kamçılar.”

Bir süre sonra, tek başına bir adamın kendilerine doğru yaklaştığını fark ettiler.

Hristiyan: Bak! Orada bir adam sırtını Siyon’a çevirmiş, bize doğru geliyor!

¹ Romalılar 16:18.

² Yasa'nın Tekrarı 25:2.

³ 2 Tarihler 6:26-27; Vahiy 3:19.

Umutlu: Evet, görüyorum. Belki o da bir övücüdür. Bu sefer dikkatli olalım!

Ve nihayet adı Ateist [*Atheist*] olan bu adam onların yanına geldi ve onlara nereye gittiklerini sordu:

Hristiyan: Siyon'a gidiyoruz.

Ateist bu cevabın üzerine kahkahalarla güldü.

Hristiyan: Neden gülüyorsunuz?

Ateist: Sizin böylesine yorucu bir yolculuğa atlayacak kadar cahil olmanıza gülüyorum. Verdiğiniz bütün emekler boşa gidecek ve sonunda elinizde hiçbir şey kalmayacak.

Hristiyan: Ne diyorsun sen, be adam? Yani bizi oraya kabul etmeyecekler mi?

Ateist: Kabul edilmek mi? Bu dünyanın hiçbir yerinde, sizin gittiğinizi söylediğiniz gibi bir yer yok ki?

Hristiyan: Ama öbür dünyada var.

Ateist: Ben de kendi ülkemde ve kendi evimdeyken, sözünü ettiğiniz yer hakkında çok şey duymuştum. Ve o yer hakkındaki söylentiler üzerine yola çıktım. Tam yirmi yıldır orayı arıyorum. Ama bugüne kadar, başladığım gün gördüklerimden daha fazlasını görmedim.¹

Hristiyan: Biz böyle bir yerin var olduğunu ve bulunabileceğini duyduk; buna iman da ediyoruz.

Ateist: Eğer ülkemdeyken ben de iman etmemiş olsaydım, aramak için buralara kadar gelmezdim. Ama hiçbir şey bulamadığım için (ki bulunabilecek böyle bir yer olsaydı, sizden daha önce ben onu arardım) tekrar geri dönüyorum. Artık boşu boşuna terk ettiğim eski güzellikleri bulup, kendimi tekrar onlarla rahatlatacağım.

Bu sözler üzerine Hristiyan arkadaşına dönerek; "Bu adamın dedikleri doğru mu?" diye sordu.

Umutlu: Dikkatli ol! Bu adamda bir Övücü. Bunun gibi bir adamın sözüne kanmanın bize ne kadar pahalıya mal olduğunu hatırla! Hem bu ne biçim bir laf böyle! Siyon Dağı yok mu? Hoş Dağlar'ın

---

¹ Yeremya 22:12; vaiz 10:15.

tepesinden kentin kapısını kendi gözlerimizle görmedik mi? Hem şimdi imanla yürümemiz gerekiyor mu? Haydi, Kırbaçlı Adam [*man with the whip*] arkamızdan yetişmeden yolumuza dönelim.¹ Bununla beraber, şu sözleri bana sen söylemeliydin; “Ey oğlum, seni bilgi sözlerinden saptıracak öğüdün dinlemekten vazgeç!”² Hadi kardeşim, onu dinlemekten vazgeç. Gel, “Canımızın kurtuluşu için iman edenlerden olalım.”³

Hıristiyan: Kardeşim, ben bu soruyu sana kendi imanımızın gerçeğinden şüphe ettiğim için sordum. Seni denemek ve yüreğindeki içtenliğin ürünü görmek için sordum. Bu adama gelince; eminim ki, bu dünyanın egemeni onun gözlerini kör etmiş. Ama sen ve ben imanımızın gerçek olduğunu ve “hiçbir yalanın gerçek olmadığını” biliyoruz. Bunu bilerek yolumuza devam edelim.

Umutlu: Şimdi Tanrı'nın Yüceliği'ni umut ederek seviyorum.

Ve adamın yanından ayrıldılar, o da onlara gülererek kendi yoluna gitti.

Biraz sonra, havası yeni gelen yolculara oldukça ağır gelen yabancı bir ülkeye vardılar. Burada Umutlu çok durgunlaşmaya ve neredeyse uyuyacak bir hale gelmeye başladı. Hıristiyan'a dönerek; “Şu an beni inanılmaz bir uyku bastırdı. Gözlerimi açık tutmakta çok zorlanıyorum. İstersen burada biraz uyuyalım” dedi.⁴

Hıristiyan: Asla! Eğer burada uyursak bir daha hiç kalkamayabiliriz!

Umutlu: Neden kardeşim? Çalışan yorgun adam için uyku tatlıdır! Biraz uyursak, kendimizi daha iyi hissederiz.

Hıristiyan: Çobanlardan birinin söylediği “büyüleyici yerden sakının” sözlerini hatırlamıyor musun? Bu sözlerle, bize asla burada uyumamız gerektiğini anlatmak istemişlerdi. O zaman başkaları gibi uyumayalım ve ayık kalalım!⁵

Umutlu: Haklısın, hatalıyım. Eğer yalnız başıma buraya gelmiş

¹ 2. Korintliler 5:7.

² Özdeyişler 19:27.

³ İbraniler 10:39.

⁴ 1. Yuhanna 2:21.

⁵ 1. Selanıkliler 5:6.

olsaydım, kesinlikle burada uyur ve kendimi ölüm tehlikesinin içine atardım. Hikmetli Adam “iki kişi, bir kişiden iyidir” sözüyle ne kadar doğru söylemiş. Senin yoldaşlığın, bu ana kadar benim için Tanrısal bir lütuftu! Ve sen bu emeklerinin karşılığını alacaksın.¹

Hristiyan: O zaman, uykuya dalmamızı engellemesi için sıkı bir tartışmaya girelim.

Umutlu: Bunu bütün kalbimle isterim.

Hristiyan: Nereden başlayalım?

Umutlu: Tanrı bizimle nereden başladıysa. Ama lütfen önce sen konuş!

Hristiyan: Konuşmaya başlamadan önce, sana şu ilahiyi söylemek istiyorum:

“Kutsallar uyuklamaya başladıkları zaman buraya gelsinler,
Ve bu iki yolcunun, birbirleriyle nasıl konuştuklarını
duysunlar.

Bir şekilde öğrensinler onlardan,
Ağırlaşan, uyuklayan gözlerin nasıl açık tutulacağını.
Kutsalların tartışması, Ruh'ta yapılırsa eğer,
Cehennem güçleri karşısında uyanık tutar ve korur onları.”

İlahim buydu. Şimdi izinle sözlerime başlamak istiyorum. Önce sana bir soru sorayım. Şu an yaptığını yapmak isteği, sana nasıl geldi?

Umutlu: Yani kendi canım için iyi olanı aramak isteğinin, bana nasıl geldiğini mi soruyorsun?

Hristiyan: Evet, onu soruyorum.

Umutlu: Çok uzun bir süre, bizim sergide satılan mallardan zevk alarak yaşadım. Eğer hala daha bunlardan zevk almaya devam etseydim, beni sonunda mahvedeceklerdi.

Hristiyan: Neydi bu şeyler?

Umutlu: Dünyanın bütün servet ve zenginliği. Ayrıca içki ve eğlence alemleri, küfürbazlık, yemin, yalancılık, pislik, RAB'bin

---

¹ Vaiz 9:9.

gününü çiğnemek ve canın yok olmasını sağlayan daha birçok şey bana zevk verirdi. Ama en sonunda gerek senden ve gerekse Boşluk Sergisi'nde imanı ve yaşadığı temiz hayatı uğruna öldürülen Sadık'tan duyduğum Tanrısal Emirleri düşünerek, zevk aldığım bütün bu "şeylerin sonunun ölüm"¹ olduğunu ve yine bütün "bunlardan dolayı Tanrı'nın gazabının itaat etmeyenlerin üzerine geldiğini" anladım.²

Hristiyan: Bu suçluluk anlayışı seni hemen mi yakaladı?

Umutlu: Hayır, günahın kötü olduğunu ve sonunun yıkım olduğunu hemen anlamak istemedim. Tanrı'nın Sözü'yle sarsılmaya başladığım an, önce onun ışığına karşı gözlerimi kapatmaya çalıştım.

Hristiyan: İyi de Tanrı'nın Kutsal Ruhu senin üzerine bu etkileri yaptığı zaman, senin bu şekilde davranmanı sağlayan neydi?

Umutlu: Bir kere bunun Tanrı'nın üzerimdeki işleyişi olduğundan habersizdim. Bunun önce, Tanrı'nın günahlılığı göstermesi ve günahkarın tövbe etmesiyle başladığını anlayamadım. Günah benim için çok tatlıydı ve onu terk etmek istemiyordum. Davranışlarımı ve arkadaşlıklarını sevdiğim eski çevremden ayrılmak bana çok zor geliyordu.

Günahlılığımın bilincine vardığım o anlar, benim için inanılmaz derecede ağır ve korku doluydu. İşte bu yüzden, böyle bir düşünceyi aklıma bile getirmek istemiyordum. Zaten böyle bir düşünceye dayanamıyordum.

Hristiyan: Ama görülüyor ki, sonunda o düşüncelerden kurtulabildin.

Umutlu: Evet, kurtulduğum anlar oldu. Ama korkular yine de peşimi bırakmaz ve tekrar tekrar aklıma gelirdi; kendimi her defasında, bir öncekine göre çok daha kötü hissederdim.

Hristiyan: Neden? Sana günahını tekrar tekrar hatırlatan neydi?

Umutlu: Çok şeyler! Örnek vermek gerekirse;

1) Sokakta iyi bir adamla karşılaşmak,

¹ Romalılar 6:21-23.

² Efesliler 5:6.

- 2) Bir kimsenin Kutsal Kitap okuduğunu duymak,
- 3) Başımın ağrımaya başlaması,
- 4) Komşularımdan birisinin hasta olduğunu duymak,
- 5) Ölen bir kişi için çalman çanları duymak,
- 6) Öleceğimi düşünmek,
- 7) Bazı insanların aniden öldüğünü duymak,
- 8) Ama özellikle bir gün, Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde duracağımı düşünmek.

Hristiyan: Bu yollardan herhangi biriyle, üzerine gelen günah suçluluğundan kurtulabiliyor muydun?

Umuthu: Hayır, asla! Aksine onlar vicdanımı daha da rahatsız ediyordu. Sonra yine günaha düşebileceğimi düşündüğüm de (her ne kadar aklım günaha karşı da olsa), benim için iki kat daha fazla acı oluyordu.

Hristiyan: O zaman ne yaptın?

Umuthu: Hayatımı düzeltmek için çaba harcamak zorunda olduğumu, yoksa mutlaka yargılanacağımı düşünürdüm.

Hristiyan: Hayatını düzeltmek için çaba gösterdin mi?

Umuthu: Evet! Yalnız günahattan değil, günahkâr arkadaşlarımdan da kaçtım. Kendimi dua etmek, Tanrı Sözü'nü okumak, günahlarım için ağlamak ve gerçeği komşularıyla paylaşmak gibi dini görevlere adadım ve burada anlatması oldukça uzun sürecek, bunlar gibi birçok şey yaptım.

Hristiyan: Peki bunları yapmak sana kendini iyi hissettiriyor muydu?

Umuthu: Bir süre için evet! Ama sonunda o sıkıntılar tekrar üzerine gelirdi ve bende oluşan bütün esenliği bir anda yok ederdi.

Hristiyan: Peki kendini iyi olana yönlendirdikten sonra da bunlar başına nasıl geliyordu?

Umuthu: Aslında bunun birkaç nedeni var. Ama özellikle, "Bütün doğru işlerimiz kirli adet bezi gibi"¹, "Çünkü hiç kimse yasanın gereklerini yaparak aklanamaz,"² ve "Siz de böylece, size verilen

¹ Yeşaya 64:6.

² Galatyalılar 2:16.

buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, “Biz yararsız kullanırız; sadece yapmamız gerekeni yaptık’ deyin.”¹ gibi ayetler en büyük nedendir. Bütün bunlar yüzünden kendi kendime; “Eğer bütün iyi işlerim kirli bir adet bezi gibiyse, eğer yasanın gereklerini yapmak beni aklamayacaksa ve eğer yaptığım her şeye rağmen yine de yararsız biriysem, o halde bunları yaparak cennete gireceğimi ummak aptallığın ta kendisidir” diye düşünmeye başladım. Bir de şu aklıma geldi: Eğer bir adam bir bakkala 100.000.000 lira borçluysa, daha sonra yapacağı alışverişlerin tümünün parasını ödese de; yine de bakkal, o eski borcu yüzünden adamı mahkemeye verebilir ve hatta hapse bile mahkum ettirebilir!

Hristiyan: Peki, sen bu düşündüklerini kendine nasıl uyguladın?

Umutlu: Kendi kendine; “Benim Tanrı’ya karşı çok fazla borcum var ve yaptığım iyi işlerin hiçbiri bu borcu ödeyemez. O zaman yaptığım iyi işlere rağmen, eski borçlarımdan dolayı üzerime gelen yargı tehlikesinden nasıl kurtulacağımı bulmalıyım]” diye düşündüm.

Hristiyan: Gerçekten çok iyi düşünmüşsün! Lütfen devam et!

Umutlu: Hayatımı düzene soktukten sonra bile, beni üzen bir şey daha vardı. Yaptığım iyi işleri inceden inceye araştırdığım zaman, bu iyiliklerin bile günahla karışmış olduğunu görüyordum. Geçmişte kendimle ve kendi iyi işlerimle övündüğüm halde; bütün hayatım boyunca kusursuz yaşamış olsam bile, bir günde işlediğim bir günahın beni cehenneme götürmeye yeterli olacağını anladım.

Hristiyan: O zaman ne yaptın?

Umutlu: Ne mi yaptım? Aslında düşüncelerimi Sadık’a açıncaya kadar ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla iyi dosttuk. O bana hiç günah işlememiş bir Adam’ın doğruluğuna kavuşmadıkça ne kendi doğruluğumun ne de dünyanın doğruluğunun beni günahlarımdan kurtaramayacağını söyledi.

Hristiyan: Onun doğru söylediğine inandın mı?

Umutlu: Eğer kendi iyi işlerimden hoşnut olduğum, bunların

---

¹ Luka 17:10.

beni tatmin ettiği bir anda bunu bana söyleseydi, ona asla inanmazdım. Hatta ona deli derdim. Ama kendi zayıflığı ve en iyi işlerimin içinde bile var olan günahı görünce, ona inanmak zorunda kaldım.

Hristiyan: Bunu sana söylediğinde, gerçekten hiçbir günah işlememiş birinin var olabileceğine inandın mı?

Umutlu: Başlangıçta bu düşüncenin bana çok garip gözüktüğünü kabul etmeliyim. Ama onunla bir süre daha tartıştık ve bu tartışmanın sonunda kafamda kesin bir fikir oluştu.

Hristiyan: Peki, sözünü ettiği kişinin kim olduğunu ve onun aracılığıyla nasıl doğru sayılabileceğini sordun mu?

Umutlu: Evet. O'nun, En Yüce Olan Tanrı'nın yanında oturan RAB İsa olduğunu söyledi. "O'nun hem bedendeyken yaptığı işlerle hem de çarmıhta senin uğruna çektiği acılarla doğru sayılabilirsin" dedi. Ben de ona, 'Bu kişinin doğruluğu başka bir kişiyi, Tanrı'nın huzurunda doğru kılmaya nasıl yeterli olabilir?' diye sordum. Bana O Adam'ın aslında Egemen Tanrı olduğunu; ölümü dahil yaptığı her şeyin kendisi için değil, benim için olduğunu söyledi. Ve eğer ona iman edersem, O'nun yaptığı bütün işlerin ve bu işlerin değerinin bana sayılacağını da ekledi.¹

Hristiyan: Peki, sen sonra ne yaptın?

Umutlu: İman etmeme engel olan nedenleri söyledim. Çünkü O'nun beni kurtarmayı kabul etmeyeceğini düşündüm.

Hristiyan: O zaman, Sadık sana ne dedi?

Umutlu: O'na bir kez gidip, onu görmemi tavsiye etti. Bunun yüzüzlük olacağını söyledim. Ama o, benim O kişi tarafından davet edildiğimi;² bu yüzden gitmemin yüzüzlük olmayacağını söyledi. Sonra bana, O'na gidebilmek için daha fazla cesaret versin diye, içinde İsa'nın sözlerini içeren bir kitap verdi. Bu kitaptaki her noktanın ve her harfin, gökten ve yerden daha sağlam (yıkılmaz) olduğunu söyledi.³ Bunun arkasından, O'na gittiğim zaman ne yap-

¹ İbraniler 10; Romalılar 6; Koloseliler 1; 1. Petrus 1.

² Matta 11:28.

³ Matta 24:35.

mam gerektiğini sordum. Bana, dizlerimin üzerinde bütün yüreğim ve canımla Tanrı'ya yakarmamı ve O'ndan bana Mesih'i açıklamasını dilememi söyledi.¹ Sonra, O'na nasıl yalvarmam gerektiğini de sordum. Bana; "Git, O'nu merhamet tahtında oturmuş bulacaksın! O kendisine gelenleri bağışlamak için, her an tahtında oturmaktadır!" dedi.

Ben ona; "RAB'bin önüne gittiğim de neler söyleyeceğimi bilmiyorum" dedim. Bana; "Ya.RAB, ben günahkara merhamet et ve İsa Mesih'i tanımak ve O'na inanmam için bana iman etme gücü ver. Çünkü O'nun doğruluğu olmazsa ve ben O'nun doğruluğuna iman etmezsem, kendimi tamamen dışarı atılmış bulacağım. Ya RAB, duydum ki Sen Merhametli Tanrı'sın, ve Oğlun İsa Mesih'i dünyanın kurtarıcısı olarak atadın. Bir de O'nu kendi isteğine göre, benim gibi zavallı bir günahkarı (ki gerçekten günahkârım) kurtarmak için göndermişsin. İşte bu yüzden Ya RAB, bu fırsatı bana tanı ve benim kurtuluşumla iyiliğini daha da arttır. Oğlun İsa Mesih'in adıyla. Âmin." dedi.²

Hristiyan: Sana söylediklerini yaptın mı?

Umutlu: Evet, hem de tekrar tekrar!

Hristiyan: Baba, sana Oğlunu açıkladı mı?

Umutlu: Hayır. Ne birinci ne ikinci ne üçüncü ne dördüncü ne beşinci ne altıncı defada...

Hristiyan: Peki o zaman ne yaptın?

Umutlu: Ne yapabiliyordum ki? Zaten ne yapacağımı da bilmiyordum.

Hristiyan: Dua etmekten vazgeçmeyi hiç düşündün mü?

Umutlu: Evet, hem de binlerce defa aklıma geldi.

Hristiyan: Duadan vazgeçmemenin nedeni neydi?

Umutlu: Bana söylenenlerin gerçek olduğuna inanıyordum. Mesih'in doğruluğu olmadıkça, bütün dünya bir araya gelse beni kurtaramazdı. Onun için Doğruluk Tahtı'nı terk edersen, öleceğimi düşündüm. Ama eğer öleceksem, ölümüm Doğruluk Tahtı'nın

¹ Mezmurlar 95:6; Daniel 6:10; Yeremya 29:12-13.

² Mısır'dan Çıkış 25:22; Levililer 16:2; Çölde Sayım 7:89; İbraniler 4:16.

önünde olsun istiyordum. Aklıma birden şu ayetler geldi; “Gecikiyormuş gibi görünse de bekle olacakları, kesinlikle olacak gecikmeyecek.”¹ İşte bu ayetlerin ışığında, Baba Oğlunu bana gösterinceye kadar dua etmeye devam ettim.

Hristiyan: Peki, O sana nasıl göründü?

Umutlu: Ben onu bedensel gözlerle görmedim. Anlayış gözleriyle gördüm.² Çok üzüntülü olduğum bir gün (hatta diyebilirim ki hayatımın en acı günüydü ve bu acı, günahlarımın büyüklüğünü ve iğrençliğini bir kez daha görmemden ileri geliyordu.) kendim için sadece cehennemi düşünüp, canımın sonsuza dek mahvoluşunu beklerken, birdenbire İsa’nın gökten bana baktığım ve “İman et, kurtulacaksın!” dediğini hissettim.³

Bunun üzerine ben; “Ama RAB, ben büyük hem de çok büyük bir günahkâрім!” dedim.

O da bana; “Lütfum sana yeter!”⁴ diye karşılık verdi.

“İman etmek nedir, RAB?” diye sordum. Ve “Bana gelen asla acıkmayacaktır; ve bana iman eden asla susamayacaktır” diye cevap verdi.

O zaman iman etmenin, O’na gelmekle aynı anlamda olduğunu anladım. Şöyle ki; O’na giden, yani İsa Mesih’e bütün yüreğiyle iman edip kurtuluş için O’na yalvaran ve koşan kişi, O’na iman etmiş demektir.⁵ Bunu anladığım zaman, gözlerim yaşlarla doldu ve O’na; “Ya RAB, benim gibi bir günahkârın senin tarafından kabul edilip, kurtuluşa kavuşması mümkün mü?” diye sordum. Ve “Bana geleni asla geri çevirmem!”⁶ dediğini duydum.

Bunun üzerine “Ya RAB, sana olan imanımın doğru iman olması için, sana gelirken senin hakkında neleri bilmeliyim?” diye sordum.

O da bana; “Mesih İsa, günahkârları kurtarmak için dünyaya

---

¹ İbraniler 2:3.

² Efesliler 1:18-19.

³ Elçilerin İşleri 16:30-31.

⁴ 2. Korintliler 12:9.

⁵ Yuhanna 6:35.

⁶ Yuhanna 6:37.

geldi.¹ Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur. İsa iman edenlerin suçları için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için dirildi.² Bizi sevdi ve kanıyla bizi günahlarımızdan özgür kıldı.³ O, Tanrı'yla bizim aramızdaki tek aracıdır.⁴ Çünkü O, aracılık etmek için hep yaşamaktadır." diye karşılık verdi. Bütün bunlardan; doğruluk için O'na, günahlarımızın bağışlanması için de O'nun kanına umut bağlamam gerektiği sonucuna vardım. Babasının yasasına itaat edip, yasanın gerektirdiği cezayı çekmekle birlikte; yaptığı bütün işler ve çektiği bütün sıkıntılar kendisi için değil, kurtuluş için bütün bunları imanla kabul edip O'na şükredenler içindir! İşte bunları anladığım an kalbim sevinçle doldu, gözlerimden yaşlar boşaldı ve bütün sevgim taşkın bir şekilde İsa Mesih'e, O'nun seçilmişlerine ve O'nun yoluna aktı.

Hıristiyan: Gerçekten de bu, Mesih'in sana açıklanışıdır. Ama bunun özellikle senin ruhunda yarattığı etki neydi?

Umutlu: Bu bana, bütün doğruluğuna rağmen, dünyanın aslında mahkûm olduğunu gösterdi. Baba Tanrı'nın adil olmasına rağmen, kendisine gelen herkesi adaletli bir şekilde günahtan özgür kılabilceğini anladım. Ve bu gerçekleri anladıkça geçmişimden utanırdım. Cahilliğim ortaya çıkınca yüzüm kızardı. Çünkü o ana kadar İsa Mesih'in yüceliğini, bana bu denli net bir şekilde gösterebilecek hiçbir düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu bana kutsal bir yaşam sürme aşkı ve RAB İsa'nın adını yüceltecek bir şeyler yapma isteği verdi. O anda damarlarımda bin litre kan olsaydı, hepsini son damlasına kadar İsa Mesih için akıtırdım.

O sırada Umutlu, bir an için arkasını döndü ve geride bıraktıkları Cahil'in kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Ve Hıristiyan'a dönerek; "Şu gence bak, ne kadar geride kalıyor" dedi.

Hıristiyan: Evet, evet onu görüyorum. Anlaşılan bizimle birlikte gelmeye hiç niyeti yok.

---

¹ 1. Timoteos 1:15.

² Romalılar 4:25

³ Vahiy 1:5.

⁴ 1. Timoteos 2:5.

Umutlu: Eğer buraya kadar bizimle birlikte gelseydi, hiçbir kaybı olmazdı sanırım.

Hristiyan: Doğru! Ama emin ol ki, o senin düşündüğün gibi düşünmüyor!

Umutlu: Ben de öyle sanıyorum. Ama biz yine de bekleyelim. Ve onu beklediler.

Hristiyan: Yürü ey adam, neden bu kadar geri kalıyorsun?

Cahil: Hoşlanmadığım insanlarla birlikte yürümektense, kendi başıma yürümeği tercih ederim.

Bu cevap üzerine Hristiyan, arkadaşına dönerek; "Bizimle gelmek istemediğini sana söylememiş miydim? İstersen bu ıssız yerde yürürken zamanımızı konuşarak geçirelim." dedi. Sonra Cahil'e dönerek; "Hadi gel! Nasılsın, Tanrı'yla arandaki ilişki nasıl gidiyor?" dedi.

Cahil: İyi olmasını umut ediyorum. Çünkü yürürken kendimi teselli etmek için, aklımı daima güzel düşüncelerle dolduruyorum.

Hristiyan: Ne gibi düşünceler olduğunu bizimle paylaşır mısın?

Cahil: Ne gibi olacak! Tanrı'yı ve cenneti düşünüyorum.

Hristiyan: Kötü ruhlar ve yok olmaya mahkûm canlar da bunun aynısını yapar.

Cahil: Ama ben onları sadece düşünmüyör, aynı zamanda da istiyorum.

Hristiyan: Oraya girmeleri mümkün olmayan birçok kişi de bunu istiyor. "Tembel canın isteklerini elde edemez!"¹ diye yazılmıştır.

Cahil: Ama ben onları düşünüyor ve onlar için her şeyi terk ediyorum.

Hristiyan: İşte bundan emin değilim! Çünkü her şeyi terk etmek, sandığın kadar kolay bir şey değil. Evet sadece senin değil, birçoklarının düşündüğünden çok daha zor bir şeydir bu. Bir de sen Tanrı ve cennet uğruna her şeyi terk ettiğine nasıl emin olabiliyorsun ki?

---

¹ Özdeyişler 13:4.

Cahil: Yüreğim bana bunu söylüyor.

Hristiyan: Hikmetli Adam, 'Kendi kalbine güvenen akılsızdır!'¹ demiştir.

Cahil: O söz, kötü bir kalp için söylenmiştir. Oysa benim kalbim iyidir.

Hristiyan: İyi de bunu nasıl kanıtlayabilirsin?

Cahil: O, beni Göksel olan umutlarla teselli ediyor.

Hristiyan: Bu, yüreğinin aldatıcı olmasından da kaynaklanabilir! Çünkü yüreğin gayet iyi bir şekilde, elde edilmemiş hayallerle seni teselli edebilir.

Cahil: Ama benim kalbimle hayatım birbiriyle çelişmiyor, yani onlar birbirine uygun. İşte bu yüzden umudum sağlamdır.

Hristiyan: Senin yüreğinle hayatının uyum içinde olduğunu sana kim söylüyor?

Cahil: Yüreğim.

Hristiyan: Beraber hırsızlık yaptığımız arkadaşşıma, benim bir hırsız olup olmadığını sor. Sana hiç söyler mi? Senin kalbin de işte böyledir! Bu konuda, Tanrı'nın tanıklığı dışındaki diğer bütün tanıklıklar geçersizdir. Hatta bir hiçtir!

Cahil: Peki ama, iyi düşünceler iyi bir kalpten doğmaz mı? Ve iyi bir hayat, Tanrı'nın emirlerine uygun olan bir hayat değil midir?

Hristiyan: Evet. İyi düşüncelerin çıktığı kalp, iyi bir kalptir ve iyi bir hayat, Tanrı'nın isteğine uygun bir hayattır. Ama bunlara sahip olmakla, sadece bunları düşünmek bambaşka şeylerdir!

Cahil: Siz hangi düşünceleri iyi sayıyor ve ne tür bir yaşamı Tanrı'nın emirlerine uygun olarak kabul ediyorsunuz?

Hristiyan: Kendimiz, Tanrı, Mesih ve başka şeyler hakkında bir sürü iyi düşünceler vardır.

Cahil: Kendimiz hakkındaki iyi düşünceler nelerdir?

Hristiyan: "Sadece Tanrı Sözü'ne uygun olanlar" iyidir.

Cahil: Kendimiz hakkındaki bu iyi düşünceler, ne zaman Tanrı'nın Sözü'ne uygun olur?

---

¹ Özdeyişler 28:26.

Hristiyan: Tanrı'nın Sözü'nün bizim için verdiği hükmü, biz de olduğu gibi kendimize uygulamalıyız! Bunu sana açıklayayım. Tanrı Sözü insanı doğal haliyle; "Doğru olan kimse yok, iyilik eden yok!"¹, "Yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte!"² ve "İnsan yüreğindeki eğilimler, çocukluğundan beri kötüdür"³ ayetleriyle tanımlıyor. İşte biz de kendimizin, aslında bu ayetlerde söylenen kişi olduğunu kabul edersek; o zaman kendimiz hakkındaki düşüncelerimiz Tanrı Sözü'ne uygun olur ve işte o zaman, kendimiz hakkında doğru olanı düşünmüş oluruz.

Cahil: Kalbimin bu derece kötü olduğuna asla inanmamam!

Hristiyan: Demek ki, sen hayatının hiçbir anında kendin için doğru düşüncelere sahip olmamışsın. İzin ver, devam edeyim. Tanrı Sözü'nün yollarımız hakkında yargıya vardığı gibi, yüreğimiz ve yollarımız da kendileri hakkında O'nun Sözü'nde verilen yargıya uyuyorsa iyidir; çünkü o zaman Tanrı Sözü'yle uyuşmuş olurlar.

Cahil: Ne demek istediğinizi daha açıklayıcı bir şekilde anlatabilir misiniz?

Hristiyan: Tanrı'nın Sözü; "İnsanın yolları eğri yollardır!", "kötü ve dolambaçlı yollardır"⁴, onlar doğal olarak iyi yoldan saptılar ve onu bilmediler der.⁵ Bir adam kendi yollar hakkında bu şekilde, yani bilinçli olarak ve alçakgönüllülükle düşünecek olursa, ancak o zaman kendi yollar hakkındaki gerçek ve iyi düşünceye ulaşmış olur. Çünkü ancak bu şekilde, Tanrı Sözü'nün verdiği yargıya uygun bir düşünceye sahip olur.

Cahil: Tanrı hakkındaki iyi düşünceler nelerdir?

Hristiyan: Daha önce kendi hakkınızdaki düşünceleri anlatırken söylediğim gibi, Tanrı hakkındaki düşüncelerimiz de O'nun Sözü'nün bizlere kendisiyle ilgili olarak açıklanan gerçeklere uygunsuzsa; yani O'nun Kişiliği ve Sıfatları hakkındaki düşüncelerimiz,

¹ Romalılar 3:12.

² Yaratılış 6:5.

³ Romalılar 8:21.

⁴ Mezmurlar 125:5, Özdeyişler 2:15.

⁵ Romalılar 3:12.

yine O'nun bize Kendi Sözü'nde Kendisi hakkında öğrettikleri gibiyse, gerçek ve iyi düşüncelerdir. Bunları şu an sana uzun uzun açıklayamam. Ama O'nun bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak ediyorsan; O'nun bizi, bizim kendimizi bildiğimizden daha iyi bildiğini ve bizler kendimiz de hiçbir günah görmesek bile, O'nun bizde günah görebildiğini, bizim en derin düşüncelerimizden haberdar olduğunu, yüreğimizin en derin köşelerinin bile O'ndan saklanamayacağını, bizim bütün doğruluğumuzun O'nun önünde kötü bir koku olduğunu ve en iyi diye nitelendirdiğimiz işlerden bir tanesinin bile O'nun önünde duramayacağını söyleyebilirim. İşte bu yüzdendir ki hiçbir insanın Tanrı'nın önünde kendi işlerine güvenerek duramayacağını düşünürsek, Tanrı hakkında iyi olanı düşünmüş oluruz.

Cahil: Beni, Tanrı'nın benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığım veya en iyi işlerimle bile O'nun karşısında duramayacağımı bilemeyecek kadar aptal mı sandınız?

Hristiyan: Peki, o halde sen bu konuda ne düşünüyorsun?

Cahil: Ne mi düşünüyorum? Kısaca anlatmak gerekirse, doğru sayılmak için Mesih'e iman etmek gerektiğini düşünüyorum.

Hristiyan: Ama nasıl? O'na ihtiyacın olduğunu bilincinde bile olmadan, seni O'na iman etmek zorunda hissettiren şey nedir? Çünkü sen ne doğal zayıflıklarını ne de şimdiki zayıflıklarını görebiliyorsun. Tanrı'nın huzurunda günahsız sayılabilmek için, Mesih'in doğruluğuna sahip olmak gerektiğini anlamıyorsun. Kendi kişiliğin ve işlerin hakkındaki düşüncelerin de bu söylediklerimin doğruluğunu ispatlıyor. Bu durumda sen nasıl olur da "Ben Mesih'e iman ediyorum." diyorsun!

Cahil: Bütün bunların hepsine iman ediyorum.

Hristiyan: Nasıl iman ediyorsun?

Cahil: Mesih'in günahkârlar için öldüğüne iman ediyorum. O'nun Sözü'ne itaat ettiğimde, beni Tanrı'nın önünde gelecek yarğıdan kurtararak, doğru sayacağına iman ediyorum. Ya da Mesih kendi adıyla benim iyi işlerimi Babası'na kabul ettirir ve böylece doğru sayılırım.

Hristiyan: İzin verirsen, bu söylediklerine bir iki cevap vermek istiyorum.

İlk önce; senin imanın hayali [*fantastical*] bir imandır. Çünkü böyle bir iman Tanrı Sözü'nün hiçbir yerinde geçmiyor.

İkinci olarak; yanlış bir imana sahipsin. Çünkü doğru sayılmanın, Mesih'in kişisel doğruluğundan senin kişisel doğruluğuna yapılacak bir aktarımla gerçekleşeceğini sanıyorsun.

Üçüncü olarak; Mesih bu imanla senin kişiliğine değil de işlerine ve işlerinden dolayı kişiliğine aracılık ediyor ki, bu da kesinlikle yanlıştır.

Ve son olarak; o halde bu iman aldatıcıdır. Güçlü Tanrı yargı gününde, seni Onur Gazabı'na uğratacaktır. Çünkü doğruluğu sağlayan gerçek iman, yasa aracılığıyla kaybolmuş canın bilinince criştirir. Bu şekilde Mesih'in doğruluğuna sığınması için, o kişiyi Mesih'e yönlendirir. Mesih'in doğruluğu, senin itaatinin Tanrı huzurunda doğru kabul edilmesi için değildir. O'nun yasaya olan kişisel itaatiyle; bizden isteneni bizim yerimize yapması ve bizim yerimize âci çekmesiyle, bizler doğru sayılıyoruz. Bu doğruluğu ise, sadece gerçek iman kabul edebilir. Böyle bir imanla, kişi İsa Mesih'in kendisi için yaptığına yürekten inanarak, O'nun doğruluğunu her gün bir elbise gibi giyinerek Tanrı'nın huzurunda lekesiz olarak yürümekte ve yargıdan kurtulmaktadır.

Cahil: Bu ne demek şimdi? Sen sadece İsa'nın bizden ayrı olarak, kendi kişiliğinde yaptıklarına güvenmemizi mi istiyorsun? Bu garip düşünce bizim şehvetlerimizi başıboş bırakarak, bizi kendi isteklerimizin içinde yaşamaya terk eder. Mademki sadece Mesih'in kişisel doğruluğuna iman etmekle aklanıyoruz, o zaman nasıl yaşadığımızın ne önemi var ki?

Hristiyan: Adın Cahil. Ve sen de gerçekten adın gibisin. Çünkü verdiğin bu cevap, bu iddiamı kanıtıyor. Suçsuz ya da diğer bir deyimle haklı çıkaran bu doğruluk hakkında hiçbir şey bilmediğin gibi, bu doğruluğa iman aracılığıyla ulaşıldığı ve Tanrı'nın gazabından kurtuluşa geçildiği konusunda da bir şey bilmiyorsun. İnsanın, İsa Mesih'in doğruluğuna olan imanla amlandığını bilmi-

yorsun. Mesih'in doğruluğuna iman edersen, Mesih'in doğruluğu senin olur ve günahlarından özgür kılınırsın. Ve bu doğruluğun gerçek kurtarma etkisi, insan yüreğinin Mesih İsa'da alçalarak Tanrı'ya kazanılması ve O'nun adını, O'nun işlerini, yollarını ve çocuklarını sevmesiyle belli olur. Ve bu insan, senin cahil kafanda hayal ettiğin gibi değildir.

Umutlu: Soralım bakalım! Acaba Mesih, gökten ona hiç açıklanmış mı?

Cahil: Yoksa sen esinler adamı mısın? Sizlerin ve sizin gibilerin söylediği her şeyi, hasta bir aklın uydurmaları olarak kabul ediyorum.

Umutlu: Ne demek bu? Mesih Tanrı'da doğal benliğin anlayışından, senin aklının alamayacağı kadar gizlidir. Yani Tanrı O'nu açıklamadıkça, hiçbir insan kurtuluşu sağlayacak bir imanla O'nu tanıyamaz.

Cahil: Bu söylediklerinize siz inanıyorsunuz, ben değil! Her ne kadar kafamın içi sizin kafanızda olduğu gibi saçma hayallerle dolu olmasa da imanımın sizinki kadar iyi olduğunu düşünüyorum.

Hıristiyan: İzin ver tek kelimeyle ifade edeyim. Bu konuda bu kadar basit konuşmalar yapmamalısın. Ben de arkadaşımın söylediğine içtenlikle katılıyorum ve dahası bundan eminim. Yani Baba açıklamadıkça, kimse Mesih'i bilemez.¹ Zaten iman, yani bizi kurtuluşa kavuşturan iman; Tanrı'nın çok büyük olan gücünün işleyişiyle bütünleşmezse, ortaya çıkmaz. Ey zavallı Cahil! Anlıyorum ki o imanın işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu konuda tamamen cahilsin!² Uyan! Ve zavallı halini gör! Gör ve RAB İsa'ya sığın! Tanrı'nın doğruluğu olan O'nun doğruluğuyla (ki zaten O Tanrı'nın ta kendisidir!), cehennem azabından kurtul!

Cahil: Siz çok hızlı gidiyorsunuz. Bu yüzden size ayak uy duramıyorum. Siz önden yürümeye devam edin, ben biraz arkadan yürümek istiyorum.

Bunun üzerine Yolcular:

¹ Matta 11:27.

² 1. Korintliler 12:3; Efesliler 1:18-19.

“Ey Cahil! Hala mı anlayışsızlığını sürdürüceksin?
Sana on kezdir verilen öğütleri küçümseyerek,
Eğer hala itiraz etmeye devam edersen,
Çok yakında kendin göreceksin,
Bu davranışlarının kötü sonucunu.
Zamanında sana söyleneni hatırla ey adam!
Alçal, korkma!
İyi öğüt duyulursa kurtarır,
Duy o zaman!
Ama hala küçümsüyorsan,
Emin ol, sen de kaybeden olacaksın ey Cahil!”

ONUNCU BÖLÜM

Bundan sonra Hıristiyan arkadaşına dönerek; “Gel dostum, anlıyorum ki biz yine birlikte devam edeceğiz” dedi.

Ve yola koyuldular. Onlar önden yol alıyor, Cahil ise topallayarak arkalarından geliyordu. Hıristiyan arkadaşına; “Bu adama acıyorum. Hiç şüphem yok ki, onun sonu çok kötü olacak.” dedi.

Umutlu: Yazık! Şehrimizde onun durumunda olan birçok insan olduğu gibi, birçok aile ve mahalle de (hatta bunlardan bazıları Yeruslaim yolcusu olarak görünüyor) var. Eğer bizim ülkemizde de bu kadar çoksa, kim bilir onun ülkesinde ne kadar çok fazladır?

Hıristiyan: Gerçekten Tanrı Sözü onlar için; “Onların gözünü kör etti, öyle ki görmesinler...”¹ demiştir. Şimdi yalnızız, sen bu gibi insanlar hakkında ne düşünüyorsun? Acaba bu insanlar hiç mi günahlı olduklarını fark edip, tehlikede olduklarını anlamazlar?

Umutlu: Ben bilmiyorum. Sen benden daha yaşlı olduğun için, bu soruya sen cevap verirsen sevinirim.

Hıristiyan: Peki ben cevap vereyim. Bence bazen günahlılıklarının bilincine varıp korkarlar. Ama onlar doğal olarak cahil olduklarından, böyle bir suçluluk anlayışının aslında kendi yararları için olduğunun farkına varamazlar. İşte bu yüzden bütün güçleriyle bu suçluluk hissini boğmaya çalışır, hatta bununla da yetinmez kendi kendilerini küstahça umutların içine hapsederek yollarına devam ederler.

Umutlu: Senin söylediğin gibi, bu suçluluk duygusunun insanla-

---

¹ Yuhanna 12:39-40.

rın yararına çalıştığına ve daha yolun başındayken onları doğru yola ittiğine ben de yürekten iman ediyorum.

Hristiyan: Şüphesiz, eğer korku doğru korku ise bu söylediklerimiz gerçekleşir. Çünkü Tanrı Sözü “RAB korkusu, bilginin temelidir.” der.¹

Umutlu: Sence doğru korku nedir?

Hristiyan: Doğru ya da diğer bir deyişle gerçek korku, üç özelliğiyle kendini belli eder:

1) Yürekta doğan korku gerçek korkuysa eğer, o zaman bu korku insanı kurtuluşa götüren Günahın Bilinci'ne eriştirir.

2) Kurtuluş için insanı bütün gücüyle Mesih'e sarılmaya yönelendirir.

3) İnsanda Tanrı'ya, O'nun sözlerine ve yollarına karşı derin bir saygı oluşturur. Kişiyi çok yumuşak ve hassas yapar. İnsan Tanrı'nın yüceliğine leke getirecek bir şey yapmaktan, sağa ya da sola saptırmaktan ve kendi esenliğine gölge düşürecek, Kutsal Ruh'u üzecek veya düşmanın hoşuna gidecek herhangi bir eylemin ve düşüncelerin içine düşmekten korkar.

Umutlu: Çok iyi açıkladın. Gerçeği söylediğini düşünüyorum. Bu arada, acaba hala Büyülü Yeri geçmedik mi?

Hristiyan: Niye sordun? Yoksa bu sohbetten sıkıldın mı?

Umutlu: Kesinlikle hayır! Sadece nerede olduğumuzu öğrenmek istedim.

Hristiyan: Daha gidecek üç kilometrelik bir yol var önümüzde. İstersen konumuza geri dönelim. Dediğim gibi, cahil insanlar kendilerinde oluşan bu günahlılık bilincinin aslında kendi iyilikleri için olduğunu bilmezler. Ve onu bastırmaya, boğmaya çalışırlar.

Umutlu: Peki bunu nasıl yaparlar?

Hristiyan:

1) Bu korkuların aslında Tanrı'dan geldiği halde, onlar tümüyle şeytandan geldiğini sanırlar. Onun için yok olmalarına sebep olabilir düşüncesiyle, bunlara karşı koyarlar.

¹ Özdeyişler 1:7, 9:10; Eyüp 28:28; Mezmurlar 111:10.

2) Bu korkuların, imanlarını olumsuz yönde etkileyeceğini sanırlar. Zavallı adamlar! Kendilerinin zaten imandan yoksun olduklarının bilincinde değildirlir ve daima bu korkulara karşı yüreklerini nasırlaştırırlar.

3) Asla korkmamaları gerektiğini düşündükleri için, bu korkular karşısında küstahça, cüretkâr ve kendilerinden emin bir tavır takınırlar.

4) Bu korkuların, kendi zavallı benliklerinin sahip olduğunu düşündükleri kutsallığı ellerinden alacağını sanırlar. İşte bu yüzden de olağanca güçleriyle bu korkulara karşı savaşırlar.

Umutlu: Aslında onların durumunu gayet iyi anlıyorum. Çünkü ne olduğumu fark etmeden önce ben de onlar gibiydim.

Hristiyan: Neyse, artık Cahil hakkında konuşmayı bir kenara bırakalım ve daha faydalı konular üzerinde sohbet etmeye başlayalım.

Umutlu: Memnuniyetle bu isteğinizi kabul ederim. Ama yine önce sizin başlamanızı istiyorum.

Hristiyan: Peki öyle olsun.

Sana bir şey sormak istiyorum. Bundan yaklaşık on yıl önce, sizin ülkenizde Geçici [*Temporary*] adında bir adam yaşardı. Onu tanıyor musun?

Umutlu: Tanımak mı? Elbette tanıyorum. Dürüstlük [*Honesty*] şehrinden üç kilometre uzakta, İyilikten Mahrum [*Graceless*] adındaki bir şehirde, Dönek'in [*Tumback*] evinin hemen yanında otururdu.

Hristiyan: Doğru. İkisi de aynı çatının altında yaşarlardı. İşte bu adam bir zamanlar uyandırılmıştı. Kendi günahlarının ve onların bedeli üzerine, bir parça da olsa ışığı tatmıştı.

Umutlu: Ben de bu konuda sana katılıyorum. Evim onlara çok yakın olduğu için, birçok kez gözyaşları içinde bana gelirdi. Bu adama gerçekten çok acıdım ve doğruyu söylemek gerekirse ondan hiç ümidimi kesmedim. Ama anlaşılıyor ki; “Ya RAB, Ya RAB diye seslenen herkes Göklerin Egemenliğine giremeyecek”.

Hristiyan: Bir zamanlar, bizim yaptığımız gibi kendisinin de Ye-

ruşalim yolculuğuna çıkacağını söylemişti. Ama Canını Kurtar [Savese] adında birisiyle tanışınca, bana tamamen yabancılaştı.

Umutlu: Mademki ondan söz ettik, o zaman onun ve onun gibilerin neden birden iman yolundan döndükleri üzerinde biraz düşünelim.

Hıristiyan: Evet bu yararlı olabilir. Ama bu defa önce sen başla!

Umutlu: Peki ben başlayacağım. Bence bunun başlıca dört nedeni var:

1) Bu tür insanların vicdanları gerçekten uyanmıştır. Ama bu uyanış düşüncelerinde hiçbir değişikliğe sebep olmamıştır. Bu yüzden, onlarda oluşan suçluluk duygusu günden güne etkisini yitirir ve bu şekilde günden güne dindar olma yolundaki istekleri de kaybolur. Ve bir süre sonra, sonra doğal olarak yine eski yaşantılarına geri dönerler. Örnek olarak; yediği bir yemek yüzünden hastalanan bir köpek, hastalığı boyunca yediği her şeyi kusarak dışarı atar. Ve bu eylemi düşünerek yapmaz. Bir köpeğin düşünebildiğini kabul etsek dahi, bu eylemi yapmasının tek nedeni hastalığıdır. Zaten hastalığı geçtiği anda, kusma eylemini de sona erdirir. Hatta kustuklarına geri dönerek, hiç çekinmeden onları tekrar midesine indirir. İşte bu yüzden, Kutsal Yazılar'daki "Köpek kendi kusmuğuna geri döner."¹ ayeti çok doğrudur. Bu insanlar, cehennem azabının verdiği korkudan dolayı cennet aşkıyla coşarlar. Cehennem ve oradaki acıların korkusu azaldıkça, doğal olarak cennete ve kurtuluşa olan istekleri de azalır. Diğer bir deyişle soğur. Ve sonuçta suçluluk hisleri ve cehennem korkusu bittiği an, onların cennete olan istekleri de tamamen söner, yine eski yaşantılarına geri dönerler.

2) Onlara egemen olan, kölelik gibi bir korku vardır. Bununla kastettiğim şey, insan korkusu değil. Çünkü "İnsandan korkmak tuzaktır."² İşte bu yüzden nasıl cehennem alevlerinin gürültüsü kulaklarında dolaşırken cennet için yanıp tutuşuyorlarsa, bu korku biraz azalınca düşünceleri de hemen değişir. Yani akıllı olmayı; bilmedikleri bir şey uğruna her şeylerini kaybetme tehlikesine

¹ 2 Petrus 2:22.

² Özdeyişler 29:25.

düşmemeyi veya hiç olmazsa kendilerini gereksiz yere sıkıntıların içine atmamayı tercih ederek, dünyaya geri dönerler.

3) İnanç hayatının utancı da onların yoluna çekilmiş bir set gibidir. Onlar yüksek düşünceli ve gururludurlar. Onların gözünde inanç, aşağı ve hor görülen bir şeydir. Bu yüzden de cehennem ve gelecek gazap korkusunun sona ermesiyle birlikte, bıraktıkları yere yani dünyaya geri dönerler.

4) Suç ve korku üzerinde düşünmek, onlar için acı vericidir. Onlar, içine düşmedikçe kendi sefilliklerinin farkına varmak istemezler. Oysa daha başlangıçta yaptıkları gibi, kendi durumlarının ne kadar kötü olduğunu görmeyi sürdürseler; belki de bu, onların doğru insanların sığındığı ve güvenlik içinde yaşadığı yere kaçmalarına neden olurdu. Ama söylediğim gibi; suçu ve korkuyu düşünmekten kaçtıkları için, Tanrı'nın dehşeti ve gazabı hakkındaki düşüncelerden kurtulur kurtulmaz, büyük bir sevinçle yüreklerini tekrar katılaştırır ve hatta bununla da kalmaz; yüreklerini daha da çok katılaştıracak yollar seçerler.

Hristiyan: Asıl soruna çok yaklaştın. Çünkü bütün bunların asıl nedeni, onların düşünce ve iradelerinin hiç değişmemiş olmasıdır. İşte bu durumlarıyla, tıpkı yargıcın önünde duran suçluya benzerler. Onun önündeyken korkar, titrer ve sanki bütün yüreğiyle tövbe etmiş gibi görünür. Ve bunun sebebi işlediği günahtan nefret etmesi değildir. Aslında bütün bu hareketlerin temelinde asılma korkusu vardır. Çünkü bu adam, elinde imkânı olsa yine hırsızlık yapacak, serserilik edecek ve çapkınlık yapacaktır.

Umutlu: Ben sana, onların ruhsal yaşamdan nasıl geri döndüklerini anlattım. Şimdi sen de bana nasıl döndüklerini anlatır mısın?

Hristiyan: Memnuniyetle!

1) Tanrı ölümü ve yargı gününü o insanların düşüncelerinden siler.

2) Bundan sonra kendi yaşamlarında dua etmek, kendi isteklerine hakim olmak, uyanık olmak, günah yüzünden acı duymak gibi erdemleri ve görevlerini yavaş yavaş terk ederler.

3) Ruh'ta ve canlı bir imana sahip olan Hristiyanlarla tartışma-

ya girmekten kaçarlar.

4) Tanrı Sözü'nü duymak, okumak ve ruhsal toplantılarda bulunmak gibi ortak olarak yapılan ibadet ve hizmetlerden soğurlar.

5) Ve daha sonra, şeytani bir şekilde Hıristiyanlarda kusur bulmaya başlarlar. Bu sebeplerden dolayı (yani Hıristiyanlarda olduğunu iddia ettikleri hatalardan dolayı), iman hayatını geriye atmak için çok güçlü nedenlere sahip olduklarını sanırlar.

6) Sadakatsiz ve erdemden yoksun insanlarla tanışır ve bununla da kalmayıp, onlarla dostluk kurmaya başlarlar.

7) Bu şekilde, gizli gizli bedensel arzular ve şehvetle dolu sohbetlere yeşil ışık yakarlar. Ve bu gibi günahları namuslu olarak tanıyan kişilerde bile gördüklerinde, onları örnek alarak daha açıkça ve cesaretle günah işleyebilecekleri düşüncesiyle coşarlar.

8) Bu noktadan sonra, küçük günahlarla açıkça oynamaya başlarlar.

9) Ve en sonunda yürekleri iyice katılaştırmış olarak, kendilerini olduğu gibi ortaya dökerler. Tekrar sefalet girdabının içine atırlar. Bu durumu mucizevi bir lütf durdurmazsa, kendi anlamsız ve gerçek dışı düşünceleriyle sonuna dek yok olup giderler.

Rüyamda gördüm ki kutsal yolcular Büyülü Yer'in sonuna vardılar. Bu konuşma esnasında yolcular Beula [*Beulah*] denilen bir yere geldiler. Buranın havası çok tatlı ve hoştu. Yürüdükleri yol da doğruca bu yerin içinden geçtiği için, bir müddet teselli buldular. Yol boyunca, onlara sürekli olarak kuşların ötüşü ve çevrelerindeki çiçeklerin güzelliği eşlik etti. Ayrıca burada yaşayan kumrunun sesini de duydular.¹ Burada güneş gece gündüz parlardı. İşte bu yüzden burası, Ölüm Gölgesi deresinin çok çok üzerinde ve Umutsuzluk Devi'nden de oldukça uzaktaydı. Şüphe Kalesi bile artık görünmüyordu. Buradan, gidecekleri kenti daha net görüyorlardı. Aynı zamanda bu yolda, gidecekleri kentin halkından bazılarını rastladılar. Burası Göklerin Krallığı'nın sınırları olduğu için, burada Parlayan Adamlar gezerdi. Yine burada gelinle güvey

¹ Yeşaya 62:4, Süleyman'ın Şarkısı 2:10-12.

arasındaki antlaşma yenilenmişti. Burada “Güvey gelinle nasıl sevinirse, Tanrı’nda seninle öyle sevinecek.”¹ Bütün yol boyunca eksikliğini çektikleri her şey burada bol miktarda bulunduğu için, artık ne şaraba ne de buğdaya gereksinimleri kalmadı.² Burada şehirden gelen; “Siyon kızma söyleyin, işte kurtuluşun geliyor, işte ücreti kendisiyle beraberdir.” şeklinde yükselen sesleri duyuyorlardı. Burada, ülkenin bütün yerli halkı için; “Kutsal halk, Rab’bin fidye ile kurtardıkları, arındırılmış, bırakılmamış şehir...” denilmektedir.³

Bu topraklardaki yürüyüşleri, daha önceki yürüyüşlerine göre çok daha sevinç doluydu ve ulaşmak istedikleri Şehir’e yaklaştıkça, oranın ne kadar güzel olduğunu daha net bir şekilde görebiliyorlardı. Kent, inci ve değerli taşlar kullanılarak inşa edilmişti ve sokakları som altındandı. Kentin doğal parlaklığından ve üzerine yansıyan güneş ışığından dolayı, Hıristiyan bir an önce oraya varmayı daha fazla arzulamaya başladı. Umutlu da aynı istekle bir iki defa heyecana kapıldı.

Kentin karşısında oturarak, kente olan özlemlerinin şiddetinden dolayı “Eğer sevgilimi bulursanız ona söyleyin, ben aşk hastasıyım.” diyerek bir süre ağladılar.

Bu özlemlerinden kaynaklanan şiddetli isteğe bir süre daha dayanabilecek gücü kendilerinde bulduklarında, yollarına devam ettiler. Daha sonra, kapılan caddeye açılan meyve bahçeleriyle, bağlarla ve bostanlarla dolu bir yere geldiler. Buraya geldiklerinde onları bahçıvan karşıladı. Yolcular ona; “Bu güzel bağlar, bahçeler kimin?” diye sorduklarında, bahçıvan onlara; “Kral’ındır. Bunların hepsi Kral’ın kendi zevki ve yolcuların teselli bulması için dikildi” diye cevap verdi. Bunun hemen ardından bahçıvan onlara bağ ve bahçelere girmeleri, buralardaki ağaçların meyvelerinden yemeleri için izin verdi.⁴ Onlara Kral’ın gezdiği yerleri, hoşlandığı bahçeleri gösterdi.

---

¹ Yeşaya 62:5.

² Yeşaya 62:8.

³ Yeşaya 62:11-12.

⁴ Yasa’nın Tekrarı 23:24.

Onlar da bir süre uyumak ve dinlenmek için burada konakladılar.

Derken yolcuların bütün yol boyunca konuştuklarından çok daha fazlasını, uyku sırasında konuştuklarını gördüm. Bunun sebebini düşünürken bahçıvan bana dönerek; “Bunun sebebini mi merak ediyorsun? Sana anlatayım. Bu bağlarda yetişen üzümün özelliği şu: “Uyuyanların ağzında hoşça akan şarap gibidir, uyuyanı konuşturur.” dedi.

Daha sonra yolcular uyandılar. Uyanır uyanmaz kente gitmek için hazırlanmaya başladılar. Güneş ışıklarıyla birlikte kent o derece görkemle parlıyordu ki, ona çıplak gözle bakamıyorlardı (çünkü kent som altındandı). Kente bakabilmek için, sadece bu amaç için yapılmış bir alet kullandılar.

Kente doğru yol alırlarken, kıyafetleri altın gibi ve yüzleri de ışık gibi parlayan iki kişiye rastladılar.¹ Bu adamlar, yolculara nereden geldiklerini sordular. Ve yolcular da cevap verdiler. Ayrıca nerelerde yatıp kalktıklarını, ne gibi güçlükler atlattıklarını, yolda ne gibi sevinç ve teselliler bulduklarını da sordular. Onlar da bu soruların hepsine bir bir cevap verdiler. Bu konuşmanın üzerine bu iki kişi onlara, karşılaşacakları iki zorluğun daha olduğunu ve bundan sonra kente ulaşabileceklerini söyledi.

Bu sözlerin üzerine Hıristiyan ve arkadaşı, bu kişilerden yolculukları sırasında kendilerine eşlik etmelerini istediler. Onlar da bunu kabul ettiler. Ancak yolculara; “Ama onu kendi imanınızla elde etmeniz gerek!” dediler. Ve kapı görününceye kadar hep beraber yola devam ettiler.

HIRİSTİYAN’IN UYKUSU

Onlarla kapı arasında bir ırmak vardı. Ama karşıya geçebilmeleri için, ırmağın üzerine herhangi bir köprü yapılmamıştı. Üstelik ırmak oldukça derindi. Yolcular ırmağın bu görüntüsü karşısında

¹ Vahiy 21:18; 2. Korintliler 3:18.

şaşkına döndüler, fakat onlarla birlikte giden adamlar yolculara; “Kapıya ulaşmak istiyorsanız, bu ırmağın içinden geçmelisiniz” dediler.

Adamların bu sözü üzerine yolcular, kapıya giden başka bir yol olup olmadığını sordular. Adamlar onlara; “Evet var. Ama dünyanın kuruluşundan beri, iki kişiden başka yani Hanok ve İlyâ dışında kimsenin o yola ayak basmasına izin verilmedi. Ve son boru çalınincaya kadar da o yoldan kimsenin geçmesine izin verilmeyecektir!” dediler.¹

Bunun üzerine yolcular, özellikle de Hıristiyan üzülmeye ve etrafına bakınmaya başladı. Bu ırmağı geçmekten başka hiçbir çareleri yoktu. Yanlarındaki adamlara dönerek; “Bu ırmağın derinliği her bölgesinde aynı mıdır?” diye sordular. Adamlar; “Hayır, değildir! Biz bu ırmakta size yardım edemeyiz! Bu ülkenin Kral’ına olan imanımıza göre, bu ırmak size ya sığ ya da derin gelecek!” diye cevap verdiler.

Bu sözlerin ardından yolcular suya doğru ilerlediler. Irmağa girer girmez Hıristiyan suya batmaya başladı. Dostu Umutlu’ya dönüp, feryatlar içinde; “Beni engine, denizin ta dibine fırlattın!” diye bağırdı.

Umutlu: Cesur ol kardeşim, ben ırmağın dibine ayaklarımı basıyorum. Çok sağlam!

Hıristiyan: “Ah dostum! Ölüm ağırları beni sardı! Süt ve bal akan diyarı göremeyeceğim!” dedi.

Bu sözlerin hemen ardından, Hıristiyan’ın üzerine derin bir karanlık ve korku çöktü. Önünü göremez hale geldi. Bunun yanı sıra, bilincini de büyük ölçüde kaybetti. Yolculuğu sırasında geçirdiği tatlı ve sevinç dolu anların hiçbirini ne hatırlayabiliyor ne de onlar hakkında konuşabiliyordu. Söylediği bütün sözler, bu ırmakta kesinlikle öleceği ve o kapıdan asla içeri giremeyeceği korkusunun aklını tümüyle ele geçirdiğini gösteriyordu. Yanında duranlar da onun gerek yolculuğa başlamadan önce gerekse başladıktan sonra

---

¹ 1. Korintliler 15:51-52.

işlediği günahları hatırladıkça ne kadar büyük bir sıkıntı içinde olduğunu daha net olarak anlıyorlardı. Aynı zamanda korkunç hayaller ve kötü ruhlar görererek daha çok acı çektiğini fark ettiler! Çünkü ağzından çıkan sözler, buna işaret ediyordu. Umutlu burada, kardeşinin başını suyun üzerinde tutabilmek için bayağı bir uğraştı. Hıristiyan bazen diplere kadar batıyor ve bir süre sonra yan ölü bir halde tekrar suyun yüzüne çıkıyordu. Umutlu, kardeşini teselli etmek için; “Kardeşim, kapıyı ve bizi içeri kabul etmek için onun önünde duranları görüyorum.” dedi.

Hıristiyan: Onlar yalnızca seni kabul etmek için bekliyorlar. Çünkü seninle karşılaştığım günden beri, sen hiç umudunu yitirmedin.

Umutlu: Kardeşim sen de hep böyleydin.

Hıristiyan: Ah kardeşim! Eğer ben de senin gibi olsaydım, mutlaka Tanrı şimdi bana da yardıma gelirdi. Ama günahlarımdan dolayı beni tuzağın içine bıraktı ve beni terk etti.

Umutlu: Kardeşim sen kötüler için söylenmiş olan, “Onlar acı nedir bilmezler, bedenleri sağlıklı ve semizdir. Başkalarının derdini bilmez, onlar gibi çile çekmezler”¹ ayetini unutuyorsun. Bu ırmağın içinde çektiğin sıkıntılar ve rahatsızlıklar, Tanrı’nın seni terk ettiğini göstermez. Bu sıkıntılar, şimdiye kadar elde ettiğin RAB’bin iyiliklerini anımsayıp anımsamayacağını, sıkıntılarda O’na güvenerek yaşayıp yaşamayacağını denemek içindir.

Sonra gördüm ki rüyamda, bu sözlerin üzerine Hıristiyan bir süre sakin bir şekilde düşündü. Bu sırada Umutlu: “Cesur ol! İsa Mesih sana şifa veriyor!” dedi. Bunun hemen ardından Hıristiyan; “O’nu yine görüyorum!” diye bağırdı. “Bana ‘Suların içinden geçerken seninle olacağım, ırmakların içinden geçerken su boyunu aşmayacak’ diyor.”²

Ve böylece her ikisi birden cesaretlendiler ve ırmağı geçinceye kadar düşman taş gibi sessiz kaldı. Bu arada Hıristiyan’ın ayakları toprağa bastı ve bu andan sonraki bölümün sığ olduğunu anladı.

¹ Mezmurlar 73:4-5.

² Yeşaya 43:2.

Ve bu şekilde ırmağı geçtiler. Irmağın öteki tarafında kendilerini bekleyen Parlak İki Adam'la tekrar karşılaştılar. Irmaktan çıktıkları zaman adamlar, "Biz kurtuluşu miras alacak olanlara hizmet etmek için gönderilen melekleriz." diyerek onları selamladılar ve hep birlikte kapıya doğru yürümeye başladılar.

"Şimdi, şimdi gör kutsal yolcuların zafer arabalarını,
Bulutlardır onların savaş arabaları, meleklerdir rehberleri.
Önlerindeki hiçbir tehlikeye kulak asmayan yolculara,
İşte bu şekilde zafer verilir, bu dünya son bulunca"

Kentin çok yüksek bir tepe üzerinde kurulduğunu bilmelisiniz! Ama yolcular kollarına giren bu kişilerin yardımıyla, bu tepeyi çok rahat bir şekilde çıktılar. Kentin üzerine kurulduğu temellerin bulutlardan çok daha yüksek olmasına rağmen, yolcular bu yolu büyük bir güçle ve hızla geçiyorlardı. Irmaktan esenlik içinde geçmelerinin verdiği teselli ve böylesine görkemli arkadaşlara sahip olmanın verdiği güçle, tatlı bir sohbet eşliğinde hızla hava boşluğunu geçip yükseliyorlardı.

Bu Parlak Adam'larla aralarında geçen konuşma, şehrin yüceliği hakkındaydı. Yolculara, oranın görkemini ve güzelliğinin anlatılamaz derecede olduğundan söz ediyorlardı. "Siyon Dağı, Göksel Yeruşalim ve sayısız melekler ile adı göklerde yazılmış olan ilk doğanların topluluğu oradadır.¹ Siz şimdi Tanrı'nın cennetine gidiyorsunuz. Orada Yaşam Ağacı'nı göreceksiniz. Onun hiç solmayan meyvelerinden yiyeceksiniz. Oraya ulaştığınızda size beyaz kaftanlar verilecek ve sonsuza dek her gün Kral'la beraber yürüyecek ve O'nunla konuşacaksınız. Aşağıda, yeryüzündeyken gördüklerinizi; yani, acı, hastalık, ıstırap ve ölüm gibi şeyleri orada görmeyeceksiniz.² "Çünkü önceki şeyler geçti." Siz şimdi İbrahim, İshak, Yakup ve öbür peygamberlerin yanına gidiyorsunuz. Bunlar, gelecek beladan kurtarmak için Tanrı'nın bura-

¹ İbraniler 12:22-24.

² Vahiy 2:7, 3:4, 21:4-5.

ya aldığı kişilerdir. Her biri O'nun esenliğinden yürüdükleri için, şimdi kendi sonsuz konaklarında rahat ediyorlar.” dediler.¹

Yolcular: Bu mutlu yerde biz neler yapmalıyız?

Parlak Adamlar: Siz artık orada rahata kavuşacaksınız. Bütün çektiğiniz acılara karşılık sevinç bulacaksınız. Ektiğinizi biçecek; yani bütün yolculuğunuz boyunca ettiğiniz duaların, döktüğünüz gözyaşının ve Kral uğrunda çektiğiniz sıkıntıların meyvelerini yiyeceksiniz.² Orada altın taçlar giyecek ve sonsuza dek O Kutsal'ı seyrederek mutlu olacaksınız. Çünkü artık O'nu olduğu gibi göreceksiniz. Bedeninizin zayıflığından dolayı dünyada O'na güçlükle hizmet ettiniz. Ama oraya vardığınızda, artık O'na daima yüksek sesle hamdler ve şükranlar sunarak hizmet edeceksiniz. Orada gözleriniz Kadir Olan'ı gördüğü, kulaklarınız O'nun sesini duyduğu için coşacak.³ Sizden önce oraya giden dostlarınızla tekrar konuşabilecek ve sizden sonra oraya gelecek olan herkesi büyük bir sevinçle karşılayacaksınız. Orada, yüceliği ve görkemi giyineceksiniz. Yücelik Kralı ile birlikte yürümeye layık olacak bir şekilde donatılacaksınız. O bulutlarda, rüzgârın kanatları üzerinde, boru sesiyle geldiğinde; siz de O'nunla beraber geleceksiniz! Saltanatında Yargı tahtında otururken, siz de O'nunla birlikte oturacaksınız. İnsan olsun, melek olsun kötülük yapan herkes yargılandığında, sizin de bu yargıda bir oyunuz olacak. Çünkü onlar hem O'nun hem de sizin düşmanlarınızdır.⁴ Kente tekrar döndüğü zaman, siz de boru sesiyle birlikte O'nun yanında dönüp; sonsuzlukları boyunca O'nunla beraber yaşayacaksınız.

Onlar kapıya yaklaşırlarken, Göksel meleklerden bir ordu onları karşılamaya çıktı. O iki Parlak Adam meleklerle dönerek; “Bu adamlar dünyadayken RAB'bimizi sevdiler. O'nun Kutsal Adı uğruna her şeyi terk ettiler. RAB, bizi onları buraya getirmek için gönderdi. Biz de yolcularında onlara, buraya kadar eşlik ettik ki; Kent'e girip,

¹ Yeşaya 57:1-2, 65:17.

² Galatyalılar 6:7.

³ 1. Yuhanna 3:2.

⁴ 1. Selanikliler 4:13-16; Yahuda 1:14; Daniel 7:9-10; 1. Korintliler 6: 2-3.

kendi Kurtarıcılarının yüzünü sevinçle görsünler.” dediler.

Bunun üzerine bütün Göksel Ordu; “Ne mutlu kuzunun düğün şölenine çağırılmış olanlara!”¹ diye karşılık verdi. Bu esnada Kral’ın beyaz elbiselere bürünmüş borazan çalan adamlarından bazıları da onların yanına gelerek, borazanlarından çıkardıkları yüksek ve ahenkli sesle gökleri bile çınlattılar. Bu borazancılar, borazanlarından çıkardıkları sesler ve haykırılarıyla Hıristiyan ve arkadaşını binlerce kez selamladılar.

Bunun hemen arkasından, melekler onların her tarafını sardı. Bazıları önden, bazıları arkadan, bazıları sağdan ve bazdan da soldan gidiyordu. Sanki onları yücelik ülkesinde koruyormuş gibiydiler. Giderken durmadan yüksek sesle ve güzel melodilerle boru çalıyorlardı. Bunu görebilenler için bu manzara, sanki gökleri onları karşılamaya gitmiş gibi gelir. İşte bu şekilde, hep birlikte yürüyorlardı. Yürürken borazanlardan çıkan o tatlı melodiler Hıristiyan ve arkadaşlarına, onlarla birlikte olmaktan dolayı ne kadar mutlu olduklarını ve ne kadar büyük bir sevinç içinde onları karşılamaya çıktıklarını anlatıyordu. Bu iki adam meleklerin huzurunda olduklarından ve onların ahenkli ezgileriyle coşmuş olduklarından dolayı, daha cennete gitmeden kendilerini cennette sanıyordu. Buradan Şehrin kendisini de görüyorlar ve oradaki bütün çanların kendilerinin oraya kabul edildikleri için çalındığını duyuyorlardı. Ama en yücesi, orada böylesi dostlarla birlikte olmanın yanında, onlarla sonsuza dek birlikte olma düşüncesinin verdiği sevinç ve sıcaklıktı. Ah! Hangi dil ve hangi kalem onların bu sevincini anlatabilir ki?

Bu şekilde ve bu duygular içinde kapıya ulaştılar. Kapıya geldiklerinde, kapının üzerinde altın harflerle yazılmış olan şu yazıyı gördüler; “Kaftanlarını yıkayan, böylelikle yaşam ağacından yemeye hak kazanarak kapılardan geçip kente girenlere ne mutlu!”²

O zaman, rüyamda gördüm ki, Parlak Adamlar yolculara; “Kapıya geldiğinizde seslenin!” dediler. Onlar da kendilerine söyle-

¹ Vahiy 19:9.

² Vahiy 22:14.

neni yaptılar. Ve seslenir seslenmez, kapının üstünden birkaç kişi; yani Hanok, Musa, İlya ve diğerleri onlara baktı. Onlara, yolcuların Kral'a olan sevgilerinden dolayı Yıkım Şehri'nden çıkıp buraya geldikleri söylendi. Sonra yolcular yola çıktıkları zaman, burada teslim etmeleri için kendilerine verilen belgeyi içeri uzattılar. Bu belgeleri Kral'ın huzuruna götürdüler. Kral belgeleri okuduktan sonra, "Yolcular nerede?" diye sordu. Kapının önünde beklediklerini söyledikleri zaman Kral; "Açın Kent'in kapılarını, sadık kalan doğru ulus içeri girsin." diye emretti.¹

Ve yolcular içeri girdiler. Girer girmez de değiştiler.

Onlara altın gibi parlayan elbiseler giydirildi. Onları orada, müzik aletleriyle birlikte başında taçları olan bazı adamlar karşıladı. Müzik aletlerini hamd etmek, altın taçları da yüceliklerinin belirtisi olarak onlara verdiler. Sonra kentteki bütün çanlar sevinç içinde çalınmaya başlandı. Yolculara, "Efendimizin şenliğine girin!" dedi. Yine bu adamlar yüksek sesle ilahi söylüyor ve "Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek Tahtta Oturan'ın ve Kuzu'nun olsun." diyorlardı.²

Adamların içeri girmeleri için kapı açıldığı zaman, içeri bakmıştım. Kent bir güneş gibi parlıyordu. Sokaklar altınla döşenmişti ve sokaklarda gezenlerin başlarında birer altın taç, ellerinde ise birer hurma dalı vardı. Hamt ve yücelik ilahileri söylemek için, müzik aletlerini de ellerinde tutuyorlardı.

Bunların yanı sıra, kanatları olan bazı kişiler de vardı ve bunlar durmadan birbirlerine "Kutsal, Kutsal, Kutsaldır RAB" diyorlardı.³ Ve daha sonra kapıları kapattılar. Bunları gördüğüm zaman, onların arasında olmayı gerçekten çok istedim.

Bütün bunları seyrederken, bir ara arkama döndüm ve Cahil'in ırmağın kıyısına geldiğini gördüm. İrmağın karşı tarafına öbür iki kişinin çektiği zorluğun yarısını bile çekmeden hemen geçti. Çünkü o sırada orada, Boş Umut adında bir kayıkçı vardı ve bu kayıkçı

---

¹ Yeşaya 25:2.

² Vahiy 5:13.

³ Vahiy 4:8.

ırmağı rahat geçebilmesi için Cahil'e yardım etti. Ve Cahilde kapıya gitmek için tepeye tırmanmaya başladı. Ama o yalnız ilerliyordu. Yanında kendisine en ufak bir cesaret verecek, bir kişi bile yoktu. Kapıya geldiğinde üzerindeki yazıya baktı ve kapıyı çalmaya başladı. Hemen içeri girmesine izin verilecek sanıyordu. Fakat kapının üstünden bakan adamlar ona; "Nereden geliyorsun? Ne istiyorsun?" diye sordular. O da "Ben Kralın önünde yiyip, içtim ve O bizim meydanlarımızda öğretti." diye karşılık verdi.

Bunun üzerine Kral'a gösterilmek için kendisine verilmiş olması gereken belgesinin olup olmadığını sordular. Biraz arandıysa da hiçbir şey bulamadı. Adamlar, "Yok mu?" diye sordular. Cahil hiçbir cevap veremedi. Bunun üzerine durumu Kral'a anlattılar. Fakat Kral onu görmeye bile gitmedi. Hıristiyan'ı ve Umutlu'yu getiren iki kişiye dışarı çıkmalarını; Cahili yakalayıp ellerini, ayaklarını bağlamalarını ve onu dış karanlığa atmalarını emretti. Onlar da kendilerine söylendiği gibi onu yakaladılar. Onu havada taşıyarak, tepenin yamacında gördüğüm kapıya götürdüler ve buradan içeri attılar. İşte bu olaydan sonra Yıkım Şehrinden cehenneme giden bir yol olduğu gibi, cennetten de cehenneme giden bir yol olduğunu görmüş oldum. Daha sonra uyandım ve gördüğüm her şeyin bir rüya olduğunu anladım.¹

*İşte ey okuyucu, sana rüyamı anlattım,
Bak ve eğer onu yorumlayabilirsen,
Onu benim için yorumla,
Ya da kendin için veya komşun için yorumla.
Ama yanlış yorumlamaktan kendini koru,
Çünkü eğer bunu yaparsan kendine zarar verirsin,
Ve yanlış anlam vermenin arkasından kötülük gelir
Kendine dikkat et!
Aşırıya kaçma,
Yorumuyla oynayayım derken,
Rüyamın dışına çıkma!*

¹ "So I awoke, and behold it was a Dream."

*Kullandığım örnek ve benzetmeler,
Sürüklemesin seni gülmeye ya da yarışa;
Sen bırak!
Çocuklar ve anlayışsızlar yapсын bunu,
Ama sen,
Söylediklerimin özünde yatan hazineyi gör!
Perdeleri bir kenara çek ve onların içine bak,
Benzetmelerimi bul ve bunları anlamaya çalışırken yanlışa dişme.
Eğer onları araştırırsan.
Samimi ve doğru yüreğe yardım edecek olanları, yine onlarda
bulursun,
Pisliğimden bir şey bulduysan onların içinde,
Cesur ol!
At o pislighi,
Ve bulduğun altını sakla.
Ama ya eğer altınımı o pislikle örtülü bulursan,
Kim atar elmayı yenilmeyen çekirdeği için?
Bunların hepsi anlamsız diye atarsan;
Bilmem ama tekrar rüya görmeme neden olursun!*

SON

İKİNCİ ÖYKÜ

Hıristiyan'ın karısı ve çocuklarının Yerusalim yolculuğuna çıkışlarını, tehlikelerle dolu yolculuklarını ve ulaşılmak istenilen ülkeye, nasıl güvenli bir şekilde vardıklarını anlatır.

YOLCULUĞUN İKİNCİ BÖLÜMÜNÜ SUNARKEN JOHN BUNYAN'IN BİRKAÇ SÖZÜ

“Benim küçük kitabım,
Şimdi her yere git,
Senin ilk çıktığın yerden yolculuğa çıkanların,
Kapılarını çal,
Eğer bir kişi “Kim o?” derse.
O zaman sen,
“Kapını çalan benim, Hıristiyan!” dersin.
Eğer seni içeri davet ederlerse, gir içeri,
Nasıl gireceğini biliyorsun.
Bütün yardımcılarınıla birlikte!
Yardımcılarının kim olduğunu ve nereden geldiklerini anlat ev
sahiplerine.
Belki de bakışlarından veya adlarından tanırlar onları.
Eğer onları tanımazlarsa,
Şunu sor hemen:
Acaba daha önce hiçbir Yolcu’yu,
Bir Hıristiyan’ı konuk etmişler mi?
Eğer evet derlerse;
O zaman onlara, bu kitaptakilerin,
Hıristiyanlar ve onların aileleri için olduğunu söyle.
Onlara hepsinin, gelecek dünyayı aramak için,
Evini,
ülkesini terk ettiğini

Ve birer yolcu olduklarını söyle.
Ayrıca, yolda birçok güçlüklerle,
Sıkıntılarla karşılaştıklarını, hatta gece gündüz,
Yılanların üzerine basıp geçtiklerini ve kötü ruhlarla savaştıklarını,
Kısacası birçok kötülüğü yenerek yollarına devam ettiklerini anlat.
Ve bundan sonra,
bu yolculuğa olan sevgilerinden dolayı,
Cesurlaştıklarını ve bu yolun savunucuları olduklarını,
Ve Baha'nın isteğini yapmak için
Bu dünyayı terk ettiklerini anlat.
Git ve onlara,
bu yolun kendi yolcularına verdiği
Lezzetli ve hoş şeylerden bahset.
Evet bu yolculuğun, yolcularına verdiği hoş şeylerden!
Kral'ları tarafından sevilip, korunuyorlar.
Kabaran dalgalarla ve sert rüzgarlarla da karşılaşsalar,
Sonunda cesaret ve sakinlikle sahip olurlar zafere!
Ne güzel yerler hazırlanıyor gökte.
Kendi RAB'lerine ve O'nun yollarına sarılanlar için..."

SEVGİLİ KARDEŞLERİM

Bundan bir süre önce, Yeruslaim'e yolculuk eden Hıristiyan [*Christian the Pilgrim*] ve onun yolda karşılaştıklarıyla ilgili bir rüya anlatmıştım. Bu rüyayı anlatmak, benim için coşku dolu bir iş; sizin içinse yararlı bir ders olmuştu. Bu rüyayı anlatırken, size onun karısından ve çocuklarından da söz etmiş ve onların Hıristiyan'la birlikte yola çıkma fikrine ne kadar karşı olduklarını anlatmıştım. Hatta bu yüzden, Hıristiyan yolculuğuna yalnız çıkmak zorunda kalmıştı. Çünkü Yıkım Kenti'nde onlarla birlikte kalıp, yok olma tehlikesini göze alamamıştı. Ve onları terk edip, tek başına yola çıkmıştı.

İşlerimin yoğun olmasından dolayı,¹ Hıristiyan'ın bıraktığı o

¹ Kitabın birinci ve ikinci edisyonu arasında Bunyan 7 kitap bir de risale yayımlamıştı. Bunun dışında papazlık görevini sürdürüyor, Bedford'un kardeş kiliseleri Kempston, mai-

şehri hiç ziyaret edememiş ve ailesinin ne durumda olduğu konusunda size bilgi verememiştim. Ancak son zamanlarda o bölgede birtakım işlerimin olmasından dolayı, tekrar oraya gitme fırsatını yakaladım. Oradan yarım kilometre uzaklıktaki bir ormanda konakladım. Bu sırada uyuya kalmışım. Ve uyduğum sırada bir rüya daha gördüm.

Rüyamda İhtiyar bir adam benim yattığım yere geldi. O, benim gittiğim yolun sadece bir kısmını gidecekti. Bu yüzden de kalkıp, yola onunla devam ettim. Birlikte yürürken birçok yolcunun yaptığı gibi, biz de konuşmaya başladık. Konuşmamızın konusu Hıristiyan ve onun yolculuğuydu. İhtiyara; “Efendim, yolumuzun solunda bulunan; şu aşağıdaki kentin adı nedir?” diye sordum.

Anlayışlı Adam [Sagacity] (onun ismi buydu): O şehrin adı Yıkım Kenti'dir. Kalabalıktır, ama halkı çok kötü ve başı boş insanlardır.

Ben: Tahmin etmiştim. Bir defasında ben de o şehirden geçmiştim. Bu yüzden, bu şehir hakkında söylediklerinizin doğru olduğunu biliyorum.”

Anlayışlı: Çok doğru! Keşke orada yaşayanlar hakkındaki gerçeği daha açık bir dille anlatabilseydim.

Ben: Evet, efendim. Görüyorum ki siz iyi bir insansınız, doğruyu dinlemek ve söylemekten zevk alıyorsunuz. Bir süre önce Hıristiyan adında bir adam, bu şehirden Yeruşalim'e gitmek üzere Göksel yolculuğa çıkmıştı. O adama ne olduğu konusunda bir bilginiz var mı?

Anlayışlı: Evet var. Onun yolda karşılaştığı eziyetler, zorluklar, savaşlar ve esaretler, ağlayış ve inlemeleri, döktüğü gözyaşları ve yaşadığı korkular hakkındaki her şeyi duydum. Şunu da söylemeliyim ki, bütün ülke onun bu haberleriyle çınıyor. Onu duymamış, onun yolculuğu hakkında bilgi edinmemiş ya da araştırmamış çok az kişi var. Hatta onun bu zorlu yolculuğu, birçok kişinin onun tarafına geçmesine neden oldu. Buradayken herkesin gözünde yalnızca bir deli olmasına rağmen, buradan ayrıldıktan sonra herkesten

---

den, Cotten End, Edworth ve Gamlingay'e de düzenli ziyaretlerde bulunuyordu.

daha çok değer görmeye başladı. Çünkü gittiği her yerde, büyük bir cesaret örneği gösterdiği konuşuluyor. Onun atladığı tehlikelerin içine asla atlamayacağız diyenler, şimdi onun kazandığı ödüle ağzlarının suyu akarak bakıyorlar.

Ben: Onlar Hıristiyan'ın her yerde cesurca bir yaşam sürdürdüğünü düşünmekte oldukça haklılar. Çünkü şimdi Hayat Pınarı'nın [*Fountain of Life*] yanında ve hatta içinde yaşıyor. Orada üzüntü nedir bilmeden, her şeye zahmetsizce ve kolayca sahip oluyor. Ama merak ediyorum, halk onun hakkında neler söylüyor?

Anlatışlı: Neler mi söylüyorlar! Halk ondan çeşitli şekillerde söz ediyor. Ama itiraf etmeliyim ki, bahsediş şekillerinden bazıları oldukça tuhaf. Bazıları onun beyazlar içinde yürüdüğünü,¹ boynunda altın bir gerdanlık olduğunu, başında da incilerle süslenmiş altın bir taç olduğunu söylüyorlar. Bazıları da yolculuğu esnasında, arada sırada ona görünen Parlak Adam'ların şimdi onun arkadaşı olduğu ve burada iki komşunun birbirleriyle olan yakın ilişkisi gibi, onların da orada yakın bir ilişki içinde oldukları söyleniyor. Bunların yanı sıra o yerin Kralının ona kendi sarayında, oldukça hoş bir yer verdiği² ve her gün Kral'la beraber yiyip içtiği,³ her gün O'nunla beraber yürüyüp konuştuğu ve oradaki herkesin yargıcı olmasına rağmen Kral'ın ona gülümsemeyle ve lütufla yaklaşıp çok büyük bir sevgi gösterdiği de söyleniyor. Ayrıca Yeruşalim'e doğru yolculuğa çıkacağını öğrendikleri zaman, komşularının ona neden sert davrandıklarını araştırmak ve öğrenmek için, bizzat Kral'ın kalkıp buraya kadar geleceği de söyleniyor.⁴ Çünkü Hıristiyan Kralı'nın sevgisini o denli çok kazanmış ki, Kralı yolculuğu boyunca ona yapılan her hareketi kendisine yapılmış olarak kabul ediyormuş. Aslında bunların hiçbirinde şaşılacak bir şey yok. Çünkü o yaptığı her şeyi, Kral'a olan sevgisinden dolayı yapmıştı.⁵

---

¹ Vahiy 3:4, 6:11.

² Zekeriya 3:7.

³ Luka 14:15.

⁴ Yahuda 14:15.

⁵ Luka 10:16.

Ben: Buna sevindim. Artık çektiği sıkıntılardan kurtulduđu¹ ve gözyaşlarıyla ektiğini sevinçle biçtiği,² düşmanlarının atış menzilerinden çıktığı ve artık onu sevmeyenlerin asla ona ulaşamayacağı bir yerde yaşadığı için, bu zavallı adamın adına çok sevindim. Ama böyle bir haberin, bu ülkede yayılmasına daha da çok sevindim. Kim bilir belki bütün bu olanlar, geride kalanlar üzerinde olumlu bir etki yapar. Bir de aklıma gelmişken sormak istiyorum. Onun karısı ve çocukları hakkında bir bilginiz var mı? Zavallılar! Acaba ne yapıyorlar şimdi?

Anlayışlı: Kim? Bayan Hıristiyan [*Christiana*] ve oğulları mı? Onlar da Hıristiyan'ın yaptığı gibi yapacaklar sanırım. Çünkü başlanıta her ne kadar ahmakça davranmış, Hıristiyan'ın gözyaşlarını ve yalvarışlarını umursamamış olsalar da sonradan mucizevi bir şekilde düşünceleri değişti. Ve hemen hazırlanıp, onlar da Hıristiyan'ın arkasından yola koyuldular.

Ben: Bu çok iyi bir haber! Acaba karısı ve çocukları, hepsi birlikte mi?

Anlayışlı: Evet. Bunu çok iyi biliyorum. Çünkü bu olay olduğu sırada onlarla birlikteydim. İşte bu yüzden, olayı size bütün detaylarıyla anlatabilirim.

Ben: O zaman, bu olayın gerçek olduğunu kabul edebiliriz.

Anlayışlı: Sözlerimi kabul etmekten korkma! Kesin olarak söyleyebilirim ki, o zavallı kadın dört oğluyla birlikte Yeruşalim yolculuğına ıktı. Anladığım kadarıyla bu yolun büyük bir kısmını birlikte yürüyeceğiz. O halde ben de sana bütün olup biteni anlatabilirim.

Yolculuğa başladığı gün, adı Bayan Hıristiyan olarak değişen bu bayan; kocası ırmağı geçtiği andan itibaren, bir daha ondan hiç haber alamadı. Ve bu yüzden kafasına birtakım düşünceler takılmaya başladı. Bu düşüncelerin oluşma nedeni ise, öncelikle kocasını kaybetmesi ve aralarındaki sevgi bağının yok olmasıydı. Sizin de bildiğiniz gibi doğa, kaybolan sevgi bağlarını insanlarların düşüncelerinde birçok farklı duygu bağıyla yaşatmayı sürdürür. Kocasının

¹ Vahiy 14:13.

² Mezmurlar 126:5-6.

sözleri, kadının çok kez gözyaşlarına boğulmasına neden olmuştu. Hatta bu kadarla da kalmamış, aynı zamanda bu sözler Bayan Hıristiyan'ın kafasında, kocasına yaptığı kötülükler ve ona söylediği kötü sözler yüzünden; bir daha asla kendisini görmemek üzere, kocasının alındığı düşüncesini oluşturmuştu. Kocasına karşı sergilediği şefkatsiz, normal olmayan ve hatta çirkin olan tavırlar, bir an da düşüncelerine hücum etmişti. Bunlar onun vicdanın sarstı ve onu ağır suçların altında bıraktı. Bir de kocasının durmayan haykırışlarını, acı yüklü gözyaşlarını, ah çekişlerini ve iniltilerini hatırladıkça ezikliği daha da arttı. Kendisiyle birlikte gitmesi için kocasının yaptığı bütün istek ve ricalara karşı, nasıl duygusuzca hareket ettiğini hatırlıyor ve derin bir üzüntünün içine gömülüyordu. Hıristiyan'ın, sırtındaki yüküyle birlikte ona söylediği her söz ve sergilediği bütün davranışlar önce bir şimşek gibi aklına çarpıyor, daha sonra da bütün yüreğini paramparça bir hale getiriyordu. Özellikle Hıristiyan'ın "Kurtulmak için ne yapmalıyım?" şeklindeki acı dolu yakarışları, onun peşini hiç bırakmadı. Ve bir gün çocuklarına; "Yavrularım, hepimiz mahvolduk! Ben babanıza karşı günah işledim. Ve şimdi o bizi bırakıp gitti. Bizi de yanına almayı çok istedi, ama ben kendim buna karşı çıktım. Bunu yaparak sizin de yaşama kavuşmanıza engel oldum." dedi. Bu sözlerin üzerine bütün çocuklar ağlamaya ve babalarının arkasından gitmek için bağırmaya başladılar.

Bayan Hıristiyan: Ah! Keşke biz de onunla gitseydik. Şimdi ne yapacağız biz? Daha önce babanızın, boş hayaller içinde çırpınan bir deli olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar aptalmışım! Ama şimdi bunların gerçek nedenini, yani ona hayat ışığının verildiğini ve bu sayede kendisini sınıksız saran ölüm kementlerinden kurtulduğunu anlıyorum. Çocuklar: Ah! Biz ne yaptık!

Ertesi gece Bayan Hıristiyan bir rüya gördü. Rüyasında, bir tomarın açıldığını ve tomarın içinde gitmesi gereken bütün yolların yazılı olduğunu gördü.¹ Yazılı olanları hatırladıkça, derin bir sıkıntı kuşattı onu ve "Ya RAB, ben günahkara merhamet!" diye bağırdı.

---

¹ Luka 18:13.

Çocukları da bu haykırışı duydular. Sonra kötü niyetli iki kişinin, yatağının yakınında durduğunu gördü. Bunlar; “Bu kadına ne yapalım? Uyumken de uyanırken de hep merhamet dleniyor. Böyle devam ederse, kocasını kaybettiğimiz gibi bu kadını da kaybedeceğiz. Bu nedenle, nasıl olursa olsun bu dünyadan sonrasıyla ilgili bütün düşünceleri unutmalarını sağlamalıyız; eğer başaramazsak, bütün dünya ona karşı gelse bile onun Yeruslüm yolcusu olmasını engelleyemez.” dediler

Bunun üzerine Bayan Hıristiyan, terler içinde uykusundan ulandı. Ama kısa bir süre içinde tekrar uykuya daldı. Bu defa rüyasında kocasının çok mutlu olduğunu ve birçok diri insanla beraber Taht Üzerinde Oturan ve başında bir gökkuşağı olan bir Kişinin önünde, elindeki harpı çaldığını gördü. Ayrıca başını Kral'ının dibindeki döşemeye eğip “Beni buraya getirdiği için RAB'bime ve Kralıma övgüler sunarım!” dediğini de duydu. Bunun üzerine, etrafındakilerden bir grup harplarını çalarak bağurdılar. Ama yaşayan hiç kimse ne dediklerini anlamıyordu,¹ ne söylediklerini yalnız Hıristiyan ve arkadaşları anlıyordu.

Ertesi sabah Bayan Hıristiyan kalkar kalmaz Tanrı'ya dua etti. Çocuklarıyla bir süre konuştuğundan sonra, kapılarının sertçe vurulduğunu duydular. Bayan Hıristiyan kapıdaki kişiyi; “Tanrı'nın adıyla geliyorsan içeri gir!” diyerek karşıladı. Bunun üzerine kapıyı çalan “Âmin!” diye cevap verdi. Bayan Hıristiyan kapıyı açtı. Gelen kişi de onları, “Bu eve esenlik olsun!” sözleriyle selamladı. Bu selamlamanın hemen ardından, Bayan Hıristiyan'a dönerek; “Benim neden geldiğimi biliyor musunuz?” diye sordu. Bu sözleri duyan bayan Hıristiyan kızardı ve titredi. Bu adamın nereden geldiğini ve ne haber getirdiğini öğrenmek için, yüreğini inanılmaz bir merak kapladı.

Adam: Benim adım Sır'dır [Secret]. Ben yüce olanlarla birlikte oturuyorum. Oturduğum yerde, senin oraya gitmeyi istediğin konuşuluyor. Bir de yüreğini daha önce kocana karşı sertleştirdiğin ve çocuklarının da kendi cahilliklerinin içinde hapsolmesine izin ver-

¹ “no man living could tell what they said” Bkz. Vahiy 14:3.

diğın için, dayanılmaz bir acı duyduğun konuşuluyor. Merhametli Kişi'nin [*Merciful One*] bağışlamaya her an hazır olduğunu; dahası suçu çok olanları bağışlamaktan çok hoşlanan bir Tanrı olduğunu söylemem için, beni size Hıristiyan gönderdi. Aynı zamanda O'nun seni, kendi huzuruna ve sofrasına davet ettiğini bilmeni istiyor. Seni kendi evinin yağıyla ve Yakup'un mirasıyla besleyecek.

Kocan şu an yüzbinlerce arkadaşıyla birlikte orada. Her an, kendisine bakan herkese hayat veren Yüce Kişi'nin yüzüne bakıyor. Ve sen oraya gittiğinde; yani Baba'nın kapısının eşiğinde senin ayak seslerini duyduklarında, onların hepsi çok sevineceklerdir.

Bu sözleri duyan Bayan Hıristiyan, büyük bir utançla başını yerlere kadar eğdi.

Adam: Bayan Hıristiyan! Elimde bir de senin için yazılmış olan, kocanın Kralı'ndan bir mektup var.

Bayan Hıristiyan mektubu aldı ve dikkatlice açtı. Mektup çok güzel kokuyordu.¹ Ve altın harflerle yazılmıştı. Mektupta Kral'ın, bayan Hıristiyan'ın kendi kentine gelmesi için kocası gibi hareket etmesini istediği yazılıydı. Çünkü O'na giden yol budur. Aynı zamanda Kral'ın, Bayan Hıristiyan'ın sonsuz bir sevinçle kendi önünde durmasını istediği de yazılıydı. Bunun üzerine zavallı kadın coşarak ve ağlayarak; "Efendim bizi de yanında götürür müsün? Biz de Krala tapınmak istiyoruz!" dedi.

Adam: Tatlıdan önce acı gelir. Senden önce giden kocan gibi, sen de Göksel şehir'e güçlükler çekerek girmelisin. Bunun için sana, kocan Hıristiyan'ın izlediği yolu izlemeni tavsiye ederim. Ovanın ilerisindeki şu dar yola git! Bu yol, gideceğin yolun henüz bir başlangıcdır. Hepinize iyi yolculuklar. Esenlik sizinle olsun. Ayrıca bu mektubu da koynuna koymayı tavsiye ederim. Çünkü yabancı olduğun bu yerde söyleyeceğin ilahilerden birisi burada olduğu için, ezberleyinceye kadar bu mektubu hem kendine hem de çocuklarına oku!² Bir de ulaştığın yerdeki kapıda, bu mektubu içeri teslim etmelisin.

---

¹ Ezgiler Ezgisi 1:3.

² Mezmurlar 119:54.

Bunları bana anlatan adam, bütün bu olanlardan bir hayli etkilendi. Ve sözlerine şöyle devam etti:

Böylece Bayan Hıristiyan çocuklarını topladı ve onlarla konuştu.

Bayan Hıristiyan: Yavrularım! Durumumdan da anlayacağınız gibi, son zamanlarda babanız öldüğü için çok fazla sıkıntı geçiriyorum. Bu sıkıntının kaynağı kesinlikle onun mutlu olmaması değil! Çünkü ben, artık onun iyi olduğundan hiçbir şüphe duymuyorum. Ama sizin halinizden ve kendi halimden dolayı çok endişeliyim. Çok perişan bir durumda olduğumuza inanıyorum. Zor zamanlarında babanıza olan berbat davranışlarımdan dolayı, şimdi vicdanım beni çok fazla rahatsız ediyor. Çünkü babanıza karşı hem kendi kalbimi hem de sizin kalbinizi sertleştirdim ve onunla birlikte yolculuğa çıkmayı reddettim.

Dün gece gördüğüm rüya ve bu sabah gelen adamın bana verdiği cesaret olmasaydı, belki de bu acı beni öldürecekti. Gelin yavrularım, hemen hazırlanmaya başlayalım. Hem babanızı görmek, onunla olmak; hem de arkadaşlarıyla birlikte o ülkenin barış ve mutluluk dolu yasaları altında yaşamak için, bizi Göksel Şehir'e götürecek olan dar kapıya doğru yola çıkalım.

Annelerinin düşüncelerini öğrenen çocukların hepsinin gözleri yaşlarla doldu. Konukları onlarla vedalaşıp ayrıldı ve onun hemen ardından onlar da yola çıkmak üzere hazırlanmaya başladılar.

Hazırlık yaptıkları sırada, Bayan Hıristiyan'ın komşularından iki kadın onları ziyarete geldi. Bayan Hıristiyan daha önce yaptığı gibi, onlara da "Tanrı'nın adıyla geliyorsanız, içeri girin!" dedi. Kadınlar bu tarz sözlerle alışıktı olmadığından ve Bayan Hıristiyan'ın ağzından böylesi sözlerin çıkabileceğini akıllarının ucundan bile geçirmediklerinden şaşırıp kaldılar. Ama yine de içeri girdiler. Ve kadının evden ayrılacak üzere olduğunu gördüklerinde, şaşkınlıkları daha da fazlalaştı. "Komşu, hiçbir şey anlamadık, nedir bütün bunların anlamı?" dediler.

Bayan Hıristiyan, kadınların en yaşlısına dönerek; "Yolculuğa hazırlanıyorum!" dedi. Bu kadının adı Bayan Ürkek'ti [*Mrs. Timo-*

rous]. Bu kadın, Hıristiyan'ın Zorluk Tepesi'nde karşılaştığı ve aslanlardan korktuğu için geri dönen, aynı zamanda Hıristiyan'ın da geri dönmesini isteyen Ürkek'in kızıydı.

Bayan Ürkek: Ne yolculuğu bu böyle?

Bayan Hıristiyan: Kocamın arkasından gidiyorum.

Bayan Hıristiyan bu sözleri söyler söylemez ağlamaya başladı.

Bayan Ürkek: Umarım bu söylediğinde ciddi değilsindir. Lütfen! En azından çocuklarının iyiliği için, kendini böyle; anneliğe yakışmayacak bir yolculuğu içine atma!

Bayan Hıristiyan: Hayır! Çocuklarım da benimle birlikte gelecekler. Zaten onlar da benim ardımda kalmak istemiyorlar.

Bayan Ürkek: Bu düşünceler kafana nasıl girdi, kim bu düşünceleri senin kafana soktu; gerçekten merak ediyorum.

Bayan Hıristiyan: Ah komşum! Eğer ne halde olduğunu sen de benim kadar iyi görebilseydin ve anlayabilseydin, benimle birlikte gelmek için bir saniye bile durmazdın!

Bayan Ürkek: Lütfen anlat! Seni dostlarından ayrılmaya, dahası hakkında hiçbir şey bilmediğin bir yere doğru yolculuğa çıkmaya zorlayan şey nedir?

Bayan Hıristiyan: Kocamın benden ayrıldığı, özellikle ırmağı geçtiği o günden beri acılarım dayanılmaz bir hal aldı. Ama daha da kötüsü var; o kendi sıkıntıları içinde acı çekerken, benim ona karşı sergilediğim o iğrenç tavırlar. Şimdi ben de o zamanlarda onun içinde bulunduğu durumdayım. Bana Yeruşalim yolculuğuna çıkmaktan başka hiçbir şey yardım edemez! Dün gece onu rüyamda gördüm. Ah ne olurdu ben de onun yanında olsaydım! O, ülkenin Kralı'nın huzurunda duruyor; O'nunla konuşuyor; O'nun sofrasında yiyip içiyor! Ölümsüz olanlarla birlikte yaşıyor.¹ Oturması için ona öyle güzel bir ev verilmiş ki, dünya üzerindeki en güzel saraylar o evin yanında gübrelige benzer. Bir de o yerin Kralı eğer oraya gitmek istersem, beni de kabul edeceğine dair mektup göndermiş. Biraz önce O'nun habercisi buradaydı. Zaten mektubu da o getirdi.

---

¹ 1. Korintliler 5:1-5.

Bu sözlerden sonra habercinin getirdiği mektubu çıkarıp okudu ve “Bu mektup karşısında ne diyeceksiniz?” diye sordu.

Bayan Ürkek: Önce kocana, şimdi de sana gelen bu çılgınlık neyin nesi ki; ikinizin de birden kendinizi böyle bir sıkıntıya atmanıza neden oluyor? Eminim ki, kocanın bu yolculuğunun daha ilk adımında başına neler geldiğini duymuşsundur. Söylediklerimin doğruluğunu İnatçı’dan öğrenebilirsin. Çünkü o da onunla birlikte gitmişti. Evet. Yumuşak Başlı da normal bir adamın daha fazla gidemeyeceği bir noktaya kadar onunla birlikte gitmişti. Onun bütün bunların yanında aslanlarla, Apollyon’la, Ölüm Gölgesi Vadisi’yle ve daha birçok şeyle nasıl karşılaştığını bir iki kez değil, defalarca dinledik. Boşluk Sergisi’nde karşılaştığı tehlikeyi de unutmamalı-sın! O bir erkek olduğu halde bu kadar zorlukla baş etmek zorunda kaldıysa, sen kadın başına ne yapabilirsin ki? Bir düşün! Bu zaval-lı dört küçük çocuk senin yavruların, senin etin, senin kemiğindir. Kendini ateşe atacak kadar bilgisiz ve aceleci olsan da şu zavallılara bir bak! Bak ve hiç olmazsa onlar için bu sevdadan vazgeç, evinde kal!

Bayan Hıristiyan: Komşu, sakın beni ayartmaya çalışma! Şu anda benim elime, kazanmam gercken bir hediye veriliyor. Bu fırsatı ka-çırarak kadar yüreksiz davranırsam, aslında aptallığın en büyüğü-nü etmiş olurum! Yolda başıma gelecek tehlikelere gelince, bunlar benim cesaretimi bir nebze olsun kıramaz. Aksine bunlar benim doğru yolda olduğumu ispatlayacak. Acı, tatlıdan önce gelir. Böy-lece tatlının, aslında ne kadar tatlı olduğu anlaşılır. İşte bu yüzden, ben yolumdan dönmem. Siz de mademki Tanrı’nın adıyla gelmedi-niz, o zaman gidin artık! Gidin ve daha fazla esenliğimi kaçırmayın!

Bu sözler üzerine Bayan Ürkek, Bayan Hıristiyan’a küfretti ve komşusu Merhamet’e [*Mercie*] dönerek; “Hadi komşum, mademki bizim dostluğumuz ve öğütlerimiz onun için hiçbir değer ifade et-miyor; o zaman onu kendi haline bırakalım ve gidelim!” dedi. Mer-hamet bir an için durakladı ve komşusunun kendisinden istediğini hemen gerçekleştirmedi. Bu şekilde davranmasının iki nedeni var-dı. Birincisi: Yüreği Bayan Hıristiyan’a karşı merhametle dolmuştu

ve bu yüzden kendi kendisine; “Eğer komşum gitmeye karar ver-
diyse, bir süre için ben de onunla gider ve bu süre içinde ona yar-
dım ederim.” dedi. İkinci sebep de; Bayan Hıristiyan’ın söyledikleri
onu derinden etkilemişti ve kendi kurtuluşuna büyük bir özlem
duymaya başlamıştı. Yine kendi kendine; “Bayan Hıristiyan’la daha
fazla konuşmak istiyorum. Eğer sözlerinde gerçek ve yaşam bulur-
sam, ben de bütün kalbimle onu izlerim.” dedi. Bu düşüncelerden
sonra komşusu Bayan Ürkek’e dönerek; “Bu sabah onu ziyarete
gelmiştik, ama görüyorsun ki o artık buradan gidiyor. Mademki du-
rum bu; ben de bu açık havada onunla bir süre yürüyüp, ona hem
yardım etmek hem de eşlik etmek istiyorum.” dedi.

Ama Merhamet ikinci nedeni kendisine saklamış ve bunu kom-
şusuna söylememişti.

Bayan Ürkek: Peki, sen bilirsin! Anladığım kadarıyla, sen de ken-
dini aptal yerine koymayı göze almışsın. Ama fırsatın varken ken-
dine dikkat et ve akıllı davran! Tehlikeden uzaksan, tehlike yok de-
mektir. Ama bir kere tehlikeye düştün mü, artık onun içindedir!

Böylece Bayan Ürkek kendi evine döndü. Ve Hıristiyan yolculu-
ğa başlamak için evinden çıktı. Bayan Ürkek evine döner dönmez,
bazı komşularına; Yarasa Gözlü [*Mrs. Bat’s eyes*], Saygısız [*Mrs. In-
considerate*], Anlayışsız [*Mrs. Light-mind*] ve Bilgisiz [*Mrs. Know-not-
hing*] hanımlara haber yolladı. Onlara Bayan Hıristiyan’ın hikayesi-
ni ve yolculuğa hazırlanışını anlattı.

Bayan Ürkek: Komşular! Bu sabah çok fazla bir işim olmadığı
için, Bayan Hıristiyan’ı ziyarete gittim. Eve vardığımda kapıyı çal-
dım. Sizin de bildiğiniz gibi, kapı çalmak bizim adetimizdir. Bayan
Hıristiyan “Tanrı’nın adıyla geldiyse, içeri gir!” diye cevap verdi.
Bunun üzerine ben de her şeyin eskisi gibi olduğunu düşünerek
içeri girdim. İçeri girdiğimde çocuklarıyla birlikte, şehri terk etmek
üzere hazırlanışını gördüm. Bunun nedenini sordum. Bana kı-
saca, kocası gibi kendisinin de Yeruşalim yolculuğuna çıkacağını
söyledi ve gördüğü bir rüyayı anlattı. Ayrıca kocasının gittiği ülke-
nin Kralı’nın, onun da gelmesi için yazdığı bir mektubu gösterdi.

Bayan Bilgisiz: Ne! Acaba gidecek mi dersin?

Bayan Ürkek: Evet! Bence her ne olursa olsun gidecektir. Bunu anladım, çünkü evde kalması için ona sunduğum en güçlü kanıt, (yani yolda mutlaka karşılaşacağı tehlikeler vb.) onun yolculuğa çıkma isteğini daha da çok ateşleyen bir neden oldu. Bana birçok kez; “Acı tatlıdan önce gelir. Böylece tatlının, aslında ne kadar tatlı olduğu anlaşılır!” dedi.

Bayan Yarasa Gözli: Vah zavallı, kör ve aptal kadın! Kocasının çektiği sıkıntılardan hiç mi ders almamış? Bana kalırsa eğer kocası şimdi burada olsaydı, yan gelir yatar ve keyfine bakardı. Kendini böylesine tehlikelerin içine atmazdı.

Bayan Saygısız: Bırakın, böyle hayalperest budalalar şehrimizden defolup gitsinler! Bence kadının gitmesi bizim için daha iyi oldu. Eğer burada kalsaydı ve düşüncelerini değiştirmemekte inat etseydi, onun yanma oturmaya kim cesaret edebilirdi. Çünkü ya onun komşuluğa yakışmaz, melankolik hareketleri olacaktı ya da sürekli akli başında bir insanın dayanamayacağı şeylerden söz edecekti. Bu yüzden şahsen ben onun gittiğine hiç üzülmiyorum! Bırakın gitsin ve yerine daha iyisi gelsin! Bu saçma sapan insanlar, bu deliler yaşadıkça dünyada rahat olmayacak.

Anlayışsız Hanım: Haydi bu gibi boş lafları bir kenara bırakın! Dün ben Bayan Zevk Düşkünü'nün [*Madam Wanton*] evindeydim. Orada genç kızlar gibi mutluyduk. Hem daha kimler vardı kimler? Bedensel [*Mrs. Love-the-flesh*], Şehvetli [*Mr. Lechery*], Kirlî [*Mrs. Filth*] ve diğerleri... Hep birlikte müzik eşliğinde dans ettik ve bütün gün boyunca kendi zevklerimizizi tatmin ettik. Zevk Düşkünü Hanım'ın da oldukça iyi terbiye almış bir bayan, kocası Şehvetli'nin de bir o kadar zevkli ve iyi bir adam olduğunu söyleyebilirim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bu süre içinde Bayan Hıristiyan, çocukları yanında çoktan yola koyulmuştu. Merhamet de onlarla birlikte gidiyordu.

Bayan Hıristiyan: Merhamet Hanım. Benimle birlikte yola çıkıp bir süre için bile olsa yürümek istemeniz, benim için beklenmedik bir lütuftur.

Merhamet (henüz genç bir kızdı): Eğer sizinle gelmem iyi bir amaca hizmet edecekse, o şehre bir daha asla dönmem.

Bayan Hıristiyan: Peki Merhamet! Sen de gel ve bana verilen bu hisseye sen de ortak ol! Ben yolculuğumuzun sonunda ne olacağını çok iyi biliyorum. Kocam şu an bulunduğu yeri, İspanya'daki bütün altın madenleriyle değişmez. Her ne kadar ben davet ettiğim için geliyor olsan da, emin ol reddedilmeyeceksin! Beni ve çocuklarımı çağıran Kral, merhamet etmeyi çok sever. Bunun yanı sıra, eğer istersen seni maaşlı bir işçi olarak tutayım. Benim hizmetçim gibi benimle birlikte gelirsin, ama her şeyimiz ortak olur. Sen yeter ki bizimle birlikte gel!

Merhamet: Her şey tamam da kabul edileceğimden nasıl emin olabilirim? Bu umudu yetki sahibi birinden almış olsaydım; yol ne kadar yorucu olursa olsun, yetki sahibinin de yardımıyla hiç tereddüt etmeden giderdim.

Bayan Hıristiyan: Sevgili Merhamet! Sana ne yapman gerektiğini, ben söyleyeyim. Benimle birlikte dar kapıya gel. Oraya ulaştığımız zaman, senin ne yapacağını da sorarız. Eğer orada hiçbir umut ve hiçbir teşvikle karşılaşmazsan, o zaman geldiğin ülkeye geri dönebilirsin. Bana ve çocuklarıma eşlik ederek gösterdiğin iyiliğin karşılığını da veririm.

Merhamet: O zaman ben de oraya kadar size eşlik edeceğim. Bu sırada başıma ne gelirse kabul ediyorum. RAB de ihtiyacımı, bana orada versin! Göklerin Kralı'nın yüreği bana açılsın.

Merhamet'in bu sözlerinden sonra Bayan Hıristiyan, bir arkadaş sahibi olmaktan öte; genç bir kızı, kendi kurtuluşunu arama yönüne teşvik edebildiği için sevinçle dolmuştu. Ve birlikte yola devam ettiler. Bir süre sonra Merhamet ağlamaya başladı. Bayan Hıristiyan ona dönerek; "Kardeşim neden böyle ağlıyorsun?" diye sordu.

Merhamet: Bu durumda kim olsa ağlar! Günahlı şehrimizde kalan zavallı akrabalarımın durumunu fark edip, nasıl olur da ağlamam? Bu üzüntümü kamçılayan en büyük neden de o şehirde onlara öğüt verebilecek veya gelecekte neler olduğunu anlatabilecek hiçbir kimsenin olmaması.

Bayan Hıristiyan: Acıma duygusu gerçekten Yeruşalim yolcularına yakışır! Sen dostların için, aynı kocamın beni terk ederken düşündüğü gibi düşünüyorsun. Onu dinlememem ve ona önem vermemem, onu çok fazla üzüyordu. Onun ve bizim RAB'bimiz, onun gözyaşlarını kendi şişesine doldurdu. Ve şimdi hem sen hem ben ve hem de çocuklarımız onların ürününe sahip oluyoruz. Umuyorum ki, senin bu gözyaşların da boş yere akıyor. Çünkü "Gözyaşları içinde ekenler, sevinç çığlıkları içinde biçecek; ağlayarak tohum çuvalını taşıyıp dolaşan, sevinç çığlıkları atarak demetlerle dönecek."¹ diye yazılmıştır.

O zaman Merhamet:
"O'nun Kutsal İsteği ise eğer,
Kendi kapısından girip,
Ağlında yer almak,
Ve O'nun Kutsal Dağı'na çıkmak için,
En Kutsal Olan RAB'bin kendisi olsun,
Benim önderim.
Başıma her ne gelirse gelsin.
Karşılıksız lütfundan ve kutsal yollarından

¹ Mezmurlar 126:5-6.

Sapmama veya yoldan çıkmama, izin vermesin asla.

RAB bana ait olanları toplasın,

Onları geride bıraktım.

Ya RAB,

Bana onların senin olmaları için dua ettir,

Bütün Yüreklere ve bütün düşünceleriyle.

Ama Bayan Hıristiyan, Umutsuzluk Bataklığı'na ulaştıklarında şaşırılmaya başlamıştı. Çünkü kadın, kocasının neredeyse boğulmak üzere olduğu bataklığın bu olduğunu biliyordu. Kral'ın bataklığın düzeltilmesi yolundaki emrine rağmen, burası daha da beter olmuştu.¹ Çünkü Kral'ın işçileri olduğunu iddia eden ve burayı düzeltereklerini söyleyen bazı kişiler, buraya taş yerine kir ve gübre taşımışlar ve tamir edecekleri yerde daha da iğrenç bir görünüm almasına neden olmuşlardı. Bayan Hıristiyan ve oğulları buraya geldiklerinde, bir süre için duraksadılar. Ancak Merhamet, "Haydi, devam edelim, ama dikkatli olmalıyız" diye onlara seslendi. O zaman atlama taşlarına basmaya özen göstererek ve sendeleyerek yollarına devam ettiler. Bayan Hıristiyan birkaç kez düşecek gibi oldu. Burayı geçmez geçmez bir sesin kendilerine şu şekilde seslendiğini duydular; "İman eden kadına ne mutlu! Çünkü RAB'bin ona söylediği sözler gerçekleşecektir."²

Sonra tekrar yollarına devam ettiler.

Merhamet: Dar kapıda, senin gibi kesinlikle kabul edileceğime dair bir umudum olmuş olsaydı, sanırım Umutsuzluk Bataklığı gibi bir engel benim cesaretimi kesinlikle kıramazdı.

Bayan Hıristiyan: Evet. Sen kendi acı yüklü yaralarımı biliyorsun, ben de kendiminkileri. Sevgili kardeşim, eminim ki yolculuğumuz sona ermeden önce hepimiz yeteri kadar sıkıntıyla karşılaşacağız. Çünkü bizim gibi muhteşem bir yüceliğe odaklanan ve başkaları-

---

¹ ... *daha da beter*... Bataklığın daha da kötüye gitmesi sahte ya da itimat olunamaz vaizler yüzündendir. Alegori Londra'nın katı Baptistlerini hedef alır. Bu Baptistlerin kilise mensubiyeti kriterleri Bunyan'inkinden farklıydı ve Ürkek ya da Topallamaya Hazır'ı dışlıyordu.

² Luka 1:45.

nı özendirecek derecede mutluluğa sahip olmuş insanlardan nefret edenler olacak. Bu gibi insanlardan korkutma, tuzaklar kurma, güçlükler çıkartma ve sıkıntı yaratma gibi şeyler yapmaktan başka ne beklenir?

Bu sözlerden hemen sonra Anlayışlı, rüyamı kendim tamamlamam için beni yalnız bıraktı. Ve hemen Bayan Hıristiyan'ı, çocuklarım ve Merhamet'i kapıya doğru ilerlerken gördüm. Kapıya ulaştıklarında, geldiklerini nasıl haber verecekleri ve içerideki kişiye ne söyleyecekleri konusunda kısa bir konuşma yaptılar. Ve sonunda aralarındaki en yaşlı kişinin Bayan Hıristiyan olmasından ötürü; kapıya ulaştıklarında, kapıyı onun çalmasına ve kapıyı açan kişiyle, herkes adına onun konuşmasına karar verdiler.

Ve Bayan Hıristiyan kapıyı çalmaya başladı. Zavallı kocasının yaptığı gibi, tekrar tekrar çalmaya başladı. Fakat onlar içeriden bir cevap beklerken, sanki bir köpeğin, havlayarak üzerlerine geldiğini duyar gibi oldular. Evet, üzerlerine gelen bir köpek; hem de iri bir köpekti. Bu durum kadınları ve çocukları korkuttu. Köpek üzerlerine atlar diye korkarak, bir süre kapıyı çalamadılar. Kafaları alt üst olmuş bir şekilde ne yapacaklarını şaşırıldılar. Korkudan kapıyı çalamıyorlardı. Geriye de dönemiyorlardı. Çünkü kapıyı kendilerine açacak olan kişinin, bu hareketleri karşısında oldukça üzüleceğinden çekiniyorlardı. Ve en sonunda kapıyı tekrar çalmaya karar verdiler. Hem bu defa, daha öncekinden çok daha şiddetli çaldılar. İşte o zaman içerden “Kim o?” diye bir ses yükseldi.

Bayan Hıristiyan: Krallığının kapısını çaldığımız için Efendimiz bize kırılmasın.

Bu sözler üzerine Adam kapıyı açarak; “Nereden geliyorsunuz? Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Bayan Hıristiyan: Biz Hıristiyan'ın geldiği yerden geliyoruz. Biz de onun davet edildiği gibi davet edildik. Eğer mümkünse, Göksel Şehir'e giden yola çıkmak için bu kapıdan girmemize izin vermenizi diliyoruz. Bir de ben, bir zamanlar göğe alınmış olan Hıristiyan'ın eşiyim.

Bu sözler üzerine kapıdaki adam hayrete düşerek; “Ne! Sen de

mi Yerusalim yolculuğuna çıktın? Daha bir süre önce, bu yolculuktan ve bu yolculuğa çıkanlardan nefret etmiyor muydun?” diye sordu.

Bayan Hristiyan (başını eğerek): “Evet, o benim. şimdi sevgili çocuklarım da benimlidir” dedi.

Bunun zerine Kapıdaki Adam Bayan Hristiyan’ı elinden tutarak içeri çekti ve daha sonra “ocuklarımı da bana getir!” dedi ve kapıyı kapattı. Bundan hemen sonra kapının üzerinde duran borazancıya, sevinçle ve boru sesleriyle Bayan Hristiyan’ı karşılamasını söyledi. Borazancı bu emri hiç beklemeden yerine getirdi ve ortalığı inanılmaz gzelliikte sesler kapladı.¹

Bütün bu src içinde zavallı Merhamet, reddedilirim korkusu içinde titreyerek ve ağlayarak dışarıda bekliyordu. Ama Bayan Hristiyan kendisine ve çocuklarına içeri girme izni aldıktan hemen sonra, Merhamet için yalvarmaya ve istekte bulunmaya başladı.

Bayan Hristiyan: Efendim, aynı amaç için benimle birlikte buraya gelen ve şimdi dışarıda bekleyen bir arkadaşım var. ağırılmadan geldiği için çok üzülüyor. Oysa ben kocamın Kralı tarafından ağırılmıştım.

Dakikalar kendisine saatlerden daha da uzun geldiği için, Merhamet sabırsızlanmaya başlamıştı artık. şfte bu yüzdendir ki kapıyı bizzat kendisi çalarak, Bayan Hristiyan’ın kendisi için daha fazla aracılık etmesine engel oldu. Kapıyı o kadar hızlı çaldı ki, Bayan Hristiyan bir an için korktu. O zaman Kapıdaki Adam, “Kim o?” diye bağırdı. Bayan Hristiyan hemen araya girerek; “Kapıdaki kişi benim arkadaşımdır” diye cevap verdi.

Bunun zerine Kapıdaki Adam kapıyı açtı ve dışarı baktı. Merhamet kapının kendisine açılmayacağı korkusuyla, dışarıda yere yığılmış kalmıştı.

Bayan Uyanık onu elinden tutarak; “Kızım, kalk!” dedi.

Merhamet: Ah RAB’bim! Baygınım, ben de artık can kalmadı.

Kapıdaki Adam: Bir zamanlar birisi; “Soluğum tükenince, Seni

---

¹ Luka 15:7.

andım Ya RAB; duam Sana, kutsal toprağına erişti.”¹ demişti. Korkma! Ayağı kalk ve bana ne için geldiğini söyle.

Merhamet: Dostum Bayan Hıristiyan davet edilerek geldiği halde, ben de aynı şey için davet edilmeden geldim. Bayan Hıristiyan'ın davetiyesi Kral'dan, benimkisi ise sadece Bayan Hıristiyan'dan. Bu yüzden haddimi aşmış olmak, beni çok korkutuyor.

Kapıdaki Adam: Buraya kadar ona eşlik etmeni Bayan Hıristiyan mı istedi senden?

Merhamet: Evet! Ve Efendimin gördüğü gibi, ben de geldim. Eğer günahlarımın bağışlanması için, sende bana karşı bir nebze olsun lütuf varsa; bir zavallı olarak yalvarıyorum, lütfen beni de o lütfeye ortak edin.

Bu sözlerin ardından Kapıdaki Adam onu elinden tutarak içeri aldı ve; “Her nasıl gelirlerse gelsinler, Bana iman edenlerin hepsine aracılık ederim” dedi. Sonra etrafında duranlara dönerek, “Baygınlığını gidermek için Merhamet'e bir şeyler getirin de koklasın” dedi. Ona bir demet mür [*myrrh*] getirdiler ve bunu koklayan Merhamet bir süre sonra kendine geldi.

Artık Bayan Hıristiyan, çocukları ve Merhamet RAB tarafından kabul edilmişlerdi ve dahası RAB onlara lütufla konuşmuştu. O zaman yolcular O'na dönerek; “Günahlarımızdan dolayı çok pişmanınız. RAB'bimizin affını dilemekle birlikte, ne yapmamız gerektiğini bize daha detaylı olarak anlatmasını da diliyoruz.” dediler.

Adam: Sözlerimle ve işlerimle sizi affediyorum. Bağışlamayı vaat ettiğim için, size bunu sözlerimle bağışlıyorum. Ve vaadim uğruna bizzat kurban olmamla, sizi gerçekte de bağışlıyorum. İlk olarak “Beni dudaklarıyla öptükçe öpsün!”², İkincisini de “Size açıklandıkça sahip olacaksınız.”³

Adama onlara birçok güzel söz söyledi, onlar da bu sözlerle coştukça coştular. Ayrıca onları kapının üzerine çıkararak, onların kurtuluşu için yaptığı çarımh işini, yine onlara gösterdi. Ve teselli bul-

¹ Yunus 2:7.

² Şarkıların Şarkısı 1:2.

³ Yuhanna 20:20.

mak için yolda giderken, bu manzarayı tekrar göreceklerini söyledi.

Ve Adam bir süre için onları, aşağıdaki yazlık bir salonda [*Summer-Parler*] kendi başlarına bıraktı. Onlar da burada kendi aralarında konuşmaya başladılar.

Bayan Hıristiyan: Buya gelebildiğimiz için gerçekten çok seviniyorum.

Merhamet: Doğal olarak siz buna sevinebilirsiniz. Ama sevinmeye, hepinizden çok benim hakkım var.

Bayan Hıristiyan: Kapıyı çaldığımız, hatta ısrarla çaldığımız halde kimsenin kapıyı açmamasından; bir de o korkunç köpeğin havlayarak üzerimize gelmesinden dolayı, bir an için bütün emeklerimizin boşa gittiğini düşünmeye başlamıştım.

Merhamet: Ama en çok da sizin RAB tarafından kabul edildiğiniz, benim de dışarıda kaldığım zaman korkmuştum. Bir an, “Değirmende buğday öğüten iki kadından biri alınacak, diğeri bırakılacak!”¹ sözünün yerine geldiğini düşündüm. “Bittim! Bittim!” diye bağırılmak için kendimi zor tuttum. Kapıyı tekrar çalmaya korkuyordum. Ama kapının üzerindeki yazıyı görünce,² bana yeniden cesaret geldi ve “Ya kapıyı çalmalıyım ya da ölmeliyim!” diyerek tekrar çalmaya başladım. Ama nasıl çaldığımı bilmiyorum. Çünkü o anda ölüm ve yaşam arasında, sıkışmış bir halde mücadele veriyordum.

Bayan Hıristiyan: Nasıl çaldığını anlatır mısınız? Kapıyı çalmanın çok ciddi ve içten olduğuna eminim. Çünkü sesinden ben bile korktum. Sanırım bütün hayatım boyunca, böylesine bir kapı çalmışsı duymamıştım. Hatta bir ara senin içeriye zorla gireceğini ve Krallığı zorbalıkla elde edeceğini sanmıştım.³

Merhamet: Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. Kapı yüzüme kapanmıştı ve çevrede azgın bir köpek dolaşıyordu. Acaba kim benim gibi zayıf bir yüreğe sahip olur da olağanca gücüyle ka-

---

¹ Matta 24:41.

² Birinci Öykü, İkinci Bölüm’ün başında belirtildiği üzere “Kapıyı çalın size açılacaktır.” Matta 7:8’e isnat ediliyor.

³ Matta 11:12.

pıyı çalmaz. Lütfen bana söyle, RAB benim bu zorbalığım karşısın-
da ne dedi? Bana çok kızdı mı?

Bayan Hıristiyan: Senin çıkardığın gürültüyü duyduğu zaman, O'nun yüzünde çok masum ve çok mükemmel bir gülümseme be-
lirdi. Anladığım kadarıyla yaptığın şey, O'nu gerçekten çok mem-
nun etti. Çünkü söylediklerime aksi yönde hiçbir tepki göstermedi.
Ama işin gerçeği, böyle bir köpeğin orada dolaşmasına izin verme-
sine çok şaşırıyorum. Bunu önceden bilseydim, sanırım hayatımı
bu denli bir tehlikeye atmak için daha çok cesarete ihtiyacım olur-
du. Ama şimdi içerdeyiz ve bundan dolayı çok mutluyum.

Merhamet: Eğer istersen o köpeğin neden orada dolaşmasına
izin verdiğini, aşağı geldiği zaman O'na sorabilirim. Ve umarım bu
soru için bana kızmaz.

Çocuklar: Evet, lütfen sor. Hatta bu köpeği öldürmesi için O'nu
ikna et. Çünkü buradan giderken bizi ısırmasından çok korkuyoruz.

Ve nihayet O, tekrar yolcuların yanına döndü. Merhamet onun
önünde yere kapanarak; "RAB'bim şu anda dudaklarımdan dökü-
len bu şükran kurbanım kabul etsin!" dedi.

Bunu üzerine RAB ona; "Sana esenlik olsun, ayağa kalk!" dedi.
Ama o yüzüstü kapanık durmaya devam ederek; "Davamı önüne
getirsem, haklı çıkarsın RAB; ama adalet konusunda seninle tar-
tışmak istiyorum.¹ Sadece görüntüsü bile bizim gibi kadın ve ço-
cukların buradan kaçmasına neden olabilecek, böylesi gaddar bir
köpeğin avlunda barınmasına neden izin veriyorsun?" diye sordu.

RAB: O köpeğin sahibi başka biridir. Zaten köpek de o adamın
topraklarında. Benim Yeruşalim yolcularını, sadece onun havla-
masını duyarlar. Köpek orada, uzaktan görünen kaleye aittir. Ama
havlama sesi, buranın duvarlarından bile duyulabilir. O havlama-
sıyla birçok Yeruşalim yolcusunu korkutarak, onlara kötülük yap-
mak yerine aslında iyilik yapıyor. Tabii ki sahibi onu, bana ve bana
ait olanlara olan sevgisinden dolayı beslemiyor; aksine Yeruşalim
yolcularının bana gelmesini, kapıyı çalmasını ve buradan içeri gir-

---

¹ Yeremya 12:1.

mesini engellemek için besliyor. Bazen haddini aşmış sevdiğilerimden bazılarını endişelendiriyor. Ben bunlara şimdilik izin veriyorum ve sabrediyorum. Aynı zamanda Yeruslaim yolcularıma ihtiyaçları olduğu anda da yardım ediyorum. Böylece yolcularını, ondan ve onun yolculara yapmak istediği bütün kötülüklerden kurtuluyorlar. Ama sana ne diyeyim, ey benim satın aldığım sevgili! Eğer sen önceden köpeğin ne kadar kötü bir doğaya sahip olduğunu bilmemiş olsaydın, bu köpekten de bu derece korkmayacaktın. Kapıdan kapıya koşan dolaşan dilenciler, almayı umdukları üç kuruş sadakayı kaybetmektense; bir köpeğin havlamasını, dahası kendilerini ısırmasını bile göze alırlar. Eğer durum böyleyse, bir başkasının bahçesinde duran ama havlamasını benim Yeruslaim yolcularımın yararına kullandığım bu köpek, bir kimsenin bana gelmesini engel olabilir mi? “Ben onları aslanların ağzından, köpeklerin pençesinden kurtarıyorum.”

Merhamet: Cahilce davrandım, itiraf ediyorum. Anlamadığım şeyler hakkında konuştum. Senin her şeyi iyi yaptığını şimdi daha net anlıyorum.

Sonra Bayan Hıristiyan yolculuklarından söz ederek, O’ndan yol hakkında daha fazla bilgi istedi. Ve Yüce Adam onları doyurdu, ayaklarını yıkadı ve önceden Hıristiyan’a yaptığı gibi; onları da kendi adımlarını izlemeleri için, Yeruslaim yoluna koydu.

İKİNCİ BÖLÜM

Ve onlar da yollarına devam ettiler. Hava onların üzerinde, rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Bayan Hıristiyan havanın da etkisiyle, şu ilahiyi söylemeye başladı:

“Benim Yeruşalim yolcusu olduğum,
Yolculuğa başladığım o ilk gün kutlu olsun.
Ama beni bu yolculuğa yönlendiren kişiye,
Daha da çok övgüler olsun.
Doğru! Sonsuz yaşamı arama isteği,
Daha yeni başladı bende.
Ama şimdi bütün gücümle koşuyorum,
Çünkü geç kalmak,
Hiç kavuşamamaktan daha iyidir.

Gözyaşlarımız sevince, korkularımız imana dönüşüyor,
Biz RAB’bi fark ettikçe.
Ve aynı bir adamın söylediği gibi,
Başlangıcımızda görünür sonumuzun ne olacağı.”

Bayan Hıristiyan ve yoldaşlarının gideceği yolun bir tarafında, bir bahçe vardı. Bu bahçe, size daha önce bahsettiğimiz adamın bahçesiydi. Bu bahçede yetişen bazı ağaçların meyve yüklü dalları, bahçe duvarı üzerinden dışarıya sarkmıştı. Meyveleri de olgun ve çckici olduğu için, oradan her geçen bu meyvelerden toplar ve kendilerine zarar vereceğini bilmeden afiyetle yerd. Bayan Hıristiyan’ın çocukları da diğer bütün çocukların yaptığı gibi, ağaçların

meyvelerinden kopardılar ve onları yemeye başladılar. Bu hareketlerinden dolayı anneleri onları azarladı, ama çocuklar buna rağmen yemeye devam ettiler.

Bayan Hıristiyan: Yavrularım, siz şu an günah işliyorsunuz. Çünkü bu meyvelerden hiçbiri bize ait değil.

Bayan Hıristiyan bu sözleri söylerken, çocukların yediği meyvelerin düşmana ait olduğunu kendisi de bilmiyordu. Eğer bilseydi, eminim ki korkudan ölürdü. Ve bu olay bu şekilde geçti gitti, onlar da yollarına devam ettiler.

Yola koyuldukları yerden, henüz iki ok atımı kadar bir mesafe ilerlemişlerdi; çirkin suratlı iki kişinin [*two very ill-favoured ones*] kendilerine doğru geldiğini gördüler. Bunun üzerine Bayan Hıristiyan ve arkadaşı, peçeleriyle yüzlerini örterek yollarına devam ettiler. Çocuklar da önden gidiyordu. Adamlar sanki onları kucaklayacakmış gibi üzerlerine geliyordu. Bunu gören Bayan Hıristiyan; “Yaklaşmayın, ya da aynı geldiğiniz gibi yolunuza devam edin!” dedi. Ama iki adam sanki sağır olmuşlar gibi, Bayan Hıristiyan’ın sözlerine hiç aldırmadan onlara sataşmaya başladılar. Bayan Hıristiyan bu davranışları karşısında oldukça öfkelenmiş ve onları tekmelemeye başladı. Merhamet de gücü yettiğinde, onları kovalamak için uğraşıyordu. Bayan Hıristiyan tekrardan; “Çekilin gidin! Üzerimizde kaybedecek paramız yok! Bizler Yeruşalim yolcularıyız ve dostlarımızın verdikleriyle karnımızı doyuruyoruz.” dedi.

Adamlardan biri; “Biz size para için saldırmıyoruz. Sizden bir isteğimiz var. Eğer bu isteğimizi yerine getirirseniz, sizi dünyanın en mutlu kadınları yapacağız.”

Bayan Hıristiyan onların ne demek istediğini anlamıştı. Ve bunun üzerine; “İsteyeceğiniz şeyi ne dinleriz ne önemseriz ne de kabul ederiz. Acelemiz var. Bizim sorunumuz yaşam ve ölüm sorunu.” dedi ve adamları geçmek için yanındakilerle birlikte, bir kez daha harekete geçti. Ama bu defa da adamlar yollarını keserek; “Bizim sizin hayatınızı elinizden almak gibi bir isteğimiz yok ki. Bizim istediğimiz başka bir şey.” dediler.

Bayan Hıristiyan: Evet, evet! Siz hem canımızı hem de bedenimi-

zi istiyorsunuz. Bunun için geldiğinizi biliyorum. Ama önümüzdeki mutluluğa ulaşmamızı engelleyecek bu gibi tuzaklara düşmekten se, burada ölmeyi tercih ederiz!

Ve sonra ikisi birden avazları çıktığı kadar; “Cinayet! Cinayet!” diye bağırdılar. Ve bu şekilde yaparak, kendilerini kadınların korunması için çıkarılmış yasaların himayesi altına soktular.¹ Fakat adamlar, onları elde etmeye kesin kararlıydılar ve bu yüzden tekrar kadınların üzerine yürümeye başladılar. Kadınlarsa tepki olarak yine bağırdılar.

Yola çıktıkları kapıdan çok uzakta olmadıkları için, onların fer-yatları kapıdan işitildi. Ve bu sesleri duyan ev halkının bir kısmı, yardım isteyen Bayan Hıristiyan olduğunu anlayınca, olay yerine doğru hızla koştu. Yanlarına yaklaştıklarında, kadınların büyük bir mücadeleyle karşı karşıya olduklarını gördüler. Çocuklar ise, bir tarafta hüngür hüngür ağlıyorlardı. Yardıma koşan adam, diğer iki adama [*ruffians*]; “Ne yapıyorsunuz? RAB’imin halkını günaha düşürmeye mi çalışıyorsunuz?” diye bağırdı. Ve arkasından onları yakalamak için harekete geçti. Ama onlar duvardan atlayarak, büyük köpeğin sahibinin bahçesine kaçtılar. Köpek de onların koruyucusu oldu. Yardıma koşan adam kadınların yanına dönerek, nasıl olduklarını sordu. Her ikisi birden; “Kralı’na şükürler olsun. İkimiz de gayet iyiyiz. Yalnız biraz korktuk. Bize yardım ettiğin için çok teşekkürler. Eğer yardım etmeseydin, kesinlikle bizi alt ederlerdi.” dedi.

Aralarında, bu şekilde geçen kısa bir konuşma yaşandı. Adam, bu konuşmanın hemen ardından kadınlara; “Kapıda kabul ettiğiniz zaman zayıf kadınlar olduğunuzu biliyordunuz. Ama buna rağmen, O’ndan bir rehber dilenmediniz. Buna gerçekten çok şaşırımdım. Çünkü isteseydiniz, O size kesinlikle verirdi. Ve siz de bu gibi tehlikeleri ve zorlukları kolayca atlatabilirdiniz.” dedi.

Bayan Hıristiyan: O an sahip olduğumuz bereketlerle o denli coştuk ki, önümüzdeki tehlikeleri tümüyle unuttuk. Ayrıca Kral’ın sarayına bu kadar yakın olan bir yerde, böylesi ahlaksız insanların

¹ Yasa’nın Tekrarı 22:23-27.

pusu kurmuş olacağını kim düşünebilirdi ki? RAB’imizden bir rehber istemek, bizim için gerçekten çok iyi olurdu. Ama böyle bir rehberin bize büyük yardımları dokunacağını bildiği halde, neden bizimle birlikte gitmesi için bir yardımcı görevlendirmede? Bunu hala anlayamıyorum.

Yardımcı [Reliever]: İstenmeyen bir şeyi vermek her zaman gerekli değildir. Çünkü istenilmeden verilen şeyin değeri düşer. Bir şeyin yokluğu hissedildiği anda da, o şey yokluğunu hisseden kişi tarafından çok değerli sayılır ve hatta bu kişi bu şekilde, istediği şeyi doğru olarak kullanmayı bile öğrenir. RAB’imiz size dilemeden bir koruyucu vermiş olsaydı, dilekte bulunmamakla yaptığınız hata yüzünden şimdiki gibi çok üzülmezsiniz. İşte bu şekilde, her şey sizin uyanık olmanızı sağlar ve sizin iyiliğiniz için işler.

Bayan Hıristiyan: Tekrar RAB’be dönüp akılsızlığımızı itiraf ederek, bir yardımcı dileyebilir miyiz?

Yardımcı: Suçunuzdan pişman olduğunuzu, bizzat ben kendisine ileteceğim. Dönmenize gerek yok! Çünkü gideceğiniz yerlerde hiçbir şeye ihtiyacınız olmayacak. RAB’bin hazırladığı konaklarda, yolcuları her türlü tehliken korumak için hazır bekleyen yardımcıları vardır. Ama dediğim gibi; “İsrail halkının benden yine yardım dilemesini sağlayacak ve onlar için şunu yapağım; onları bir koyun sürüsü gibi çoğaltacağım.”¹ ‘İstenmeye değmeyen şeyler, önemsiz şeylerdir.’ sözü burada doğrudur.

Bu sözlerin ardından, Yardımcı kendi evine geri döndü ve Yeruşalim yolcuları da yollarına devam ettiler.

Merhamet: Nasıl da boş bir anımızda, böylesine kötü yakalandık! Ben bütün tehlikeleri atlattığımızı ve artık hiçbir sorunla karşılaşmayacağımızı sanıyordum.

Bayan Hıristiyan: Ah kardeşim! Senin masumlüğün, seni büyük ölçüde suçsuz çıkarabilir. Ama bana gelince; daha kapıdan çıkmadan önce bütün bu tehlikeleri bildiğim halde, buna karşı hiçbir tedbir almak ihtiyacı duymadım. Bu yüzden benim suçum çok büyük!

---

¹ Hezekiel 36:37.

Merhamet: Evden çıkmadan önce başımıza gelecek bütün bu tehlikelerden haberdar mıydın? Bu nasıl olur? Lütfen bu sırrı bana açıkla!

Bayan Hıristiyan: Peki, sana söyleyeceğim. Yola çıkmadan bir gece önce, tamamen bunlarla ilgili bir rüya görmüştüm. Rüyamda tıpkı bu adamlara benzeyen iki adam gördüm. Bu iki adam yatağının başında durmuş, benim kurtuluşuma nasıl engel olabileceklerini konuşuyorlardı. Söyledikleri sözleri hala hatırlıyorum. Ben sıkıntı içinde çırpınırken onlar; “Bu kadına ne yapabiliriz? Çünkü uyurken de uyanıkken de hep merhamet için yalvarıyor. Böyle devam etmesine izin verirsek, kocasını kaybettiğimiz gibi bunu da elimizden kaçıracağız.” diyorlardı. Biliyor musun! İşte bu bana bir uyarı olmalıydı ve ben daha fırsatım varken önlemimi almalıydım.

Merhamet: Evet. Bu dikkatsizlik sayesinde, bize kendi hatalarımızı görme fırsatı verildi. Böylece RAB’bin lütfunun zenginliği bize açıklanmış oldu. Çünkü kendi gözlerimizle gördüğümüz gibi, biz daha istemeden O bizi takip etti ve sırf kendi iyi isteği doğrultusunda, bizi bu kötü adamların elinden kurtardı.

İşte bu şekilde, bir süre boyunca konuşmaya devam ettiler. Ve bu esnada, bu kitabın birinci bölümünde sözü geçen bir eve yaklaştılar. Bu ev Yeruşalim yolcularının dinlenmesi için yapılmış, Çevirmen’e ait bir evdir. Eve doğru yaklaştılar. Evin kapısına gelince, içerden gelen hararetli konuşma seslerini duydular. Bu sese kulak verince, Bayan Hıristiyan’ın adının geçtiğini duyar gibi oldular. Şunu da söylemem gerekir ki; Bayan Hıristiyan ve çocuklarının Yeruşalim yolculuğuna çıktıkları haberi, kendilerinden çok daha önce yola çıkmıştı. Bunu duymak onları çok sevindirdi. Ayrıca içeriden gelen seslerden, bu kadının bir süre önce Yeruşalim yolculuğunun adını bile duymak istemediğini ve bu yolculuğu tamamlamış olan Hıristiyan’ın eşi olduğunu da anladılar. Bir süre boyunca kapıda bekleyerek, içerideki iyi yürekli insanların Bayan Hıristiyan’ı övüşünü dinlediler. Evdekiler de onların kapının önünde olduklarının farkına varmadan, konuşmalarını sürdürüyorlardı. Nihayet Bayan Hıristiyan, daha önce yaptığı gibi kapıyı çaldı. Kapıyı çalar çalmaz,

Bayan Masum isminde bir genç kız kapıyı açtı ve onlara; “Kiminle görüşmek istiyorsunuz?” diye sordu.

Bayan Hıristiyan: Buranın Yeruşalim yolcuları için ayrıcalıklı bir yer olduğunu düşünüyoruz. Biz de bu yolun yolcuları olduğumuz için, bu isimle buraya geldik. Ve buradaki ayrıcalıklardan bizim de yararlanmamız için, izin verilmesini istiyoruz. Çünkü gün bitmek üzere ve biz gece yola devam etmek istemiyoruz.

Masum [Damsel]: Efendim şu an içeride. O’na geldiğinizi söyleyeyim. Ama önce adınızı söyler misiniz?

Bayan Hıristiyan: Adım Bayan Hıristiyan. Birkaç yıl önce bu yoldan geçen Yeruşalim yolcusunun karışımı. Bunlar da onun dört çocuğu. Ve bu yanımızdaki bayan da benim arkadaşımıdır; o da bir Yeruşalim yolcusudur.

Bunun üzerine Bayan Masum içeri koşarak, içeridekilere; “Kapıda kimin olduğunu tahmin edebilir misiniz? Bayan Hıristiyan, çocukları ve arkadaşı! Ve hepsi burada konaklamak istiyorlar.” dedi.

Masum’un bu sözleri üzerine, hepsi birden oturdukları yerden sevinçle sıçradılar ve hemen koşup Efendileri’ne haber verdiler. Efendi kapıya geldi ve Bayan Hıristiyan’a bakarak; “Hıristiyan adındaki o iyi adamın, Yeruşalim yolculuğuna çıkarken geride bıraktığı eşi sen misin?” diye sordu.

Bayan Hıristiyan: Evet! Kocasının sıkıntı ve acılarını önemsemeyecek kadar yüreği katılaşmış ve yolculuğunda onu yalnız başına bırakmış olan o kadın benim! Ve bunlar da onun dört çocuğu. Ama işte şimdi ben de geldim. Çünkü geç de olsa, yalnız bu yolun doğru yol olduğunu anladım.

Çevirmen: Bir örnekte ilginç bir olay gerçekleşmişti. Adam oğluna; “Git, bugün bağımnda çalış!” demişti. Oğlu da “İstemiyorum!” diye karşılık vermişti. Ama daha sonra, verdiği bu cevap yüzünden büyük pişmanlık hissetmişti. Senin durumun da tıpkı bu örnekte görülen adamın durumu ile örtüşüyor ve böylece yazılanlar yerine gelmiş oluyor.¹

---

¹ Matta 21:29.

Bayan Hıristiyan: Öyle olsun! Amin! Umarım Tanrı bu sözünüzü benim için doğru sayar ve son günde O'nun huzurunda lekesiz ve kusursuz bir görüntü içinde, esenlikle durmamı bana lütfeder.

Çevirmen: İyi de neden kapıda duruyorsun? İçeri gir ey İbrahim'in kızı. Biz de şimdi senden söz ediyorduk. Senin Yerus alim yolculuğuna çıktığının müjdesi, bize senden önce ulaştı. Gelin  ocuklar, içeri girin! Gel erdemli kız, sen de içeri gir!

Çevirmen hepsini birden evine aldı. Ve eve girer girmez oturup biraz dinlenmelerini söyledi. Onlar dinlenirken, Yerus alim yolcularına hizmet edenler onları görmek için içeriye girdiler. Bayan Hıristiyan'ın Yerus alim yolculuğuna çıktığını görünce; önce biri, sonra diğeri derken, hepsi birlikte sevinçten gülümsemeye başladılar. Çocuklara da baktılar. Onları şefkatle kabul ettikleri belli olsun diye, onların yanaklarını okşadılar. Merhamet'e de aynı şekilde davrandılar. Ve konukların hepsine; "Efendimizin evine hoşgeldiniz!" dediler.

Yemek henüz hazır olmadığı için, çevirmen onları alarak Anlamlı Odaları'na [*Significant Rooms*] götürdü ve bir zamanlar Hıristiyan'a gösterdiği her şeyi onlara da gösterdi. Böylece onlar da kafesteki adamı, öteki adamı ve rüyasını, düşmanları arasından yolunu yararak açan adamı ve En Yüce Olan'ın resmini [*picture*] gördüler. Bunun yanı sıra, daha önce Hıristiyan'ın işine yaramış olan daha birçok şey gördüler.

Yorumcu bunların anlamları üzerinde düşünmelerine bir süre için izin verdikten sonra, onları tekrar yanma çağırdı. İlk önce onları, elinde gübre tırmığı tutan [*muckrake*]¹ ve sadece aşağıya bakabilen bir adamın bulunduğu odaya götürdü. Bu adamın başı üzerinde de biri duruyordu. Elinde göksel bir ta  tutuyor ve elindeki gübre tırmığı yerine, adama bu tacı hediye ediyordu. Ama adama ne başını kaldırıp bir an olsun ona bakıyor, ne de bu adama ve hediyesine önem veriyordu. Kendi kendine sadece samanları,  pleri ve yerin pisliğini karıştırıyordu.

---

¹ O dönem cimriliği temsil eden yaygın bir imge.

Bayan Hıristiyan: Sanki bunun ne demek olduğunu biliyorum. Bu şimdiki dünyada yaşayan insanlar için kullanılmış bir örnektir. Doğru mu tahmin ettim acaba?

Çevirmen: Evet doğru tahmin ettin! Elindeki gübre tırmığı da onun şehvi zihnini [*camel mind*] simgeler. Sizin de gördüğünüz gibi, elindeki göksel taçla yukarıdan kendisine seslenen RAB'in sözünü dinlemek yerine; saman, çöp ve yerin pisliğini karıştırmakla uğraşiyor. Bu bize, cennetin bazı insanlar için sadece bir masal olduğunu ve onlar için önemli olan tek şeyin bu dünya olduğunu gösteriyor. Bu adamın başka hiçbir yere bakmaması da dünya işlerinin insanların zihinleri üzerinde kurduğu egemenlik [*Power over Mens minds*] yüzünden Tanrı'nın onların yüreğinden tamamıyla uzaklaştığını simgeler.

Bayan Hıristiyan: Ah Ya RAB! Sen beni bu gübre tırmığından kurtar!

Çevirmen: Böyle bir dua hemen hemen küflenmeye terk edilmişti. Uzun bir süredir hiç kullanılmıyordu. "Ben zenginlik istemiyorum!" duası artık on milyonda bir kişinin duası bile değil!¹ Bu zamanda birçok kişi saman, çöp ve yerin tozunu arıyor.

Bu sözler Merhamet ve Bayan Hıristiyan'ın gözlerini yaşarttı. Ve ikisi birden bu sözleri, "Evet, ne yazık ki bu çok doğru!" sözleriyle onayladılar.

Bundan sonra Çevirmen, onları evin en güzel odasına götürdü. Bu oda, gerçekten de oldukça görkemli bir odaydı. Onlara odanın içinde işlerine yarayan bir şey bulup bulamayacaklarını sordu. Bu sorunun üzerine, defalarca çevrelerine baktılar ve duvarda duran koca bir örümcekten² başka hiçbir şey göremediler. Zaten bu örümceği de hiç mi hiç önemsemediler.

Merhamet: Efendim, ben hiçbir şey göremiyorum.

---

¹ Özdeyişler 30:8.

² İşlediği günahla kirlenmiş ama hala iman sahibi olduğundan ilahi merhametten men olunmamış günahkârın işaretçisi. Bkz. Özdeyişler 30:28; "Kertenkele elle bile yakalanır. Ama kral saraylarında bulunur." (Aramice *Smamit* kelimesi uzun yüzyıllar boyunca Örümcek diye çevrilmiştir. Filolojik tartışmalar neticesinde günümüz çevirilerinde Kertenkele kullanılmaktadır).

Merhamet bu sözleri söylediği sırada, Bayan Hıristiyan'sa sadece susuyordu.

Çevirmen: O zaman tekrar bakın.

Bunun üzerine Merhamet tekrar etrafına bakındı ve "Burada duvara kollarıyla asılmış olan, çirkin örümcekten başka hiçbir şey yok!" dedi.

Çevirmen: "Bu koca odada sadece bir tane mi örümcek var?" dedi.

Çevirmen bu soruyu sorar sormaz, Bayan Hıristiyan'ın gözleri yaşardı. Çünkü her şeyi çabucak fark edebiliyordu ve dolayısıyla odadaki her şeyi görmüştü.

Bayan Hıristiyan: Evet Efendim bu odada birden fazla örümcek var. Üstelik diğer örümceklerin zehirleri, burada duraninkinden çok daha öldürücü!

Çevirmen yumuşak ve memnun bir şekilde Bayan Hıristiyan'a bakarak; "Doğru söyledin!" dedi. Çevirmen'in bu sözü üzerine, bu defa Merhamet'in yüzü kızardı. Çocuklar da yüzlerini elleriyle kapattılar. Çünkü artık onlar da yavaş yavaş sırları anlamaya başlamışlardı.

Çevirmen: Burada da gördüğünüz gibi, örümcekler kertenkele misali duvarlara elleriyle yapışırlar ve genellikle Kral saraylarında¹ bulunurlar. İşte burada, günahın zehiriyle ne kadar dolu olursanız olun; yine de iman elinizle, Kral'ın en güzel odasına tutunup onunla oturabileceğiniz simgelenmiştir.

Bayan Hıristiyan: Aslında ben de bir nebze olsun böyle düşünmüştüm, ama gerçeği söylemek gerekirse tümüyle anlayamamıştım. Ben de birer örümceğe benzediğimizi ve bulunduğumuz odada oldukça iğrenç göründüğümüzü düşünmüştüm. Ama bu örümcek aracılığıyla, böylesi iğrenç ve zehirli bir yaratık aracılığıyla imana dört elle sarılmamız gerektiğini öğreneceğimizi hiç düşünmemiştim. İşte bu örümcek, elleriyle duvara tutunmuş ve de bu odanın içinde bulunuyor. Anlıyorum ki Tanrı hiçbir şeyi boş yere yaratmamış!

---

¹ Özdeyişler 30:28.

Hepsi halinden oldukça hoşnut görünüyordu. Ama aynı zaman da hepsinin gözleri yaşarmıştı. Birbirlerine baktılar ve Çevirmen'in önünde saygıyla eğildiler.

Sonra Çevirmen, onları içinde bir tavukla civcivlerin bulunduğu bir odaya götürdü. Onlara bir süre için, odanın içine dikkatlice bakmalarını söyledi. Bu sırada civcivlerden birisi su oluşuna gitti, her su içişinde başını ve gözlerini göğe doğru kaldırdı.

Çevirmen: Bu civcivin ne yaptığına iyice dikkat edin. Yukarı bakmakla aldığınız lütufların nereden geldiğini iyi öğrenin. Bir kere değil. Tekrar tekrar bakın ve dikkatli davranın.

Çevirmen'in bu sözleri üzerine, onlar da bütün dikkatlerini bu odaya verdiler. Ve tavuğun, yavrularına dört farklı şekilde davrandığını gördüler.

1) Hepsine genel bir çağrı var ki, bunu her gün tekrar tekrar yapıyor.

2) Özel bir çağrısı var ki, onu arada bir yapıyor.

3) Kuluçka sesi vardı

4) Bir de bağırma sesi vardı.¹

Çevirmen: Şimdi bu tavuğu Kralınız, civcivleri de onun itaatkâr kulları olarak düşünün. Çünkü tıpkı bu tavuk gibi, O da kullarına özel bir ilgiyle yaklaşıyor. Genel çağrısı ile henüz onlara hiçbir şey vermiş değil. Ama özel çağrısını yaptığı zaman, mutlaka verecek bir şeyi vardır. Kanadı altında olanlar için de kuluçka sesi vardır. Düşmanın geldiğini anladığı anda, tehlikeyi haber vermek için bağırır. Yavrularım, siz kadın olduğunuz için bunları daha kolay bir şekilde anlayabilirsiniz. İşte bu yüzden sizleri böyle farklı odalara getirdim.

Bayan Hıristiyan: Lütfen bize daha başka şeyler de gösterin!

Bunun üzerine Çevirmen, onları bir kasabın bir koyunu kesmeye hazırlandığı bir odaya götürdü. Koyun hiç tepki vermiyor, sadece sessizce duruyor ve ölümünü kabullenmiş bir şekilde bekliyordu.

Çevirmen: Haksızlıklarla karşılaşmayı ve hiç şikâyet etmeden kabullenmeyi bu koyundan öğrenmelisiniz! Bakın ölümünü ne

---

¹ Matta 23:37.

kadar sessiz ve de kabullenmiş bir şekilde bekliyor. Derisinin yüzülmesine bile hiç karşı koymuyor. Kralınız da sizi kendi koyunları olarak çağırılmaktadır.

Buradan onları kendi bahçesine götürdü. Bahçede çok farklı çeşitte, bir sürü çiçek vardı. Çevirmen yolculara dönerek; “Bunları görüyor musunuz?” diye sordu.

Bayan Hıristiyan: Evet!

Çevirmen: Bakın, hepsinde çiçeklerin boylan, türleri, renkleri, kokulan ve güzellikleri birbirinden farklı. Bazıları diğerlerine göre daha güzel. Aynı zamanda, bahçıvan onları nereye dikmişse orada duruyorlar. Ve hiç kavga etmiyorlar.

Buradan, onları buğday ve arpa ektiği tarlaya götürdü. Tarladaki bütün buğdayların başakları kesilmiş, sadece sapları kalmıştı.

Çevirmen: Bu toprak gübrelenmiş, sürülmüş ve ekilmişti. Ama meyve vermeyen bu ürünü ne yapacağız?”

Bayan Hıristiyan: Bir miktarını yakıp, kalanını da gübre olarak kullanabiliriz.

Çevirmen: Sizin de gördüğünüz gibi, aranan şey üründür. Ürün olmayınca onu ateşe atarsın veya insanların ayakları altında ezilir. Buna çok dikkat edin ki, hakkınızda yargıya düşmeyesiniz.

Sonra tarladan eve dönmek için yola çıktılar. Eve dönüş yolunda küçük bir serçe gördüler. Ağzında büyük bir örümcek vardı.

Çevirmen: Şuna bakın!

Çevirmen’in bu sözü üzerine, hepsi birden serçeye baktı. Ama Merhamet büyük bir şaşkınlık içinde kaldı.

Bayan Hıristiyan: Bu; kırmızı boyunlu, güzel ve küçücük bir serçe için ne kadar aşağılayıcı bir durum. Onun, diğer bütün kuşlardan daha üstün olduğunu sanıyordum. İnsanlarla iyi geçinen ya da ekme kısıntılarıyla veya diğer zararsız şeylerle beslenen bir kuş olduğunu bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, bu durumu görünce ona karşı olan sevgim azaldı.

Çevirmen: Bu serçe, kendine Hıristiyan diyen ve Hıristiyan sanılan bazı insanları anlatmak için kullanılmış çok iyi bir örnektir. Çünkü onların da, aynı bu serçede olduğu gibi; güzel görünümle-

ri, güzel renkleri ve cesaretleri vardır. Gerçek Hıristiyanlara karşı büyük bir sevgi besliyorlarmış gibi görünürler. Herkesten çok onlarla konuşmayı, onlarla ilişki kurmayı ve daima onlarla arkadaşlık etmeyi istiyor gibi görünürler. Ve bunlar, iyi adamın kırıntılarıyla yaşayabileceklerini sanırlar. Onlar kutsalların evine ve Tanrı'ya ibadet için kurulmuş kiliselere çok sık giderler. Ama yalnız kaldıkları zaman, aynı bu serçe gibi yemek için örümcek yakalayabilirler. Yiyeceklerini anında değiştirip kötülük içebilirler. Günahı da suyu yutar gibi yutabilirler.

Ve sonunda eve ulaştılar. Ama yemek hala daha hazır değildi. Bu yüzden Bayan Hıristiyan Çevirmen'den, kendilerine onlar için yararlı olabilecek daha başka şeyler de göstermesini rica etti. Bunun üzerine Çevirmen; "Domuz ne kadar besili olursa, o derece çamuru ister. Öküz de ne kadar besiliyse, o derece kasaba güle oynaya koşar. Ve şehvetli adam da ne kadar besiliyse, günaha o kadar çok meyillidir."

Kadınlarda, temiz ve saf yaşamak için bir istek vardır. Tanrı'nın gözünde büyük armağanı olan böylesi güzellikler ve erdemlerle süslenmiş olmak, çok hoş bir şeydir. Bütün yıl sakınarak yaşamaktansa, bir iki gece uyanık görünmek çok daha kolaydır. Ve aynı şekilde bazıları için iyi bir tanıklıkla yola başlamak, sonuna kadar dayanmaktan çok daha iyi sayılıyor.

Her kaptan fırtınanın ortasında kaldığında, gemisinde fazlalık olarak nitelendirilebilecek bütün yükleri büyük bir istekle ve memnuniyetle atar. Ama önce Tanrı'nın en iyi saydıklarını kim atar? Gerçeği söylemek gerekirse, bunu Tanrı korkusu olmayandan başka kimse yapmaz!

Bir sızıntı, koca bir gemiyi batırır. Ve aynı bunun gibi, bir günah da bir günahkarı mahveder.

Dostunu unutan, ona karşı nankörlük etmiş olur. Ama kurtarıcısını unutan kişi, kendi canına karşı merhametsizce davranmış olur.

Günahlarının içinde yüzüp de cennette yaşayacağını zanneden bir kişi, tarlasına delice ekip, ambarım buğday veya arpayla dolduracağını zanneden bir kişiye benzer. Eğer bir insan kutsal bir

yaşam sürdürmek istiyorsa, son gününü her an gözünün önünde tutmalı ve hatta onunla çok yakın bir arkadaşlık içine girmelidir.

Fısıltılar ve fikirlerin değişikliği, günahın bu dünyada gerçekten varolduğunu kanıtlamaktadır. Düşünün! Tanrı'nın değer vermediği bu dünya insanlar için bu derece değerliyse, Tanrı için çok değerli olan ve yine O'nun tarafından övülen cenneti bir düşünün! Kuşkusuz bu dünyadan çok daha güzel ve değerli olacaktır.

Bunca eziyetle dolu olan bu dünyayı terk etmek, bize oldukça güç geliyor. Bir de yukarıdaki yüceliği düşünün!

Bir insanın iyiliğini, herkes bağırarak över. Ama olması gerektiği gibi, Tanrı'nın iyiliğinden etkilenmiş bir insanı nerde bulabilirsiniz?

Sofradan kalkarken, çoğu kez tabağımızda hiçbir artık bırakmayız. Ama bütün dünyanın ihtiyacını karşılayabilecek iyilikten çok daha fazlası, Mesih İsa'da vardır." dedi.

Çevirmen bu sözleri söyledikten sonra onları tekrar kendi bahçesine götürdü ve onlara içi tamamen çürümüş olduğu halde, üzerinde hala yaprakları bulunan ve canlı olduğu anlaşılan bir ağacı gösterdi.

Merhamet: Bu nedir?

Çevirmen: Bu içi çürük ama dışı güzel olan ağaç, Tanrı'nın bahçesinde bulunan birçok insana benzetilebilir. Onlar dilleriyle Tanrı için birçok güzel söz söylerler, ama eylemleriyle O'nun için hiçbir şey yapmazlar. Bunların yaprakları güzeldir, ama içleri şeytanın çöp kutusunda yakacak olmaktan başka hiçbir işe yaramaz.

Artık yemek hazırlanmış, sofraya kurulmuş ve her şey sofranın üzerine yerleştirilmişti. Sofraya oturdular ve içlerinden bir şükran duası ettikten sonra yemeğe başladılar. Çevirmen genellikle, yemek sırasında konukları için müzik çalınmasını isterdi. Bu yüzden müzisyenler hemen bir şeyler çalmaya başladı. Aralarında güzel sesiyle ilahi söyleyen biri de vardı. Ve şu ilahiyi söylüyordu:

"RAB'dir benim tek dayanağım,
Beni her an besleyen odun
Söylediklerimin doğruluğunu

Eğer böyleyse hiçbir eksikim olur mu?
Hiç muhtaç kalır mıyım binlerine?”

Müzik ve ilahi bitince Çevirmen Bayan Hıristiyan’a, kendisini Yeruşalim yolculuğuna çıkmaya ikna eden sebebin ne olduğunu sordu.

Bayan Hıristiyan: Kocamı kaybetmem beni gerçekten çok üzdü ve bunun üzerinde düşünmeye başladım. Ama biliyorum ki, bunların hepsi doğal olarak ona karşı beslediğim sevginin sonucuydu. Daha sonra kocamın çıktığı Yeruşalim yolculuğunu, bu yolculuk sırasında çektiği sıkıntıları ve bütün bunların karşısında benim ta-kındığım kaba tavırları düşündüm. Ve bu suçluluk duygusu aklımı sardı. Bu durum günden güne bana daha çok acı vermeye başlamıştı. Hatta hatırlıyorum da bir gün kendimi göle atmayı bile istemiştim. İşte böyle bir zamanda, rüyamda kocamın durumunun çok iyi olduğunu ve bulunduğu yerde rahat ettiğini gördüm. Sonra kocamın Kralı’ndan, O’nun yanına gitmem için yazılmış bir mektup aldım. Rüya ve mektup, bu ikisi birden üzerimde çok güçlü bir etki yaptı, öyle ki beni bu yolculuğa çıkmak zorunda bıraktı.

Çevirmen: Evden çıkmadan önce, sana karşı gelmek isteyen hiç kimse olmadı mı?

Bayan Hıristiyan: Evet oldu! Komşularım arasından Ürkek adında bir kadın (ki kendisi, aslanlardan korktuğu için geri dönen ve hatta Hıristiyan’ı da geri dönmek için ikna etmeye çalışan adamın karısıdır) bana engel olmak istedi. Hatta düşündüğünü neredeyse başaracaktı. Yani beni bu yolculuktan vazgeçirecekti. Kocamın yolda karşılaştığı tehlikelerden ve zorluklardan bahsederek, benim cesaretimi kırmak için olağanca gücüyle çabaladı. Ama bunların hepsini atlattım. Beni en çok korkutan şey, rüyamda gördüğüm ve beni bu yolculuk boyunca başarısızlıktan başarısızlığa sürükleme planları yapan o iki adam ve onların konuşmaları oldu. İşin gerçeği, bana bir kötülük yapacakları korkusunu hala atlatamadım. Bu yüzden karşıma çıkan her adamdan korkuyorum. Herkesin bilmesini istemiyorum. Ama efendim size söyleyebilirim. Yola girdiğimiz dar kapı ile bu evin arasında bir yerde, iki adam bizi “Cinayet! Cinayet!”

diye bağırtacak derede sıkıştırdı. Ve bu adamlar, rüyamda gördüğüm adamlara çok benziyorlardı.

Çevirmen: Bu yolculuğa iyi başlamışsın. Ve sonunda daha iyi olacak!

Çevirmen bu sözleri söyledikten sonra Merhamet'e dönerek; "Şimdi sen söyle kızım, seni buraya gelmeye iten sebep neydi?"

Merhamet bu soru karşısında kızardı, titredi ve bir süre konuşamadı. Bunu fark eden Çevirmen; "Korkma, iman et ve düşünceni olduğu gibi söyle!" dedi.

Merhamet: Beni affedin, Efendim. Çünkü deneyimsizliğim beni susmaya zorluyor. Bir de bu deneyimsizliğim yüzünden hiçbir şeye layık olmayacağım korkusu, beni yiyip bitiriyor. Ben Bayan Hıristiyan gibi rüyalar ve esinler görmedim. Ve iyi akrabalarımın öğüdünü dinlemediğim için içimde bir üzüntü de yok.

Çevirmen: O halde seni bu yolculuğa çıkarmak için bu denli etkileyen şey neydi?

Merhamet: Dostumuz Bayan Hıristiyan şehrimizden ayrılmak için hazırlandığı sırada, ben ve bir arkadaşım onu görmeye gitmiştik. Kapıyı çaldık ve onun ne yaptığını görmek için içeriye girdik. Onu toparlanırken görünce, bu yaptığının ne anlama geldiğini sorduk. O da bize, kocasına gitmek için hazırlandığını söyledi. Sonra rüyasında kocasıyla ve kocasının bulunduğu yerle ilgili olarak gördüklerini anlattı bize. Kocasının harika bir yerde, sonsuz yaşama kavuşmuş olanlarla birlikte olduğunu, başına bir taç giydirildiğini, harp çaldığını, Kral'ın sofrasından yiyip içtiğini ve kendisini oraya götürdüğü için O'na hamt ilahileri çalıp, söylediğini anlattı. O bize bunları anlatırken, içimde bir ateşin alev alev yanmaya başladığını fark ettim. Ve kendi kendime; "Eğer bütün bunlar doğruysa; ben de annemi, babamı ve ülkemi terk eder, Bayan Hıristiyan'la birlikte giderim!" diye düşündüm. Ve ondan bunların doğrulukları hakkında daha çok bilgi istedim. Ayrıca kendisiyle birlikte gidip gidemeyeceğimi sordum. Çünkü geldiğim şehirde yaşamamın, ölüm tehlikesiyle karşı kalmak olduğunu anlamıştım. Ama yine de yola acı dolu bir yürekle çıktım. Üzüntümün sebebi şehirden çıkmış olmam değildi.

Geride bıraktığım akrabalarımın bütün bunlardan habersiz olmalarıydı. Buraya bütün kalbimle istediğim için geldim. Ve eğer mümkün olursa, Bayan Hıristiyan ile birlikte onun kocasının ve Kralı'nın bulunduğu yere gideceğim.

Çevirmen: Senin bu yola çıkışının başlangıcı iyi. Çünkü gerçeğe inandığın için bu yola girmişsin. Sen Naomi'ye ve onun Tanrısı'na beslediği sevgiden dolayı, hiç tanımadığı bir halkla beraber gitmek için annesini, babasını ve vatanını terk eden bir Rut'sun. "RAB sana yaptıklarının karşılığını versin. Kanatları altına sığınmak için geldiğin İsrail'in Tanrısı RAB seni cömertçe ödüllendirsin."¹

Ve artık yemek de bitmişti. Yatmak için hazırlıklar başlamıştı. Kadınlar için ayrı, çocuklar için ayrı yerlerde yatak yapıldı. Merhamet yatağa girdiği zaman o kadar sevinçliydi ki, gözüne uyku girmiyordu. Çünkü kabul edilmemek korkusu, onun yakasını tamamen bırakmıştı. Kendisine bu denli sevgi ve ilgi gösteren Tanrı'yı överek yatağına girdi.

Sabah güneş doğarken uyandılar. Ve yola çıkmak için, hemen hazırlanmaya başladılar. Ama Çevirmen "Buradan tam hazırlanmış bir şekilde gitmelisiniz!" diyerek bir süre daha onlara izin vermedi. Onlar da bu eve ilk geldikleri zaman kendilerine kapıyı açan kıza dönerek; "Onları al ve banyoya götür. Yıka ve yolculuk sırasında tozlanan elbiselerini temizle!" dedi. Bunun üzerine Masum da onları aldı ve kendisine söyleneni yaptı. Bunun üzerine yolculara; Yeruşalim yolculuğuna çıkıp bu eve uğrayan herkese bunu yapmasını, Efendisi'nin daha önceden kendisine söylenilmiş olduğunu anlattı. Banyoya girdiler.² Kadınlar da çocuklar da iyice yıkandılar. Banyodan sadece temiz ve güzel olarak değil; aynı zamanda tazelenmiş, rahatlamış ve güçlenmiş olarak çıktılar. Banyodan çıktıklarında, oraya girmeden önceki hallerinden çok daha iyi görünüyorlardı.

---

¹ Rut 2:12.

² Bunyan sayfa kenarına "The Bath Sanctification" (Banyo Takdisi) notunu düşer. Burada, Katı Baptistlere karşı, açık Komünyon yanıtı ayrılmış topluluklara bir taviz verir. Bunyan için vaftiz kilise mensubiyeti için zaruri değil, tercihtir.

Banyodan çıkıp, bahçeye geri döndüler. Çevirmen onları gördüğü zaman; “Ay gibi güzelsiniz!” dedi. Sonra kendi banyosunda yıkananları mühürlediği mührü istedi. Mühür getirildi ve Çevirmen de gidecekleri yerde tanınmaları için, onları kendi mührüyle mühürledi.

Bu mühür, İsrail oğullarının Mısır’dan çıktıkları zaman yedikleri Fısıh yemeğinin gerçek anlamını ve özünü ifade eden bir işaretti. İşaret gözlerinin arkasına konuldu. Bu damga, onların güzelliklerine daha da bir güzellik katmıştı. Çünkü mühür onların yüzü için bir süs gibi olmuştu. Bu mühür bunun yanı sıra, onların ciddiyetini artırıyor ve yüzlerinin bir melek yüzü gibi görünmesini sağlıyordu.¹

Çevirmen tekrar, bu kadınlara hizmet eden kıza döndü ve; “Elbise odasından onlar için giyecek getir!” dedi. Bu emrin üzerine kız gitti ve beraberinde beyaz elbiseler getirerek Çevirmen’in önüne bıraktı. Elbiseler beyaz, temiz ve ince ketendendi. Kadınlar giyinip süslendiklerinde, birbirlerinde gördükleri görkemi kendilerinde göremedikleri için birbirlerinden korktular. Ve kendilerinden çok, birbirlerini övmeye başladılar. Biri; “Sen benden daha güzelsin!” diyor, bir diğeri ise “Sen benden daha sevimlisin!” diyordu. Çocuklar da kendilerine verilen yeni elbiseleri büyük bir hayranlık içinde izliyorlardı.

---

¹ Mısır’dan Çıkış 13:8-10.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çevirmen hizmetkarlarından adı Büyük Yürek [*Great-heart*] olana kılıcını, kalkanını ve miğferini alıp gelmesini emretti ve ona; “Bu kızlarımı al ve Güzel Saray’a götür!” dedi.

Büyük Yürek de Çevirmen’in bu emri üzerine silahlarını kuşandı ve kadınların önünden yola koyuldu.

Çevirmen: RAB sizlerledir, esenlikle gidin!

Çevirmenle birlikte evin içindekiler, onları birçok bereketle yolcu ettiler. Ve yolcular dillerinde şu ilahiyle tekrar yola koyuldular:

“Burası bizim için ikinci bir dinlenme yeri oldu,
Burada hem bir şeyler duyduk hem de bir şeyler gördük.
Bunlar iyi şeylerdi ve
Asırlar boyunca başkalarından saklanmıştı.
Çöp karıştırmak için kullanılan tırmık, örümcek, tavuk,
Civcivler hep bir şeyler öğretti bana.
Ve mükemmel bir dersti bu,
Hiç unutmamam gereken!
Kasap, bahçe ve tarla,
Serçe ve yediği yem,
Bir de çürük ağaç ve meyvesi,
Bana büyük bir hikmet sağladılar.
Bütün bunlar her gün uyanık durup dua etmek için,
Ciddi olup gayret etmek için,
Çarmıhımı her gün yüklenip yürümek için,
Ve RAB’be korkuyla hizmet etmek için,
Bana teşvik ve hikmet oldular.”

Yolcular yollarına devam ediyor, Büyük Yürek de onların önünden ilerliyordu. Bir süre, sonra Hıristiyan'ın yükünün sırtından düşüp mezara yuvarlandığı yere geldiler. Burada kısa bir süre için durup, Tanrı'ya şükrettiler.

Bayan Hıristiyan: Şimdi kapıda bize söyledikleri sözleri, yani hem söz hem de eylemle bağışlanmamız konusundaki sözleri hatırlıyorum. Sözle bağışlandık, çünkü Tanrı bizi bağışlayacağına dair vaat veriyor. Ve eylemle, çünkü bağışlanmamız RAB İsa'nın ölümüyle gerçekleşti. Vaadin ne olduğunu biraz olsun biliyorum. Ama eylem, yani bağışın bize sağladığı yol hakkında hiçbir fikrim yok. Büyük Yürek! Sanırım siz bunun ne olduğunu bilirsiniz! Bunun hakkındaki düşüncenizi bize anlatabilir misiniz?

Büyük Yürek: Bize işlerle sunulan bağış, buna ihtiyacı olan bizler için bir başkası tarafından; yani İsa Mesih tarafından yapılmıştır. Bu bağışın kazanılmasında, bağışlanan kişinin hiçbir etkisi yoktur. Çünkü bağış için gerekli olan eylem bağışlanan tarafından değil, bir başkası tarafından yapılmıştır. Daha açık konuşmak gerekirse, senin sahip olduğun merhamet ve çocuklarının bağışlanması; bir başkası tarafından, yani kapıda sizi içeri alan Yüce Kişi tarafından gerçekleştirilmiştir. O da bunu iki yol kullanarak elde etmiştir:

- 1) Sizin kirliliklerinizi örtmek için sürekli iyilik yapmıştır.
- 2) Sizi yıkamak için kanını dökmüştür.

Bayan Hıristiyan: İyi ama kendi iyiliğini bize verdiyse, kendisine ne kaldı?

Büyük Yürek: O'nun doğruluğu hem size hem de kendisine yeter ve de artar bile!

Bayan Hıristiyan: Lütfen bunu daha ayrıntılı olarak açıklamışınız!

Büyük Yürek: Tabii ki. Bunu bütün yüreğimle yaparım. Ama önce şunu söylemeliyim; şu an hakkında konuştuğumuz kişinin, yücelikte bir benzeri daha yoktur! Mesela; birbirinden ayrılmayan, ama açıkça ayırt edilebilen bir kişi de iki doğaya sahiptir. Bu iki doğadan her birinin kendine ait bir doğruluğu vardır. Ve bu doğruluk, her biri için karakteristik bir özelliktir ve gereklidir. Bu doğalardan

yalnızca birinin doğruluğunu kaldırmak demek, bir anda tümünün yok olmasını sağlamak demektir. İşte o bu yüzden, bizi kendi doğruluğuyla örtüyor. RAB o doğruluk sayesinde doğru sayılıp yaşayalım diye, kendisine ait olan doğruluktan birini, kendisinden koparıp üzerimize koymuyor veya bu yolla bizi kendi doğruluğuna ortak kılmıyor. RAB'bin doğasında bu iki kişilik ve bu iki doğruluktan başka bir de bunların birleşiminden oluşan bir üçüncü kişilik ve yine bu kişiliğe ait olan bir üçüncü doğruluk daha vardır. Ama bu doğruluk insanlıktan kopuk sadece Tanrısal bir iyiliği olmadığı gibi, Tanrısalıktan kopuk sadece insansal bir doğruluk da değildir. Bu doğruluk, her iki doğanın birleşmesiyle; yani hem insan hem de Tanrı doğasının birleşmesiyle oluşmuş bir doğruluktur. Ve bu doğruluk, Tanrı tarafından belirlenen arabuluculuk için görevlendirilebilecek tek doğruluktur. Çünkü Tanrı, arabuluculuk görevini yalnız kendisine vermiştir. Eğer bu doğruluk bize Tanrısalığından vazgeçerek verseydi, o zaman Tanrısal yüceliğini kaybederdi. Eğer insansallığından vazgeçseydi, o zaman da insanın yetkinlik ve parlaklığından yoksun olacaktı. Eğer iki doğanın birlikte sağladığı doğruluğundan vazgeçip de vermiş olsaydı, o zaman O'nun aracı olmasını sağlayan ve bu görevde O'nu yetkili kılan o yüce yetkinliğinden vazgeçmiş olacaktı. Yani O'nun doğruluğu, amaçlarına veya bize de açıklanmış olan Tanrısal isteğe tam itaatten kaynaklanır. İşte bu doğruluğu günahkarların üzerine koyarak, onları örter. İşte bunun için "Çünkü bir adamın söz dinlemesizliği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır." diye yazılmıştır.¹

Bayan Hıristiyan: Peki ama O'nun diğer doğruluklarının, bize hiç mi yararı yok?

Büyük Yürek: Tabii ki var! Her ne kadar bu doğruluklar, kendi doğaları ve görevi için gerekliyse ve de bunları kendisinden koparıp atamıyorsa; bizler onların sınırsız ve insanı doğru kılmaya yetecek güçteki değerleriyle, Tanrı'nın önünde doğru sayılıyoruz.

---

¹ Romalılar 5:19

O'nun Tanrısal [*Godhead*] doğruluğu, itaatinin değerini göstermektedir. O'nun insansal [*manhood*] doğruluğu, bizleri doğru kılmak üzere O'nun itaatinin tek başına yeterli olduğunu göstermektedir. Ve amacı uğruna iki doğanın birleşmesiyle oluşan doğruluk ise, atandığı işi yerine getirmek üzere sahip olduğu gücü ve yetkiyi göstermektedir!

Mesih'in, Tanrı olarak bir doğruluğu var, ama kendisi için ona ihtiyacı yok! Çünkü O, bu olmadan da Tanrı'dır. Bunun yanısıra, Mesih'in insan olarak da bir doğruluğu var. Ama O'nun yetkin bir insan olabilmesi için, bu doğruluğa ihtiyacı yok. Tanrı-İnsan [*God-man*] olarak da Mesih'in bir doğruluğu var, ama buna da ihtiyacı yok. Çünkü O, bunsuz da Tanrı-İnsan'dır. O zaman Mesih Tanrı olarak, insan olarak ve Tanrı-İnsan olarak yerine getirdiği doğruluğu, buna ihtiyacı olmadığı için bizlere bağışlamıştır. Mesih'in, insanı aklayacak olan doğruluğa kesinlikle ihtiyacı yoktur. Ve bu doğruluk bize, bağışlama şeklinde verilmektedir. Bunun için de bundan, "Lütuf ya da hediye"¹ olarak söz edilir. RAB İsa Mesih kendisini yasa altına koyarak, doğruluğundan bize vermeliydi. Çünkü Yasa sadece doğruyu yapmayı değil, aynı zamanda sevgiyi de gerektiriyor. Yasa'ya göre iki gömleği olanın bir tanesini olmayana vermesi gerektiği gibi, Mesih de çıplaklığımızı örtmek için doğruluğundan bizlere sundu. Gerçekten de RAB'bin iki gömleği vardır. Biri kendi doğasından asla kopmayan doğruluğu, diğeri ise bizim için eylemlere yerine getirdiği doğruluğu. Kendi doğruluğunun kendi doğasından ayrılması imkânsız olduğu için, eylemlere yerine getirdiği doğruluğu bizlere hediye olarak verdi. İşte sevgili yolcular! Hepinizin bağışlanması bir işle, bir eylemlere ama başka birinin eylemiyle gerçekleşmiştir. Ve o eylemi yapan kişi, RAB'bimiz İsa Mesih'tir! Yaşadığı bu doğruluğu, kendisine gelen zavallı yoksul insanlara bağışlar. Tabii ki bağışlanabilmek için, karşılığında Tanrı'ya bir şey ödemek gerekir. Ama bu öyle bir şey olmalı ki, bizi tümüyle örtmeli. Günah bizi adil bir Yasa'nın haklı lanetine terk etmiştir. Ve bu lanetten ancak

---

¹ Romalılar 5:17.

bir kefarete aracılığıyla kurtulabiliriz. İşlediğimiz günahların cezası olarak ödememiz gereken bir bedel olmalı.¹ Bu da RAB'bimizin kanıdır. Günahlarınızın sonuncu olarak ölmeniz gerekiyordu,² ama RAB sizin yerinize öldü. Böylece kendi kanına karşılık, sizi günahlarınızdan ve bu günahların sonucundan satın aldı. Bu şekilde sizin kirlenmiş ve bozulmuş canınızı kendi doğruluğu ile örttü. Tanrı dünyayı yargılamaya geldiğinde, sizi suçlamayacak ve size zarar vermeyecektir.

Bayan Hristiyan: Bu büyük bir lütf! Sözde ve eylemde bağışlanma konusunda öğreneceğimiz çok şey olduğunu daha yeni anlıyorum. Sevgili Merhamet, bunu unutmamak için gayret göstereyim. Ve çocuklar, sizde unutmayın. Size bir şey sormak istiyorum. Kocamın sırtındaki yükün düşmesini sağlayan da bu değil miydi?

Büyük Yürek: Başka hiçbir şeyin kesemeyeceği o ipleri kesen bu imandı. Ve bu iman gücünün ona kanıtlanması ve bu gücü daha iyi anlayabilmesi için, sırtındaki yükü çarmıha kadar taşımalıydı.

Bayan Hristiyan: Ben de böyle düşünmüştüm. Önceleri yüreğim hafifti ve sevinç doluydu. Ama şimdi on kat daha hafif ve sevinç dolu. Şimdilik çok az şey hissediyorum. Ama bu kadar his bile bana, buraya gelenin dünyanın en ağır yükünü taşıyan kişi bile olsa; benim gibi iman ederse, yüreğinin coşku ve sevinçle dolacağını anlatmaya yetti.

Büyük Yürek: Bu gerçeği görmek ve düşünmekle sadece kurtuluş ve rahata kavuşmuş olmayız, aynı zamanda yüreğimizde de inatılmaz bir sevgi dolar. Çünkü bağışlanmasının yalnız vaat yoluyla değil, ama anlattığımız gibi geldiğini anlayan ve gören hangi insan bunu kendisine sağlayan kişiye karşı derin bir sevgi duymaz.

Bayan Hristiyan: Doğru! O'nun, kanını benim için dökmüş olması yüreğimi kanatıyor. Ah sevgili RAB'bim, ah kutsal İnsan! Sen haklı olarak benim sahibimsin. Çünkü beni sen satın aldın. Sen benim hakkettiğim binlerce kat fazlasını ödedin. Şimdi hiçbir şüphem kalmadı. Kocamın gözlerini yaşlarla doldurup, yoluna de-

¹ Romalılar 4:24.

² Galatyalılar 3:13.

vam etmesinde onu kamçılıyan buydu! Ve Şu an, benim de onun yanında olmamı istediğine eminim. Öylesine zavallı ve iğrenç bir insanım ki, onu yalnız başına bırakabildim. Ah Merhametçiğim! Keşke annen ve baban da burada olabilselerdi. Ürkek'in bile Şu an burada olmasını çok isterdim. Ve Şehvetli! Keşke o da burada olsaydı. Eminim ki, onların yürekleri de bundan etkilenirdi. Ne birinde olan korku ne de diğerindeki büyük Şehvet arzulan; onların iyi birer YeruŐalım Yolcusu olmaktan alıkoyup, evlerine dönmeye ikna edebilirdi.

Büyük Yürek: Sen Şu anda, yüreğindeki sevginin karşı konulamaz gücüyle konuşuyorsun. Ama bunun her zaman bu Şekilde devam edeceğini mi sanıyorsun? Bunun yanısıra bu gerçek herkese açıklanmamıŐtır. Hatta çarmıhtayken İsa'nın kanının aktığını görenlerin bile hepsine açıklanmamıŐtı. O'nu ve kalbinden toprağa süzülen kanını görüp de bunu fark edemeyen, hatta bundan çok uzakta kalanlar bile var. Ağlayacaktan yerde O'na güldüler, O'nu takip edecekleri yerde yüreklerini büsbütün katılaŐtırdılar! Onun için kızlarım, kavuŐtuđunuz her Şeyin sizi buna kavuşturan Tanrısal Lütuf sayesinde olduğunu bilin! Size, tavuk civcivlerini çağırdığı her zaman onlara yiyecek vermez denildiğini hatırlayın! Bunun için Şunu asla aklınızdan çıkarmayın, siz buna özel bir lütufyla sahip oldunuz!

Bu Şekilde konuŐa konuŐa yollarına devam ettiler. Az sonra Hıristiyan'ın da yolculuğu sırasında uğradığı Basit, Tembel ve Gururlu'nun zincire vurulmuş olarak uyudukları yere geldiler.

Onları görünce, Merhamet Büyük yüreğe dönerek; "Bu üç kişi kim? Ve neden orada zincirlenmiŐler?" diye sordu.

Büyük Yürek: Bu üçü, gerçekten çok kötü adamlardı. YeruŐalım yolcusu olmak gibi bir niyetleri hiç olmadı, aksine bu yolculuğa çıkanlara da ellerinden geldiği kadar engel olmaya çalıŐırlardı. Kandırabildikleri herkesi, kendileri gibi ahmak ve tembel insanlar haline getiriyorlardı. Üstelik kandırdıkları kişileri, sonlarının iyi olacağına inandırıyorlardı. Hıristiyan geçerken onlar burada uyuyorlardı. Ama Şimdi gördüğünüz gibi artık asılmıŐlar.

Merhamet: Acaba kendi düşünceleriyle, insanları ikna edebilecek güce sahipler mi?

Büyük Yürek: Evet, bu güce sahipler. Hatta birkaç kişiyi yollarından döndürmeyi başarmışlardı. Kandırdıkları adamlar arasında Yavaş Adım [*Slow-pace*] adında biri vardı. Bunun yanısıra Geçici Rüzgâr [*Short-wind*], Kalpsiz [*No-heart*], Tutku [*Linger-after-lust*], Uykucu [*Sleepy-head*] adındaki adamlar ve Anlayışsız adındaki bir genç kız da bunların kandırdığı kişiler arasında yer alıyor. Yaptıkları sadece bu kadarla sınırlı değil. RAB’bimizin sert, acımasız, gaddar biri olduğu şeklinde yalan ve kötü haberler de yaydılar. Güzel Ülke hakkında, oranın aslında söylenildiği kadar güzel olmadığı yolunda yalan haber yaymışlardı. RAB’bin hizmetkarları hakkında da tahrikçi, rahatsız edici ve başkalarının işlerine karışan kişilerdir diye konuşmuşlardı. Ve bir de utanmadan RAB’bin ekmeğine kepek, çocuklarının tesellisine hayal, Yeruşalim yolculuğuna ve zahmetlerine de amaçsız bir çaba derlerdi.

Bayan Hıristiyan: Hayır! Eğer onlar gerçekten dediğiniz gibiyse, acınmayı hiç ama hiç hak etmiyorlar. Layık oldukları cezayı bulmuşlar. Hatta bu şekilde caddeye yakın asılmaları da iyi! En azından başkaları da görsün ve ibret alsın. Sizce bu adamların yaptığı kötülükler demir veya pirinç bir levhaya yazıldıktan sonra, kötü adamlara ibret olsun diye; kötülük işledikleri yerlere bırakılsa, daha iyi olmaz mıydı?

Büyük Yürek: Zaten dediğiniz gibi yapıldı. Eğer biraz duvara doğru yürürseniz, kendi gözlerinizle görebilirsiniz.

Merhamet: Hayır! Hayır! Bırakın asılı kalsınlar! Adlan çürüsün! Suçları da kendilerine karşı sonsuza dek dursun. Biz daha buraya gelmeden önce asılmış olmalarını, büyük bir lütuf olarak kabul ediyorum. Kim bilir, bizim gibi zavallı kadınlara neler yaparlardı.

Bundan sonra Merhamet, şu ilahiyi söylemeye başladı:

“Siz içinüz, böylece asılı kalın orada!

Sizin haliniz,

Gerçeğe karşı gelen herkese ibret olsun!

Sonradan gelenler,
Eğer Yerusalim yolcularına dost değillerse,
Sizi gorsunler,
Korksunlar, başlarına gelecek dehşet verici sonuattan!
Ve ey canım!
Herkesten çok kuru kendini,
Kutsallığa karşı gelen insanlardan.”

Ve zorluk tepesinin eteklerine ulaştılar. Buyuk Yurek yine fırsattan istifade ederek, oradan geerirken Hıristiyan’ın başına neler geldiğini anlatmaya başladı. Onları önce su kaynağına goturdu; “İşte! Bu tepeden yukarı çıkmadan önce, Hıristiyan’ın su içtiği tepe buydu. O zamanlar bu su temiz ve tatlıydı, aynı zamanda iyiydi. Ama Yerusalim yolcularının burada su içmelerini engellemek isteyen bazı insanlar, bu suyu ayaklarıyla kirlettiler ve bulandırdılar.¹

Merhamet: Neden bu kadar kıskanlar?

Buyuk Yurek: Aslında çok da bir zararı yok. nku su temiz bir kaba koyulursa, çamur dibe çöker ve su da kendi kendini temizler, boylece içilebilecek bir konuma gelir.

Bu sozler üzerine yolcular da Buyuk Yurek’in kendilerine soylediği gibi yaptılar. Suyu toprak surahiye doldurup bir sure bekletiler ve çamurlar dibe ktuktan sonra suyu içtiler.

Ve daha sonra Buyuk Yurek onlara, Resmi ve İkiyzlmun kaybolmalarına neden olan yan yollar gosterdi. Bunların tehlikeli partikalar olduğu konusunda onları uyardı. Bir de Hıristiyan’ın buradan geçişi sırasında, iki kişinin bu yollarda kaybolduğunu soyledi.

Buyuk Yurek: O gunden sonra, bu yolların girişi, zincirlerle, direklerle ve bir hendekle kapatıldı. Ama yine de bazıları bu yolları seçmek için ısrar ediyor. Ve bunun tek nedeni ise bu yokuğu çıkmak istememeleri.

Bayan Hıristiyan: “Hainlerin yoluysa yıkıma goturur.”² Kendi boynularını kırmadan, nasıl bu yola gırec bildiklerinc hayret ediyorum.

---

¹ Hezekiel 34:18.

² zdeyişler 13:15.

Büyük Yürek: Onlar gerçekten bu cesareti gösterirler. Kralın adamlarından biri onları görse, onlara gittikleri yolun yanlış olduğunu ve kendilerini tehlikeden korumaları gerektiğini söylese, onlar “RAB’bin adıyla bize söylediklerini dinlemeyeceğiz! Tersine, yapacağımızı söylediğimiz her şeyi kesinlikle yapacağız.” diye küfrederler.¹ Biraz daha ileriye bakarsanız, bu yolların ne kadar tehlikeli olduğunu görebilirsiniz. Sadece direkler, zincirler ve hendekle kapatılmamış, aynı zamanda çitle de çevrilmiştir. Ama yine de ısrarla oradan gitmeyi tercih ederler.

Bayan Hıristiyan: Onlar tembel insanlar. Zahmete girmeyi sevmiyorlar. Yokuşu tırmanmak, onlar için hiç de çekici bir şey değil. İşte bu yaptıkları, yazılmış olan “Tembelin yolu dikenli çit gibidir, doğrunun yoluysa ana caddeye benzer”² sözünün yerine geldiğini gösteriyor. Onlar gerçekten bu tepeyi tırmanarak şehirci giden yolu tercih etmektense, kendilerini tehlikenin içine sürmeyi tercih ediyorlar.

Bundan sonra tepeye tırmanmaya başladılar. Daha tepeye varmadan Bayan Hıristiyan soluk soluğa kaldı. Ve; “Bu tepe gerçekten de nefes kesen bir tepeymiş! Rahatlarını canlarının kurtuluşundan daha fazla sevenlerin, daha düz bir yol bulmaya çalışmalarına şaşmamalı!” dedi.

Merhamet: Biraz dinlenmeliyim!

Ve çocukların en küçüğü de ağlamaya başladı. Bunun üzerine Büyük Yürek; “Gelin, gelin burada oturmayın; az ilerde Kral’ın çardağı var, orada dinlenirsiniz!” diyerek ağlayan çocuğun elinden tuttu ve çardağa doğru yürümeye başladı. Diğerleri de onu takip ettiler.

Çardağa ulaştıklarında, hepsi oldukça yorgun gözüküyorlardı. Bu yüzden hemen oturdular.

Merhamet: Yorgun olanlar için dinlenmek ne kadar güzel bir şey.³ Kral’ın Yeruslaim yolcularına, böyle dinlenecek bir yer hazır-

¹ Yeremya 44:16-17.

² Özdeyişler 15:19.

³ Matta 11:28.

laması ne büyük bir lütuf. Bu çardak hakkında çok şey duymuştum. Ama daha önce hiç görmemiştim. Burada uykuya dalmamaya özen gösterelim. Çünkü duyduğum kadarıyla, Hıristiyan burada uyuya kalmış ve bu kendisine oldukça pahalıya mal olmuş.

Büyük Yürek: Sevgili çocuklarım! Şimdi nasılsınız? Göksel yolculuk hakkında neler düşünüyorsunuz?

En küçük çocuk: Az daha kalbim duracaksandım. İhtiyacım olduğu sırada bana elinizi uzattığınız için, size teşekkür ederim. Şimdi annemin bana söylediklerini daha iyi hatırlıyorum. Bana; “Cennete giden yol bir merdiven gibidir, cehenneme giden yol ise yokuş aşağıdır!” demişti. Ama kolay diye yokuş aşağı ölüme gitmektense, merdivenden yukarıya yani yaşama doğru gitmeyi tercih ederim.

Merhamet: Derler ki “Yokuş aşağı yoldan gitmek kolaydır.”

Yakup (çocuğun adı buydu): Ama bence yokuştan aşağı inmenin, her şey den daha zor olacağı bir gün gelecektir. Büyük Yürek: İyi çocuk, ona doğru cevap verdin. Merhamet gülümsedi, küçük çocuk ise utancından kızardı.

Bayan Hıristiyan: Gelin, dinlenirken bir parça da yemek yiyin. Bu şekilde ağzınız da tatlanır. Bende bir tane nar var. Evden ayrılırken, onu bana Çevirmen vermişti. Ayrıca bir parça petek balı ile küçük bir şişe de şerbet verdi.

Merhamet: Seni kenara çektiği zaman, sana bir şeyler verdiğini anlamıştım.

Bayan Hıristiyan: Haklısın, bunları bana o zaman vermişti. Evden çıkarken sana söylediğimi unutma! Sana, “Benimle yola çıkar-san, bana ait olan her iyi şeye sen de ortak olacaksın; bana ait olan her iyi şeyde senin de bir payın olacak!” demiştim.

Bunları söyledikten hemen sonra yiyecekleri bölüştürdü. Merhamet de çocuklar da yemeklerini yediler. Bayan Hıristiyan, Büyük Yürek’e de bu yiyeceklerden ikram etti ve yiyip yemeyeceğini sordu.

Büyük Yürek: Siz Göksel yolculuğa çıktınız. Ben yakında geriye döneceğim. Size afiyet olsun. Ben bunları evde her gün yiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yiyip içtikten ve bir süre daha sohbet ettikten sonra Büyük Yürek; “Hava kararmak üzere, eğer hazırsanız artık yola çıkalım.” dedi. Ve tekrar yola koyuldular. Bu defa çocuklar önden gidiyorlardı. Bayan Hıristiyan mola verdikleri yerde, şerbet şişesini unutmuştu. Ve onu geri getirmesi için, küçük oğlunu dinlenme yerine geri gönderdi.

Merhamet: Sanırım burası Kaybetme Yeri’ydi. Hıristiyan burada tomarını kaybetmişti. Bayan Hıristiyan da şişesini unuttu. Acaba bunun nedeni nedir?

Büyük Yürek: Bunun nedeni ya uyku ya da unutkanlıktır. Bazıları uyanık olmaları gerektiği halde uykuya dalarlar. Bazıları da hatırlamaları gereken yerde unuturlar. Bazı Yeruşalim yolcuları, işte bu yüzden dinlenme yerlerinden çoğu zaman bu tür zararlara maruz kalarak çıkarlar. Yeruşalim yolcuları daima uyanık olmalı ve en büyük gönenme anlarında bile, nelere sahip olduklarını asla akıllarından çıkarmamalıdır. Ama bunu yapmadıkları için, çoğu kez sevinçlerinin sonu gözyaşı oluyor ve ne yazık ki güneşlerinin üzerini de koyu bulutlar kaplıyor. Hıristiyan’ın burada başına gelen olayı, aklınızdan hiç çıkarmayın! Güvensizlik ve Ürkek’in Hıristiyan’la karşılaştıkları ve korkulan yüzünden onu geri dönmek için ikna etmeye çalıştıkları yerde, gözlerine sahne gibi bir yer ilişti. Bu sahnenin ön tarafında yola doğru uzanan ve üzerinde ayetler yazılı olan geniş bir levha vardı. Levhanın altında da, sahnenin neden buraya konulduğunu açıklayan bir yazı vardı. Bu ayetler şunlardı:

“Bu sahneyi gören dikkat etsin,
Kendi yüreğine ve diline!

Eğer dikkat etmezse, burada o da
Kendisinden önceki dikkatsizler gibi, hemencecik yoldan
çıkarsın!”

Ayetlerin altında ise; “Bu sahne ürkeklik veya şüphe yüzünden, Yeruslaim yolculuğunu bırakanları cezalandırmak için yapılmıştır. Hıristiyan’ı yoldan çıkarmaya çalıştıkları için, Güvensizlikle Ürkek’in dilleri bu sahnede kızgın demirle delindi.” yazıyordu.

Merhamet: Bu, Sevgili’nin [*Beloved*] Mezmur’daki şu sözlerine ne kadar çok benziyor; “Ey aldatıcı dil, RAB ne verecek sana, daha ne verecek? Yiğidin sivri oklarıyla Retem çalısından alevli korlar!”¹

Ve bundan sonra, aslanlar görününceye kadar yollarına devam ettiler. Büyük Yürek güçlü biri olduğu için, aslanlardan hiç korkmuyordu. Büyük bir hevesle önde giden çocuklar, aslanların yanına ulaştıklarında arkaya geçmek istiyorlardı. Çocuklar bu korkuyla geriye döndüler ve arkada kaldılar.

Büyük Yürek bu durum karşısında gülümseyerek; “Şimdi ne düşünüyorsunuz çocuklar? Tehlike yokken önden gitmek hoşunuza gidiyordu, ama aslanları görünce geriye kaçtınız. Şimdi neler hissediyorsunuz?” diye sordu.

Yolcular, aslanlara rağmen yollarına devam ediyorlardı. Büyük Yürek yolculara yol açabilmek için kılıcını çekti. O kılıcını çeker çekmez, sanki aslanlara destek vermek istermiş gibi davranan biri ortaya çıktı. Bu adam Büyük Yürek’e dönerek; “Sen neden buraya geldin?” diye sordu. Bu adama bazıları Zalim, bazıları da Kanlı Katil [*Grim, or Bloody-man*] derlerdi.² Bu ad kendisine, Yeruslaim yolcularını acımadan öldürdüğü için verilmişti. Ve bu adam devler soyundandı.

Büyük Yürek: Bu kadın ve çocuklar Yeruslaim yolcuları. Ve yürümek zorunda oldukları yol da bu yol. Aslanlar da sen de onların bu yoldan geçmelerine engel olamayacaksınız!

¹ Mezmurlar 120:3-4.

² Anglikan kilisesine uymayanları uygulayan laik devlet güçlerine isnat ediliyor. Aşağıda “son zamanlarda çok az kişi bu yoldan geçmeye cesaret edebilmişti” derken 1681-84 döneminde devletin zulmü irdelenmektedir.

Zalim: Bu yol onların yolu değil! Buradan asla geçemeyecekler! Ben buraya, onlara karşı koymak için geldim. İşte bu yüzden aslanlara yardım edeceğim.

Gerçeği söylemek gerekirse, aslanların hiddetinden ve bu adamın nefret dolu davranışları yüzünden, son zamanlarda çok az kişi bu yoldan geçmeye cesaret edebilmişti. Bu yüzden de yolun her tarafında otlar yeşermişti.

Bayan Hristiyan: Bugüne kadar her ne kadar kervanların ardı kesilmiş, yolcular sapa yollara sapmış olsalar da, şimdi artık ben kalktım. “Ben İsrail’de ana olarak kalktım!”¹

Bunun üzerine, zalim aslanların üzerine yemin ederek geçemeyeceklerini söyledi ve geri dönmelerini emretti. Büyük Yürek, önce Zalim’in üzerine gitti ve ona çok şiddetli bir kılıç darbesi indirdi. Bu darbenin üzerine, Zalim gerilemek zorunda kaldı. Ve Büyük Yürek’e; “Beni kendi topraklarım üzerinde mi öldüreceksin?” dedi.

Büyük Yürek: Bu yol senin değil, Kral’ın yoludur. Sen bu yola aslanlarını koymuşsun. Zayıf olmalarına ve senin aslanlarının burada olmasına rağmen, bu kadınlar ve çocuklar bu yoldan geçecekler! Ve yollarına devam edecekler!

Bu sözlerin hemen arkasından, ikinci bir kılıç darbesi daha indirerek Zalim’i diz üstü çöktürdü. Bu ikinci darbe Zalim’in miğferini parçaladı. Sonra üçüncü bir darbe daha vurarak, onun kolunu kopardı. Bunun üzerine dev, korkunç bir şekilde gürlledi. Hatta kadınlar bu ses yüzünden oldukça korktular. Ama bu korku bile, onu öylece yere serili bir halde görmenin sevincini onlardan alamadı. Aslanlar zincirlerle bağlıydılar. Onlara yardım edeceğini söyleyen dev de, artık sadece bir ölüydü. Büyük Yürek, Yeruşalim yolcularına dönerek; “Gelin, beni izleyin; korkmayın aslanlardan size hiçbir zarar gelmez!” dedi.

Bunun üzerine, kadınlar yola devam ettiler. Aslanların yanından geçişleri, oldukça zor oldu. Kadınlar bir hayli titrediler, çocuklar da korkudan nerdeyse oraçıkta öleceklerdi. Ama hiçbir zarar görme-

---

¹ Hakimler 5: 6-7.

den aslanların yanından geçtiler.

Uyanık'ın kulübesini [*Porter's Lodge*] gördüler. Ve hiç vakit kaybetmeden, doğruca kulübeye doğru ilerlediler. Acele ediyorlardı, çünkü buralar gece yol almak için gerçekten hiç tekin yollar değildi. Kapiya ulaştıklarında, Büyük Yürek kapiyu çaldı. Uyanık "Kim o?" diye seslendi.

Büyük Yürek "Benim!" der demez, Uyanık onu sesinden tanıdı. Çünkü daha önce birçok kereler, yine Yeruslaim yolcularının koruyucusu olarak buraya kadar gelmişlerdi. Uyanık aşığı indi ve kapiyu açtı. Büyük Yürek tam karşısında ayakta duruyordu.

Uyanık: Ne oldu sayın Büyük Yürek? Böyle geç bir vakitte burada ne işiniz var?

Uyanık bu soruyu sorduğı sırada, Büyük Yürek'in arkasında duran yolcuları görmemişti.

Büyük Yürek: Göksel yolcular getirdim. Efendimin emri üzerine burada konaklayacaklar. Aslında daha erken gelecektik ama, aslanlar ve Zalim bize karşı koymaya çalıştı. Onunla uzun süre savaşmak zorunda kaldım. Ama sonunda onu öldürdüm ve yolcuları sağ salim buraya getirdim.

Uyanık: Hemen geri mi döneceksin? Hava epey karanlık, içeri girip sabah olmasını beklemez misin?

Büyük Yürek: Hayır, bu gece Efendime geri dönmeliyim!

Bayan Hıristiyan: Efendim! Bizi yolculuğumuz sırasında yalnız bırakmanızı hiç istemiyorum. Bize ne kadar sadık ve şefkatliydiniz. Bizim için öyle cesurca savaşmış ve öyle yürekten öğütler verdiniz ki, bu lütfunuzu asla unutamam!

Merhamet: Keşke yolculuğumuzun sonuna kadar bizimle birlikte gelseydiniz. Bizim gibi zavallı kadınlar böyle zorluklar ve eziyetlerle dolu bir yolda, hiçbir dostları ve koruyucuları olmadan nasıl dayanabilirler?

Yakup (bu çocukların en küçüğüdü): Lütfen bizimle birlikte gelmeyi kabul edin. Bize yardım edin. Çünkü çok güçsüzüz. Ve yol da oldukça tehlikeli!

Büyük Yürek: Ben Efendimin emirlerini yerine getiririm! Eğer

o beni yolun sonuna kadar sizin hizmetinize verirse, o zaman büyük sevİNçle size eşlik ederim! Ama siz başında bir hata yaptınız. O, bana buraya kadar sizinle birlikte gelmemi istediğinde; sizinle birlikte yolun sonuna kadar gelmemi istediğınızı O'na söylemeliydiniz! Eminim O da sizin bu isteğınızı kabul ederdi. Ben şimdilik gitmeliyim. Ey yolcular, RAB sizinle olsun!

Bundan sonra Uyanık, yolcularla konuşmaya başladı ve Bayan Hıristiyan'a nereli olduğunu ve akrabalarını sordu.

Bayan Hıristiyan: Ben Yıkım Şehri'nden geliyorum. Dul bir kadıyım. Kocam da Yerusâlim yolcusuydu. Adı da Hıristiyan'dı.

Uyanık: Ne! O senin kocan mıydı?

Bayan Hıristiyan: Evet bunlar da onun çocukları. (Merhamet'i işaret ederek) Bu da benim ülkemdir.

Uyanık her zaman yaptığı gibi, yine zili çaldı. Alçakgönüllü adında bir kız aşığıya indi. Uyanık bu kıza; "İçeri gidip, Hıristiyan'ın karısı Bayan Hıristiyan ve çocuklarının Yerusâlim yolculuğuna çıktıklarını ve şu anda da burada olduklarını söyle." dedi

Alçakgönüllü de içeriye gidip kendisine söyleneni yaptı. Henüz sözlerini bitirmemişti ki, içeride büyük bir sevİNç çılgılığı koptu. Ve hepsi birden kapıya doğru koşuştular. Kapıya geldiklerinde içlerinden en ciddi olanı; "Gir içeri, gir o iyi adamın karısı. Yanındakileri de al ve gel içeri kutsal kadın!" dedi. Bu davet üzerine Bayan Hıristiyan içeri girdi. Çocuklar ve Merhamet de arkasından içeriye girdiler. Onları büyük bir odaya götürerek, oturmalarını istediler. Konukları görmesi ve "Hoşgeldiniz" demesi için, evin efendisi çağırıldı. Sonra herkes içeride toplandı, birbirleriyle selâmlaştılar ve tanıştılar.

Evdekiler: Tanrı'nın lütfuna kavuşmuş olan sizler, hoşgeldiniz evimize. Bizler sizin dostlarıyız.

Vakit bir hayli geç olmuştu. Yerusâlim yolcuları, gördükleri çarpışma ve aslanlar yüzünden ve bir de uzun bir yolculuktan çıkmış olduklarından bitkin bir hale gelmişlerdi. İşte bu yüzden, mümkün olduğunca çabuk bir şekilde dinlemek istiyorlardı.

Evdekiler: Olmaz öyle şey! Önce yemek yiyip, biraz gücünüzü toparlayın!"

Uyanık, yolcuların geldiğini daha önceden haber verdiği için; onlara, oraya özgü ateşte kuzu kebab hazırlamışlardı.¹ Ve hep birlikte yemeğe başladılar. Yemekten sonra bir mezmurla dualarını bitirip, dinlenmeye çekilmek için izin istediler. Bayan Hıristiyan, kocası buradayken kullandığı odayı kullanmak için izin istedi. Ev halkı bu ricayı geri çevirmedi ve bu yüzden hepsi aynı odada kaldılar. Yatmaya çekildiklerinde Merhamet ve Bayan Hıristiyan, konuşulabilecek konular hakkında konuşmaya başladılar.

Bayan Hıristiyan: Kocam Yerus̄alim yolculuğuna çıktığı zaman, bir g¼n arkasından benim de bu yolculuğa çıkacağım hiç aklıma gelmezdi.

Merhamet: Hele bir de dinlenmek için onun odasını ve onun yatağını kullanacağım hiç d¼ř¼nebilir miydin?

Bayan Hıristiyan: B¼y¼k bir rahatlık içinde onun y¼z¼n¼ g¼reeđim ve Kralımız RAB'be onunla birlikte tapınacağım, hiç aklıma gelmezdi. Ama Şimdi onunla birlikte RAB'be tapınacağıma iman ediyorum.

Merhamet: Dur dinle! Bir ses duyuyor musun?

Bayan Hıristiyan: Evet, bir m¼zik sesi var. Biz buraya geldiğimiz için ilahi s¼yl¼yorlar sanırım.

Merhamet: Muhteşem! Evde m¼zik, kalpte m¼zik, g¼kte m¼zik! Hepsi de sadece biz burada olduğumuz için!

Bir s¼re sonra uykuya daldılar. Sabah uyandıklarında Bayan Hıristiyan Merhamet'e; "Bu gece uykunda g¼lmenin nedeni neydi? Galiba r¼ya g¼r¼yordun!" dedi.

Merhamet: Evet! Çok g¼zel bir r¼ya g¼r¼yordum. Peki g¼ld¼đ¼me emin misin?

Bayan Hıristiyan: Evet! Hem de çok içten g¼l¼yordun. L¼tfen Merhamet, r¼yanı bana anlatır mısın?

Merhamet: R¼yamda sessiz sakin bir yerde tek başıma oturmuş, y¼ređimin sertliğinden dolayı ağlıyordum. Aradan çok bir zaman geçmeden, beni g¼rmek ve s¼ylediklerimi duymak için birçok kişi

¹ Mısır'dan ıkıŐ 12:21 & 28; Yuhanna 1:29.

başına toplandı. Onların beni dinlediğini bildiğim halde, ağlamaya devam ediyordum. Bunun üzerine başına toplananlardan bazıları bana gülmeye, bazıları bana deli demeye, bazıları da beni tekmelemeye başladı. Bu arada kafamı yukarı kaldırdım ve kanatlan olan birinin bana doğru yaklaştığını gördüm. Doğruca benim yanıma geldi ve “Merhamet, derdin ne?” diye sordu. Ona sorunumu anlattım. Sabırla beni dinledikten sonra bana; “Sana esenlik olsun!” dedi ve mendiliyle gözlerimi sildi. Beni altın ve gümüşle süsledi. Boynuma altın bir gerdanlık ve kulaklarıma küpeler taktı. Başına da güzel bir taç taktı.¹ Sonra beni elimden tutarak; “Merhamet! Arkamdan gel” dedi. Bunu söyledikten hemen sonra göğe doğru uçtu. Ben de altın kapıya ulaşıncaya kadar onu takip ettim. Kapıyı çaldı ve kapı açılınca içeri girdi. Ben de onun arkasından içeriye girdim. Bir tahtın önüne gelinceye kadar onu takip ettim. Tahtta Yüce bir kişi oturuyordu. Bana: “Hoşgeldin kızım!” dedi. Orası oldukça parlak ve göz kamaştırıcıydı. Güneş ve yıldızlar gibi parlıyordu. Saniyorum orada senin kocanı da gördüm. Ve birden uyandım. Ama güldüğümü hatırlamıyorum. Gerçekten gülüyor muydum?

Bayan Hristiyan: Tabii ki gülüyordun! İnsan kendini böylesine muhteşem bir konumda görür de nasıl gülmez. İzin verirsen, gördüğün rüyanın çok güzel bir rüya olduğunu söylemek isterim. Rüyanın birinci kısmı nasıl gerçekleştiyse, ikinci kısmı da aynen gerçekleşecektir. Çünkü insan Tanrı’yı görmese de, Tanrı insana iki yolla konuşur. Rüyalar aracılığıyla gece görümlerinde, insanların üzerine ağır uyku bastığı zamanlarda yarı uyur haldeyken onların kulağını açar ve onlara öğretilen şeylere mühür basar.² Tanrı’yla konuşmak için, illa da uyanık olmaya gerek yoktur. Biz uyurken de o bizi ziyaret edip, kendi sesini bize duyurabilir. Uyurken yüreğimiz uyanır ve Tanrı yüreğimize kendi Sözü’yle, benzetmelerle, işaretlerle ve örneklerle, sanki biz uyanıkmışız gibi konuşabilir.

Merhamet: Evet, bu rüyayı gördüğüm için gerçekten çok mutluyum. Yakında tekrar gülmek için, bu rüyanın gerçek hayatta da

¹ Hezekiel 16:8-12.

² Eyüp 28:14-15.

olacağını umuyorum.

Bayan Hıristiyan: Artık kalkma zamanı geldi. Gidip ne yapmamız gerektiğini öğrenmeliyiz.

Merhamet: Sizden bir ricam var. Eğer biraz daha kalmamız için istekte bulunurlarsa, lütfen ta isteği kabul edelim. Bu kızlarla daha iyi tanışmak için, bir süre daha burada kalmak istiyorum. Hikmet [*Prudence*], Takva [*Piety*] ve Sevgi'nin [*Charity*] görünüşleri, ne kadar sevimli ve güven verici.

Bayan Hıristiyan: Bakalım, neler yapacaklar!

Bayan Hıristiyan'ın bu sözlerinin hemen ardından, hazırlanıp aşağıya indiler. Ev halkı geceyi nasıl geçirdiklerini ve rahat edip etmediklerini sordu.

Merhamet: Mükemmel! Hayatında geçirdiğim en güzel gecelerden biriydi!

Hikmet ve Takva: Eğer biraz dalla burada, kalmayı kabul ederseniz, size evimizdeki her şeyi gösterebiliriz.

Sevgi: Evet! Hem de bunu büyük bir memnuniyetle yaparız.

Yolcular bu teklifi geri çevirmedik Burada bir aydan fazla bir süre kaldılar ve kendileri için Çok yararlı şeyler öğrendiler. Hikmet, Bayan Hıristiyan'ın çocuklarını nasıl yetiştirdiğini öğrenmek için onlara sorular sormak istedi ve bunun için Bayan Hıristiyan'dan izin istedi Bayan Hıristiyan da bütün kalbiyle buna izin verdi ve Hikmet konuşmaya başladı.

Hikmet: Gel bakalım Yakup. Seni kim yarattı, bunu biliyor musun?

Yakup: Baba Tanrı, Oğul Tanrı, Kutsal Ruh Tanrı.

Hikmet: İyi çocuk! Seni kim kurtardı, peki bunu biliyor musun?

Yakup: Baba Tanrı, Oğul Tanrı, Kutsal Ruh Tanrı.

Hikmet: Aferin, iyi çocuk! Peki, Baba Tanrı seni nasıl kurtardı?

Yakup: Lütfuyla!

Hikmet: Oğul Tanrı seni nasıl kurtarıyor?

Yakup: Doğruluğu, ölümü, kanı ve hayatıyla!

Hikmet: Peki, Kutsal Ruh Tanrı seni nasıl kurtarıyor?

Yakup: Işıyla, hayatımı yenilemesiyle ve beni korumasıyla.

Yakup'un bu cevapları üzerine Hikmet, Bayan Hıristiyan'a dönerek; "Çocuklarını bu şekilde yetiştirdiğin için övülmeye layıksın. En küçükleri böyle cevaplar verebiliyorsa, bu sorulan diğerlerine sormaya hiç gerek yoktur sanırım. Ama yine de büyüğüne de bir şeyler sorayım şimdi." dedi.

Hikmet: Gel bakalım Yusuf (büyüğün adı Yusuf'tu). Sana birkaç soru sorabilir miyim?

Yusuf: Tabii ki sorabilirsiniz.

Hikmet: İnsan nedir? [*What is man?*]

Yusuf: Kardeşimin dediği gibi, Tanrı tarafından yaratılmış, akıl sahibi bir yaratık.

Hikmet: Kurtuluş [*saved*] sözünden ne anlıyorsun?

Yusuf: İnsan günaha esirdir. Bu yüzden çok sefil bir durumdadır ve mutlaka kurtarılmaya muhtaçtır. Kurtuluş Sözü de bunun tek yoludur.

Hikmet: Üçlü birlik aracılığıyla kurtuluş bulmak, sence ne anlamıyor?

Yusuf: Günah o denli büyük ve güçlü bir zordadır ki, bizi onun elinden ancak Tanrı kurtarabilir. Zaten Tanrı insana karşı o denli iyidir ve onu o kadar çok sever ki, içine düştüğü bu sefil durumdan onu gerçekten kurtarır.

Hikmet: Tanrı'nın zavallı insanları kurtarmadaki amacı nedir?

Yusuf: Amacı kendi adının, lütfunun, adaletinin vb. yüceltilmesi ve kullarının sonsuz mutluluğa erişmesi içindir.

Hikmet: Peki kimler kurtulur?

Yusuf: O'nun sunduğu kurtuluşa iman edenler.

Hikmet: İyi çocuk. Annen sana bunları gerçekten iyi bir şekilde öğretmiş. Ama sen de onun sözlerini dinlemişsin.

Daha sonra ikisinin büyüğü olan Samuel'e döndü ve "Sana da soru sorabilir miyim Samuel?" diye sordu.

Samuel: Evet, lütfen. Bunu çok isterim.

Hikmet: Cennet nedir?

Samuel: En kutsal yer ve en kutsal durumdur. Çünkü orası Tanrı'nın bulunduğu yerdir.

Hikmet: Cehennem nedir?

Samuel: En acıklı yer ve en acıklı durumdur. Çünkü orada günah, şeytan ve ölüm vardır.

Hikmet: Neden cennete gitmek istiyorsun?

Samuel: Tanrı'yı görmek ve coşkuyla O'na hizmet etmek için. Mesih'i görmek ve sonsuza kadar O'nu sevmek için. Bir de burada hiçbir zaman yeterince sahip olamadığım Kutsal Ruh'un doluluğuna, orada sahip olayım diye!

Hikmet: Çok iyi! Sen de gerçekten çok iyi öğrenmişsin!

Ve Hikmet son olarak en büyükleri olan Matta'ya [*Matthew*] döndü ve "Eğer istersen, şimdi de sana birkaç tane soru sorayım." dedi.

Matta: Memnuniyetle cevaplarım!

Hikmet: O zaman soruyorum. Tanrı'dan önce herhangi bir şey var mıydı?

Matta: Hayır! Çünkü Tanrı öncesizdir. Yaratılışın ilk gününe kadar, O'dan başka var olan hiçbir şey yoktu. Çünkü göğü, yeri, denizleri ve onlarda bulunan her şeyi RAB altı günde yarattı.

Hikmet: Kutsal Kitap hakkında ne düşünüyorsun?

Matta: Kutsal Kitap, Tanrı'nın Kutsal Sözü'dür.

Hikmet: Kutsal Kitap'ta anlayamadığın hiçbir şey yok mu?

Matta: Var! Hem de çok şey var!

Hikmet: Peki, O'nda anlamadığın bir yer olduğunda ne yapıyorsun?

Matta: Tanrı'nın benden daha hikmetli olduğunu hatırlarım. Ve Kutsal Kitap'ta benim için yararlı olacak şeyleri, sırası geldikçe bana bizzat kendisinin öğretmesi için O'na yalvarırım.

Hikmet: Ölümünden sonra tekrar dirileceğine inanıyor musun?

Matta: İnsanların gömüldüğü gibi, dirileceklerine de inanıyorum. Doğal görünümleri aynı olacak ama, artık çürümez bir bedene sahip olacaklar. Buna bu şekilde iman etmemin iki nedeni var! Birincisi Tanrı'nın kendisi, ölümünden sonra dirilişi vaat etti; İkincisi Tanrı bunu yapabilecek güçtedir.

Bu cevaplar üzerine, Hikmet çocukların hepsine birden; "An-

nenizin sözlerini sürekli dinlemelisiniz. Çünkü o size daha çok şey öğretecek. Başkalarından duyacağınız, ama iyi olan sözlere de çok dikkat edin. Onlar bu iyi şeyleri, yine sizin iyiliğiniz için söyleyeceklerdir. Öyleyse göğün ve yerin size öğrettiklerini, eksiksiz olarak yerine getirin. Özellikle babanızın Yeruşalim yolcusu olmasını sağlayan kitabın sözleri üzerinde çok fazla düşünün. Ben kendi adıma, burada kaldığınız müddetçe, bildiklerimi size öğretmeye çalışacağım. Tanrı yolunda ilerlemeniz için de aklınızdaki bütün sorulan sorun. Bu soruları yanıtlamaktan büyük bir mutluluk duyuyorum.

Yeruşalim yolcuları buraya geleli bir hafta kadar olmuştu ki, Merhamet'e bir konuk geldi. Adı Dünyasal Çaba [*Mr. Brisk*] olan bu kişi, bazı iyi yönleri varmış ve dindarmış gibi görünen bir adamdı. Ama aynı zamanda dünyaya sıkı sıkıya bağlıydı. Merhamet'i bir iki kez ziyaret ettikten sonra, ona evlenme teklif etti. Merhamet de görünüşte güzel ve çekici bir kızdı. Kendini daima tek şeyle meşgul ederdi. Kendi işi olmadığı zamanlarda başkaları için çorap örür, elbise diker ve onları ihtiyacı olanlara dağıtırdı. Dünyasal Çaba bu yapılanların nasıl kullanıldığını ve kime verildiğini hiç görmediği ve onu hiç boş görmediği için, ondan çok hoşlanmıştı. Merhamet için; "Onun iyi bir ev hanımı olacağına inanıyorum." diyordu.

Bunun üzerine Merhamet durumu evdeki diğer kızlarla paylaşarak, bu adam hakkında daha çok bilgi istedi. Çünkü evdekiler, Dünyasal Çaba'yı kendisinden daha iyi tanıyorlardı. Kendisine onun çalışkan biri olduğunu, çok dindar gözüktüğünü; ama yine de kutsal yaşamın gücüne tamamen yabancı olduğunu düşündüklerini söylediler. Bunlar üzerine Merhamet: "Artık bir daha onun yüzüne bakmayacağım. Çünkü canımın kurtuluşuna engel oluşturacak herhangi bir şeyle karşılaşmak istemiyorum."

Hikmet: Onun cesaretini kırmak için, böylesi büyük bir şeye gerek yok. Fakirler için yaptığın işe devam et. Bunu öğrendiği zaman senden soğuyacaktır.

Dünyasal Çaba tekrar Merhamet'i görmeye geldiğinde, onu yine fakirler için bir şeyler yaparken buldu.

Dünyasal Çaba: Ne! Sen her zaman bunlarla mı uğraşıyorsun?

Merhamet: Evet, ya kendim için bir şeyler yapıyorum ya da başkaları için.

Dünyasal Çaba: Bir günde ne kadar kazanıyorsun?

Merhamet: Ben bunu, iyi işlerde zengin olabilmek için yapıyorum. Amacım, böyle yaparak sonsuz yaşamı elimde tutmak ve gelecek için kendime iyi bir temel atmak.¹

Dünyasal Çaba: Lütfen söyler misin? Sen bunlarla ne yapıyorsun?

Merhamet: Çıplakları giydiriyorum.

Bu cevap üzerine, Dünyasal Çaba'nın yüzü değişti ve bir daha da Merhamet'i ziyarete gelmedi. Kendisine neden böyle yaptığı sorulduğunda, Merhamet'in iyi bir kız olduğunu; ama birazcık akıldan zoru olduğunu söyledi. Dünyasal Çaba Merhamet'ten ayrıldıktan sonra,

Hikmet: "Dünyasal Çaba'nın seni çabucak terk edeceğini söylemişim! Şimdi senin hakkında yalan yanlış sözler uyduracaktır. Çünkü onun dindar gözükmeye çabası ve Merhamet'e karşı olan yüzeysel aşkı, onunla Merhamet arasındaki doğal farklılığı yok etmeye yetmeyecektir. Bu yüzden onun ve Merhamet'in biraraya gelebileceklerini kesinlikle düşünemiyorum!

Merhamet: Bundan önce de bir kocam olabilirdi. Bu konudan şimdiye kadar kimseye söz etmedim. Onların hepsi kişilik olarak bende hiçbir kusur bulamamışlardı, ama şartlarım onları hoşnut etmiyordu. Ve ne ben yumuşuyordum ne de onlar.

Hikmet: Bu günlerde Merhamet, adı sıkça anılan ama uygulamada maalesef pek karşılaşılmayan bir olgu. İşte bu yüzden sana birini bulmak oldukça güç!

Merhamet: Bu o kadar önemli değil. Eğer kimse benimle evlenmek istemezse, ben de bekar olurüm. Benim şartlarımı kabul etmedikçe, kimseyle evlenmem. Ben böyleyim ve değişmeyeceğim. Bu konuda bana zıt olan herhangi bir insanın, yaşamıma girmesine

---

¹ 1. Timoteos 6:17-19.

kesinlikle izin vermem! Cömert adında bir kız kardeşim vardı. Ve o, bu açgözlü adamlardan biriyle evlendi. Ama asla birbirleriyle geçi-nemediler. Kız kardeşim nasıl başladıysa öyle devam etmeye, yani fakirlere yardım etmeyi sürdürmeye kesin kararlıydı. Ama kocası önce pazar meydanında onu kınadı.¹ En sonunda da kız kardeşimi kapı dışarı etti!

Hikmet: Aynı zamanda kız kardeşinin kocası, kendisinin imanlı biri olduğunu da söylüyordu sanırım.

Merhamet: Evet! Tam senin bahsettiğin gibi biriydi işte. Dünya böyle adamlarla dolu. Ama ben onların hiçbirini sevmiyor ve onları kabul etmiyorum!

Bir zaman sonra, Bayan Hıristiyan'ın en büyük oğlu olan Matta hastalandı. Hastalık yüzünden çok fazla acı çekiyordu. Çok kötü bir şekilde karnı ağrıyor ve bu ağrı yüzünden, bazen hareket edemeyecek bir konuma geliyordu. Bayan Hıristiyan ev halkından, o civarda oturan Deneyimli [*Mr. Skill*] adındaki eski ve yetenekli bir doktorun, Matta'yı tedavi etmesi için çağırılmasını rica etti. Ev halkı da doktoru çağırması için bir adama gönderdi. Doktor geldi ve kısa bir süre için çocuğu muayene etti. Daha sonra çocuğun rahatsızlığının karnında olduğunu söyleyerek, annesine; "Son zamanlarda Matta neler yiyordu?" diye sordu.

Bayan Hıristiyan: Ağzına, temiz ve sağlıklı yiyeceklerden başka hiçbir şey koymadı.

Doktor: Bu çocuk, midesinde sindirilmemiş bir yiyecek yüzünden bu kadar acı çekiyor. Bu da ilaçsız geçmez. Bu çocuğun midesi hemen temizlenmeli, aksi halde ölecek!

Samuel: Anne! Yolun başındaki kapıda, kardeşimin ağaçlardan toplayıp yediği bir şeyler vardı. Onlar neydi? Hani yolda, duvarın solunda bir bahçe vardı. Hatta dallan duvarın üzerindén yola doğru sarkmıştı. Ve kardeşim de bu ağaçtan meyve koparıp yemişti.

Bayan Hıristiyan: Doğru yavrum, onlardan koparıp yemişti. Yara-

---

¹ *cried her down at the Cross:* Bu adete göre koca pazar yerine gidip eşinin borçlarını kamusal olarak reddedilirdi. Bir tür yaşarken redd-i miras anlamındaki bu adet Bunyan'ın geldiği Bedfordshire'da yaygındı.

maz çocuk! O kadar azarlamama rağmen yine de beni dinlememiş ve meyvelerden koparıp yemişti.

Doktor: Sağlığa zararlı bir şey yediğini anlamıştım. Hele bir de yediği o meyve hepsinden daha zararlıdır. O, Beelzebul'un bahçesindeki ağaçların meyvesidir. Hiç kimse, o meyvelerden yemeniz konusunda sizi uyarmadı mı? Bu meyveler yüzünden birçok kişi hayatını kaybetti.

Bayan Hıristiyan: Ah yaramaz çocuk! Ben şimdi ne yapacağım! Nasıl iyileşecek oğlum!

Doktor: Sanırım, oğlunu iyileştirmeyi başarabiliriz.

Bundan sonra Doktor, Matta için bir ishal ilacı hazırladı. Ama bu ilaç çok hafif geldi. Temizleyici olarak kullandığı bu ilacı; keçi kanı, inek küllü ve zufa otundan yapmıştı.¹ Doktor bu ilacın etkisinin az olduğunu fark edince, yeni bir ilaç hazırladı. Bu ilaç, Mesih'in *ex Carne & sanguine Christi* [etinden ve kanından hazırlanmıştı].² Doktorların hastalarına, bazen ilginç görümlü ilaçlar [*Pills*]³ verdiklerini bilirsiniz. Bu ilaç yeterli miktarda tuz ile bir iki vadin karıştırılmasıyla yapılmış ve tablet haline getirilmişti.⁴ Çocuğun iyileşebilmesi için, oruçlu olarak ve tövbe gözyaşları içinde bu ilaçtan üç tablet içmesi gerekiyordu.

Çocuk neredeyse midesinin parçalanacakmış gibi acı çektiği halde, yine de son yapılan ilacı içmek istemiyordu.

Doktor: Kendini biraz zorla, iyileşmek için bu ilacı mutlaka içmelisin!

Çocuk: İstemiyorum! Midemi bulandırıyor!⁵

Bayan Hıristiyan: Mutlaka sana bunu içirmek zorundayız.

Çocuk: Hayır! İçersem kusarım!

Bayan Hıristiyan: Doktor Bey! Acaba bu ilacın tadı nasıl?

---

¹ İbraniler 10:1-4.

² Yuhanna 6:54-57; İbraniler 9:14. Buradaki Latince ifade tıbbi reçete diline öykündür.

³ Bunyan burada dönemin meşhur ilacı *Matthew's Pills*'i anırtıyor. Bkz. Richard Matthew'in 1662 tarihli kitabı: *The Unlearned Alchymist His Antidote, or, A more full and ample Explanation of the Use, Virtue and Benefit of my PILL.*

⁴ Markos 9:49.

⁵ Zekeriya 12:10.

Doktor: Kötü değil.

Bayan Hıristiyan (dilinin ucuyla ilaçlardan biraz tadarak): Oğlum, bu ilaçlar baldan daha tatlı. Eğer beni seviyorsan, kardeşlerini ve Merhamet’i seviyorsan ve en önemlisi kendi hayatım seviyorsan, lütfen bu ilacı iç!

Annesinin bu sözleri üzerine, zorla da olsa Tanrı’nın bereketlemesini de diledikten sonra hapları içti. İlaç onda olumlu bir etki yaptı. İçi bir anda temizlendi ve sakın bir şekilde uykuya daldı. Doktor onu iyice ısıtarak terlemesini sağladı ve bu şekilde onu bütün ağrılarından kurtardı. Kısa bir zaman sonra çocuk kendini toparladı ve bir baston yardımıyla evin içinde oradan oraya gezmeye, başına gelen rahatsızlığı ve bu rahatsızlıktan nasıl kurtulduğunu herkese anlatmaya başladı.

Çocuk iyileştikten sonra Bayan Hıristiyan doktora; “Çocuğum için yaptığınız iyiliklerin karşılığını size nasıl ödeyebilirim?” diye sordu.

Doktor: Bana bir şey ödemek zorunda değilsiniz. Kurallara göre, borcunuzu Tıp Fakültesi’nin Üstadına [*Master of the College of Physicians*] ödemelisiniz.¹

Bayan Hıristiyan: Bu ilaçları başka bir rahatsızlık için de kullanabilir miyiz?

Doktor: Bu evrensel ilaç² bütün hastalıklar için birebirdir. Yeruşalim yolcularının geçirebilecekleri herhangi bir hastalığı kesin olarak iyileştirebilir. Eğer doğru bir şekilde hazırlanmışsa, ilaç etkisini sonsuza dek sürdürür.

Bayan Hıristiyan: Lütfen, bana bu ilaçlardan on iki kutu daha yapın. Çünkü eğer yanımda bu ilaçlar olursa, başka bir ilaç [*physic*] aramak zorunda kalmayacağım.

Doktor: Bu ilaç bir kişiyi iyileştirdiği gibi, hastalıklardan da koruyabilir. Evet korkmadan söyleyebilirim! Emin olun, bir insan bu ilacı doğru bir şekilde kullanırsa sonsuza dek yaşar.³ Ama şuna çok

¹ İbraniler 13:11-16.

² ... *a n universal pill*: Richard Matthew da kitabında bunu iddia eder.

³ Yuhanna 6:50.

dikkat et Bayan Hıristiyan! Bu ilaçlan, yalnızca benim tarif ettiğim şekilde kullanılmalı ve kullandırmalısın! Aksi halde, hiçbir yararını göremezsin!

Bu sözlerden sonra hem Bayan Hıristiyan hem Merhamet hem de çocuklar için ilaç yaptı ve onlara uzattı. Matta'ya da bundan sonra olgunlaşmamış eriklerden yememesini söyledi ve hepsini öperek oradan ayrıldı.

Daha önce de söylediğim gibi Hikmet, çocukların her zaman diledikleri konuda kendisine soru sorabileceklerine dair bir güven vermişti. Bunun üzerine hasta olan Matta, içtiği ilaçların birçoğunun tadının neden acı olduğunu sordu.

Hikmet: Bu ilaçların acı olması, bedensel yüreklerimiz için Tanrı Sözü'nün ve O'nun etkisinin ne denli kabul edilemez olduğunu gösterir.

Matta: Eğer ilaç yaralıysa, neden ishale neden oluyor? Bir de kusturma etkisi var tabi.

Hikmet: Evet, bu da Tanrı Sözü'nün ne kadar etkili olduğunu, yüreği ve düşünceleri ne denli pak bir hale getirdiğini gösteriyor. Çünkü ilaçların biri fiziksel olarak nasıl bir etki yapıyorsa, diğeri de aynı etkiyi ruhsal olarak yapıyor.

Matta: Ateşimizin artması ve güneşin ışınlarını dünyaya zararsız bir şekilde göndermesi, bize neyi anlatıyor?

Hikmet: Ateşinin artmasından, cennete büyük bir istekle ve sıracık bir coşkuyla girebileceğini anlarsın. Güneş ışınlarının dünyaya süzülüşünden de. Dünyanın Kurtarıcısı'nın yukarıda, göklerde olmasına rağmen; sevgisi ve lütfuyla bize ulaştığını anlayabilirsin.

Matta: Bulutlar bu kadar suyu nereden buluyor?

Hikmet: Denizden.

Matta: Peki, bu bize bir şeyler açıklar mı?

Hikmet: Kurtuluş Müjdecileri'nin öğretilerini, sadece ve yalnızca Tanrı'nın Sözleri'nden almaları gerektiğini öğrenebiliriz.

Matta: Peki, bulutların topladığı bu suları dünyaya boşaltması bir şey ifade eder mi?

Hikmet: Tabii ki! Buradan da Kurtuluş Müjdecileri'nin, Tanrı'dan

aldıkları bilgileri dünya ile paylaşması gerektiğini anlayabiliriz.

Matta: Gökkuşağı neden var?

Hikmet: Tanrı'nın lütf antlaşmasının Mesih aracılığıyla onaylandığını, bize göstermek için.

Matta: Bazı su kaynakları denizden çıkar ve yer aracılığıyla bize ulaşır. Ve biz de bunları kullanırız. Bu bize bir şey açıklar mı?

Hikmet: Tabii ki açıklar! Buradan Tanrı'nın lütfunun, Mesih'in bedeni sayesinde bize geldiğini anlayabiliriz.

Matta: Peki! Biliyoruz ki, bazı su kaynakları yüksek dağların üstlerinden gelir. Bu neyi simgeliyor?

Hikmet: Bu, Tanrı'nın lütfunun fakir ve aşağı tabakada olan insanlarda parlayabileceği gibi, RAB'de güçlü ve yüce olanlarda da parlayabileceğim gösterir.

Matta: Mum yanarken, alev her zaman fitile yapışık oluyor. Bu ne anlama geliyor?

Hikmet: Lütf insan yüreklerinde tutuşmadıkça, bizde gerçek yaşamın ışığı olamaz!

Matta: Mumun ışığının sönmelerini engellemek için fitil, yağ ve benzeri şeyler kullanılır. Bunun bir anlamı var mı?

Hikmet: Bedenimiz, canımız, ruhumuz ve sahip olduğumuz her şey Tanrı'nın yüreklerimizde yaktığı lütf ateşini korumak için kullanılmalı, yani bu lütfun hizmetinde çalışmaları gereklidir. Bu da bunu temsil ediyor.

Matta: Kaşıkçı kuşunun, gagasıyla kendi göğsünü yaralaması neyi simgeliyor?

Hikmet: Kaşıkçı kuşu bunu, yavrularını kendi kanıyla beslemek için yapar. Mesih de kendi yavrularını, yani kendi halkını kendi kanıyla ölümden kurtaracak kadar sevmiştir.

Matta: Horozun ötüşü ne anlama gelir?

Hikmet: Petrus'un günahını ve bu günahın sonucunda da ettiği tövbeyi de asla aklından çıkarma! Horozun ötüşü, az bir zaman sonra güneşin ilk ışıklarıyla yeni bir günün başlayacağını haber verir. Bunun için horozun ötüşü sana o son günü, korkunç olan Kıyamet Günü'nü hatırlatsın.

Burada toplam bir ay kaldılar. Ama artık yola çıkma zamanı gelmişti. Bu yüzden ev halkını toplayıp, yola çıkmaları gerektiğini söylediler. Yusuf annesine dönerek; “Anne, yolun geri kalan kısmında Büyük Yürek’in bizimle gelmesi için izin alacaktın. İzin alması için Çevirmen’e haber göndermeyi unutma sakın!” dedi.

Bayan Hıristiyan: Canım benim! Az kalsın unuttuyordum!

Daha sonra Bayan Hıristiyan, Büyük Yürek’in kendilerine eşlik etmesi konusunda bir dilekçe yazdı ve bu dilekçeyi uygun bulduğu bir adamla birlikte Çevirmen’e göndermesi için Uyanık’a teslim etti.

Bir süre sonra dilekçe Çevirmen’in eline ulaştı. Çevirmen dilekçeyi okuduktan sonra, bu dilekçeyi getiren adama; “Oraya git ve onlara, Büyük Yürek’i göndereceğimi söyle!” dedi.

Bayan Hıristiyan’ın evinde kaldığı aile onların ilerleme yolunda kararlı olduklarını görünce, onlar için RAB’be şükretmek üzere bütün ev halkını bir araya topladı. Daha sonra Bayan Hıristiyan’a; “Burada konuk olan her Yeruşalim yolcusuna gösterdiğimiz birtakım şeyleri, sana da göstermek istiyoruz. Bunlar hakkında yol boyunca düşünürsün.” dediler. Ve bu sözlerin hemen arkasından, yolcuları bir hücreye götürdüler ve onlara Adem ile Havva’nın yedikleri zaman düşmelerine neden olan elmalardan birini gösterdiler. Ve bunun ne olduğunu henüz bilmeyen Bayan Hıristiyan’dan, onun hakkında düşündüklerini söylemesini istediler.

Bayan Hıristiyan: Bu lezzetli bir yiyecek veya kötü bir zehir olabilir! Ama hangisi olduğunu bilmiyorum.

Bu cevap üzerine ona meyve ile ilgili olan her şeyi anlattılar. Bayan Hıristiyan anlatılanları, elleri havada şaşkınlık içinde dinledi.¹

Sonra onu başka bir yere götürüp, Yakup’un merdivenini gösterdiler. Onlar oraya gittiği sırada, bazı melekler merdivenden çıkıyorlardı. Bayan Hıristiyan ve yanındakiler uzunca bir süre meleklerin çıkışını izlediler. Tam başka bir yere gitmek üzereyken Yakup annesine dönerek: “Lütfen anne! Onlara söyle de bir süre daha bu-

¹ Yaratılış 3:6; Romalılar 7:24.

rada kalalım. Çünkü çok muhteşem bir manzara bu!” dedi.

Yakup’un bu sözü üzerine orada bir süre daha kalıp, doya doya bu manzarayı izlediler.¹

Daha sonra onları altından bir çapanın bulunduğu, başka bir odaya götürdüler ve Bayan Hıristiyan’dan duvarda asılı olan bu çapayı aşağıya indirmesini istediler. Ve ona; “Giderken O’nu yanma alacaksın. Çünkü bu çapa, perdenin arkasındakilere kavuşabilmen ve fırtınalı havalarda sabit durabilmen için sana yardımcı olacak.” dediler.²

Sonra onları babamız İbrahim’in oğlu İshak’ı, Tanrı’ya kurban olarak sunacağı tepeye götürüp; oradaki sunağı, odunları ve ateşi gösterdiler. Herkes görsün diye, onlar hala daha kaldırılmamıştır.³ Bunları gördükten sonra, ellerini kaldırıp Tanrı’ya şükrettiler ve şu sözlerle İbrahim’i andılar; “Ah! İbrahim! RAB’bini öylesine çok seven ve kendi benliğini o denli inkâr etmiş olan adam!”

Bütün bunlardan sonra Hikmet onları, müthiş güzellikte iki tane müzik aletinin bulunduğu yemek odasına götürdü. Müzik aletleri eşliğinde, o ana kadar onlara gösterdiklerini anlatmak için şu ilahiyi söyledi:

*“Havva’nın elmasını gösterdik size,
O elmalardan her an için uzak durun.
Yakup’un merdivenini de gördünüz,
Melekler üzerinde yukarıya çıkıyorlardı.
Bir de çapa hediye ettik size!
Ama bütün bunlar yeterli değil,
Siz de İbrahim’le birlikte,
En iyi kurbanınızı sunmadıkça.”*

Tam bu sırada biri kapıyı çaldı. Uyanık kapıyı açtı. Gelen Büyük Yürek’ti. İçeri girişiyle birlikte, içeriye inanılmaz bir sevinç kapladı. Ve birden daha kısa bir süre önce, o acımasız devî nasıl öldürdüğünü

¹ Yaratılış 28:12; Yuhanna 1:51.

² İbraniler 6:19.

³ Yaratılış 22:9.

ve yolcuları aslanlardan nasıl kurtardığını hatırladılar.

Büyük Yürek, Bayan Hıristiyan ve Merhamet'e dönerek; "Yol boyunca kendinizi tazelemeniz için, Efendim benim aracılığım ile sizlere birer şişe şurup ile bir parça kavrulmuş buğday ve birkaç tane de nar yolladı. Çocuklar için de bir parça incir ile üzüm gönderdi." dedi.

Daha sonra yola çıktılar. Hikmet ile Günah Karşıtı da onlarla birlikte yola çıktı. Kapıya ulaştıklarında, Bayan Hıristiyan son zamanlarda oradan kimsenin geçip geçmediğini sordu.

Uyanık: Hayır! Ama bir dakika! Bir süre önce biri geçti. Yanma gideceğimiz Kral'ın caddesinde büyük bir hırsızlık olayı olmuş. Ama hırsızlar yakalanmış ve yakında yargılanacaklarmış.

Bunu duyan Bayan Hıristiyan ve Merhamet korkuya kapıldılar. Matta annesine; "Anne! Büyük Yürek bizim rehberimiz olduğu sürece hiçbir şeyden korkmana gerek yok!" dedi.

Bayan Hıristiyan Uyanık'a dönerek; "Buraya geldiğim günden beri bana ve çocuklarıma yaptığınız iyiliklerden ve gösterdiğiniz lütuftan ötürü size çok teşekkür ederim. Bu iyiliklerinizin karşılığını nasıl ödeyebilirim bilmiyorum. Lütfen size olan minnettarlığımın bir belirtisi ve bizden bir hatıra olarak, şu küçük hediye kabul edin." dedi ve Uyanık'ın eline bir tane altın koydu.

Uyanık, Bayan Hıristiyan'ın önünde saygıyla eğildi ve "Giysilerin hep ak olsun. Başından zeytinyağı eksilmesin. Ruben yaşasın, ölmesin; Halkının sayısı az olmasın." dedi. Daha sonra çocuklara dönerek; "Gençlik arzularından kaçın. Temiz Yürekle RAB'be yakaranlarla birlikte doğruluğun, imanın, sevginin ve esenliğin ardından koşun. Böylece annenizin yüreğini sevinçle doldurursunuz. Ve bir de davranışlarında ölçülü olan insanlar tarafından övgüyle ödüllendirilirsiniz.

Ve Uyanık'a teşekkür ederek oradan ayrıldılar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bundan sonra tepenin yamacına kadar gittiler. O sırada Günah Karşıtı, “Ah, yolculara vereceğim şeyi yanıma almayı unutmuşum. Hemen geri dönüp onu alacağım!” diye haykırdı. Ve koşa koşa, unuttuğu şeyi almak için eve gitti. Günah Karşıtı giderken, Bayan Hıristiyan buldukları yerin az ilerisindeki küçük ağaçlıktan gelen şu ilahiyi duydu:

*“Bütün hayatım boyunca
Bana lütfunu açık bir şekilde gösterdin.
Bunun için senin evin
Benim sonsuz konutum olacak.”*

Ve hemen ardından ona cevap olarak başka bir ilahi daha yükseldi:

*“Neden mi?
Çünkü Rab Tanrımız iyidir!
Lütfü sonsuza dek kalıcıdır.
Gerçeği sonsuzlar boyunca değişmez.
Ve sonsuza kadar yaşayacaktır!”*

Bunun üzerine Bayan Hıristiyan Hikmet’e dönerek, bu sesin nereden geldiğini sordu.

Hikmet: Bunlar bu ülkede yaşayan kumruların sesleridir. Bahar gelinceye kadar, bu melodileri onlardan pek sık duyamazsın. Çiçekler açıp güneş parlamaya başladığında, onları bütün gün ilahi söylerken dinleyebilirsiniz.¹ Genellikle ben de çıkar, onları dinle-

¹ Şarkıların Şarkısı 2:11-12.

rim. Ve bazen onları evlerimizde besleriz. Melankoli duyduğumuz zamanlarda bize çok iyi arkadaşlık ederler. O zaman ormanlar, kollar, ıssız yerler; yaşamak için özlem duyulan yerler olurlar.

Bu sırada Günah Karşıtı [*Piety*] geri döndü ve Bayan Hıristiyan'a dönerek; "Bakın, size evimizde gördüğünüz her şeyin tasvirini [*Scheme*] getirdim. Unutacak olursanız, buna bakarsınız. Böylece kendi kendinizi daha iyi bina eder ve bu gördüklerinizi hatırlayarak teselli bulursunuz.

Tepeden aşağı Alçalma Deresi'ne inmeye başladılar. Tepe sarp-tı ve yol da kaygandı. Ama yolcular yol boyunca oldukça dikkatli oldukları için, inişte çok fazla zorlukla karşılaşmadılar. Dereye indikleri zaman, Günah Karşıtı Bayan Hıristiyan'a dönerek; "Kocan, iğrenç düşman Apollyon'la burada karşılaşmış ve bu topraklarda onunla kıyasıya savaşmıştı. Sen de bunu mutlaka duymuşsundur. Ama cesur ol! Büyük Yürek yol boyunca sizinle birlikte olduğuna göre, burayı geçmek sizin için daha kolay ve rahat olacaktır. Böylece onları rehberlerine teslim edip geri döndüler."

Büyük Yürek: Bu dereden korkmanıza hiç gerek yok! Biz kendi kendimize zarar vermezsek, hiçbir şey burada bize zarar veremez. Evet! Gerçekten Hıristiyan Apollyon'la burada karşılaştı ve onunla şiddetli bir savaşın içine girdi. Ama bu kavganın sebebi, tepeden aşağıya inerken Hıristiyan'ın ayağının kaymasıydı. Tepede ayağı kayan kişi, burada savaşmaya hazır olmalıdır. Bu dere, işte bu yüzden böylesine kötü bir isimle anılır. Halk burada herhangi bir insanın başına gelenleri duyunca, buranın kötü ruhlarla ve düşmanla dolu olduğunu sanmış. Ama ne yazık ki bütün bu olanların, kendi hataları yüzünden olduğunun farkında değiller! Bu Alçalma Deresi, aslında diğerleri gibi oldukça verimli bir deredir. Ve eminim ki biraz üstüne gidecek olursak, Hıristiyan'ın burada karşılaştığı tehlikelerin nedenlerini bize açıklayabilecek birçok ipucu yakalayabiliriz.

Bu sözlerin üzerine Yakup annesine yaklaşarak; "Anne bak orada bir sütun var! Üzerinde de bir şeyler yazıyor. Haydi gidip ne olduğuna bakalım!" dedi.

Ve doğruca sütunun yanma gittiler. Sütunun üzerinde "*Buraya*

gelirken Hıristiyan'ın ayağının kaydığı olay ve burada içine düştüğü savaş, herkese örnek olsun!" yazılıydı.

Büyük Yürek: İşte, ben size söylemiştim! Burada Hıristiyan'ın yaşadığı bütün o zorlukları açıklayacak bir şeylerin bulunduğunu biliyordum!

Sonra Bayan Hıristiyan'a dönerek; "Bu ne Hıristiyan için ne de bu duruma düşen diğerleri için bir aşağılama bahanesi olmamalıdır. Çünkü emin ol ki bu tepeyi tırmanmak, inmekten çok daha kolaydır. Bu civardaki tepelerin çok azı için aynı şeyleri söyleyebilirim. Neyse, şimdi o iyi insanı bırakalım. O şimdi dinleniyor. Zaten o burada düşmana karşı, muhteşem bir zafer kazandı. Göklerde olan RAB bizim denenmelerimizde, onun başına gelenden daha kötüsünün bizim başımıza gelmesinc izin vermesin. Haydi şimdi Alçalma Dere'sinc gidelim. Burası, etraftaki toprakların en iyisi ve en verimli olanıdır. Toprağı zengindir ve sizin de gördüğünüz gibi, çevresinin büyük bir bölümü yeşilliklerden oluşur. Bir adam bizim yaptığımız gibi yaz aylarında buraya gelse ve burası hakkında hiçbir bilgisi olmasa bile, burada insanı sevince boğabilecek birçok şeyle karşılaşır. Bakın, dere ne kadar yeşil. Zambaklar oldukça güzel süslemiş burayı. Alçalma Deresi'nde, kendisine iyi araziler edinmiş birçok kişi tanıyorum. Çünkü Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder. Gerçekten de bu topraklar çok bereketlidir ve avuç dolusu ürün verir. Hatta bazıları dağlardan ve tepelerden geçmeyi oldukça güç isteyen bir iş olarak gördükleri için, Baha'ya giden en kısa yolun buradan geçmesini istemişlerdi. Ama RAB'in çizdiği yol budur ve kesinlikle bir sonu vardır.

Bu şekilde bir yandan sohbet ediyorlar, bir yandan da yollarına devam ediyorlardı. Biraz sonra babasının koyunlarını otlatan bir çocukla karşılaştılar. Çocuğun üzerindeki elbiseler, onun oldukça yoksul bir aileden geldiğini gösteriyordu. Ama buna rağmen yüzü parlak ve güzeldi. Kendi kendine oturmuş ilahi söylüyordu.

Büyük Yürek: "Bu çocuğun söylediği ilahinin sözlerine çok dikkat edin." dedi.

İlahinin sözleri şöyleydi:

*“Aşığıda oturan düşmekten korkmaz,
Alçakgönüllü olan, gururlu olmaz.
RAB alçakgönüllü olan,
Herkes rehber olur.”¹*

*Elimde ne varsa, onunla sevinirim,
Az olsun, çok olsun, hiç fark etmez!
Ya RAB! Senden isteğim yine hoşnut olmak, sevinmektir,
Çünkü sen yalnız böyle insanları kurtarırsın.
Yeruşalim yolculuğuna çıkanlar için,
Bolluk içinde yaşamak kötü bir yüküdür.
Burada az olsun ama gökyüzünde mutluluk!
Sonsuzluk boyunca en iyi hazine budur!”²*

Büyük Yürek: Çocuğun söylediklerini duyuyor musunuz? Şunu çok rahat söyleyebilirim; bu çocuk ipekler ve kadifeler içinde yaşayanlardan çok daha rahat ve çok daha mutlu bir yaşam sürüyor ve yüreği de onların yüreğinden çok daha rahat. Evet, şimdi konumuza geri dönelim.

Bu civarda, eskiden RAB’bimizin yazlık bir evi vardı. Burada bulunmaktan da çok hoşlanırdı. Buranın havasını ve buranın yeşilliklerinde gezmeyi çok severdi. Burada insan hayatının gürültüsünden ve aceleciliğinden uzak yaşardı. Bütün dünya gürültü ve karışıklıkla dolu! Boş ve sakin olan tek yer Alçalma Deresi’dir. Başka yerlerde olduğu gibi, burada insanın sahip olduğu düşünce özgürlüğünü kimse engelleyemez. Bu dereye, sadece Yeruşalim yolculuğunu ve bu hayatı seven insanlar girebilir. Hıristiyan’ın burada Apollyon’la karşılaşmış olmasına ve onunla çok zor bir savaşa girmiş olmasına rağmen, insanlar burada eski zamanlarda melklerle karşılaştılar, inciler buldular ve en önemlisi, yaşam veren Tanrı Sözü’nü buldular.

Eskiden RAB’bimizin yazlık evinin burada olduğunu ve O’nun

---

¹ Filipeliler 4:12-13.

² İbraniler 13:5.

burada dolaşmaktan çok hoşnut olduğunu söylemiştim. Ayrıca şunu da ilave edebilirim; RAB burada, bu toprakları seven ve bu topraklar üzerinde yaşayanlar için bir ürün bırakmıştır. Bu ürün; yolda yaşamlarını sürdürmeleri, yolculuk esnasında teşvik ve cesaret bulmaları için, uygun zamanda kendilerine verilecektir.¹

Bu arada Samuel Büyük Yürek'e; "Efendim babamla Apollyon bu derede savaşmışlardı, bunu biliyorum. Ama savaş tam olarak nerede oldu? Bu dere oldukça geniş!" dedi.

Büyük Yürek: Baban Apollyon'la biraz ileride bulunan dar geçitte, Unutkanlık Yeşilliği'nin [*Forgetful Green*] ortasında savaşmıştı. Orası gerçekten de en tehlikeli yerdir. Çünkü Yeruşalim yolcuları ne zaman sıkıntıya düşse, bu onlara sahip oldukları bereketleri ve onların bu bereketlere layık olmadığını unutturur. Başkaları da burada bir hayli zor duruma düşmüştür. Oraya ulaştığımız zaman, size daha fazla açıklama yaparım. Tahminimce, o savaştan bu yana ya bir iz kalmıştır ya da bu savaşı hatırlatacak bir heykel yapılmıştır.

Merhamet: Ben kendimi bu derede, bütün yolculuğumuz sırasında hissettiğimden daha rahat hissediyorum. Anladığım kadarıyla burası benim ruhumu coşturuyor. İşte bunun gibi araba gürültülerinden, tekerlek gıcırtılarından uzak yerleri gerçekten çok severim. Sanırım insan, kim olduğunu, nereden geldiğini, ne yaptığını ve Yüce Kral'ın kendisini neye ve nereye davet ettiğini; hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden, en iyi burada düşünebilir. Burada insan, bu düşüncelerin içinde rahatça yol alabilir. Kalbi kırılabilir, ruhu ezilebilir ve gözleri Heşbon'daki havuzlar gibi taşana kadar yaşlarla dolabilir.² Ağlayış Vadisi'nden [*Valley of Baca*] geçenler, orayı, su kaynaklarının bol olduğu yer olarak nitelendirirler.³ Tanrı'nın, gökten üzerlerine gönderdiği yağmur da havuzları doldurur. Kral'ın bağlarından kendi halkına üzüm vereceği yer de burasıdır.⁴ Buradan geçen yolcular, Hıristiyan gibi Apollyon'la karşılaşabilecek ol-

---

¹ Matta 11:29.

² Şarkıların Şarkısı 7:4.

³ Mezmurlar 84:6-7.

⁴ Hoşea 2:15.

salar da yine buradaki yolu, ilahiler eşliğinde sürdürecekler!

Büyük Yürek: Evet, bu söylediklerinde haklısın! Ben bu dereden birçok kez geçtim. Ve hiçbir yerde, kendimi burada olduğu kadar mutlu hissetmedim. Birçok Yeruşalim yolcusuna rehberlik ettim. Onlar da benim bu düşüncelerime katılıyorlar. Yüce Kral; “Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana, Sözüm’den titreyen kişiye değer veririm.” demiştir.¹

Ve bir süre sonra, Hıristiyan’ın Apollyon’la savaştığı yere geldiler. Buraya ulaştıklarında, Büyük Yürek yolculara dönerek; “İşte size sözünü ettiğim savaş yeri burası. Hıristiyan Apollyon’la burada savaştı. Etrafınıza bakacak olursanız, size daha önce söylediklerimin doğru olduğunu göreceksiniz. Size bu savaşa ilişkin bir kanıtın mutlaka kalmış olması gerektiğini söylemiştim. Mesela bak, kocanın savaş sırasında akan kanlan hala daha taşların üzerinde görülebiliyor! Şurada da Apollyon’un kırılmış kargısının parçaları var. Toprağa bakarsanız, onların ayak izlerini görebilirsiniz. Anlaşılan, ikisi de dengelerini kaybetmemek için toprağa çok sıkı bir şekilde basmışlar. Bakın, birbirlerine isabet ettiremedikleri darbeler, buradaki taşları nasıl da parçalamış. Anlaşılan, Hıristiyan burada gerçekten çok cesurca savaşmış! Kendisinin Herkül kadar güçlü olduğunu ispatlamış. Eğer Herkül gerçekten var olmuş olsaydı, sanırım o da ancak bu kadarını yapabilirdi. Apollyon buradaki yenilgisinden sonra, diğer vadiye kaçtı. O vadinin adı Ölüm Gölgesi Vadisi’dir. Biz de şimdi, hiç beklemeden oraya gideceğiz. Bakın şurada da bir heykel var. Üzerinde Hıristiyan’ın yaptığı savaş ve kazandığı zafer yazılı. Çağlar boyunca, bu savaşın anılması için dikilmiş bu heykel!

Bu heykelin üzerinde şunlar yazılıydı:

“Burada oldukça çetin bir savaş yaşandı,

Çok garip ama gerçek,

Hıristiyan ve Apollyon birbirlerini yere sermek için

Çok uğraştılar burada.

Hıristiyan çok cesur savaştı burada.

¹ Yeşaya 66:2.

*Düşman bu cesaret karşısında kaçmak zorunda kaldı.
Bu heykel büyük bir savaş için yapılmıştır.
Gerçek olan bu savaşa tanıklık etmek için yapılmıştır.”*

Buradan geçtikten sonra, artık Ölüm Gölgesi Vadisi'nin kenarına ulaştılar. Bu vadi henüz geçmiş oldukları vadiden daha uzundu. Aynı zamanda birçok kişinin de onaylayacağı gibi, burada oldukça fazla kötülük vardı. Ama hem gündüz olması hem de rehberlerinin Büyük Yürek olmasından dolayı, kadınlar ve çocuklar buradan oldukça rahat bir şekilde geçtiler.

Bir süre sonra ayaklarının altındaki toprak, sanki deprem oluyormuşçasına sarsılmaya başladı. Hiçbir şey görmemelerine rağmen, yılan hışırtılarına benzer sesler duyuyorlardı.

Çocuklar: “Bu korkunç vadinin sonuna henüz gelemedik mi?” diye sordular.

Büyük Yürek onlara, korkmamalarını, yalnız tuzağa düşmemek için oldukça dikkatli olmalarını ve ayaklarını yere sağlam basmalarını söyledi.

Bu sırada Yakup hastalanmaya başladı. Anladığım kadarıyla, Yakup'un hastalığının sebebi korkuydu. Çevirmen'in verdiği şurup-tan içti biraz. Ve daha da sonra doktorun verdiği ilaçlardan içti. Ve çocuk, tekrar eski sağlığına kavuşmaya başladı.

Bayan Hristiyan: Önümüzde, yolun üzerinde bir şey var. Bu da ne? Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim!

Yusuf: Hangisi anne?

Bayan Hristiyan: Çirkin bir şey yavrum. Hem de oldukça çirkin bir şey!

Yusuf: İyi de anne, neye benziyor bu şey?

Bayan Hristiyan: Neye benzediğini bilmiyorum, ama çok fazla uzakta değil ve gittikçe bize doğru yaklaşıyor.

Büyük Yürek: Tamam, şimdi çok korkanlar bana yaklaşsınlar ve yanımdan ayrılmasınlar.

Ve bir süre sonra canavar, tam onların karşısında beliriverdi. Canavarı Büyük Yürek karşıladı. Ama tam karşı karşıya geldikleri

sırada, canavar birdenbire kayboluverdi.

Birden bir zamanlar kendilerine söylenen sözleri hatırladılar; “İblis’e karşı direnin, sizden kaçacaktır!”¹

Yeniden cesaret bulmak için, bir süre daha yollarına devam ettiler. Daha fazla bir yol almamışken, Merhamet arkasına baktı ve kendilerine doğru büyük bir süratle koşan bir aslan gördü. Aslanın korkunç kükremeleri bütün vadiyi yerinden oynatıyordu. Büyük Yürek dışındaki herkes, korkudan tir tir titriyordu. Büyük Yürek aslanın karşısına geçerek, bütün yolculara arkasında durmalarını söyledi. Büyük Yürek büyük bir kararlılıkla, aslanın olası saldırısına karşı kendini hazırladı. Eğer saldırırsa karşı koyacaktı. Bu kesindi. Ve kendisine karşı koyulacağını hisseden aslan, önce yavaşlayıp sonra durdu. Ve bu kararlılık karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.²

Ve bundan sonra Büyük Yürek önde, yolcular arkada, yola kaldıkları yerden devam etmeye başladılar. Yolu enine kesecek bir şekilde çukur kazılmış olan bir yere geldiler. Karşıya geçmek için hazırlanırken, ortalığı koyu bir karanlık ve sis kapladı. Öyle ki, bir anda ortalık göz gözü göremez hale geldi. Bu durum karşısında yolcular birden telaşa kapıldılar ve “Şimdi ne yapacağız?” diye bağır-maya başladılar.

Büyük Yürek: Korkmayın! Sakin olun! Bunun da bir sonu var, göreceksiniz!

Yollar çok bozuk olduğu için, bir süre burada durmak zorunda kaldılar. Artık düşmanlarının gürültüsünü ve ayak seslerini daha iyi duyabiliyorlardı. Çukurun ateşi ve dumanı da daha iyi görünüyordu.

Bayan Hıristiyan Merhamet’e dönerek; “Kocamın neler yaşadığını, şimdi daha iyi anlıyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim, ama burası hakkında oldukça çok şey duydum. Zavallı adam! Buradan tek başına, hem de gece geçti! Bu yolun hemen hemen hepsini geceleyin yürüdü. Bu canavarlar da sanki onu parçalayacakmış gibi, sürekli çevresindeydiler. Birçok kişi Ölüm Gölgesi Vadisi’nden

¹ Yakup 4:7.

² 1. Petrus 5:8-9.

söz eder; ama bu vadinin içine girmediğçe, kimse bu vadinin nasıl bir yer olduğunu anlayamaz. Yürek kendi acısını bilir, sevincini işe kimse paylaşmaz. Burada olmak gerçekten korkunç bir şey!

Büyük Yürek: Bu, uçsuz bucaksız denizlere inmeye ve büyük sularda yol almaya benzer. Bu, denizin tam ortasında olmaya ya da dağların en aşağılarına inmeye benzer. Şu an dünya, sanki bütün gücüyle bizi kuşatmış gibi geliyor. Ama karanlıkta yürüyen, ışığı olmayan RAB'bin adına güvensin ve Tanrısı'na dayansın! Ben çok geçtim buradan ve şu an yaşadıklarımızdan çok daha zor anlar yaşadım. Ama görüyorsunuz ki hala hayattayım! Tabii ki bununla övünmüyorum. Çünkü ben kendi kendimi kurtaramam. Bundan kurtulacağımıza eminim. Hadi şimdi gelin, karanlığı ışığa çevirene ve cehennemdeki bütün iblisleri yargılayıp cezalandırabilene dua edelim.

Ve hepsi birden diz çöküp dua etmeye başladılar. Tanrı'da onlara ışık ve kurtuluş gönderdi. Artık yollan üzerinde hiçbir engel kalmamıştı. Hatta biraz önce yollarının ortasında dikilmiş olan çukur bile, bir anda yok oluvermişti. Bunun yanısıra, henüz hala daha vadiden çıkamamışlardı. Yollarına devam ederken, büyük büyük dikenlerle karşılaştılar. Ortalığı da oldukça pis ve tiksindirici bir koku kapladı.

Merhamet: Burada olmak; Çevirmen'in evinde, kapıdaki evde veya en son bizi konuk eden evde olmak kadar güzel değil.

Çocuklardan bir tanesi: Haklısın! Ama şunu da unutma! Buradan bir an önce geçip gitmek, burada yaşamak kadar da kötü değildir. Sanırım yolumuzun buradan geçmesinin nedeni, gittiğimiz evin değerini daha iyi anlamamız ve o evin bizim gözümüze daha güzel gözükmesi içindir.

Büyük Yürek: Aferin Samuel! Şimdi büyük bir insan gibi konuş-tun!

Çocuk: Buradan kurtulduğum zaman ışığı ve iyi olan yolu, hayatım boyunca sevdiğimden daha çok seveceğim.

Büyük Yürek: "Merak etme! Biraz sonra buradan tamamen kurtulacağız," ve böylece yollarına devam ettiler.

Yusuf: Vadinin sonunu görebiliyor musunuz?

Büyük Yürek: Ayaklarına dikkat et, çünkü şimdi tuzakların arasına giriyorsunuz!

Hepsi pür dikkat yol almaya başladılar. Tuzakların varlığı, onları oldukça rahatsız etmişti. Tuzakların arasından geçerken, soldaki hendeğin içinde vücudu yırtılarak parçalanmış bir adamın cesediyle karşılaştılar.

Büyük Yürek: Bu adam çok dikkatsiz biriydi. Bir zamanlar, o da bu yoldan gidiyordu. Cesedi epey bir süredir orada duruyor. Yakalanıp öldürüldüğü sırada, yanında Dikkatli adında biri daha vardı. Ama o, bu adamı yakalayanların ellerinden kaçıp kurtulmayı başarmıştı. Burada ne kadar çok insan öldüğünü tahmin bile edemezsiniz! Bütün bunlara rağmen, yine de insanlar hiçbir rehber ihtiyacı duymadan; o aptal cesaretlerini giyinerek, korkusuzca buradan geçmeye devam ederler. Zavallı Hıristiyan! Onun buradan hiçbir zarar görmeden geçmesi, gerçekten şaşılacak bir şey! Ama o, Tanrı'nın sevdiği biriydi. Onun kalbi de iyiydi. Zaten eğer bu dediklerim olmasa, buradan geçmeyi kesinlikle başaramazdık.

Gitgide vadinin sonuna yaklaşıyorlardı. Tam o sırada, Hıristiyan'ın görmüş olduğu bir mağaradan bir dev dışarı fırladı. Bu dev [*Maull a gyant*],¹ genç yolcuların kafalarını safsatalarla karıştırmaya çalışıyordu.

Dev, Büyük Yürek'e adıyla seslenerek; "Bunları yapmaman için defalarca uyarılmıştım!"

Büyük Yürek: Hangi şeyleri?

Dev: Hangi şeyleri mi? Bir de utanmadan soruyor musun? Ne demek istediğimi pekâlâ anladın! Ama sen fazla ileriye gittin. Senin işini artık ben bitireceğim.

Büyük Yürek: "Anlaşılan savaşmak istiyorsun. Tamam savaşalım. Ama önce neden savaşacağımızı öğrenebilir miyim?" dedi.

Bu sırada kadınlar ve çocuklar korkudan titriyor, ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

¹ Roma Katolik Kilisesi'ni temsil eder. Cizvitler ve Katoliklere yapılan yaygın bir eleştiri öğretilerinin safsatalar silsilesi olduğuydu.

Dev: Sen ülkemizi soyuyorsun. Hem de en iğrenç hırsızlık yöntemleriyle.

Büyük Yürek: Bu genel olarak ortaya atılan bir iddia. Bana bu iddianın detaylarını anlat.

Dev: Sen çocuk hırsızlığı yapıyorsun. Kadınları ve çocukları toplayıp kimsenin bilmediği bir ülkeye götürüyorsun. Bu şekilde de efendimin ülkesine zarar veriyorsun ve efendimin gücünü azaltıyorsun.

Büyük Yürek: Ben Göklerin Tanrısı'nın hizmetkarıyım. Benim işim günahkârları tövbe etmeye ikna etmek, bunun için uğraş vermektedir. Erkekleri, kadınları ve çocukları karanlıktan ışığa, şeytanın egemenliğinden Tanrı'nın Egemenliğine geçirmek için bütün gücümü kullanmam emredilmiştir. Eğer meydan okumanın sebebi buysa, durma sarıl silahına ve hemen savaşa başlayalım.

Bu sözlerden sonra dev atağa kalktı. Büyük Yürek de onu karşılamak için silahına davrandı ve öne atıldı. Dev sopasına, büyük yürek de kılıcına sarılmıştı. Ve hiçbir söz söylemeden birbirlerine girdiler. Daha ilk darbeye dev, Büyük Yürek'i yere düşürdü. Bunun üzerine kadınlar ve çocuklar çığılığı bastı. Ama Büyük Yürek bütün gücünü toparlayarak, tekrar devin üzerine doğru atak yaptı ve onu kolundan yaraladı. Çok şiddetli bir savaş yaşanıyordu; öyle ki devin burnundan çıkan nefes, kaynayan kazandan çıkan buhara benziyordu.

Bu arada her ikisi de dinlenmek ve gücünü yeniden kazanmak için bir kenara çekildi. Büyük Yürek, bu süre içinde kendini tümüyle duaya verdi. Kadınlar ve çocuklar ise çarpışma süresince ağlayıp, bağışmaktan başka bir şey yapmadılar. Ve bir süre sonra tekrar birbirlerine girdiler. Ve en sonunda Büyük Yürek, bir darbeyle devin yere indirdi.

Dev: "Hayır! Bekle! İzin ver kendime geleyim." diye yalvardı.

Büyük Yürek, devin tekrar ayağa kalkmasına izin verdi. Dev kalkar kalkmaz tekrar birbirlerine girdiler. Dev sopasıyla Büyük Yürek'e öyle bir darbe indirdi ki, az kalsın Büyük Yürek'in kafası parçalanacaktı. Bunun üzerine Büyük Yürek, bütün gücünü topar-

layarak kılıcını devin beşinci kaburga kemiğinin tam altına sapladı. Dev bir anda sopasını tutamaz bir hale geldi. Tam bu sırada Büyük Yürek, ikinci bir darbeyle devin kafasını gövdesinden ayırdı. Bunu gören kadınlar yine çığlığı bastı, ama bu defa çığlıkları korkudan değil sevinçtendi. Ve Büyük Yürek, bu kurtuluşu kendisine sağlayan Tanrı'ya şükretti.

Ardından hep birlikte oraya bir direk yerleştirdiler. Devin başını bu direğin üzerine geçirdiler. Altına da herkesin görebileceği bir şekilde şunları yazdılar:

Bu kafanın sahibi,
Yeruşalim yolcularına sürekli kötülük yapan biriydi.
Yollarını keser ve hiçbirine merhamet etmezdi.
Ama onlara her türlü hakareti ederdi.
Yeruşalim yolcularına destek olmak için yola çıkan,
Ben yani Büyük Yürek, kalkıncaya ve
Bu korkunç deve karşı gelinceye kadar.
Bu yolda onların düşmanıydı sürekli.

ALTINCI BÖLÜM

Sonra onların biraz ilerisinde bulunan bir bayıra geldiler. Bu bayır, Yeruslaim yolcuları için bir gözetleme yeri idi. Hıristiyan da kardeşi Sadık'ı ilk kez burada görmüştü. Yolcular bir şeyler yiyip içmek için ve tehlikelerden kurtulmuş olmalarının tadını çıkarmak için, bir süreligine burada mola verdiler. Bayan Hıristiyan Büyük Yürek'e, yaptığı zorlu savaşta herhangi bir yerinin incinip incinmediğini sordu.

Büyük Yürek: Hayır! Bedenimde küçük bir yaradan başka bir şey yok. Zaten bu yara da bana çok fazla zarar veremez. Aksine bu yara, benim RAB'bime ve size olan sevgimin bir kanıtı olur ve Tanrısal lütufla son günde bana verilecek hediyenin, daha büyük olmasını sağlar.¹

Bayan Hıristiyan: Dev elinde sopasıyla üzerinize gelirken hiç mi korkmadınız?

Büyük Yürek: Her şeyden güçlü olan RAB'be güvenebilmek için, kendi gücüme güvenmemeyi kendime ilke edindim.

Bayan Hıristiyan: İlk vuruşunda seni yere düşürdüğü zaman neler hissettin ve neler düşündün?

Büyük Yürek: Bu savaşları açanların, savaşını aslında RAB'be karşı açtığı ve sonunda her zaman kazananın RAB olduğunu düşündüm.

Matta: Siz ne düşünürseniz düşünün! Ben bizi bu vadiden çıkardığı ve bu düşmanın elinden kurtardığı için, Tanrı'nın bize muhtem bir lütufta bulunduğuna inanıyorum. Ben böyle bir durumda bize olan sevgisinin tanıklığını hiç esirgmeden sunan Tanrıımıza

---

¹ 2. Korintliler 4.

güvenmemek için, artık hiçbir sebep kalmadığını düşünüyorum.

Bu konuşmaların ardından tekrar yollarına koyuldular. Biraz ileride bir meşe ağacı vardı. Bu meşe ağacının yanına ulaştıklarında, oldukça yaşlı bir Yeruslaim yolcusunu ağacın gölgesinde derin uykuda buldular. Üzerindeki elbiseler, elindeki değnek ve belindeki kemer onun kesinlikle bir Yeruslaim yolcusu olduğunu kanıtlıyordu.

Büyük Yürek bu adamı uyandırdı. İhtiyar yolcu gözlerini açar açmaz; “Kim o? Siz kimsiniz? Burada ne işiniz var?” diye bağırdı.

Büyük Yürek: Gel dostum. Hemen kızma, biz hepimiz senin dostunuz..

Ama İhtiyar, Büyük Yürek’in bu sözlerinden pek tatmin olmamıştı. Bu yüzden kendini savunmak için hemen ayağa kalktı. Bir süre onları süzdü ve onların kim olduğunu anlamaya çalıştı. Bunun üzerine Büyük Yürek; “Benim adım Büyük Yürek. Göksel Ülke’ye giden bu yolculara rehberlik ediyorum.” dedi.

Dürüst [Honest]: Yalvarırım, beni affedin. Çünkü bir an için sizin, Az İman’ın parasını çalan kişilerin arkadaşları olduğunuzu sandım. Ama şimdi sizi daha net olarak görüyorum ve sizin dürüst insanlar olduğunuzu anlıyorum.

Büyük Yürek: Eğer biz gerçekten onların arkadaşı olsaydık, kendini savunmak için ne yapardın?

Dürüst: Son nefesimi verinceye kadar sizinle savaşırdım. Eğer böyle yaparsam, eminim ki yenilmem. Çünkü bir Hıristiyan, kendisi teslim olmadıkça asla yenilmez!

Büyük Yürek: Bu söylediğin gerçekten çok doğrudu. Bu sözünle senin gerçek bir Hıristiyan olduğunu anladım. Çünkü sen yalnızca gerçeği söyledin.

Dürüst: Ben de senin bu sözlerinle. Göksel yolculuğun tam olarak ne demek olduğunu anladığını görüyorum. Çünkü diğer insanlar, bizim çok kolay teslim olan ve kaybeden insanlar olduğumuzu sanıyorlar.

Büyük Yürek: Mademki birbirimizi böyle coşkulu karşıladık, geldiğiniz ülkeyi ve adınızı sorabilir miyim?

Dürüst: Adımı sana söyleyemem, ama geldiğim yer Ahmaklık Şehri'dir. Yıkım Şehrinden sadece dört kilometre uzaklıktadır.

Büyük Yürek: Siz gerçekten o şehirden misiniz? Aslında sizin kim olduğunuzu anlamış gibiyim. Sizin adınız Dürüst mü acaba?

Yaşlı adam, Büyük Yürek'in bu sözleri karşısında bir hayli utan-
dı ve kıpkırmızı oldu. Ve "Soyut olarak dürüstlük değil, ama senin
de söylediğin gibi adım Dürüst. Tek isteğim, doğal benliğimin beni
çağırmanın bana verdiği bu ada uygun olması. Yalnız bir şey sormak
istiyorum. Size geldiğim yerin neresi olduğunu söyledim. Böylesi
iğrenç bir yerden gelmiş olmama rağmen, benim kim olduğumu
nasıl tahmin edebildiniz?"

Büyük Yürek: Daha önce sizin isminizi Efendim'den duymuş-
tum. Efendim dünyada olup biten her şeyden haberdardır. İlk duy-
duğumda, sizin ülkenizden böyle birinin çıkması beni oldukça şa-
şırtmıştı. Çünkü bildiğim kadarıyla, sizin şehriniz Yıkım Şehrinden
çok daha kötüdür.

Dürüst: Evet. Biz oradakiler güneşten daha uzak olduğumuz
için, daha soğuk ve daha duygusuz insanlarız. Ama insan bir buz
dağının içinde hapsedilmiş de olsa, onun üzerine doğan güneş
"Doğruluk Güneşi" [*Sun of Righteousness*] ise; onu hapseden ve yü-
reğini işe yaramaz hale getiren bütün buzlar bir anda çözülür. İşte benim başıma da aynen söylediğim gibi bir şey geldi.

Büyük Yürek: Bu söylediklerinin hepsine inanıyorum, Dürüst
baba, inanıyorum. Çünkü söylediklerinin tümünün gerçek olduğu-
nu biliyorum.

Daha sonra yaşlı adam bütün yolcuları kutsal öpüşle selamla-
yarak, isimlerini ve yolculukları boyunca neler yaşadıklarını sordu.

Bayan Hıristiyan: Benim adımı belki duymuşsunuzdur. Adından
sıkça söz edilen Hıristiyan benim kocamdır. Ve bu dört çocuk da
onun çocuklarıdır.

Bayan Hıristiyan kocasının adını söylediği anda, yaşlı adamın
hissettiklerini; dahası yaşadığı sevinci kimse hayal bile edemez.
Birden yerinden fırladı, gülümsedi ve kadını kutsayarak; "Koca-
nızın yolculuğu ve bu yolculuk sırasında yaşadıklarıyla ilgili çok

şey duymuştum. Seni teselli etmesi için şunu söylemek istiyorum. Dünyanın her yerinde, Hıristiyan'ın adından bahsediliyor. Onun imanı, cesareti, sabrı ve başına gelen her şeye rağmen sürekli içten olması onun adının her yerde ün yapmasına neden oldu.” dedi. Sonra çocuklara dönerek onların isimlerini sordu. Onlar da bir bir isimlerini söylediler. Sonra yaşlı adam çocuklara; “Matta, sen vergi toplayan Matta gibi ol. Kötülüğe olan düşkünlüğünde değil, ama erdemli yaşamında onun gibi ol!”¹ Samuel, sen de Peygamber Samuel gibi dua ve iman adamı ol!”² Yusuf sen de Potifar evindeki Yusuf gibi günahattan kaçan ve temiz bir adam ol!”³ Ve Yakup, sen de adil Yakup gibi ve RAB’bimizin kardeşi Yakup gibi ol!”⁴ dedi.

Bu konuşmadan sonra söz Merhamet’e geldi. Onun ülkesini ve akrabalarını terk edişini ve bu yola girişini anlattılar. Bunun üzerine Dürüst Merhamet’e dönerek; “Adın Merhamet’miş. Bu isimle merhamette güç bulacak ve bu yolda karşılaştığın bütün zorlukları aşacaksın. Ta ki o güne, yani Merhamet’in Asıl Kaynağı’nın [*Fountain of Mercy*] yüzüne bakıncaya kadar.” dedi. Onlar konuşurken Büyük Yürek yolculara sevgiyle bakıyor ve gülümsüyordu.

Yola birlikte devam etmeye başladılar. Bu arada Büyük Yürek ihtiyara, onun eski şehrinde yaşayan ve Yeruşalim yolculuğuna başlamış olan Ürkek adında birini tanıyıp tanımadığını sordu.

Dürüst: Evet, kendisini çok iyi tanıyorum. O aslında, bu yolculuğun değerini çok iyi biliyordu. Ama hayatım boyunca tanıştığım Yeruşalim yolcuları içinde, en çok zorluk çıkaranıydı.

Büyük Yürek: Onu gerçekten tanıyorsunuz. Bu, açık bir şekilde sözlerinizden anlaşılıyor. Çünkü sözleriniz, onun gerçek kişiliğini ortaya koyuyor.

Dürüst: Açıkçası sadece onu tanımakla kalmıyorum. Aslında ben onun en iyi arkadaşlarından biriydim. Sürekli onunla birlikteydik. Hatta sonumuzun ne olacağını düşünmeye başladığımız an bile

---

¹ Matta 10:3.

² Mezmurlar 99:6.

³ Yarattılış 39.

⁴ Elçilerin İşleri 1:13-14.

birlikteydik.

Büyük Yürek: Efendimin Evi'nden Göksel Şehir'in kapısına kadar, ona ben eşlik ettim.

Dürüst: O zaman onun, gerçekten zorluk çıkaran biri olduğunu da biliyorsunuzdur.

Büyük Yürek: Evet, gerçekten de zorluk çıkaran biriydi. Ama ona katlanmak benim için zor bir iş değildi. Çünkü onun gibi adamlara birçok kez önderlik ve rehberlik ettim.

Dürüst: O zaman, lütfen bana biraz ondan bahsedin. Sizin önderliğiniz altındayken nasıl davranıyordunuz?

Büyük Yürek: Gitmek istediği yere asla ulaşamayacağı düşüncesi, onu sürekli yiyip bitiriyordu. Tehlike işareti taşıyan bir söz dahi duysa, korku onda hemen kendini bağıra bağıra belli ederdi. Umutsuzluk Bataklığında bir aydan fazla bir süre kalmış ve sadece inlemiş. Birçok kişinin bataklıktan geçtiğini gördüğü ve bazıları da ona el uzattığı halde, yine de bir türlü bataklığı geçmeye cesaret edememiş. Ama geriye dönmekte istemiyormuş. Eğer Göksel Şehir'e ulaşamazsa, bu özlemin onu öldüreceğini söylüyormuş. Ama yine de önüne çıkan her engelde üzüntüye boğuluyor ve birinin onun yoluna attığı en ufak saman çöpünden bile tökezliyormuş. Uzun süre Umutsuzluk Bataklığı'nda beklediği halde, nasıl olursa güneşli bir günde karar vererek bataklığı geçmişti. Ama işin gerçeği, yaptığı işe kendisi de inanmamış. Sanırım onun kafasında, her gittiği yere beraberinde taşıdığı ve sadece kendisine özel olan bir Umutsuzluk Bataklığı vardı. Eğer bu böyle olmasaydı, bu adam bu durumlara düşer miydi? En sonunda kapıya ulaştı; yani bu yolun başındaki kapıya. Kapıyı çalmak için cesaret toplayana kadar epey bir süre geçti. Kapı açıldığı zaman da geri çekilip birçok kişiye yol vermeyi tercih etti ve kendisinin buna layık olmadığını söyledi. Hatta birçok kişiden önce kapıya ulaşmış olmasına rağmen, birçok kişi ondan önce içeriye girdi. Zavallı adamın tek yaptığı, çekinerek ve titreyerek oracıkta beklemektir. Onu orada o haliyle görmek, insanın yüreğini acıyla dolduruyor diyebilirim. Tekrar geriye dönmek de istemiyordu. Sonunda kapı tokmağını tutup, kapıya bir iki kez

vurmayı başardı. Biri kapıyı açtı, ama Ürkek önceki gibi yine geriye çekildi. Kapıyı açan dışarı çıkararak; “Sen! Titreyen adam! Ne istiyorsun?” diye sordu. Ürkek bunu duyar duymaz yere düştü ve bayıldı. Onunla konuşan adam, onun bayıldığı görüncə şaşkınlığını gizleyemedi ve; “Sana esenlik olsun, kalk! Ben sana kapıyı açtım, içeri girebilirsin. Çünkü sen RAB’bin kutsalsın.” dedi. Bu sözler üzerine ayağa kalktı ve titreyerek içeri girdi. İçeri girdiği zaman, yüzünü göstermekten çok utanıyordu. Bir süre orada kaldı, daha sonra gideceği yolu ona söylediler ve yoluna devam etmesini istediler. Bizim eve gelinceye kadar yoluna devam etmiş. Çevirmen’in evinde de aynı tereddütlerle hareket etti. Kapıyı çalmaya cesaret edemedi. Uzun süre soğukta öylece bekledi. Ama geriye de dönmüyordu. O sıralarda geceler uzun ve soğuktu. Onu kabul etmesi, evinde teselli etmesi ve Ürkek olduğu için yanına güçlü ve cesur bir rehber vermesi konusunda Efendim’e yazılmış bir tavsiye mektubu vardı. Bütün bunlara rağmen, yine de kapıyı çalmaktan çok korkuyordu. Ve zavallı adam aılıktan ölecek bir hale gelinceye kadar, orada bir aşağı bir yukarı dolandı durdu. Üzüntüsü çok büyüktü. Çünkü birçok kişinin içeri girdiğini görebiliyor, ama kendisi buna bir türlü cesaret edemiyordu. En sonunda ben pencereden bakarken, onun kapının önünde öylece boş boş dolandığını gördüm. Yanma giderek onun kim olduğunu sordum. Zavallı adamın gözleri yaşardı. Böylece onun ne istediğini anlayabildim. İçeri girip durumu önce evdekilere, sonra Efendim’e anlattım. Efendim onu içeriye davet etmem için, beni tekrar dışarıya yolladı. Ama onu içeriye sokana kadar bir hayli zorlandığımı söyleyebilirim. En sonunda içeri girdi. Efendimiz onu son derece içten bir sevgiyle kabul etti ve ona çok iyi davrandı. Sofrada çok az yemek kalmıştı. Tabagına biraz yemek koydular. Sonra yanındaki mektubu efendime uzattı. Efendim mektuba baktıktan sonra, isteğinin yerine getirileceğini söyledi. Böylece Ürkek bir süre için bizim evde kaldı. Bu şurada biraz olsun cesaretlenmeye ve teselli bulmaya başladı. Sanırım sen de biliyorsundur, benim Efendim’in yüreği gerçekten de çok merhametlidir. Özellikle korkanlara karşı! Bunun için ona çok cesaret ve kuvvet verecek şekilde

davrandı. Sonunda Efendim, oradaki şeyleri gördükten sonra kente gitmek üzere yola çıkmaya hazırlandığı bir anda; Hıristiyan'a vermiş olduğu gibi, Ürkek'e de bir şişe şerbet ve bir takım iyi yiyecekler verdi. Böylece yola çıktık. Ben önde gidiyordum. Adam çok az konuşuyor, ama yüksek sesle içini çekiyordu.

Üç kişinin asılı oldukları yere geldiğimiz zaman, kendi sonunun da böyle olmasından korktuğunu söyledi. Yalnızca haçı ve mezarı [*Cross and the Sepulchre*] gördüğü zaman yüzünü sevinç kapladı. Orada biraz durup bunları seyretmeyi arzuladığını itiraf edebilirim. Bu yerden sonra, bir süre sevinçli gözüktü. Zorluk tepesine geldiğimiz zaman orada hiç itiraz etmedi. Aslanlardan da pek korkmadı. Çünkü onun korkusunun bu gibi şeylerden kaynaklanmadığını bilmelisiniz. O sadece, sonunda kabul edilmemekten korkuyordu.

Güzel denilen eve geldiğimiz zaman, sanırım daha kendisi bir şey söylemeden onu hemen içeri soktum. İçeri girince, onu oradaki kızlarla tanıştırdım. Fakat onlara fazla ilgi göstermekten utanıyordu. Yalnız kalmayı daha çok istiyordu. Bunu yanı sıra, iyi sohbetten de her zaman hoşlanırdı. Böyle konuşmaları dinlemek için çoğu kez perdenin arkasına saklanırdı. Eski şeyleri görmeyi ve onlar hakkında derin düşünmeyi de severdi. Daha sonra bana, uğradığı yerlerde (yani kapıda ve Çevirmen'in evinde) kalmayı çok istediğini; ama bir türlü izin istemeye cesaret edemediğini söyledi.

Bu güzel evden çıkıp aşağı Alçalma Deresi'ne indiğimiz zaman, hayatım boyunca gördüğüm en mükemmel kişiler gibi onun da indiğini gördüm. Sonunda mutlu olacaksa, ne kadar aşağı indiği onun için önemli değildi. Evet öyle sanıyorum ki, onun dereye karşı bir sempatisi bile vardı. Çünkü bütün yolculuğumuz boyunca, bu yerde mutlu olduğu kadar mutlu olmamıştı.

Burada yere kapanıyor, toprağı kucaklıyor ve dereye yetişen çiçekleri bile öpüyordu.¹ Her sabah gün ışığı ile kalkar, dereye aşağı yukarı gezinirdi. Fakat Ölüm Gölgesi Vadisi'nin girişine geldiği zaman, onu kaybedeceğimi sandım. Onun dönmeye niyetli olduğunu

¹ Ağıtlar 3:27-29.

dan değil. Bu düşünceden her zaman nefret ederdi. Fakat korkusundan neredeyse ölecekti!

'Ah, canavarlar beni kapacak, canavarlar beni kapacak!' diye bağıyordu. Ben de onu bu düşüncelerden bir türlü kurtaramıyordum.

Fakat dereden geçerken derenin, şimdiye kadar hiç benzeri görülmemiş bir şekilde sessiz ve sakin olması dikkatimi çekti. Sanırım Efendimiz burada, Ürkek Efendi geçinceye dek saldırmaları diye düşmanlarını özellikle önledi.

Size her şeyi anlatırsam, sıkıcı olacak. Bunun için burada baxımıza gelen bir iki olaydan bahsedeceğim. Boşluk Sergisi'ne geldiğimiz zaman, sergide herkesle kavga edecek sandım. Onların deliliklerine o kadar öfkelenmişti ki, her ikimizin de kafasını yere çarpacaklarından korktum. Büyüleyici Yer'de çok uyanık davrandı. Fakat üzerinde köprü bulunmayan ırmağa geldiğimiz zaman orada yine zorlandı.

'Şimdi, şimdi sonsuza dek boğulacağım ve kilometrelerce yol katettiğim halde, sonunda teselli ile RAB'bin o yüzünü göremeyeceğim.' diyordu.

Burada gözüme, çok dikkate değer bir şey çarptı. İrmağın suyu o sırada o kadar çok alçaktı ki, hayatımda ırmağı hiç bu şekilde görmemiştim. En sonunda, yalnızca ayakkabılarının altı ıslanarak ırmaktan geçti. Kapıya doğru yürümeye başladığı görünce, yukarıda kabul edileceğine dair dilekte bulunarak kendisinden ayrıldım. O da 'Kabul edileceğim, kabul edileceğim!' diyerek ayrıldı. Bu şekilde birbirimizden ayrıldık ve bir daha onu görmedim.

Dürüst: Öyle görünüyor ki, sonunda onun durumu iyi olmuş!

Büyük Yürek: Evet, evet, ben asla ondan şüphe etmemiştim. O, yüce ruhlu bir insandı. Yalnızca hep kendini aşağılarda gördüğü için hayatı kendisine o kadar ağır, başkalarına da o kadar üzüntü verici olurdu! Birçok şeyden ziyade, günaha karşı çok hassastı. Başkalarına zarar vermekten o kadar çok korkardı ki, onlara tökez olmamak için günah olarak sayılmayan şeyleri bile yapmazdı.

Dürüst: Peki ama, böyle bir adamın bütün günlerinin karanlıkta

kalmasının sebebi ne olabilir?

Büyük Yürek: Bunun için iki neden var. Birincisi, Tanrı'nın Hikmeti'nin bunun böyle olmasını uygun görmesi. Bazıları güler, bazıları ağlar.¹ İşte Ürkek [*Mr. Fearing*] de kalın perdeden müzik çalanlardan biriydi.² Ürkek ile arkadaşları, diğer müzik aletlerinden daha kederli olan neyi çalarlar. Gerçekten de bazıları, kalın perdenin müziğin temeli olduğunu söylerler. Ben de alçakgönüllülükle başlamayan bir iman yolculuğuna hiç önem vermem.

Bir müzisyenin, elindeki aleti akort etmesi için ilk vurması gereken tel bas telidir. Tanrı da kendisine çekeceği kişileri kendisine benzetmek için, önce bu üzüntü veren tellerine dokunur. Yalnız Ürkek'in hatası, hayatının son anına kadar sürekli aynı müzik aletini çalması oldu.³

Dürist: Onun, çok gayretli biri olduğu söyleniyor. Zorluklardan, aslanlardan ve Boşluk Sergisi'nden hiç korkmamış. Onu en çok ürüten şey günah, ölüm ve cehennemdi. Çünkü Göksel Ülke'deki payı hakkında sürekli şüphe içindeydi.

Büyük Yürek: Evet! Bu konuda haklısınız. Onun yaşamındaki zorluklar bunlardı. Ve bütün bunların sebebi de onun düşüncelerinin zayıf oluşuydu. Yoksa bir Yeruşalim yolcusu olarak eylemlerinde ve yaşamında zayıf oluşu değildi. Ben şuna inanıyorum; eğer engel olarak önüne bir ateş daha çıksaydı, onu ezip geçmekten hiç çekinmezdi. Onun çektiği sıkıntıyı, hiç kimse öyle kolayca bir kenara atamaz.

Bayan Hıristiyan: Ürkek'le ilgili olan bu hikâyeden çok şey öğrendim. Ben, yalnız olduğumu ve benim gibi birinin var olmadığını sanıyordum. Bu adamın hikayesi ile benim yaşamım arasında çok fazla benzerlikler var. Sadece iki yönden farklıyız. Onun önündeki zorluklar o kadar fazlaydı ki, en sonunda dayanamadı ve patladı.

---

¹ Matta 11:16-18.

² Bunyan'ın kitabın ikinci parçasındaki daha da liberalleşen vizyonu farklı özellikleri de kapsadığını göstermek için Ürkek, Zayıf Akıl, Topallamaya Hazır gibi yeni karakterler karşımıza çıkarır. Farklı kiliseler arasındaki müşterekliği azamiye çıkarmaya çalışır Bunyan.

³ Vahiy 8:2, 14:2-3.

Ama ben benimkileri içimde saklayabiliyorum. Onunkiler onu o derece sıkıştırıyordu ki, kendisini konuk edecek olan evlerin kapısını dahi çalamıyordu. Benim sıkıntılarım ise, kapılan her defasında daha sert bir şekilde çalmama neden oluyor.

Merhamet: Ben kendimden söz ederken, onun içindeki korkulardan bir kısmının benim içimde de var olduğunu söylemek zorundayım. Çünkü ben hiçbir şeyden, ateş gölünden ve cennetteki yerimi kaybetmekten korktuğum gibi korkmadım. Hep “Acaba orada yaşama lütfuna sahip olabilecek miyim?” diye düşünüyorum. Onu kazanmak için bütün dünyadan vazgeçebilirim. Çünkü o, benim için yeterli.

Matta: Korku, beni kurtuluşla yüreğe gelen lütuftan uzaklaştıran bir şeydi. Ama onun gibi iyi bir insanın sonu iyi olduktan sonra, benim sonum niye iyi olmasın ki?

Yakup: Korku yoksa, Lütuf da yok! Her ne kadar cehennem korkusunu hisseden herkes lütfu kavuşamıyor olsa da Tanrıdan korkan herkeste lütuf olduğuna eminim.

Büyük Yürek: Evet, bu konuda çok doğru konuştun Yakup! Aslında tam olarak gerçekleri söyledin. Çünkü Tanrı korkusu hikmetin başlangıcıdır. Şundan emin olabiliriz; kendisinde hikmetin başlangıcı olmayanlarda, onun ne ortası ne de sonu vardır. Bence artık Ürkek hakkında olan sohbetimize burada son verelim. Ama onun için şu şarkıyı söyleyebiliriz:

“Evet Ürkek, sen Tanrıdan korktun!

Bu dünyada yaşadığın her an korktun.

Seni ele verecek herhangi bir şey yapmaktan.

Ateş gölünden ve cehennemden korkan da sen değil misin?

Keşke başkaları da senin yaptıklarını ve hissettiklerini
hissedebilseydi!

Çünkü senin sahip olduğun hikmete sahip olmayanlar,
Kendi sonlarını kendi elleriyle hazırlarlar!”

Sohbete başka bir konuyla devam ediyorlardı. Büyük Yürek Ürkek

hakkındaki konuşmayı bitirdikten hemen sonra, Dürüst onlara başka birinden söz etmeye başladı. Bu bahsettiği kişinin adı İnat'tı [Mr. Self-will]. Bu adam, kendisini Yeruşalim yolcusu gibi göstermeye çalışırdı.

Dürüst: Ben, onun bu yolun başındaki kapıdan girmediğine eminim.

Büyük Yürek: Bu konuda onunla hiç konuştun mu?

Dürüst: Evet! Hem de birkaç kez. Ama o her zaman, adı gibi inatçı oldu. O ne insanlara ne ikna edici düşüncelere ne de örnekler değer verirdi. Aklına gelen neyse onu yapardı. Ona başka bir şey yaptırmak kesinlikle mümkün değildi.

Büyük Yürek: Sanırım anlatmada bir sakınca yok. Eğer haklıysam lütfen bize söyle, yaptıklarını ne gibi kurallara dayandırıyor?

Dürüst: O, Yeruşalim yolcularının, bu yolun yolcusu olmakla kazandıkları erdemleri ile normal bir insanken kendilerinde olan kötü alışkanlıklarını aynen taşıyabileceğini iddia ediyordu. Ve bunların her ikisini yaşasa bile, bir insanın kurtulabileceğinden kesinlikle emin.

Büyük Yürek: Aslında o, Yeruşalim yolcularının, bu yolun yolcusu olmakla kazandıkları erdemlerle birlikte, bazı kötü alışkanlıkları birlikte taşıyabileceğini söylemekle çok da yanlış konuşmamış. Çünkü hiçbirimiz, henüz tamamiyle günah işlemekten kurtulmuş değiliz. Ama bu bir fırsat değildir! Uyanık olup, içimizdeki bu kötülüklerle karşı direnmek zorundayız! Eğer söyledikleriniz doğru anladiysam; o bu sözleri, aynı anda kötü alışkanlıkları taşımaya da izin verilir anlamında söylemiş.

Dürüst: Evet, Büyük Yürek evet! Aslında anlatmak istediğim de tam olarak buydu.

Büyük Yürek: İyi de bu denli cüretkâr konuşabilmek için neye güveniyordu?

Dürüst: Kutsal Kitap'a dayandığını söylüyordu.

Büyük Yürek: Lütfen, onun öne sürdüğü bu öğretinin bazı detaylarından söz eder misin bize?

Dürüst: Peki, size bunu açıklayacağım. Onun söylediğine göre;

başkalarının karısına göz dikmek, Tanrı'nın sevgilisi Davut'un yaptığı bir şeydi. Onun için kendisi de yapabirmiş. Birden fazla kadınla evlenmek de Süleyman'ın yaptığı bir şeydi. Bu yüzden o da bunu yapabirmiş. Sara ve Tanrı'dan korkan Mısırlı ebeler yalan söylediler. Üstelik Rahav yalan söylediği halde kurtuldu. Eğer onlar söylediyse, o da söyleyebilirmiş. RAB'bin isteğiyle, elçiler gidip sahibi olan bir eşeği aldılar. O zaman bunu o da yapabirmiş. Yakup, babasının mirasını hile ve ikiyüzlülükle ele geçirmişti. Ve eğer Yakup bunu yapabiliyorsa, o da bunu yapabirmiş.

Büyük Yürek: Onun bu fikirde olduğuna emin misin? Eğer dediklerin doğruysa, geçekten alçak bir adammış!

Dürüst: Bunu iddia ettiğini; bunun için ayetler, örnekler vb. gösterdiğini kendi kulaklarımla duydum.

Büyük Yürek: Bu düşünce kesinlikle kabul edilemez ve hoş görülemez.!

Dürüst: Sakın söylediklerimi yanlış anlamayın. O herkesin bu şekilde davranabileceğini iddia etmiyor. Bu söylediklerini ancak yukarıda adı geçen kişilerle, aynı erdemlere sahip olanlar yapabirmiş.

Büyük Yürek: Belki haklı olabilirsin. Ama söylediği bunca şeyden sonra, benim çıkardığım gibi bir sonuç çıkarmamak mümkün mü? İyi insanlar, zayıflıklarından dolayı günah işlemişlerdi. İşte bu yüzden böylesine küstahça bir düşünceyle aynı günahları kendisinin de işleyebileceğini söylemesi, kendini her şeyde özgür görmesi demektir. Bir çocuk rüzgâr yüzünden ya da ayağını taşa çarptığı için çamura düştüğü zaman, nasıl olsa düştüm diye bir domuz gibi çamurun içinde yuvarlanmalı mı? (RAB'bin sıpasını getirtmesini hırsızlık sanacak kadar kör!) Bir insanın doğal benliğinden kaynaklanan isteklerinin, kendisini bu denli körleştirebileceğini kim düşünebilir? Ama yazılanlar gerçekleşiyor; "İmansızlar Tanrı'nın sözünü dinlemedikleri için sürçerler. Zaten sürçmek üzere belirlenmişlerdir."¹ Tanrı'dan korkanların erdemlerine sahip olabilece-

---

¹ 1. Petrus 2:8.

ğini sanması da apayrı ve yine oldukça büyük bir hatadır. Bu bir köpeğin bir çocuktan çıkan pisliği yalayarak, ben de bu çocuğa benziyorum ya da benzeyebilirim demesi gibidir!

Köpeğin pislik yalaması gibi, onun da Tanrı'nın halkının günahını yutması, onun erdemli olduğuna dair bir işaret değildir.¹ Ben bu düşüncelere sahip olan bir kişide iman ve sevgi olabileceğine inanmıyorum! Söylediğine göre, ona çok güçlü bir şekilde karşı koymuşsun. Ama lütfen söyle, sana karşı kendisini nasıl savundu?

Dürüst: O, bir şeyi inanarak yapmak, inanmadığı halde yapmaktan daha dürüst bir harekettir derdi. Bunun yanı sıra, düşüncede beden isteklerine karşıydı.

Büyük Yürek: Çok kötü bir cevap! Düşüncemizde gelişen dünyasal isteklere karşıyız. O halde, onlara karşı dizginleri elden bırakmamalıyız. Ama günah işleyip de sonra bu günah için bir mazeret uydurmak çok daha kötüdür. Bir kişi gören insanlara tökez olur, diğeri ise onları tuzağa düşürür.

Dürüst: Bu adam gibi düşünen bir sürü insan var, ama onların tek farkı bu adam gibi açıkça konuşmaktan korkmaları. Ve maalesef bu adamlar Yeruslaim yolculuğunun adım karalıyorlar.

Büyük Yürek: Evet, haklısın! Bu aslında ağlanacak bir durum. Ama emin ol! Cennetin Kral'ından korkan kişi, bu gibi insanların arasından sıyrılıp kurtulacaktır.

Bayan Hıristiyan: Dünyada çok acayip düşünceler var, tam ölüm döşeğindeyken tövbe edersem yine kurtuluşu yakalayabilir miyim diye soranlar tanıyorum.

Büyük Yürek: Bu insanların bütün bu saçmalıkları, hikmetsizliklerinden kaynaklanıyor. Kendisine 30 kilometre koşmak için fırsat verildiğinde, bir insan bu fırsatı hayatının son anlarına bırakamaz.

Dürüst: Doğru söylüyorsun. Zaten dikkatli bakacak olursanız, kendilerini Yeruslaim yolcusu sananların büyük bir kısmı bu şekilde düşünüyor ve yapıyor. Sizin de görebileceğiniz gibi, ben yaşlı bir adamım. Bu yolda çok uzun zamandır yolculuk ediyorum ve

---

¹ Hoşea 4:8.

çok şeyle karşılaştım. Bugüne kadar öyle insanlarla karşılaştım ki, şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Bu insanlar sanki bütün dünyayı bir anda silip atabilecekmişler gibi, büyük bir coşkuyla başlarlar yola ve bir gün içinde İsrail gibi çölde ölüp giderler. Onlar vaat edilen diyarı hiçbir şekilde göremiyorlar. Bazıları ise tam tersi, yola çıkarken kendilerinden hiç ümitleri olmaz, ama zaman içerisinde oldukça iyi bir Yeruşalim yolcusu olurlar. Bazıları hızla ileriye giderken, kısa bir hızla ve hatta belki daha hızlı bir şekilde geriye dönerler. Bazıları yola başladıklarında yolculuğa akla hayale gelmeyecek övgüler sunarlar, ama yine kısa bir zaman sonra bunu sövgüler izler. Bazıları da yola çıktıklarında cennet hakkında bütün iyi sözleri söyledikten sonra, tam oraya yaklaşmışken böyle bir yerin olmadığını iddia edip geri dönerler. Bazıları da yolda rastladıkları güçlükler karşısında nasıl direneceklerini ballandırarak anlattıkları halde, en yalan tehlike haberi karşısında imanı ve Yeruşalim yolculuğunu yani her şeyi bırakıp kaçarlar.

Yollarına devam ederlerken, bir adam koşarak onların yanına geldi. Ve “Hey sizler, eğer hayatınızı seviyorsanız çabuk buradan kaçın; çünkü eşkiyalar, hemen önünüzden buraya doğru geliyorlar!” dedi.

Büyük Yürek: Bunlar belki daha önce Az İman’a saldırmış olan adamlardır. Biz onların karşısında durmak için hazırlıkliyız.

Bu kısa konuşmadan sonra, korkusuzca yollarına devam ettiler. Bu adamların her an karşılarında çıkabilecekleri ihtimaline karşı, her köşe başında etraflarına dikkatlice bakıyorlardı. Ama haydutlar Büyük Yürek’in yolcularla birlikte olduğunu duydukları için, çoktan kayıplara karışmışlardı.

Bayan Hıristiyan çocukların ve kendisinin çok yorulduğunu, bu yüzden dinlenmek için bir hana gidip gidemeyeceklerini sordu.

Dürüst: Az ileride bir ev var. Bu evde Gayus adında çok saygın bir Mesih öğrencisi oturur.¹

Bunun üzerine oraya gitmeye karar verdiler. Bu kararı almaları-

¹ Romalılar 16:23. 3 Yuhanna Hıristiyanlara misafirperverliği için takdir edilen 'çok sevilen Gayus'a hitaben yazılmıştır.

nın en büyük nedeni ise, İhtiyar'ın Gayus hakkındaki sözleri oldu. Gayus'un kapısına geldiklerinde, kapıyı çalmaya gerek bile duymadan içeri girdiler. Çünkü RAB'bin halkı hanın kapısını çalmaz. Hancıyı çağırdılar. Ve ona geceyi bu handa geçirip geçiremeyeceklerini sordular.

Gayus: Doğru insanlarsanız, tabii ki burada kalabilirsiniz! Buyurun içeri girin! Benim kapım, sadece Yeruşalim yolcularına açıktır.

Yolcular, Gayus'un bu sözlerinden dolayı çok mutlu oldular. Hancının Yeruşalim yolcularının dostu olması, onları çok mutlu etmişti. Gayus hemen Bayan Hıristiyan, çocuklar ve merhamet için bir oda, Büyük Yürek ve İhtiyar için de birer oda ayarladı.

Büyük Yürek: Sevgili Gayus, akşam yemeği için ne yiyebiliriz? Bu yolcular oldukça uzun bir yoldan geliyorlar ve sanırım şu an aç ve yorgunlar.

Gayus: Vakit bayağı bir geç oldu. Bu yüzden bu saatte dışarı çıkip yemek bulamayız. Ama eğer isterseniz, evimde ne varsa sizlerle paylaşırım.

Büyük Yürek: Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer! Tabii ki evinde ne varsa onunla yetiniriz. Ben seni ne kadar denedimse, evinde uygun olan şeyleri buldursun. Onları evinden hiç eksik etmezsin.

Gayus aşağıya indi ve İyi Olanı Tat [*Taste-that-which-is-good*] adındaki aşçıbaşına, yolcuların sayısına göre yemek hazırlamasını söyledi. Bunu yaptıktan hemen sonra tekrar yukarı çıktı ve yolcuların yanına gelerek onlara; "Evime hoş geldiniz! Sizleri misafir edebilecek bir eve sahip olmaktan dolayı çok mutluyum. Eğer isterseniz, aşçı yemeği hazırlayana kadar birbirimize güzel sözler söyleyelim. Böylece hem teselli bulur hem de cesaret kazanırız." dedi. Bu fikir hepsinin hoşuna gitti.

Gayus: Bu yaşlı bayan kimin karısı? Ve bir de bu genç bayan kimin kızı?

Büyük Yürek: Yaşlı bayan, eski Yeruşalim yolcularından olan Hıristiyan'ın eşi ve bu dört çocuk da onların çocukları. Kız da kadının arkadaşı. Kadın Yeruşalim yolculuğuna çıkmak için, onu ikna et-

miş. Çocukların hepsi babalarına benziyorlar. Onun izinde gitmek için, her birinin içinde büyük bir istek var. Babalarının yattığı bir yeri veya ona ait bir ayak izi görseler, yürekleri sevinçle doluyor. Onlar da aynı yerde yatmayı ve aynı izde yürümeyi istiyorlar.

Gayus: Ciddi misiniz? Gerçekten bu bayan Hıristiyan'ın karısı ve çocuklar da onun çocukları mı? Ben senin kocanın babasını, evet hatta babasının babasını tanıyordum. Bu aileden birçok iyi adam yetişmiştir. Onların ataları, önceleri Antakya'da yaşarlardı.¹ Kocanın ataları (sanırım Hıristiyan size onlardan söz etmiştir) çok değerli insanlardı. Tanıdığım bütün insanlardan farklı olarak, onlar kendilerini Yeruşalim yolcularının Efendisi'ne ve O'nun yollarına, O'nu sevenlere, çok büyük cesarete ve erdemlere sahip olduklarını göstermiş ve bu konuda örnek olmuşlardır. Kocanın akrabalarından birçoğunun gerçek uğruna bütün denemelere göğüs gerdiklerini duydum. Kocanın soyunun ilklerinden olan İstefanos, taşlanarak öldürülmüştü.² Yine bu soydan olan Yakup kılıçla öldürülmüştü.³ Kocanın soyundan olan Pavlus ve Petrus, aslanlara yem edilen İgnatys, etleri kemiklerinden ayrılan Romanos, ateş içinde cesaretinden hiçbir şey kaybetmeyen Polikarp hakkında bir şey söylemeye bile gerek yoktur! Bu ailede eşşekarıları tarafından sokularak öldürülmek için, bir sepete konup güneşe asılan biri⁴ ve bir çuval içinde boğulması için, denize atılan başka biri daha vardı. Bu ailede Yeruşalim yolculuğuna olan sevdalarından ve özlemlerinden dolayı zarar gören ve öldürülenlerin hepsini saymak neredeyse imkansızdır. Kocanın, gitmeden önce dört çocuk bırakmasına çok sevindim. Umarım onlar babalarının taşıdığı adı taşırlar ve babalarının izinden yol alarak, onun kavuştuğu her şeye kavuşabilirler.

Büyük Yürek: Gerçekten de böyle olacağı benziyor. Babalarının yolunu bütün yürekleriyle seçtikleri belli oluyor.

Gayus: Ben de bunu anlatmak istemiştim. Bu yüzden

---

¹ Elçilerin İşleri 11:26.

² Elçilerin İşleri 7:59-60.

³ Elçilerin İşleri 12:2.

⁴ Arethusalı Markus.

Hıristiyan'ın ailesi, yeryüzünün her yerinde çoğalacaktır. Babalarının adının ve atalarının evinin bu dünyada unutulmaması için, Bayan Hıristiyan oğullarını evlendirmelidir.

Dürist: Bu ailenin düşmesi, silinip gitmesi gerçekten çok yazık olur.

Gayus: Düşmesine olanak yok! Küçülebilir ama düşemez! Bayan Hıristiyan, benim öğüdümü dinlemelidir. Bu aileyi ayakta tutmanın yolu budur.

Daha sonra Gayus, tekrar Bayan Hıristiyan'a döndü ve ona; "Seni ve Merhamet'i burada gördüğüm için çok mutluyum. Gerçekten sevimli bir çiftsiniz. Eğer benden gelecek bir öğüdü dinlemek isterseniz, size bir şey söylemek istiyorum. Bence Merhamet'i kendinize daha yakın bir akraba yapın. Eğer o da bunu isterse, en büyük oğlun Matta ile Merhamet'i evlendirin. Bu şekilde dünyadaki soyunuz da devam eder.

Herkesin onayıyla evliliğe karar verildi. Ve Matta ile Merhamet kısa bir süre sonra evlendiler. Bu konuya daha sonra tekrar döneceğim.

Bu arada Gayus sözlerine; "Şimdi de utançlarını kaldırmak için kadınların lehine konuşacağım.¹ Her ne kadar ölüm ve lanet kadının sayesinde dünyaya girdiyse de² yaşam ve sağlık da aynı şekilde onun aracılığıyla dünyaya gelmiştir. Tanrı kendi öz oğlunun bir kadından dünyaya gelmesini uygun bulmuştur.³ Evet, Havva'dan dünyaya gelen kadınların tümü, ilk annenin günahından nefret ettiklerini göstermek için; Eski Antlaşma'da [Tevrat'ta], belki Kurtarıcı'nın annesi ben olurum ümidiyle dünyaya çocuk getirmek için inanılmaz bir istek duymuşlardır. Kurtarıcı doğacağı zaman, erkeklerden ve meleklerden önce kadınlar; "Sen kadınların en kutsalısın!" diyerek sevinçlerini belirtmişlerdir.⁴ Bir erkeğin Mesih'e tek bir kuruş bile verdiğini okumadım. Ama kadınlar O'nun arkasın-

¹ Bedford kilisesi kadınlarına Bunyan burada takdirlerini sunuyor. Kilisenin kurucu 142 üyesinden 95'i kadındır.

² Yarattılış 3.

³ Galatyalılar 4:4.

⁴ Luka 2.

dan gidip, kendi mal varlıklarıyla O'na hizmet ederlerdi.¹ O'nun ayaklarını gözyaşlarıyla yıkayan kişi, bir kadındı! Gömülmesi için O'nun bedenini yağla mesh eden kişi de bir kadındı.² İsa çarmıha gerilmeye götürülürken, arkasından ağlayanlar yine kadınlardı. Ve çarmıhtan indiği zaman, O'nu mezara kadar takip eden ve mezarında bekleyen de kadınlardı. Dirildiği sabah O'nun yanındaki ilk kişiler kadınlardı.³ Ve O'nun diriliş müjdesini öğrencilere iletenler de kadınlardı. Bu yüzden kadınlar son derece lütfâ layık insanlardır. Bütün bunlar, kadınların bizimle birlikte hayatın bütün nimetlerine ortak olduğunu gösterir." dedi.

Aşçı yemeğin hemen hemen hazır olduğunu haber verdi. Ve masayı hazırlaması için birini gönderdi.

Matta: Bunca hazırlık, bu sofrâ örtüsünün rengi... Açıkçası bunlar, iştahımı kabarttıkça kabartıyor.

Gayus: Seni teşvik eden bu öğretişler, Büyük Kral'ın sofrasına oturmak için sende daha fazla istek yaratsın. Yol boyunca duyduğün bütün vaazlar, kitaplar ve emirler Kral'ın sofrasına oturmadan önce masaya gelen tabak, kaşık, çatal gibi şeylerden başka hiçbir şey değildir.

Ve biraz sonra yemek geldi. Yemeğe Tanrı'ya şükür ve hamtlar sunarak başlamanın gerektiğini göstermek için, önlerine ilk önce Sallama Döşü [*heave-shoulder*] ile Kaldırmalık Sunu [*wave-breast*] geldi.⁴ Davut, Kaldırma Sunusu'yla yüreğini Tanrı'ya kaldırdı.⁵ Sallama Döşü'yle de çenk çalarak ve başını eğerek, yüreğini Tanrı'nın huzuruna açardı. Bu iki yemek, gerçekten çok taze ve çok güzeldi. Ve hepsi birden büyük bir iştahla yemekleri yediler.

Yemekten sonra, bir şişe kan kırmızısı üzüm suyu getirdiler.⁶

Gayus: Bol bol için. Bu gerçek üzüm suyudur. Bizim üzümle-

---

¹ Luka 8:2-3.

² Luka 23:27; Matta 27:55-56, 61.

³ Luka 24:22-23.

⁴ Levililer 7:32-34, 10:14-15.

⁵ Mezmurlar 25:1; İbraniler 13:15.

⁶ Yasa'nın Tekrarı 32:14.

mizin suyu, Tanrı'nın ve insanın yüreğini sevindirir.¹

Üzüm sularını da içtiler. Üzüm suyunun hemen arkasından, içine ekmeğın doğranmış bir tabak süt geldi.

Gayus: Bu çocuklar için. Bu sütü yesinler ki, daha hızlı büyüsünler.²

Ve bundan sonra bir tabak tereyağı ile bal geldi.

Gayus: Buyurun, bundan da bol bol yiyin. Bunu yiyerek, sevin-dirme ve ayırt etme gücünüz ile birlikte anlayışınız da güçlenecek. Bu, küçükken RAB'bimizin sevdiği bir yemektir. "Çocuk kötüyü reddedip iyiyi seçecek yaşa gelince, tereyağı ve bal yiyecek."³

Sonra da bir tabak elma geldi. Matta elmaları görünce; "Elma yiyebilir miyiz? Hatırladığım kadarıyla şeytan Havva'yı bir elma sayesinde ayartmıştı." dedi.

Gayus:

"Aldatılmamız elmalar aracılığıyla oldu;
Ama bizi kirleten elma değil, günahıtı.
Elma yasaklanmışsa.
Yenildiği zaman kanı bozar.
Bize yararlı olan yemek,
Tavsiye edileni yemektir.
Sadece ve yalnızca O'nun kadehinden için
Ey Hıristiyan kilisesi,
O'nun sevgilisi!
Ve sevgi hastası olanlar,
O'nun elmalarından yiyin!"

Matta: Ben hala korkuyorum. Çünkü bir süre önce bir meyve yedim ve bu meyve yüzünden neredeyse ölüyordum.

Gayus: Yasaklanmış meyve, senin hasta olmana sebep olur. Ama RAB'bin yemene izin verdiklerinin, sana hiçbir zararı dokunmaz.

Konuşmaya devam ederken, sofraya yeni bir tabak daha geldi.

¹ Hakimler 9:13; Yuhanna 15:1.

² 1. Petrus 2:1-2.

³ Yeşaya 7:15.

Bu tabağın içinde de ceviz vardı.¹ Sofradakilerden birisi; “Ceviz dış-
lere zarar verir, özellikle de çocuklarinkine!” dedi.

Gayus:

“Tanrı’nın antlaşması zorludur,
Bazı sözleri ceviz gibidir.
Ama böyle olduğu için,
Bu sözler saptırır diyebilir miyiz?
Onları, yiyen kişiden koruyan bu sert kabuklandır.
Kabuklarını açarsan kolayca yiyebilirsin.
Bunlar kırıp yemen için senin önüne getirildi!”

Uzun bir süre sofraya başında, büyük bir sevinç içinde sohbet ettiler.
Daha sonra İhtiyar Gayus’a dönerek; “Efendim, biz cevizleri kırar-
ken siz de bize şu bilmeceyi açıklar mısınız? Bazılarının ahmak ola-
rak nitelendirdikleri bir adam vardı. Çünkü o, mallarını hep dağı-
tırdı. Ama ne kadar çok mal dağıttıysa, o kadar çok kazandı!” dedi.

İhtiyarın bu sözlerinden sonra, hepsi merak içinde Gayus’un ce-
vabını beklemeye başladılar.

Gayus: Malını yoksullara dağıtana aynısı, hatta on katı geri ve-
rilecek!

Yusuf: İtiraf etmeliyim, doğru cevabı bulabileceğinizi sanmıyor-
dum.

Gayus: Ben bu yolda uzun zamandır eğitim alıyorum. Hiçbir şey,
deneyimler gibi iyi bir eğitim veremez. RAB’bimden merhametli
olmayı öğrendim. Ve aldığım bu bereketi, deneyimler sonucu öğ-
rendim. Öyle insanlar var ki, ellerindekini dağıtır ama kendisine
daha çok verilir; bazıları aşırı derece tutumlu veya cimridir ama
sonunda elinde kalan sadece yoksulluktur.² Bunların yanında bazı
insanlar hiçbir şeyleri yokken kendilerini zengin, diğerleri de her
şeye sahipken kendilerini fakir gösterirler.³

Samuel yavaşça annesine: “Anne, bu ev gerçekten çok iyi bir in-

¹ Şarkıların Şarkısı 6:11.

² Özdeyişler 11:24.

³ Özdeyişler 13:7.

sanın evi. Burada daha fazla kalalım. Kardeşim Matta ve Merhamet de burada evlensinler.” dedi.

Gayus çocuğun bu sözlerini duydu ve ona; “Tabii ki yavrucuğum, buna gerçekten çok sevinirim.” dedi.

Yolcular orada bir aydan fazla kaldılar. Merhamet ve Matta burada evlendiler. Burada kaldıkları süre içinde de Merhamet alışkanlığını sürdürerek, yoksullar için elbiseler dikmeye devam etti. Ve onun bu davranışı, Yerusalım yolcuları hakkında iyi haberlerin yayılmasına neden oldu.

Yemekten sonra, çocuklar gerçekten çok yorulmuş oldukları için yatmak istediler. Bunu fark eden Gayus, kalacakları odayı göstermek için onları çağırdı. Bu arada Merhamet, çocukları kendisinin yatırabileceğini söyledi ve onları yataklarına götürdü. Çocuklar yataklarına yatar yatmaz hemen uykuya daldılar. Diğerleri ise sabaha kadar oturdular. Çünkü Gayus’la çok iyi bir arkadaşlık ilişkisi kurmuşlardı ve bu ilişki onların Gayus’tan ayrılmasını engelliyordu. Gece boyunca RAB’lerinden, kendilerinden ve seyahatlerinden söz ettiler. Gayus’a bilmece soran İhtiyar uyuklamaya başladı.

Bunun üzerine Büyük Yürek; “Efendim uyuklamaya başladınız. Lütfen kendinize gelin. Çünkü şimdi size bir bilmece sormak istiyorum.” dedi.

Dürüst: “Tabii ki! Sor bakalım!” dedi.

Büyük Yürek: Öldürmek isteyen kişi, önce kendisini yenmeli; yaşadığı yerden farklı bir yerde yaşamak isteyen, önce kendi evinde ölmeli!

Dürüst: Zor bir bilmece bu! Açıklaması zor olduğu için, yaşanması daha da zor! Ama eğer siz de izin verirseniz, bu bilmeceyi cevaplama işini ev sahibimize bırakmak istiyorum. Böylece ben de tam olarak öğrenmiş olurum.

Gayus: Hayır! Lütfen! Size soruldu, bu yüzden siz cevap vermelisiniz.

Dürüst: Pekil! Günahı öldürmek isteyen kişinin, öncelikle lütuf tarafından yenilgiye uğratılmış olması gerekir. Yaşadığını iddia eden kişinin, öncelikle kendi benliğinde ölmüş olması gerekir.

Gayus: Doğru! İyi bir öğretiş, deneyimler de bu söylediklerinizi onaylar. Çünkü:

1) Lütuf kendisini göstermedikçe ve insan benliğine karşı bir zafer kazanmadıkça, yani onu yenilgiye uğratmadıkça; insanda günaha karşı gelme gücü, hiçbir zaman ortaya çıkmaz. Eğer günah Şeytan'ın insanları bağlamak için kullandığı bir bağsa, bu bağ çözülmeyince nasıl karşı koymak için direnebilir ki?

2) Lütfun ve mantığın farkında olan bir insan, kendi kötü isteklerine köle olmuş bir insanın kurtulabileceğine, diri bir anıt olarak Lütfa tanıklık edebileceğine; kesinlikle, ama kesinlikle inanmaz! Aklıma, dinlemeye değer bir hikâye geldi. İzninizle size şimdi bu hikâyeyi anlatayım. Yeruşalim yolculuğuna çıkmış iki adam vardı. Bu yolculardan biri genç, diğeri ise yaşlıydı. Genç adam, gerçekten güçlü olan benliksel istekleriyle [*corruptions*] savaşmak zorundaydı. İhtiyarın, bazı istekleri yaşlılığın etkisiyle de azalmıştı. Genç adam aynı İhtiyar gibi, doğru adımlarla yolda yürüyor ve yine yolda İhtiyar kadar hafif görünüyordu. Şimdi size bir soru sormak istiyorum. Mademki ikisi de aynı gözüktüyor, o zaman sizce hangisine sunulan lütuf daha açık bir şekilde parlıyor.

Dürüst: Şüphesiz gencin lütufu. Çünkü o daha da güçlü bir düşmana karşı koyuyor. Ve bu şekilde, kendisinde olan bütün gücü kullanıyor. Özellikle de kendi verdiği mücadelenin ancak yansını sarf eden yaşlı bir adamla aynı hızda yürüyorsa! Şu bir gerçek ki, yaşlılık zamanında kuvvetli düşmanlar karşımıza daha az çıkarlar. Bazen yaşlı insanları, bedenlerinin güçlü isteklerinin zayıflamasını ve fiziksel güçlerinin azalmasını, günaha karşı galip gelmek olarak yorumladıklarına şahit oldum. Bu ne kadar yanlış bir yorum! Bu şekilde bir yorumla, sadece kendi kendilerini aldatıyorlar. Şunu kabul etmek gerekir; gerçekten akıllı ve bilgili, RAB'de olgunlaşmış yaşlılar gençlere öğüt verebilir. Çünkü onlar dünyasal şeylerin, aslında ne kadar boş şeyler olduğunu daha iyi anlamışlardır. Ama aynı şekilde, birlikte yola çıkan bir genç ile bir ihtiyar arasından; genç olanı kendisindeki lütfun parlaklığının, ihtiyarinkinden daha fazla olduğunu görme hakkına sahiptir. Çünkü içindeki kötülükler,

doğal olarak ihtiyarı zayıflamıştır.

Bu sohbet sabaha kadar sürdü. Sabah olunca Bayan Hıristiyan Yakup'a, Kutsal Kitap'tan bir bölüm okumasını söyledi. O da Yeşaya kitabının 53. bölümünü okudu. Yakup okumasını bitirdikten sonra Dürüst; "Acaba neden Kurtarıcı için, 'Kurak yerden kök sürgünü gibi çıktı' ve 'Bakılacak biçim ve güzellikten yoksundu' diye yazılmıştır?" diye sordu.¹

Büyük Yürek: Öncelikle birincisine cevap vereyim. Mesih'in beden aldığı İsrail Soyu, iman yolunun neredeyse bütün temelini ve ruhunu kaybetmişti. İkincisine gelince de o sözler Hıristiyan olmayanlar için söylenmiştir. Onlar, Kral'ımızın yüceliğini görebilecek gözlere sahip olmadıklarından dolayı; onun dış görünümündeki alçakgönüllülüğe bakarak, onun hakkında bir yargıya varıyorlar. Bu, içi değerli taşlarla dolu bir kabuk bulup; dıştan hiçbir şey görmediği, hatta kötü gördüğü bu kabuğu adi bir taş parçasıymış gibi atan bir adama benzer.

Gayus: Büyük Yürek'in, iyi bir şilahlı olduğu ve silahları çok iyi kullandığını biliyorum. Bu yüzden eğer siz de isterseniz, yorgunluğumuzu attıktan sonra biraz dolaşmaya çıkalım. Bakalım iyi bir şeyler yapabilecek miyiz! Buradan bir kilometre ileride, bugüne kadar Kral'ın caddesine birçok kez zarar vermiş ve vermeye devam eden İyilik Katili [*Slay-good*] adında bir devin evi var. Bu dev, bir grup suçluya önderlik ediyor. Nerelerde pusu kurduklarını biliyorum. Bu dev buralardan temizleyebilirsek, gerçekten de çok iyi olur.

Gayus'un bu teklifini hiç itirazsız kabul ettiler. Ve yola koyuldular. Büyük Yürek kılıcını, miğferini ve kalkanını; diğerleri ise kargırlarını ve sopalarını aldılar.

Devin yanma geldiklerinde, devin Zayıf Akıl [*Feeble-mind*] adındaki bir adamı yakaladığını ve onun ellerini sıktığını gördüler. Bu zavallıyı, devin adamları yakalamış ve ona getirmişlerdi. Dev yol-

¹ Yeşaya 53:1-3: "Haberimize kim inandı? ve RABBİN bazusu kime izhar olundu? 2 çünkü onun önünde körpe fidan gibi, ve kurak yerden kök sürgünü gibi çıktı; ne biçimi ve ne de güzelliği vardı; gösterişi de yoktu ki, kendisine bakınca gönlümüz onu çeksin. 3 Hor görüldü ve insanlar tarafından bırakıldı; acıları tanımış, elemeler adamı; ve insanların kendisinden yüzlerini örttükları bir adam gibi hor görüldü, ve biz onu saymadık."

cuların geldiği sırada bu adamı yemek üzere, onun elbiselerini çıkartıyordu. Çünkü bu dev, insan etiyile besleniyordu.

Büyük Yürek ve arkadaşlarını, mağarasının girişinde silahlarını kuşanmış bir şekilde gören dev, onlara ne istediklerini sordu.

Büyük Yürek: Seni istiyoruz! Kral'ın caddesinden kapıp götürdüğün ve öldürdüğün bütün Yeruslaim yolcularının intikamım almaya geldik! Şimdi hemen mağaradan dışarı çık!

Bu sözleri duyan dev, hemen silahlarını aldı ve dışarıya çıktı. Dev dışarı çıkar çıkmaz, büyük bir savaş başladı. Bir saatten fazla bir süre savaştıktan sonra, nefes almak için ara verdiler.

Dev: Benim topraklarımda ne işiniz var!

Büyük Yürek: Sana söylemişim! Yeruslaim yolcularının intikamını almaya geldik!

Ve bu sözlerden sonra savaş yine başladı. Dev, çok şiddetli bir şekilde saldırıyordu. Bu saldırılar karşısında

Büyük Yürek, gerilemek zorunda kaldı. Ama bu durum çok uzun sürmedi. Büyük Yürek, tekrar devin üzerine yürüdü. Başına ve yanlarına, kararlı sert darbeler indirmeye başladı. Bu darbeler karşısında zayıflayan dev, silahlarını düşürdü. Ve Büyük Yürek, silahları düşen dev'i hiç zaman kaybetmeden öldürdü. Onun başını kesip hana götürdü. Bu arada Yeruslaim yolcusu olan Zayıf Akıl'ı da yanlarına aldılar. Handa devin başını bütün aileye gösterdiler. Daha önce başkalarına yaptıkları gibi, devin başını da insanlara örnek olması için bir direğin üzerine astılar.

Daha sonra Zayıf Akıl'a devin eline nasıl düştüğünü sordular.

Zayıf: Sizin de gördüğünüz gibi, ben hasta bir adamım. Ölüm hemen hemen her gün kapımı çalıyor. Bu yüzden artık ülkemde kalamazdım. Ve Yeruslaim yolculuğuna başladım. Babamın ve benim doğduğumuz yer olan Kararsızlık Şehir'inden [*Town of Uncertain*] buraya kadar yürüdüm. Benim ne bedenim ne de aklım güçlüdür. Ama elimden gelse, sadece sürünebilecek kadar gücüm olsa da bütün hayatımı Yeruslaim yolculuğunda geçiririm. Yolun başındaki kapıya gittiğimde, oradaki adam beni büyük bir sevgiyle karşıladı. Benim ne zayıf görünüşüm ne de zayıf düşüncem onun gözünde bir

zayıflık olarak gözükmeydi. Yolculuğum için bana gerekli olan şeyleri verdi ve sona kadar umudumu hiçbir zaman kesmememi söyledi. Çevirmen'in evine ulaştığımda da bana çok lütufkar davrandılar. Zorluk Tepesi'ni çıkmanın benim için çok güç olacağım düşündüklerinden dolayı, bu tepeyi sırtında çıkmam için bir hizmetkarlarını görevlendirdiler. Tepeye bu kişinin sırtında çıktım. Diğer Yeruslaim yolcuları benim gibi yavaş gitmek zorunda olmadıkları halde, yine de bana çok yardım ettiler. Bana ulaştıkları her an, cesur olmamı ve RAB'bin düşüncelerinde zayıf olanlara yardım etmek ve teselli etmek için büyük bir istek duyduğunu söylerlerdi. Sonra da kendi hızlarıyla yollarına devam ederlerdi.¹ Saldırı Caddesi'ne [Assault Lane] geldiğim zaman, bu dev karşıma çıktı ve savaşa hazırlanmamı söyledi. Ama ben, ne zavallı ve güçsüz bir adamım! O anda kalbimde büyük bir güce ihtiyacım vardı. Dev üzerime yürüdü ve beni yakaladı. Beni sürüklemeye başladı. Onun beni öldüremeyeceğini düşünüyordum. Beni kendi inine götürdüğü zaman onunla gitmeyi istemediğim için, beni asla öldüremez diye düşünüyordum. Buna iman ediyordum. Çünkü zorbalıkla csir edilen herhangi bir Yeruslaim yolcusunun, Efendisine yürekten bir sadakatle bağlı kalırsa; Tanrı'nın lütfu sayesinde, asla öldürülemeyeceğini duymuştum. Görüntüm soyulmuş gibiydi, aslında gerçekten de soyulmuştum. Ve sonunda sizin de gördüğünüz üzere hayatım kurtuldu. Bunun için ve bunda sizi araç olarak kullandığı için, hayatımın Kralı'na bütün yüreğimle şükrediyorum. Devden daha şiddetli darbeler bekliyordum. Daha sert davranışlarda bulunacağımı düşünüyordum. Ben oradayken kendi kendime bir karar aldım. Kaçmak için fırsat bulduğum an, hızla koşmaya başlayacağım. Eğer koşamıyorsam, yürüyeceğim ve eğer yürüyemiyorsam, sürüneceğim; ama mutlaka bunu yapacağım! İşin gerçeği, RAB'be şükrediyorum. Ben kararımı verdim. Yolum önümde. Sizin de gördüğünüz gibi düşüncelerim her ne kadar zayıf da olsalar, yine de aklım köprüsü olmayan ırmağın ilerisindedir.

---

¹ 1. Selanikliler 5:14.

Diirüst: Yolculuğun sırasında Ürkek adında biriyle tanıştın mı?

Zayıf: Ürkek? Evet! Ahmaklık Şehri'nden [Town of Stupidity] yola çıkmıştı. Bu kent, Yıkım Şehri'nden dört kilometre kuzeyindedir. Benim kentimden oldukça uzaktadır. Bunun yanı sıra, onunla çok samimi olmuştuk. Esasında o benim akrabam, hatta amcamdır. Ben ve o hemen hemen aynı doğaya sahiptik. O benden biraz daha kısa boyluydu, ama yüzlerimiz birbirine gerçekten çok benzerdi.

Düriist: Onu tanıdığınıza ve aranızda akrabalık bağı olduğuna inanıyorum. Çünkü onun rengi de sizinki gibi soluktu. Gözlerinizde, onun gözlerindeki bakış var. Ayrıca konuşma tarzlarınız da birbirine çok benziyor.

Zayıf: Evet, ikimizi birden tanıyan birçok kişi sizin söylediklerinize yakın veya aynı şeyleri söylüyorlar. Zaten ben de onda gördüğüm her şeyi, kendimde de görüyorum.

Gayus: Gel efendi! Ve cesur ol! Bana ve evime şeref ver. Hoşgeldin! Aklına ne gelirse, hiç çekinmeden rahatlıkla isteyebilirsin. Hizmetkarlarım istediğin her şeyi, hemen yerine getirmek için hazır bekliyorlar.

Zayıf: Karanlık bir bulutu yarıp ışığıyla her yeri parlatan bir güneş gibi, hiç beklenmedik bir lütuftur bu bana. Acaba o dev beni yakaladığı ve benim yolumda ilerlememi engellemeye çalıştığı zaman, bütün bu lütuflardan haberdar mıydı? Beni çıırılçıplak bıraktığı zaman, acaba Gayus'un beni evine alacağını hiç aklından geçirmiş miydi? Ama bütün bunları düşünmüş olsun olmasın, işte bunların hepsi şimdi gerçekleşti!

Tam bu sırada, bir adam koşarak kapıya geldi ve kapıyı çaldı. Biraz ileride Doğru Olmayan [Mr. Not-right] adında bir Yeruslaim yolcusunun, yıldırım çarpması sonucu öldüğünü haber verdi.

Zayıf: Eyvah! Öldü mü! Ben buraya gelmeden birkaç gün önce bana yetmişmişti. Onunla iyi arkadaş olacaktık, İyilik Katili devi beni yakaladığı zaman, o da benimle birlikteydi. Ama çok atik ve süratli biriydi. Hemen kaçıp kurtulmuştu. Ama anlaşılıyor ki o ölmek için kaçmış, ben de yaşamak için yakalanmışım!

“Aniden ölüm veren RAB hakkında insan ne düşünebilir ki?
En zor durumlardan çok kez kurtarır insanı,
Günahlı için yüzünden ölüm yayan Tanrı,
Her zaman bir miras verir,
Doğru ve itaatkâr hayat yaşayanlara.
Ben yakalanmıştım ama o kaçıp kurtulmuştu.
RAB’bin eli bana hayat, ona ölüm verdi.”

Bu sıralarda Matta ile Merhamet evlenmişlerdi. Gayus da kızı Fi-bi’yi, Matta’nın kardeşi Yakup’a eş olarak vermişti. Bu yüzden on gün daha orada kaldılar. Oradaki zamanlarını, diğer yolcuların geçirdikleri gibi geçirdiler.

Oradan ayrılma zamanı geldiğinde, Gayus onlar için büyük bir ziyafet verdi; yediler, içtiler ve coştular. Ama artık yola çıkma zamanı gelmişti. Büyük Yürek, Gayus’un kendileri için yaptıklarının karşılığını ödemek istedi. Ama Gayus bu isteği reddetti. Çünkü Gayus’un, evine gelenlerden para almak gibi bir adeti yoktu. Onları bütün yıl misafir etti. Ama ücretinin karşılığını, dönüşünde her ne harcadiysa kendisine ödeyeceğini vaat eden İyi Samiriliyeliden [good Samaritan] alacağını söyledi.¹

Büyük Yürek: Onlar kilise önünde senin sevgine tanıklık ettiler. Onları Tanrı’ya yaraşır biçimde, yardımlarınla birlikte uğurlarsan iyi edersin. Çünkü inanmayanlardan hiçbir yardım almadan, Me-sih’in adı uğruna yola çıktılar.²

Gayus bütün yolcularla, çocuklarla ve özellikle Zayıf Akıl’la vedalaşarak hepsini yolcu etti. Yolda içmesi için Zayıf Akıl’a özel olarak bir şeyler verdi. Kapıdan çıkarken, Zayıf Akıl biraz geride kalmaya çalıştı. Bunu anlayan Büyük Yürek; “Hey! Zayıf! Lütfen sen de bizimle birlikte yürü. Ben sizin rehberiniz olacağım. Sana da bu yolculara davrandığım şekilde davranacağım!”

Zayıf: Ben kendime uygun bir yoldaş istiyorum. Siz hepiniz dinç ve kuvvetlisiniz. Oysa sizin de gördüğünüz gibi ben zayıfım. Zayıf-

¹ Luka 10:34.

² 3 Yuhanna 5-6.

lıgım yüzünden hem kendime hem de size yük olmak istemem. Lütfen siz önden gidin. Dediğim gibi, ben zayıf ve güçsüz bir insanım. Başkalarının kolayca atladığı engellerde ben tökezlerim, zayıf düşebilirim. Örneğin, gülmekten hoşlanmam. Parlak elbiseleri sevmem. Boş sorulardan hoşlanmam. Hatta o denli zayıfım ki, başkasının gözü kapalı yapabileceği işlerde bile tökezleyebilirim. Ben daha Tanrı Sözü'ndeki bütün gerçeği bilmiyorum. Ben çok cahil bir Hıristiyanim. Bazen RAB'de sevinen birini gördüğümde, kendime bakıp onun gibi sevinemediğim için üzüntüye boğulurum. Benim durumum, güçlü insanlar arasındaki zayıf insana veya sağlıklı insanlar arasındaki hasta adama ya da küçük görülen bir kandile benzer. Ayağı kayan bir insanın ışığı, rahat olan için küçük görülen bir kandillikten çıkan ışık gibidir.¹ Bu o kadar derin ki, bazen ne yapacağımı bilemiyorum.

Büyük Yürek: Kardeşim! Beni dinle! Zayıfı teselli etme ve güçsüzü pekiştirme görevi, bana zaten verilmiştir.² Sen bizimle gelmelisin. Biz sana göz kulak olur ve sana yardım ederiz.³ Biz senin için hem düşüncemizde hem de yaşantımızda, duruma göre kendimizi bile inkâr ederiz.⁴ Senin önünde zor konuları konuşmayız. Seni geride bırakmak yerine, biz senin her şeyin olacağız.⁵

Bütün bu konuşmalar sırasında Gayus'un kapısının önünden henüz ayrılmamışlardı. Konuşmalarının en ateşli yerinde, elinde koltuk değnekleriyle Topallamaya Hazır [*Ready-to-halt*] adında biri yanlarına geldi.⁶ O da Yeruşalim yolculuğuna çıkmıştı.

Zayıf Akıl: Hey sen! Buraya kadar nasıl geldin! Ben de şimdi kendime uygun bir yoldaş bulamadığım için dert yanıyordum. Ama bak sen çıkıp geldin. Sen tam bana göre bir yoldaşsın. Hoş geldin! Hoş geldin, Topallamaya Hazır! Umarım birbirimize yardımcı olabiliriz.

Topal: Bana yoldaş olmandan çok memnun kalırım. Mademki

---

¹ Eyüp 12:5.

² 1. Selanıkliler 5:14.

³ Romalılar 14:1.

⁴ 1. Korintliler 8.

⁵ 1. Korintliler 9:22.

⁶ Mezmurlar 38:17.

sizinle karşılaştık, artık ayrılmayalım. Ayrılacağımıza koltuk değneklerimden birini alın, sizin olsun!

Zayıf Akıl: Hayır! Hayır! Çok teşekkür ederim! Ama total olmadan koltuk değneği kullanmaya ve topallamaya hiç mi hiç niyetim yok! Ama koltuk değnekleriniz, bir köpekle karşılaştığımız zaman bize yardımcı olacaktır.

Topal: Eğer benim veya koltuk değneklerimin size yardımcı olabileceğini düşünüyorsanız, her ikimiz de sizin emrinizdeyiz.

Ve hep beraber yola koyuldular. Büyük Yürek ve Dürüst en önden gidiyorlardı. Arkalarında Bayan Hıristiyan, Merhamet ve çocuklar; onların arkasında Zayıf ve Topal yol alıyorlardı.

Bu arada *Dürüst:* “Yine yola koyulduğumuza göre, bize önceki Yeruşalim yolcuları hakkında yararlı olabilecek bilgiler verebilir misiniz?” dedi.

Büyük Yürek: Memnuniyetle! Hıristiyan'ın Alçalma Deresi'nde Apollyon'la savaştım ve Ölüm Gölgesi Vadisi'nde karşılaştığı zorlukları duymuşsunuzdur. Aynı zamanda Sadık'ın da Ahlsız Kadın [*Madam Wanton*], Eski Adam, Hoşnut Olmaz [*Discontent*] ve Utanç'ın elinden neler çektiğini de duymuşsunuzdur. Bu dört kişi bir yolcunun karşılaşılabileceği en ayartıcı, hain ve iğrenç ruhlu kişilerdir.

Dürüst: Evet bütün bunları duydum! Ama bildiğim kadarıyla Sadık, en çok Utanç'ın elinden çekti. Çünkü Utanç hiç pes etmeyen, oldukça arsız biriydi.

Büyük Yürek: Evet, evet! Bu Yeruşalim yolcusunun dediği gibi, bütün insanlar arasında ismini hak etmeyen tek kişi budur.

Dürüst: Hıristiyan ve Sadık, Konuşkanla nerede karşılaşmışlardı? O da gerçekten dikkat edilmesi gereken biri!

Büyük Yürek: O, kendinden daha emin bir aptaldı! Ama işin gerçeği, her şeye rağmen birçok kişi ısrarla onun yolunu takip ediyor!

Dürüst: Az kalsın Sadık'ı kandıracaktı.

Büyük Yürek: Evet, ama hatırlarsan Hıristiyan onun gerçek kişiliğini nasıl ortaya çıkarabileceği konusunda Sadık'a yardım etmişti.

Bu konuşma esnasında Kurtuluş Müjdecisi'nin Hıristiyan ve

Sadık'a rastlayıp, Boşluk Sergisi'nde yaşayacakları konusunda peygamberlik ettiği yere geldiler.

Burada Büyük Yürek yolculara dönüp; "Hıristiyan ve Sadık, Kurtuluş Müjdecisi'ne burada rastladılar. Ve Kurtuluş Müjdecisi onlara, Boşluk Sergisi'nde yaşayacaklarıyla ilgili peygamberliği burada verdi." dedi.

Dürüst: Öyle mi? Onlara verdiği bu peygamberlik, sanırım onun hayatının en zor anlarından biriydi.

Büyük Yürek: Haklısın! Gerçekten de öyleydi! Ama onlara cesaret vermeyi de ihmal etmedi. Biz onlar için ne diyebiliriz ki! Onlar aslan yürekli bir çifttler! Yüzleri çakmak taşı gibiydi! Hâkimin önünde nasıl cesaretle duruyorlardı!

Dürüst: Evet! Hatta Sadık büyük bir cesaretle ölüme katlanmıştı!

Büyük Yürek: Evet, büyük bir cesaretle yaptı bunu! Bundan da çok iyi sonuçlar çıktı. Çünkü anlatıldığına göre, Umutlu ve diğer bazı kişiler onun ölümü sonucunda iman etmişler.

Dürüst: Lütfen devam edin. Anladığım kadarıyla, bunları gayet iyi biliyorsunuz.

Büyük Yürek: Boşluk Sergisi'ni geçtikten sonra, Hıristiyan'ın rastladığı en tehlikeli kişi Kötü Niyet'ti.

Dürüst: Kötü Niyet mi? O da kim?

Büyük Yürek: Çok kötü bir adam, tam bir iki yüzlü!

Dünya ne tarafa dönerse, o da o tarafa döner. Dindarlığı da dünyanın döndüğü yönde ilerler. Bir o kadar da kurnazdır, inanç uğruna ne acı çekmeye ne de zarar görmeye katlanabilir! Önüne gelen her yeni fırsat için, hali hazır da bir inanç biçimi vardır. Karısı da onun kopyası gibidir. Bu adam bir düşünceden diğerine, tahmin edemeyeceğin çabuklukta atlar ve emin ol her atlayışı için mutlaka bir sebebi vardır. Ama öğrendiğim kadarıyla, onun sonu gerçekten çok kötü olmuş. Hatta çocukları da Tanrı'dan gerçekten korkanların gözünde hiçbir zaman iyi bir yer edinememiş.

Bu sırada Boşluk Sergisi'nin kurulduğu Boşluk Şehri'ni daha rahat görebilecekleri bir yere gelmişlerdi. Kente çok yaklaşmışlardı.

Ve aralarında şehirden nasıl geçebileceklerini konuşmaya başladılar. Her biri kendi fikrini söyledi.

En sonunda Büyük Yürek; “Sizin de bildiğiniz gibi, ben birçok kez Yeruşalim yolcularına rehberlik ettim. Dolayısıyla bu şehirden de birçok kere geçtim. Ben eski öğrencilerden Kıbrıslı Minason adında birini tanyorum.¹ Onun evinde konaklayabiliriz. Eğer sizin için de uygunsa, onun evine gidebiliriz.”

İhtiyar Dürüst, Bayan Hıristiyan, Zayıf Akıl ve diğerleri... Hepsi de bu kararı sıcak karşıladılar. Kentin daha yakınma ulaştıklarında, hava çoktan kararmıştı. Ama bunun pek de önemi yoktu. Çünkü Büyük Yürek, sözünü ettiği Mesih Bağlısı'nın evini çok iyi biliyordu. Ve sonunda eve ulaştılar. Büyük Yürek kapıdan seslendi. Ev sahibi Minason, Büyük Yürek'in sesini duyar duymaz, onun kim olduğunu anladı. Hemen kapıyı açtı ve yolcuları içeri aldı.

Minason: Nereden geliyorsunuz?

Yolcular: Dostumuz Gayus'un evinden geliyoruz.

Minason: Eminim ki epey yol yürümüşsünüzdür. Yorgun olmanızdır. Buyurun oturun.

Büyük Yürek: Evet sevgili yolcular. Bu an gerçekten çok güzel bir an! Bir dostun evine geldik. Ve ben “Bu dostun evine hoş geldiniz.” demek istiyorum.

Minason: Ev sahibi olarak, ben de size hoş geldiniz demek istiyorum. İstedikleriniz ne varsa, sadece söylemeniz yeterli. İsteklerinizi yerine getirmek için elimizden geleni yapacağız!

Dürüst: Bir süredir yatacak bir yer ve iyi bir dost sıkıntısı çekiyorduk. Ama görüyorum ki, şimdi bunların her ikisine birden sahibiz.

Minason: Yatacak yer önünüzde, görüyorsunuz! Ama iyi bir dost gelince, bunu zamanla anlayacaksınız!

Büyük Yürek: Çok güzel! Acaba şimdi yolculara yatacakları yerleri gösterir misin?

Minason: Tamam, göstereyim!

---

¹ Bu karakter Elçilerin İşleri 21:16'dan alıntıdır.

Minason yolculara sırayla yatacakları yerleri gösterdi. Ama en başta, yatmadan önce birlikte yemek yiyecekleri yemek odasını gösterdi.

Herkes yorgunluğunu attıktan sonra, Dürüst şehirde hiç iyi birinin yaşayıp yaşamadığını sordu.

Minason: Sadece birkaç tane var ve diğerleri ile kıyaslamaya kalkarsak, çok denecek kadar azlar.

Dürüst: Eğer bunlardan bazılarını görmek istersek, ne yapabiliriz? Yeruşalim yolcuları için iyi insanların yüzünü görmek, deniz yolculuğuna çıkmış olanların ayı ve yıldızları görmesi gibidir!

Minason ayağıyla evin tabanına vurdu. Bir süre sonra kızı Lütuf [Grace] yukarı çıktı.

Minason: Kızım git, dostlarımız Ezik Ruh [Mr. Contrite], Kutsal Adam [Mr. Holy-man], Kutsalları Seven [Mr. Love-saint], Yalan Söylemez [Mr. Dare-not-lye] ve Pişman'a [Mr. Penitent] söyle; bu gece evimizde onlarla tanışmak isteyen misafirlerimiz var!

Ve Lütuf onları çağırma gitti. Onlar da hiç itirazsız geldiler. Herkesle selâmlaştıktan sonra, hep birlikte sofraya oturdular.

Minason: Komşularım, sizin de gördüğünüz gibi bu akşam birkaç tane konuğumuz var. Hepsi de Yeruşalim yolcusu! Çok uzaklardan gelmişler ve Siyon Dağı'na gidiyorlar.

Parmağıyla Bayan Hıristiyan'ı işaret ederek:

“Bu bayanın kim olduğunu tahmin edebilir misiniz? Bu bayan, kentimizde kardeşi Sadık'la birlikte işkence görmüş olan ünlü Yeruşalim yolcusu Hıristiyan'ın eşi Bayan Hıristiyan'dır.” dedi.

Gelenler, bu sözler karşısında büyük bir hayret içinde kaldılar; “Lütuf bizi çağırma geldiğinde Bayan Hıristiyan'ı burada göreceğimiz aklımızın ucundan bile geçmezdi. Bu ne büyük ve ne teselli edici bir sürpriz böyle!” diyerek Bayan Hıristiyan'ın hâl hatırını sordular. Arkasından; “Bu gençler, oğullarınız olmalı” dediler.

Bayan Hıristiyan: Evet, oğullarımdır.

Gelenler: Sevdiğiniz ve hizmet ettiğiniz Kral, sizin sonunuzu da babanızın gibi yapsın! Sizleri de şu an babanızın bulunduğu yere esenlik içinde ulaştırın!

Hepsi oturduktan sonra Dürüst, onlara o kentin şimdiki durumunu sordu.

Ezik Ruh: Sergi zamanı, bizler burada çok büyük acele ve telaş içine gireriz. Sıkıntı zamanlarında, kalplerimizi ve ruhlarımızı esenlik içinde tutmak oldukça zordur. Böyle bir yerde yaşayan ve bizim gibi insanlarla sürekli diyalog içinde olan bir Hıristiyan'ın, her an kendisini uyaracak bir şeylere ihtiyacı vardır.

Dürüst: Komşularınızın size karşı davranışları nasıl?

Ezik Ruh: Şimdilerde eski hallerine göre oldukça yumuşadılar.¹ Hıristiyan ve Sadık'ın, şehrimizde nasıl muameleyle karşılaştığını mutlaka duymuşsunuzdur. Ama halkın son zamanlarda oldukça sakinleştiğini söyleyebilirim. Sanırım onlar için Sadık'ın kanı; bugüne kadar taşınması gerçekten zor, oldukça ağır bir yük haline geldi. Sadık'ı ateşe attıkları günden beri, bir başkasını ateşe atmaktan çok utanıyorlar. O günlerde korkumuzdan sokağa bile çıkamıyorduk. Ama şimdilerde başımızı çıkarabiliyoruz. O zaman da Hıristiyanlar [*Professor*] iğrenç olarak adlandırılırdı. Bugün ise şehrin bazı kesimlerinde (ki sizin de bildiğiniz gibi şehrimiz oldukça büyüktür) Hıristiyan olmak [*Religion*], çok şeref verici bir şey olarak sayılıyor.

Ezik Ruh: Yolculuğunuz nasıl geçti? Ülke size karşı nasıl bir tavır takındı?

Dürüst: Her yolcu bu yolculukta neler yaşıyorsa, biz de aynılarım yaşıyoruz. Yolumuz bazen temiz, bazen kirlî. Bazen tırmanıyoruz, bazen iniyoruz. Yolun aynı şekilde sürdüğü zamanlar gerçekten çok az! Rüzgar nasıl her zaman arkamızdan esmiyorsa, yolda karşılaştığımız herkes de bize dost olmuyor! Daha şimdiden bazı önemli zorluklarla karşılaştık bile. İlerde başımıza daha neler geleceği konusunda hiçbir fikrimiz yok! Fakat eskiden söylenen "İyi adam zorluklara katlanmalıdır!" Sözünün doğru olduğunu çok iyi biliyoruz!

Ezik Ruh: Zorluklardan söz ettiniz. Ne gibi zorluklar bunlar?

Dürüst: Bunu size rehberimiz Büyük Yürek anlatsın isterseniz.

---

¹ Anglikan olmayanlara (*nonconformists*) ibadet özgürlüğü veren 1672'deki Hoşgörü Bildirisi'nden (*Declaration of Indulgence*) beri.

Çünkü bu konuda sizi en iyi o bilgilendirebilir.

Büyük Yürek: Şimdiye kadar üç, dört defa saldırıya uğradık. Önce Bayan Hıristiyan ve çocukları, kendilerini öldüreceklerini sandıkları iki kişi tarafından saldırıya uğradılar. Ayrıca Kanlı Katil [*Giant Bloody-man*], İyilik Katili [*Giant Slay-good*] ve Gaddar [*Giant Maull*] adındaki devlerin saldırısına uğradık. Doğruyu söylemek gerekirse sonuncusu bize saldırmadı, biz ona saldırdık. Olayı kısaca anlatayım: Bir süre bizi ve oradan geçen bütün Hıristiyanları konuk eden Gayus'un evinde kaldık.¹ Daha sonra belki bir Hıristiyanın düşmanlarından herhangi birini buluruz umuduyla, silahlarımızı kuşanıp çevrede dolaşmaya çıktık. Daha önceden o çevrelerde oturan ve çok tehlikeli bir Hıristiyan düşmanı olan birinin varlığından söz edildiğini duymuştum. Gayus bu civarda oturduğu için, onun yerini bizden çok daha iyi biliyordu. Sevinç ve cesaretle, bu iğrenç devin mağarasını bulana kadar onu aradık. Ve tabii ki en sonunda da bulduk! Mağarasına ulaştığımızda, bu zavallı adamı neredeyse öldürmek üzere olduğunu gördük. Onu zorbalıkla ve zor kullanarak kendi mağarasına kadar sürüklemişti. Bizi gördüğü zaman, anladığım kadarıyla bizi de diğerleri gibi avlayabileceğim düşündü. Çünkü bizi görür görmez Zayıf Akıl'ı içeride bıraktı ve hemen dışarıya, bizim yanımıza çıktı. Bütün gücümüzle onun üzerine yürüdük. Tabi o da bütün gücüyle bize karşı koydu. Ama sonunda onu yere serdik ve hemen oracıkta kafasını kestik. Bundan sonra gelecek olanlara örnek olsun diye kafasını bir direğe geçirip, direği de yolun kenarına diktik. Bu adam size anlattıklarımın doğruluğunu onaylayabilir. Bu adam aslanın ağzından kurtarılmış bir kuzudur.

Zayıf Akıl: Ben bu olayın hem tehlikeli hem de rahatlatıcı kısmını bizzat yaşadım. O yüzden anlatılanların doğruluğunu aynen onaylıyorum. Tehlikesini yaşadım. Çünkü eğer yardım gelmeseydi, paramparça olacaktım. Ancak sonra rahatladım. Çünkü Büyük Yürek ve dostlarının yaklaştığım ben de görmuştum.

Kutsal Adam: Yeruşalim yolcuları iki şeye büyük gereksinim du-

---

¹ Romalılar 16:23.

yarlar: cesaret ve lekesiz bir hayat! Cesaretleri ölmazsa, yollarında asla sabit duramazlar ve eęer temiz bir yařam sürmüyorlarsa, Yeruřalim yolculuęunun adına leke dūřürler.

Kutsalları Seven: Bu uyarının sizler için gerekli olmadığını umut ediyorum. Ama şunu itiraf etmeliyim, bu yolda yürüyen öyle insanlar var ki; kendilerinin dünyada garip ve misafir olduklarını göstercek yerde, Yeruşalim yolculuğunda garip ve misafir olduklarını gösteriyorlar.

Yalan Söylemez: Doğru! Onlarda ne Yeruşalim yolcularındaki işaret var ne de cesaret! Başları dik, ileriye doğru gitmezler! Hepsi ayaklan çarpık yürür. Ayakkabılarının birini ters, birini doğru giyerler. Çorapları da ayakkabılarının arkasından dışarıya fırlar. Üzerlerindeki paçavralar ve elbiselerindeki yamalar, efendileri için bir utanç kaynağıdır.

Pişman: Bu tür şeyler için utanç duymaları gerek! Yol bu gibi pislik ve kusurlardan temizlenmedikçe; Yeruşalim yolcularının, kendileri ve yolculukları için istedikleri ve bekledikleri lütuf onlara asla verilmeyecek!

Yemek gelinceye kadar sohbeta devam ettiler. Yemek geldiğinde ise, hemen sofraya oturarak, yorgun bedenlerini yemek yiyerek güçlendirdiler. Ve yemeğin hemen ardından dinlenmeye çekildiler.

Boşluk Şehri'nde oturan Minason'un evinde, oldukça uzun bir süre kaldılar. Bu arada Minason'un kızı Lütuf ile Samuel, Marta ile de Yusuf evlendi.

Dediğim gibi, burada oldukça uzun bir süre kaldılar. Çünkü burası, artık eskisi gibi değildi. Burada birçok iyi insanla tanıştılar. Onlar için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Merhamet her zaman yaptığı gibi, yine yoksullar için çalıştı. Onlar da Merhamet'in ellerinden çıkan elbiselerle giyindiler ve Merhamet için sürekli bereket dilediler. Merhamet orada imanın süsü oldu. Lütuf, Marta ve Fibi de kendilerince oldukça iyilik yaptılar. Hepsi de bu ülke için ellerinden geleni yaptı. Ve bunu yaparken de çok verimli oldular. Önceden dendiği gibi, Hristiyan'ın adı dünyada yaşıyordu.

Burada kaldıkları süre içerisinde ormandan çıkan bir canavar,

Şehir'e gelip birçok insanı gözünü bile kırpmadan vahşice katletti. Canavar ülke halkını kaçırarak, kendi çocuklarına hizmet etmeleri için yetiştiriyordu. Şehirde hiç kimse, bu korkunç yaratığın karşısında durmaya cesaret edemiyordu. Daha sesinin duyulmasıyla, herkes bir anda kaçışmaya başlıyordu. Bu canavar yeryüzündeki hiçbir hayvana benzemiyordu. Gövdesi bir ejderha gövdesi gibiydi. Yedi başı ve on boynuzu vardı.¹ Bu canavar, çocuklara çok büyük zararlar veriyor ve bir kadın tarafından yönetiliyordu. Erkeklere şartlar koyuyor ve hayatını ruhundan daha çok seven herkes, canavarın bu şartlarını kabul ediyordu. Ve bu şekilde canavarın yargısının altına giriyorlardı.

Büyük Yürek şehir halkını bu canavarın elinden kurtarabilmek için, Minason'un evine gelen bütün Yeruslaim yolcularıyla bir antlaşma yaptı.

Büyük Yürek, Ezik Ruh, Kutsal Adam, Yalan Söylemez ve Pişman silahlarını kuşanıp, canavarı karşılamaya çıktılar. Canavar önceleri şahlanmış ve kendinden çok emin gözüküyordu. Düşmanlarına büyük bir gurur içerisinde ve onları hor görerek baktı. Ama yolcular silah kullanmakta o kadar iyidiler ki, canavarı bir şekilde gerilemek zorunda bıraktılar. Ve tekrar Minason'un evine döndüler.

Canavar şehrin halkına, sadece günün belirli zamanlarında saldırıyordu. İşte bu zamanlarda bu cesur adamlar canavarın yolunu gözlüyorlar ve sürekli olarak ona saldırıyorlardı. Öyle ki bir zaman sonra canavarı sadece yaralamakla kalmadılar, onu sakat da bıraktılar. Şehrin çocuklarına eskisi kadar zarar veremiyordu. Ama bazıları da canavarın aldığı bu yaralarla öleceğine inandılar.

Bu zafer, Büyük Yürek ve arkadaşlarının bu şehirde büyük bir üne kavuşmasına neden oldu. Öyle ki, onların sahip olduğu ruhsal egemenlikten yoksun olan birçok insan bile onlara karşı saygı ile yaklaşmaya başladı.

İşte bundan dolayı, Yeruslaim yolcuları burada çok fazla ha-

---

¹ Vahiy 17.3. Canavar, Roma Katolik Kilisesi'ni temsil etmektedir.

karete uğramadılar. Ama yine de bir köstebekten daha kör ve bir hayvandan daha anlayışsız bazı insanlar vardı ki; bu insanlar onlara ne saygı gösterdiler, ne de onların cesaret ve yiğitliklerine önem verdiler.

YEDİNCİ BÖLÜM

Artık yolcuların yollarına devam etme zamanı gelmişti. Bu nedenle, hemen yolculuk hazırlıklarına başladılar. Oradaki dostlarıyla görüştüler ve birbirlerini RAB'be emanet etmek için, özel bir dua zamanı yaptılar. Herkes ihtiyaçlarına göre, onlara bir şeyler hediye etti. Böylece kendilerine gerekli olan her şeyi temin etmiş oldular.¹ Belli bir yere kadar dostları da onlarla birlikte yürüdüler ve en sonunda birbirlerini tekrar RAB'be emanet ederek ayrıldılar.

Kadın ve çocuklar zayıf oldukları için, onların dayanabilecekleri bir hızda yürümek zorunda kaldılar. Tabi bu yavaşlık Topal ve Zayıf Akıl için de oldukça iyi oldu.

Şehirden ayrılıp dostlarıyla vedalaştıktan sonra, Sadık'ın öldürüldüğü yere geldiler. Burada bir süre mola verdiler ve Sadık'ın cesaretinden ve gözünü bile kırpmadan ölüme gidişinden aldıkları bereket ve cesareten dolayı, Sadık'a çarmıhını böylesine taşıma gücü veren Tanrı'ya şükrettiler. Ve yollarına Hıristiyan ve Sadık'tan söz ederek devam ettiler.

Ve biraz sonra Dimas'ın yoldan çıkmasına, Kötü Niyet'in de içine düşüp mahvolmasına neden olan gümüş madenine, yani Para Tepesi'ne geldiler. Orada da bir süre mola verip, bu olay ve bu olayın sonucu hakkında derin derin düşündüler. Para Tepesi'nin [*Hill Lucre*] karşısındaki anıta, yani Sodom'un ve onun kokmuş gölünün ötesindeki tuz sütunun yanma geldiklerinde düşünceleri Hıristiyanlıklardan hiç de farklı değildi. Yani onlar da düşünce ve sözde böylesi olgunluğa ulaşmış insanların geri dönmesine; böylesine kör

---

¹ Elçilerin İşleri 28:10.

olmalarına şaşırdılar.

Doğal haliyle insanın, Hıristiyanlar için ders verici nitelikteki örnekleri umursamadığını düşündüler. Özellikle yapılmaması gerekenlerin, bir de göze hoş gelen bir görüntüsü varsa; işte o zaman bırakın ders almayı, yaptırmamak bile çok zordur.

Bundan sonra Hoş Dağları'nın bu yakasında kalan ırmağa kadar yollarına devam ettiler. Bu ırmağın her iki tarafında da çok güzel ağaçlar yetişir. Bu ağaçların yaprakları, ruhsal ilaç olarak, oburluk hastalığının tedavisinde çok etkilidir. Burada otlaklar bütün yıl boyunca sürekli yeşil kalır. Ve her yolcu güvenlik içinde burada dinlenebilir.¹

Bu ırmağın kenarında, koyunlar için hazırlanmış otlaklar ve kütübeler vardı. Aynı zamanda kuzular için, yani Yeruslaim yolculuğuna çıkan kadınların çocuklarını büyütmesi için de özel bir ev yapılmıştı.² Burada onlara merhametle bakan, kuzuları kendi elleriyle toplayıp kucağında taşıyan ve onları emzikleriyle birlikte güden birisi vardı.³ Gelecekte hiçbirinin elde edecekleri bereketlerden yoksun kalmamaları için, Bayan Hıristiyan gelinlerine çocuklarını bu adama teslim etmelerini söyledi. Onlardan biri yolundan saparsa ya da kaybolursa, bu adam onları geri getirecek; kırıkları saracak ve hastaları iyileştirecektir.⁴ Burada yiyecek, içecek ve giyim ihtiyaçları olmayacak; bu gibi şeylerin eksikliğini hiçbir zaman hissetmeyecekler. Onlar burada hırsızlardan ve eşkıyalardan uzak yaşayacaklar. Çünkü kendisine verilenlerin hiçbirinin kaybolmaması için, bu adam canını seve seve verir.⁵ Bunun yanı sıra, onların burada iyi besleneceklerine ve bol bol teşvik alacaklarına hiç şüphe yok. Doğru yolda nasıl yürüyeceklerini de öğrenecekler. Sanırım bunun küçümsenecek bir lütuf olmadığını kabul edersiniz. Aynı zamanda sizin de gördüğünüz gibi burada nefis sular, hoş otlaklar, zarif çiçekler ve' şifalı meyve veren ağaçlar var. Bu meyveler, Beelze-

¹ Mezmurlar 23.

² İbraniler 5:2.

³ Yeşaya 30:11.

⁴ Hezekiel 34.11-16.

⁵ Yeremya 23:4.

bul'un bahçesinden sarkan ve Matta'nın yediği o ağacın meyvelerine kesinlikle benzemez. Bu meyveler, tam aksine sağlıksız yeri ve kişiyi sağlığına kavuşturur. Sağlıklı olanların da daha çok güç kazanmalarını ve tazelenmelerini sağlar. Ve çocuklarını bu adama teslim etmeye razı oldular. Bunu yapmalarını sağlayan bir neden de buradakilerin bütün yükünü Kral'ın kendi üzerine almış ve taşımış olmasıydı. Burası genç insanlar ve öksüzler için bir hastane gibiydi.

Biraz sonra Hıristiyan ve Umutlu'nun yollarından sapıp, Umutsuzluk Devi'nin eline düştükleri ve Şüphe Kalesi'ne götürüldükleri Kestirme Yol Çimenliği'ne geçen geçide geldiler. Ve burada durup ne yapmaları gerektiği hakkında konuşmaya başladılar. Büyük Yürek onlarla birlikte olduğu ve şu an çok daha fazla güçlü oldukları için, daha fazla kötülük yapmasını engellemek amacıyla deve saldırıp kalesini yıkmayı ve eğer orada Yeruşalim yolcusu varsa, onları kurtarmayı düşündüler. Biri kutsanmamış topraklara girmenin doğru olup olmadığını sordu, bir diğeri ise amaçlarının iyi olması şartıyla bunu yapabileceklerini söyledi.

Fakat *Büyük Yürek*; "Her ne kadar bu son düşünce doğru olmasa da bana kötülüğü yenmem ve imanın iyi savaşını yapmam emredilmiştir. Şimdi lütfen söyleyin, bu savaşı Umutsuzluk Devi ile yapmayayım da kiminle yapayım. İşte bu yüzden, ben onu öldürmeyi ve onun o iğrenç kalesini yıkmayı deneyeceğim. Kim benimle gelecek?" diye sordu.

Dürüst: Ben geleceğim!

Bayan Hıristiyan ve dört oğlu: "Biz de geleceğiz!" dediler. Bunu söylemelerindeki en büyük etken, genç ve güçlü olmalarıydı.

Kadınları orada bırakarak devi öldürmek için yola koyuldular. Geri dönünceye kadar kadınlara göz kulak olmaları için, Zayıf Akıl ve Topal'ı görevlendirdiler. Bulunduktan yer deve çok yakındı, ama doğru yoldan sapmadığı sürece bir çocuk bile onları koruyabilirdi. Büyük Yürek, Dürüst ve dört genç Umutsuzluk Devi'ni [*Giant Despair*] bulmak için Şüphe Kalesi'ne gittiler. Kalenin kapısını şiddetle ve büyük bir kararlılıkla çaldılar. Bunun üzerine o hain dev önde, karısı Güvensiz arkada kapıya geldiler.

Dev: Beni böyle rahatsız etmeye cesaret eden bu yiğit de kim?

Büyük Yürek: Benim! Büyük Yürek! Göksel Ülke Kralı tarafından kendisine ait olanlara, yani Göksel Yeruslaim yolcularına Yeruslaim'e kadar eşlik etmekle görevlendirilmiş olanlardan sadece bir tanesi! İçeriye girmem için, sana kapıyı açmanı emrediyorum! Haydi şimdi savaşa hazırlan! Çünkü buraya senin başını kesmek ve bu kaleyi de yerle bir etmek için geldim.

Umutsuzluk Devi ise kendisinin bir dev olmasından dolayı, bir insanın onu kesinlikle yenemeyeceğini sanıyordu. Ve kendi kendine; "Şu ana kadar melekleri bile dize getirdim, şimdi bu Büyük Yürek denen adam mı beni yenecek!" diye düşündü. Ve birden sınırlanarak kaleden dışarıya fırladı. Başında çelik bir miğfer, göğsünde ateşten bir zırh, ayağında demir ayakkabılar ve elinde büyük bir asa vardı. Dev dışarı çıkar çıkmaz, altı kişi hep beraber devin üzerine atladılar. Önden ve arkadan deve saldırdılar. Bunu gören Güvensizlik kocasına yardım etmeye geldi, ama ne var ki Dürüst onu tek darbeye yere indirdi. Hepsi canlan için büyük bir imarla savaştılar. Sonunda Umutsuzluk Devi'ni de yere devirdiler. Ama dev ölmek istemiyordu. Kendisi için söylenen, kedi gibi dokuz canlı sözü gerçekten doğruduydu. Ama ne var ki Büyük Yürek devin ölümü oldu! Başını omuzlarından ayırınca kadar devı bırakmadı!

Devi öldürdükten hemen sonra, Şüphe Kalesi'ni yıkmaya başladılar. Sizin de bildiğiniz gibi, dev öldükten sonra kaleyi yıkmak çok daha kolaydır. Onu yıkmak için tamıtamina yedi gün uğraştılar. Kalenin içinde iki Yeruslaim yolcusu; Üzgün [*Mr. Despondency*] ve kızı Çok Korkak'ı [*Much-afraid*] açlıktan ölmek üzereyken buldular. Her ikisini de canlı olarak kurtardılar. Ama her şey e rağmen kalenin avlusundaki cesetleri ve ölmüş insanların kemikleriyle dolu olan mağaranın içini bir görseydiniz, eminim hayretler içine düşerdiniz.

Bu zaferin arkasından Büyük Yürek ve arkadaşları, Üzgün ile Çok Korkak'ı kendi korumaları altına aldılar. Çünkü bu kalede az önce ölen o iğrenç deve esir olmuş olsalar da bu insanlar gerçekten doğru insanlardı. Devın vücudunu bir taş yığınının altına gömdüler ve başını yanlarına alarak tekrar yollarına koyuldular. Arkadaşla-

rının yanına döndüklerinde, ellerindeki gösterip olanları bir bir anlattılar. Zayıf ve Topal, onun gerçekten Umutsuzluk Devi'nin başı olduğunu görünce sevinçlerini gizleyemediler. Bayan Hıristiyan keman çalmayı, Merhamet de saz çalmayı biliyordu. Ve böylesine bir sevinç karşısında, Bayan Hıristiyan hemen kemanını eline aldı. Topal da sevinçten dans etmeye başladı. Üzgün, kızı Çok Korkak'ın elinden tutarak yolun ortasında dans etmeye başladı. Aslında koltuk değnekleri olmadan hareket edemiyordu, ama inanılmaz bir şekilde partnerine çok güzel ayak uyduruyordu. Kız da övülmeye layıktı, çünkü müzik eşliğinde gerçekten de çok güzel dans ediyordu.

Üzgün'e gelince, onun müzikten çok yeyeceğe ihtiyacı vardı. Çünkü hemen hemen açlıktan ölmek üzereydi. Bunun üzerine Bayan Hıristiyan, rahatlaması için kendisine önce bir miktar şerbet ikram etti. Bunun hemen arkasındansa, Üzgün için yiyecek bir şeyler hazırladı. Kısa bir süre içinde İhtiyar toparlandı ve eski gücüne yeniden kavuştu.

Bu sırada Büyük Yürek, Umutsuzluk Devi'nin başını alıp cadde-nin karşısına, yani Hıristiyan'ın kendisinden sonra gelen yolcuları dev konusunda uyarmak için koyduğu tabelanın yanına dikti. Başı tepesine koyduğu sırığın altına da bir mermer yerleştirecek, üzerine şöyle yazdı:

“Bu baş, geçmişte, adının anılmasının bile
Yolcuların dehşet içinde kalmasını sağlayan devin başıdır.
Cesur Büyük Yürek yıktı kalesini,
Karısı Güvensizlik de yok oldu birden.
Üzgün ve kızı Çok Korkak için de,
Kahramanca savaştı Büyük Yürek.
Kim bundan şüphe duyarsa, kafasını kaldırıp baksın,
Bu başı görüp tereddütlerinden kurtulsun.
Şüphe eden topallar bile sevinçten dans ediyorsa,
Bu baş bize onların bile şüpheden kurtulduğunu anlatır.”

Ve bütün bunlardan sonra tekrar yollarına devam ettiler. Hıristiyan ile Sadık'ın, birbirinden değişik meyvelerle kendilerini tazeledik-

leri Hoş Dağları'na kadar hiç durmadan yürüdüler. Orada çobanlarla tanıştılar. Çobanlar, Hristiyan'ı kabul ettikleri gibi, onları da büyük bir sevinçle kabul ettiler.

Çobanlar Büyük Yürek'i çok iyi tanıyorlardı. Büyük bir topluluğun onu takip ettiğini görünce; "Epey büyük bir kalabalıkla geliyorsunuz! Bunca kişiyi nereden buldunuz?" diye sordular.

"Önce Bayan Hristiyan ve yanındakiler,
Onun oğulları ve çocukların eşleri,
Onlar ki Büyük Ayı Yıldızı gibi,
Kutup'u takip eder ve pusulaya bakarak yürürler.
Günahtan kaçıp lütfâ yöneldiler,
Aksi halde zaten şimdi burada olmazlardı.
Sonra yaşlı Dürüst de çıktı yolculuğa,
Ve Topallamaya Hazır da bu yolculukta,
Ona da yardım ediyorum, doğru yürekli olduğu için.
Ve Zayıf da bizimle birlikte,
Geride kalmayı hiç istemiyor.
Üzgün iyi insan, o da geliyor arkadan,
Kızı Çok Korkak da yanında
Bir burada konaklayabilir miyiz acaba?
Yoksa yolumuza devam mı edelim?
Lütfen bize söyleyin de biz de ona göre davranalım. "

Çobanlar: Bunlar dostlarımız. Hoş geldiniz! Zayıf için de Güçlü için de yerimiz var. Efendimiz en zayıfa neler yapıldığına dikkat eder. Zayıflık iyiyi kabul etmemizde, bize asla bir engel olmamalıdır.¹

Ve onları saray kapısına götürdüler.

Çobanlar: Zayıf buyurun, Topal buyurun, Üzgün ve kızı siz de buyurun! Büyük Yürek, bu insanları adlarıyla davet ediyoruz; çünkü en çok onlar geri çekilme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ama sizler, yani güçlü olanlar nasıl davranmak isterseniz o şekilde davranabilirsiniz.

---

¹ Matta 25:40.

Büyük Yürek: Lütfun, bugün sizin yüreklerinizde parladığını görüyorum. Siz gerçekten benim Efendim'in çobanlarısınız! Çünkü bu hastaları ne elinizle ne de omuzunuzla bir kenara ittiniz, aksine saray yolunda önlerine çiçek serdiniz. Sizden de bu beklenirdi zaten.¹

Böylece zayıf olanlar içeri girdi. Büyük Yürek ve diğerleri de onların arkasından içeri girdiler. Hepsi oturduktan sonra çobanlar; "Ne istersiniz? Buradaki her şey hem zayıfları güçlendirmek hem de itaatsizleri uyarmak için kullanılır." dediler.

Bunun üzerine onlar için hazmı kolay, lezzetli ve besleyici bir yemek hazırlandı. Yemekten sonra her biri dinlenmek üzere, kendilerine ayrılan yerlere çekildiler.

Sabah kalktıklarında hava oldukça açıktı ve çevredeki dağların güzelliği hemen göze çarpıyordu. Hareket etmeden önce her yolcuya gösterdikleri gibi, çobanlar onlara da bir şeyler göstermek istediler. Kahvaltıdan hemen sonra, onları alıp kurlara dolaşmaya götürdüler. Daha önce Hıristiyan'a gösterdikleri her şeyi onlara da gösterdiler.

Bundan sonra onları daha farklı yerlere götürdüler. İlk gittikleri yer Mucize Tepesi'ydi [*Mount Marvel*]. Buradan oldukça uzaktaki bir adamın, sadece sözleriyle dağları devirdiğini gördüler. Ve bunun anlamını çobanlara sordular. Onlar da bu kişinin, Yeruslaim Yolculuğu kitabının birinci bölümünde anlatılan Büyük Lütuf adında birinin oğlu olduğunu söylediler. Onun orada olmasının sebebinin, Yeruslaim yolcularına karşılaşacakları bütün zorlukları imanla yıkabileceklerini hatırlatmak ve göstermek olduğunu söylediler.²

Büyük Yürek: Ben onu tanıyorum. O birçoklarından daha üstündür.

Daha sonra, onları Suçsuz [*Mount Innocent*] adındaki bir tepeye götürdüler. Orada baştan aşağı beyazlar giymiş bir adam vardı.

Ön Yargı [*Prejudice*] ve Art Niyet [*Ill-will*] adındaki iki kişi de durmadan bu adamın üzerine çamur atıyorlardı. Ama adamın üzerine

¹ Hezekiel 34:21.

² Markos 11:23-24.

ne kadar çamur atılırsa atılsın, çamurlar tekrar tekrar düşüyor ve kıyafeti kirlenmiyordu. Giysi her zaman beyazlığını ve temizliğini koruyordu.

Yolcular: “Bu ne demek?” diye sordular.

Çobanlar: Bu adamın adı Tanrı Adamı’dır [*Godly-man*]. Elbisesi de onun yaşamındaki suçsuzluğu simgeler. Çamur atanlar, onun iyi işlerinden nefret edenlerdir. Ama sizin de gördüğünüz gibi, çamurlar kesinlikle elbisesine yapışmıyor. Dünyada kutsal bir yaşam süren herkes, bu adamın konumundadır. Böyle insanları kirlenmek isteyenlerin çabaları hep boşadır. Çünkü Tanrı suçsuzluklarının ışık gibi, iyiliklerinin ve esenliklerinin de öğle güneşi gibi parlamasını sağlayacaktır.

Daha sonra onları Sevgi Tepesi’ne [*Mount Charity*] götürdüler. Orada onlara, önünde bir yığın kumaş olan bir adam gösterdiler. Adam bu kumaşlarla yoksullar için palto ve başka elbiseler dikiyordu. Ama önündeki kumaş yığını hiç mi hiç azalmıyordu.

Yolcular: “Bu ne olabilir?” diye sordular.

Çobanlar: Bu, kendi emeğini yoksullarla paylaşmak isteyenlerin hiçbir eksikliği olmayacağını göstermek içindir. Sulayanın kendisi de sulanacaktır. Dul kadının peygambere verdiği pide, onun ambarındaki unu azaltmamıştır.

Bundan sonra başka bir yere daha gittiler. Burada Aptal [*Fool*] ve Anlayış Yoksunu [*Want-wit*] adında iki kişinin, Habeşli’yi yıkayarak beyazlatmaya çalıştıklarını gördüler. Fakat Habeşli yıkandıkça sanki daha da fazla kararıyordu. Bunun anlamının ne olduğunu sordular.

Çobanlar: Bu kötü adamın [*vile person*] durumunu simgeler. Böyle bir kişiye iyi bir isim vermek için harcanan bütün çabalar, aslında boşunadır. Ve bu çabalar onun iyileşmekten öte, daha da iğrenç gözükmesine neden olacaktır. Ferisiler’in durumu böyleydi ve bütün ikiyezlülere de böyle olacak.

Bunun üzerine Matta’nın eşi Merhamet, Bayan Hıristiyan’a dönerek; “Anne, mümkünse tepenin yamacındaki deliği, genelde ‘cehenneme giden kestirme yol’ [*by-way to hell*] adı verilen o yolu

görmek istiyorum.

Annesi, Merhamet'in bu isteğini çobanlara ilettiler. Çobanlar da bu isteği kabul etti ve onları kapıya götürdüler. Kapı tepenin yamacındaydı. Onu açtılar ve Merhamet'ten, içeriden gelen sesleri bir süre dinlemesini istediler. Merhamet de kendisine söyleneni yaptı. İçeriden birinin "Ayağımı esenlik ve hayattan alıkoyan babama lanet olsun!", bir diğersinin ise "Ah, keşke parça parça olsaydım; ama yine de hayatımı kurtarmak için canımı kaybetmeseydim!" dediğini duydu. Bir başkası da "Eğer tekrar yaşasaydım, buraya gelmemek için bütün benliğimi inkâr ederdim." diyordu. Bu sözleri duyan Merhamet, sanki ayağının altındaki toprağın bile korkudan titrediğini hissetti. Bir anda rengi bembeyaz oldu ve hemen oradan uzaklaştı. Ve uzaklaşırken "Ne mutlu buradan kurtulmuş olan kadın ve erkeğe!" dedi.

Çobanlar bütün bunları gösterdikten sonra, tekrar saraya döndüler. Sarayda ikram edilebilecek ne varsa ikram ettiler. Merhamet, genç ve evli bir kadın olduğu için orada gördüğü bir şeyi istiyordu; ama bunu utancından bunu bir türlü söyleyemiyordu. Bayan Hıristiyan onun bu sıkıntısını fark ederek, neden bu halde olduğunu sordu.

Merhamet: Yemek odasında asılı bir ayna [*looking-glass*] var. Aklim hep onda. Onu alamazsam, çocuğumu düşüreceğim sanırım.

Bayan Hıristiyan: Bu isteğini çobanlara ileticeğim. Sanırım onu senden esirgemezler.

Merhamet: Ama çobanların aynayı bu denli çok istediğimi öğrenmesinden utanıyorum.

Bayan Hıristiyan: Hayır kızım! Bunda utanacak ne var! Böyle bir istek erdemliliği gösterir.

Merhamet: O zaman anne, lütfen benim için çobanlarla konuş. Belki bu aynayı bana satarlar.

Bu ayna gerçekten nadir bulunan bir aynaydı. Bir tarafından bakınca, bakan kişinin yüzünü tam olarak gösterirdi.¹ Öbür tarafı ise,

---

¹ Yakup 1:23.

Yeruşalim yolcularının Efendisi'nin yüzünü ve görüntüsünü gösterirdi.¹ Bunu bilen kişilere sordum. Onlar bana, bu aynaya baktıklarında O'nun başındaki dikenli tacı bile gördüklerini söylediler. Onlar aynanın içinde onun elindeki, ayaklarındaki ve böğründeki yara izlerini de görmüşler.² Evet, bu ayna öyle yüce bir ayna ki; ister diri ister ölü olsun, ister dünyada ister cennette olsun, ister alçalduğunda ister yüceldiğinde olsun, ister acı çekerken ister krallığında olsun O'nu görmek isteyen herkese, O'nun her durumunu gösterebiliyordu.

Bayan Hıristiyan çobanların yanına gitti. Çobanların isimleri Bilgi, Uyanık, Deneyim ve Halis'ti.

Bayan Hıristiyan: Hamile olduğunu düşündüğüm gelinlerimden bir tanesi, bu evde gördüğü bir şeyi gerçekten çok fazla istiyor. Eğer onu alamazsa çocuğunu düşüreceğini sanıyor.

Halis: Çağırın onu! Elimizden geldiğince, onun isteğini karşılamaya çalışırız.

Ve Merhamet'i çağırdılar. Ona; "Söyle kızım, isteğin nedir?" diye sordular.

Merhamet (utanarak): "Yemek odasında asılı duran büyük ayna." dedi.

Ciddi birkaç kelime söyledikten sonra yemek odasına gitti ve aynayı getirdi. Büyük bir içtenlikle onu Merhamet'e hediye etti.

Merhamet (başını eğerek): Çok teşekkür ederim. Bu hareketinizle, gözünüzde lütuf bulduğumu anlıyorum.

Çobanlar öbür kadınlara da istedikleri şeyleri verdiler. Umut-suzluk Devi'ni öldürmekte ve Şüphe Kalesi'ni yıkmakta Büyük Yürek'e yardımcı oldukları için, kocalarına da övgü dolu sözler söylediler.

Bayan Hıristiyan ve gelinlerinin boyunlarına birer gerdanlık, kulaklarına küpeler, alınlarına da mücevherler taktılar.

Buradan gidecekleri zaman, Hıristiyan'ı uyardıkları gibi onları da uyarmadılar. Nedeni de yanlarında rehber olarak Büyük Yü-

¹ 1. Korintliler 13:12.

² 2. Korintliler 3:18.

rek'in bulunmasıydı. Büyük Yürek her şey hakkında bilgi sahibi olduğu için, onları tehlikeye karşı en uygun zamanda uyarabilirdi. Hıristiyan ile arkadaşı, çobanlardan aldıkları uyanları tam uygulamaları gereken zamanda unutmuş ve kaybetmişlerdi. İşte bu yolcuların, diğerlerine göre avantajı buydu.

Ağızlarında şu ilahiyle yollarına devam ettiler:

“Konaklamak ve dinlenmek için ne kadar uygun yerler
hazırlamış!

Yeruşalim yolcuları ve onların rahatlığı için.

Bizi hemen kabul ederler, hem de hiç ayırım gözetmeden,

Öbür dünyayı bize amaç ve yaşayacağımız yer yapmak için.

Ne kadar yeni bereket varsa hepsini bize verirler,

Ki biz Yeruşalim yolcuları sevinçli bir hayat sürebilelim.

Gerekli olan bütün donanımı da sunarlar,

Öyle ki, gittiğimiz her yerde belli olsun yolcu olduğumuz.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çobanlardan ayrıldıktan sonra, Hıristiyan'ın Sapma Kenti'nde [*Town of Apostasy*] oturan Sapık'la [*Turn-away*]¹ karşılaştığı yere geldiler. Rehberleri Büyük Yürek onları şu sözlerle uyardı; "Hıristiyan, isyanının işaretini kendi sırtında taşıyan Sapık'la burada karşılaştı. Bu adam hakkında size şunları söyleyebilirim: Bu adam hiçbir öğüdü dinlemezdi. Bir kere yoldan saptı mı, tekrar yola dönmesi için kesinlikle ikna edilemezdi. Çarmıh'ın ve mezarın bulunduğu yere geldiğinde, kendisinden çarmıha bakmasını rica eden bir adamla karşılaştı. Ama o adama dişlerini gıcırdatarak, geldiği ülkeye geri dönebileceğini ve kimsenin kendisine engel olamayacağını söyledi. Kapıya gelmeden önce de Kurtuluş Müjdecisi'ne rastlamıştı. Kurtuluş Müjdecisi onu tekrar doğru yola sokmak için, yardım teklifinde bulunmuştu. Ama Kurtuluş Müjdecisi'ne teşekkür etmek yerine, ona hakaret etmiş ve duvardan atlayıp kaçmıştı."²

Büyük Yürek bu sözleri söyledikten sonra, tekrar yollarına devam ettiler. Az İman'ın saldırıya uğradığı ve soyulduğu yerde kılıcı elinde, eli yüzü kan içinde birini gördüler.

Büyük Yürek: "Sen kimsin?" dedi.

Adam: Ben, Gerçek İçin Savaşan Kahraman'ım [*Valiant-for-Truth*], Yeruşalim yokuşuyum. Göksel Şehir'e gidiyorum. Az önce üç kişi tarafından saldırıya uğradım. Bu adamlar bana üç seçenek sundular. Buna göre ya onlara katılacaktım ya geldiğim yere geri dönecektim ya da burada ölecektim. Onlara uzun zamandır doğru bir adam olduğumu, bu yüzden şimdi payımı hırsızlarla bileştiremeyeceği-

¹ Mürted anlamında.

² İbraniler 10:26-29.

mi söyledim. Bu yüzden, birinci seçeneğin olmayacağını söyledim. İkinci seçeneğe gelince;¹ eğer yaşadığım ülkede rahat olsaydım, bu yolculuğa zaten çıkmayacağımı söyledim. Aksine yaşadığım yerin benim için ve canım için uygun olmadığımdan dolayı, bu yol uğruna orayı terk ettim dedim. Bu yüzden ikinci seçeneği de kabul etmedim. Bu cevabım üzerine son seçeneği uygulamak zorunda olduklarını söylediler. Ben de onlara canımın, öyle kolayca vazgeçilebilecek canlardan olmadığını söyledim. Bunun yanı sıra, zaten onların bana seçenek sunmak gibi bir haklarının olmadığını da ilave ettim. Ve onlara eğer işime karışmaya veya beni tehdit etmeye devam ederlerse, bu hareketlerinin onlara pahalıya mal olacağını da söyledim. Bunun üzerine, isimleri Vahşi [Wild-head], Saygısız [Inconsiderate] ve Kendini Beğenmiş [Pragmatic] olan bu üç haydut benim üzerime saldırdılar. Ben de onların üzerine yürüdüm ve ardından da birbirimize girdik. Üç saatten fazla bir süredir kavga ediyoruz. Gördüğümüz gibi, gerçekten de güçlüler ve üzerimde kendi güçlerinin izlerini bıraktılar. Benim gücümün izlerini de onlar taşıyor. Daha şimdi gittiler. Sanırım senin atının ayak seslerini duydukları için kaçtılar.

Büyük Yürek: Bire karşı üç! Ama bu büyük bir haksızlık!

Kahraman: Evet, haklısın! Ama gerçeğin kendisinde yaşadığı bir kişi için, bunun hiç mi hiç önemi yoktur. “Karşımda bir ordu konaklasa, kılım kıpırdamaz; bana karşı savaş açılrsa, yine güvenimi yitirmem.”² denilmiştir. Bunun yanı sıra ben bazı yazılarda bir adamın koskoca bir ordu ile savaştığını okumuştum. Şimşon bir eşşenin çene kemiğiyle, birçok kişiyi öldürmüştü.³

Büyük Yürek: Birinin size yardım etmesi için bağırmadınız mı?

Kahraman: Bağırardım. Kralım’dan yardım istedim. O’nun beni duyduğunu ve göremediğim yardımını bana yolladığını biliyordum. Ve bu da bana yeterliydi.

Büyük Yürek: Çok cesur davranmışsın. Kılıcını görebilir miyim?

¹ Özdeyişler 1:10-14.

² Mezmurlar 27:3.

³ Hakimler 15:15-16.

Kahraman, Büyük Yürek'e kılıcım gösterdi.

Büyük Yürek kılıcı eline alıp, bir süre sonra inceledikten sonra; "Ha, ha, hah! Gerçek bir Yeruşalim kılıcı!" dedi.¹

Kahraman: Evet, bu kılıç onu kullanabilecek kadar yetenekli birinin elinde bir meleğe bile meydan okuyabilir. Nasıl tutulacağım bilen bir kişinin, onun nasıl kullanılacağından da korkmasına hiç gerek yoktur. Bu kılıç hiç körlenmez, hep keskin kalır. Eti, kemiği, canı, ruhu, her şeyi keser.²

Büyük Yürek: Ama uzun süre savaşmışsınız. Hiç yorulmadınız mı?

Kahraman: Kılıcım elime yapışınca kadar savaştım. Sonra kılıç, sanki kolumun bir parçası oldu. Kan parmaklarımın arasından akmaya başlayınca, daha da cesaretle savaştım.³

Büyük Yürek: Çok iyi yapmışsın. Kan dökünceye kadar günaha karşı savaştın. Sen bizimle kalacaksın. Bizimle girip, bizimle çıkacaksın. Çünkü biz senin yoldaşlarız.

Daha sonra Kahraman'ı alıp yaralarını yıkadılar. Yorgunluğunu gidermek için de ellerinde ne varsa ona verdiler. Ve hep beraber yola devam ettiler.

Büyük Yürek güçlü adamları seviyordu. Kendisi de güçlü bir adamdı. Ama bugüne kadar yanında hep zayıf ve güçsüz insanlar olmuştu. Bu sebeplerden dolayı Kahraman'ı gerçekten çok sevmişti. Yol boyunca Kahraman'a birçok soru sordu. Öncelikle onun nerele olduğunu anlamak istedi.

Kahraman: Ben Karanlık Ülkesi'nden [*Dark-land*] geliyorum. Orada doğdum. Babam ve annem hala daha oradalar.

Büyük Yürek: Karanlık Ülkesi mi! Orası Yıkım Şehri'nin bulunduğu sahilde değil mi?

Kahraman: Evet, orada. Benim Yeruşalim yolculuğuna çıkma, bizim oralardan geçen Doğru [*Tell-true*] adında bir adam neden oldu. Bu adam, bir gün bizim ülkemize geldi. Bize Yıkım Şehri'in-

¹ Yeşaya 2:3.

² Efesliler 6:12-17; İbraniler 4:12.

³ 2 Sam. 23:10.

den çıkan Hıristiyan'ın neler yaptığını anlattı. Karısını ve çocuklarını gözünü bile kıpmadan nasıl da bırakıp, Yeruslm yolculuğuna çıktığını anlattı. Yolculuğu sırasında öldürdüğü ylıandan ve Göksel Şehir'e ulaşmasından söz etti. Efendisi'nin bütün dinlenme yerlerinde ve özellikle Göksel Şehir'de nasıl bir sevinçle karşılaştığını da anlattı. Hıristiyan, Parlayan Kişilerce [*Shining Ones*] boru sesi eşliğinde kabul edilmiş. Hıristiyan kabul edildikten sonra, Şehrin bütün çanları sevinçle çalınmış ve Hıristiyan'a altından elbiseler giydirilmiş. Dahası da var, bunların hepsini Şimdi burada anlata-mam. Kısacası adam, armıh Yolcusu'nu öyle bir anlattı ki, hemen onun arkasından yola düşmek için içimde inanılmaz bir ateş yan-maya başladı. Bu yle bir ateş ki, ne annem beni tutabildi ne de babam. Onlardan ayrıldım ve hemen yola koyuldum. Ve işte sizin de gördüğünüz gibi buraya kadar gelebildim.

Büyük Yürek: Kapıdan içeriye girdin değil mi?

Kahraman: Evet, evet! Çünkü aynı adam, bize eğer bu yola ka-pıdan başlamazsak; bütün emeklerimizin boşa gideceğini de sy-lemişti.

Büyük Yürek (Bayan Hıristiyan'a dönerek): Bak, kocanın Yeru-şalm yolculuğu ve bu yolculukla kavuştuğu bereketlerin haberi, bütün dünyaya yayılmış.

Kahraman: Bu hanım Hıristiyan'ın eşi mi?

Büyük Yürek: Evet, bu hanım Hıristiyan'ın eşidir. Bunlar da onun dört oğlu.

Kahraman: Ne! Hem de Yeruslm yolculuğuna çıkmışlar.

Büyük Yürek: Evet gerçekten Hıristiyan'ın arkasından gidiyorlar.

Kahraman: Buna gerçekten çok sevindim. Hıristiyan, kendisiyle beraber gitmedikleri halde; arkalarından gelip Göksel Şehir'e gir-diklerini görünce, ne kadar çok sevinecek!

Büyük Yürek: Şüphesiz, bu onun için büyük bir teselli olacaktır. Çünkü oraya ulaşmasından kaynaklanan bu sevincin üzerine karısını ve çocuklarını da orada görmek, ikinci bir sevinç olacaktır onun için.

Kahraman: Sözü açılmışken, o eşişiz Şehir hakkındaki düşünce-

lerinizi bana söyleyebilir misiniz? Oraya gittiğimizde birbirimizi tanıyıp tanımayacağımız hakkında bazılarının kuşkuları var.

Büyük Yürek: O zaman kendilerini daha iyi tanıyacaklarını veya o mutluluk içinde görüneceklerini hiç düşünmüyorlar mı? Eğer kendilerini daha iyi tanıyacaklarını ve sevinçle coşacaklarını biliyorlarsa, başkalarını tanımak ve onların sevinçlerine ortak olmak konusunda neden kuşkuya düşüyorlar? Akrabalar, bize ikinci olarak en yakın olanlardır. Akrabalık bağlarının orada çözüleceği de doğru. Ama neden hepsini orada görerek, daha da çok sevineceğimizi düşünmeyelim ki?

Kahraman: Ne demek istediğinizi gayet iyi anlıyorum. Yeruşalim yolculuğuna başlayışım hakkında başka sorularınız varsa, cevaplamak isterim.

Büyük Yürek: Evet var. Baban ve annen Yeruşalim yolcusu olmana izin verdiler mi?

Kahraman: Hayır! Evde kalmam için aklınıza gelebilecek her türlü çözümü denediler.

Büyük Yürek: Neden? Sana diyebilecek neleri vardı ki?

Kahraman: Bunun tembellik ve boş bir yaşam olduğunu söylediler. Eğer bende tembellik ve uyuşukluk olmasaymış, bu yola hiçbir zaman girmek istemezmişim.

Büyük Yürek: Bunun dışında bir şeyler söylediler mi?

Kahraman: Evet, Yeruşalim yolunun tehlikeli bir yol olduğunu; hatta dünyanın en tehlikeli yolu olduğunu da söylediler.

Büyük Yürek: Peki, bunu söylerken bu yolun neresinin bu kadar tehlikeli olduğunu da gösterebildiler mi?

Kahraman: Evet! Hem de birçok ayrıntıyla birlikte!

Büyük Yürek: Peki, bizim için bu ayrıntılardan bazılarını anlatabilir misin?

Kahraman: Hıristiyan'ın neredeyse boğulacağı Umutsuzluk Bataklığından söz ettiler. Beelzebul'un kalesinde içeri girmek için dar kapıyı çalanları vurmak üzere dikilmiş olan okçulardan, ormanlardan, kara dağlardan, Zorluk Tepesi'nden, aslanlardan ve üç devden, Kanlı Katil, Parçalayıcı ve İyiyi Öldür'den söz ettiler. Bunların yanı

sıra, bana Alçalma Deresi'nde kötü bir ruhun dolaştığını ve bu ruhun neredeyse Hıristiyan'ı öldüreceğini söylediler. Ayrıca ışığın karanlığa dönüştüğü, cinler, tuzaklar, çukurlar, kapanlar ve bunun gibi birçok kötülükle dolu olan Ölüm Gölgesi Vadisi'nden geçeceğimi; Umutsuzluk Dev'i, Şüphe Kalesi ve bunun gibi sadece Yeruşalim yolcularının karşılaştığı daha birçok zorlukla karşılaşacağımı söylediler. Hatırlıyorum, bir de Büyülü Ülke'den geçtikten sonra üzerinde köprü olmayan bir nehri de geçmek zorunda olduğumu ve ancak bu şekilde Göksel Şehir'e girebileceğimi söylediler.

Büyük Yürek: Hepsi bu kadar mı?

Kahraman: Hayır! Bu yolda iyi insanları yoldan çıkarmak için pusuya yatmış birçok kişinin varlığından da söz ettiler.

Büyük Yürek: İyi de bütün bunları nasıl biliyorlardı?

Kahraman: Dünya Bilgini'nin gelen geçen herkesi kandırmak için hazır beklediğini, Resmîyet ve İkiyüzlü'nün de aynı amaç uğruna sürekli yolun üzerinde pusu kurduklarını anlattılar. Kötü Niyet [Bye-ends], Geveze ve Dimas'ın beni bu yoldan çıkarmak için bana yaklaşacaklarını, Övücü'nün beni ağına düşüreceğini ya da şehrin kapısına kadar devam etmekte ısrar edersem, tepenin yamacındaki deliğe ve cehennem çukuruna gönderilip Cahil gibi mahvolacağımı söylediler.

Büyük Yürek: Aslında bütün bunlar, senin cesaretini kırmak için yeterliydi! Söyledikleri bunca söz onlar için yeterli olmadı mı?

Kahraman: Hayır! Maalesef yeterli olmadı. İzin verirseniz anlatırım. Zaman zaman bu yolun sonundaki yüceliği görmek isteyen insanların, yolun bitimine az bir mesafe kala bu yoldan nasıl döndüklerini; bununla da yetinmeyip bu insanların bu yola girmek için evlerinden ayrılmalarının büyük bir aptallık olduğunu itiraf edip, ülkelerine nasıl geri döndüklerini de anlattılar. Hatta bu şekilde davrananlardan birkaçının adını da verdiler. Örneğin İnatçı, Yumuşak Başlı, Ürkek, ünlü Ateist ve diğerleri. Bazıları sadece ne bulacaklarını görmek için, bu yolda bir hayli ilerlemişler. Ama bu insanlardan hiçbiri, bu yolda tüy ağırlığında bir yara görmemişler.

Büyük Yürek: Cesaretini kırmak için başka şeyler söylediler mi?

Kahraman: Evet! Bir zamanlar Yerusalim yolcusu olan rkekten ve bu yoldaki yalnızlık hissi yüzünden bir dakika bile rahat olmadığından söz ettiler. Umutsuz'un bu yolda açlıktan ölme noktasına geldiğini de söylediler. Aaa! Az kalsın unutuyordum! Bir de Hıristiyan hakkında gezen bir dedikodudan söz ettiler. Gya Hıristiyan Göksel Ta için o kadar direnmesine rağmen, Siyah Irmak'ı [*Black River*] geçememiş ve orada kaybolmuş! Bazıları onun bu ırmakta boğulduğunu bile söylüyor.

Büyük Yürek: Bunların hii biri, cesaretini kırmadı mı?

Kahraman: Hayır! Aksine bunlar, yani bütün bu anlatılanlar benim için sadece bir hiti.

Büyük Yürek: Nasıl?

Kahraman: Ben hep Doğru Söyleyen'in sözlerine inandım. Ve bu iman, beni bütün anlatılanların ilerisine taşıdı.

Büyük Yürek: O zaman zaferin imanındır.

Kahraman: Evet! Bu konuda haklısın. İman ettim ve evden dışarı ıktım. Hemen yola girdim ve bana karşı çıkan her şeyle savaştım. Ve yine imanla buraya kadar gelebildim.

“Gerçek cesareti kim görmek istiyor?
Gelsin ve Kahraman'ı görsün o zaman!
Burada insan sabit kalır,
Rüzgâr gelsin, fırtına gelsin hiç fark etmez!
Onu asla kımıldatamaz yerinden,
esaret kırıcı herhangi bir şey!
Onun tek bir isteği var ve sürekli bu isteğini tekrarlar,
Yerusalim'in yolcusu olmak!

Kim onun çevresini kuşatır sa kuşatsın,
Üzücü ve cesaret kırıcı hikayelerle,
Sadece kendilerini şaşkına çevirirler!
Anlatılanları duyduğa cesareti artar.
Hiçbir aslan korkutamaz onu,
Bir devle hiç çekinmeden savaşır.

Sadece bir tek arzusu var,
Yeruşalim'in yolcusu olmak!

Ne canavar ne de kötü ruh,
Onun coşmuş ruhunu durdurabilir!
Çünkü en sonunda,
Sonsuz yaşamı miras alacağını bilir.
İşte bu yüzden bütün kuruntular kaçır gider,
İnsanlar onun kakında ne derse, o bunlara aldırmaz.
Gece gündüz bütün gayreti,
Yeruşalim yolcusu olmak!"

Bu arada Büyülü Ülke'ye çoktan ulaşmışlardı. Buradaki hava, doğal olarak insana ağırlık hissi veriyordu. Burada iki ağacın dışındaki her yer, çalılar ve dikenlerle doluydu. Bazılarının söylediğine göre, burada uykuya dalan herhangi birinin tekrar uyanması hemen hemen imkansızmış. Bu yüzden rehberleri Büyük Yürek önde, yolcular arkada birer birer bu ülkeden geçtiler. Kahraman da en arkalarından koruyucu olarak geldi. Çünkü her an kötü bir insanın, bir devin veya bir ejderhanın yolculara zarar verme ihtimali vardı. Buranın tehlikesinin bilincinde oldukları için, bütün erkekler buradan kılıçları ellerinde geçti. Ve yapabildikleri kadar birbirlerine cesaret verdiler. Büyük Yürek, Zayıfa arkasından gelmesini emretti. Üzgün de Kahraman'ın gözetiminde yola devam ediyordu.

Henüz çok fazla yol almadan, üzerlerine koyu bir sis ve karanlık çöktü. Birbirlerini zar zor görebiliyorlardı. Ama birbirlerini görmeseler de seslerini duyabiliyorlardı. Bu yüzden bir süre için sesle iletişim kurdular. Görüşle değil, ama imanla yürüdüler. Şunu kabul etmeliyiz ki, onların en iyisi için bile bu koşullar altında yürümek gerçekten çok zordur. Hem ayakları hem de Yürekleri nazik olan kadınlar ve çocuklar için, bunun ne kadar zor olacağını bir düşünün. Yine de önde gidenin ve arkadan gelenin cesaret verici sözleri sayesinde yollarına devam ettiler.

Burada yolun balçık ve çamurla kaplı olması, yolu daha da zor

yürünür ve yorucu bir hale getiriyordu.

Bu ülkede zayıfların dinlenebilmesi için ne bir han ne de bir konak vardı. Bu yüzden her yerden inleme, soluma ve iç çekme sesleri duyuluyordu. Bunun yanı sıra biri çalının üzerine yuvarlanıyor, diğeri çamura saplanıyor, çocuklardan bazıları da çamurun içinde ayakkabılarını kaybediyordu. Biri “Düştüm!” diye bağıyor, öteki “Hey, neredesiniz?”, bir diğeri de “Çalılara sıkıştım ve sanırım kurtulamayacağım!” diye haykırıyordu.

Nihayet ağaçlık bir alana geldiler. Burası Yeruslaim yolcuları için sıcak ve rahat bir yerdi. Güzelce örtülmüş, yeşilliklerle süslenmiş, sıralar ve tabureler koyulmuş bir yerdi. Yorgunların yaslanması için yumuşak minder de vardı. Oradaki her şey, denenmeye düşmek için biçilmiş kaftan gibiydi. Yolcular yolun kötülüğü yüzünden, artık tökezlemeye başlamışlardı. Ama bütün bunlara rağmen, hiçbiri burada durmak için hevesli görünmüyordu. Anladığım kadarıyla hepsi de rehberlerinin öğütlerine uymaya özen gösteriyordu. Rehberleri de bu tehlikeleri, onlara en iyi biçimde ve zamanında gösteriyordu. Onlar da bu tehlikelere düşmemek ve bedeni inkâr etmek için, sürekli birbirlerine teşvik veriyorlardı. Bu ağaçlık alanın adı Tembel Dostu’yu [*Slothful’s Friend*]. Yorgun Yeruslaim yolcularını kandırıp, burada dinlenmelerini sağlamak için yapılmıştı.

Bir süre sonra, bir insanın rahatça yolunu kaybedebileceği kadar tehlikeli bir yere geldiler. Gündüz rehberleri yanlış yolları onlara rahatça gösterebiliyordu. Ama karanlık bastırıldığında oldukları yerde beklemek zorunda kalıyorlardı. Rehberin cebinde Göksel Şehir’e giden ve oradan gelen bütün yolların haritası vardı. Büyük Yürek önce bir ateş yaktı. (Büyük Yürek cebinde kibrit olmadan asla yola çıkmazdı.) Daha sonra haritasını çıkararak yolları, kontrol etti. Haritada tam buldukları yer için, sağa dönmeye dikkat etmeleri gerektiği yazılıydı. Eğer Büyük Yürek haritasını çıkarıp bakmasaydı, belki de bir çamura veya bir pisliğe saplanıp kalacak ve belki de sonunda bir çamur yığını içinde boğularak öleceklerdi. Çünkü bu yolun hemen az ilerisinde yolun kenarında, Yeruslaim yolcularını yok etmek üzere tasarlanmış ve hazırlanmış olan bir çukur vardı.

Bu çukur, ağzına kadar çamurla doluydu ve kimse bu çukurun derinliği hakkında herhangi bir fikre sahip değildi.

O zaman kendi kendime Yerusalim yolcularının, Büyük Yürek'in de kullandığı bu haritaya aslında ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündüm.¹ Bu arada yolcular, cadde kenarına yapılmış olan bir başka dinlenme yerine geldiler. Orada isimleri Dikkatsiz [*Heedless*] ve Cesaret [*Too-bold*] olan iki adam vardı. Bu iki adam yolculuklarında buraya kadar gelebilmişlerdi. Ama yapmamaları gerektiği halde, yorgunluklarını gidermek için burada dinlenmeye çekilmiş ve bunun sonucu derin bir uykuya dalmışlardı. Yerusalim yolcuları açmak durumdaki yolculara bakarak, kafalarını salladılar. Uykuda bırakmak veya uyandırmak konusunda bir tereddüte düştüler. Ve en sonunda eğer imkn olursa, onları uyandırma kararı aldılar.

Adamların yanlarına gidip onlara isimleriyle seslendiler. Anladığım kadarıyla Büyük Yürek onları tanıyordu. Fakat uyuyan yolcular bu seslenişe hiçbir cevap vermediler. Daha sonra Büyük Yürek onları sarsarak kaldırmaya çalıştı. Bu hareketin üzerine yolculardan bir tanesi; "Paramı alınca sana borcumu ödeyeceğim" diye cevap verdi.

Ve diğeri; "Kılıcım elimde kaldığı sürece savaşacağım." dedi.

Adamın bu sözü üzerine, çocuklardan biri kakhahalara boğuldu.

Bayan Hristiyan: Bunun anlamı nedir?

Büyük Yürek: Uykularında sayıklıyrlar. Onlara vursanız da dvseniz de bir Şey fark etmez. Ne yaparsanız yapın, size bu Şekilde cevap vereceklerdir. Eskiden aynı bunlar gibi bir adamın gemi direği üzerinde uyuyakalıp, "Ne zaman ayrılacağım, o zaman onu tekrar ararım."² dediği gibi. Bildiğiniz gibi insanlar uykularında her Şeyi söylerler. Ama söyledikleri ne imanın ne de aklın kontrolündedir. nce Yerusalim yolunda, Şimdiyse burada olmaları arasında nasıl

¹ Bunyan'ın bastırđđı *A Mapp Shewing the Order & Causes of Salvation and Damnation*'in örtük reklamı. Seçilmiş ve kınanmış ruhların soykütüksel bir ağacını sunan bu poster çokça basılmışsa da ilk versiyonundan günümüze ulaşan kopyası olmamıştır.

² zdeyişler 23:34-35.

bir tutarsızlık varsa; söyledikleri sözler arasında da tutarsızlık vardır. Size şunu söyleyebilirim; dikkatsizler Yerusalim yolculuğuna çıktıklarında, yola çıkanların ancak yirmide biri buraya kadar gelebiliyor. Çünkü bu Büyülü lke Yerusalim yolcularının düşmanının, yolcular için kullanabileceği son kozlardan bir tanesidir. Bunun için, hemen yolun sonu bile yolcular için olduğa tehlikelidir.

. *Düşman*; “Bu aptalların yorulunca yapacakları en doğal Şey dinlenmektir. Ve tabii ki, bu aptallar yolun sonlarına doğru olduğa yorulacaklardır.” diye düşünür. İŞte bu yüzden Büyülü Yer, Siyon’a bu kadar yakındır ve yolcuların yollarının bitimine konmuŐtur. Kimsenin uyandıramadığı bu adamların düştüğü konuma düşmemek için, bütün Yerusalim yolcuları çok dikkatli olmalıdır.¹

Bu sözlerin zerine Yerusalim yolcuları titremeye başladı. Bir an önce oradan uzaklaşmak istiyorlardı. Rehberlerinden bir ateş yakmasını istediler. Çünkü yollarının kalan kısmına bu Őık eşliğinde devam etmek istiyorlardı. Rehber yolcuların isteğini yerine getirdi ve bir meŐale hazırladı. Cebindeki kibritlerle bu meŐaleyi tutuŐturdu. Yolcular yolun geri kalan kısmına, bu Şekilde meŐaleden çıkan Őıkla devam ettiler. Çocuklar iyice yorulmuŐlardı. Yerusalim yolcularım seven RAB’be, yollarını daha rahat bir hale getirmesi için yalvardılar. Bir süre sonra rzđar çıktı, sisi dağıttı ve hava tekrar açıldı. Ama hala daha Büyülü lke’den çıkmış değillerdi. Ancak Şimdi hem birbirlerini hem de yürüyecekleri yolu daha rahat görebiliyorlardı.

Artık Büyülü lke’nin hemen hemen sonuna gelmişlerdi. Biraz ilerden gelen ve olduğa zor durumda olan bir insanın sesini andıran bir ses duydular. Bu sese doğru ilerlediler. Ve bir süre sonra dizleri üzerine çökmüş, elleri ve gözlerini göğe dikmiŐ, yukarıda duran bir kişiye yalvaran bir adam gördüler. Adama olduğa yaklaşmışlardı, ama hala daha ne dediğini tam olarak duyamıyorlardı. Adam duasını bitirinceye kadar, yavaş yavaş adama doğru hareket ettiler. Duasını bitirir bitirmez adam yerinden kaktı ve Göksel Şe-

---

¹ 2 Petrus 1:19.

hir'e doğru koşmaya başladı.

Büyük Yürek adamın arkasından; "Hey dostum! Eğer Göksel Şehir'e gidiyorsan, ki anladığım kadarıyla oraya gidiyorsun; bekle de beraber gidelim!" diye bağırdı.

Adam durdu, onlar da yaklaştılar. Dürüst onu görür görmez; "Ben bu adamı tanıyorum." dedi.

Kahraman: Peki kim?

Dürüst: Benim ülkemendir. Adı Sabit'tir [*Stand-fast*]. O kesinlikle doğru bir adam ve iyi bir Yeruslaim yolcusudur.

Birbirlerine yaklaştılar. O anda Sabit; "Ah, Dürüst baba, sen de mi buradasın?" dedi.

Dürüst: Evet, evet buradayım. Nasıl ki sen buradasın, işte ben de buradayım.

Sabit: Seni burada gördüğüm için gerçekten çok mutlu oldum.

Dürüst: Ben de seni. Bir de seni diz üstü çökmüş gördüğümde gerçekten çok sevindim.

Dürüst'ün bu sözleri üzerine Sabit kızarak; "Ne! Beni gördünüz mü?" dedi.

Dürüst: Evet gördüm! Ve gördüğüm bu manzaraya gerçekten de çok sevindim.

Sabit: Neden? Beni görünce ne düşündünüz?

Dürüst: Bir düşün! Aklıma ne gelebilirdi ki? Yolda ciddi bir adamın olduğunu ve biraz sonra bu adamla yoldaş olacağımızı düşündüm.

Sabit: Umarım hakkımda kötü düşünmemişsinizdir. Eğer ben gerçekten söylediğin gibi değilsem, bunun sonucunu da yalnız ben üstlenirim.

Dürüst: Doğru. Ama senin bu korkun, bana Yeruslaim yolcularının önderi ile senin aranda sıcak bir ilişki olduğuna dair bir kanıt gösteriyor. Çünkü O şöyle demiştir; "Günahtan çekinene ne mutludur! İnatçılık edense belaya düşer!"

Kahraman: Bir şey sormak istiyorum. Acaba diz çökmenin sebebi neydi? Özel bir lütfu kavuştuğun için mi, yoksa başka bir sebepten dolayı mı?

Sabit: Gördüğünüz gibi, hepimiz de Büyülü Ülke'deyiz. Yolda buranın ne kadar tehlikeli olduğunu ve bir insanın burada durduğu için nasıl yok olduğunu düşünüyordum. Buranın, insanları ne denli ilginç bir ölümle yakaladığını da düşünüyordum. Burada ölenler, şiddetli bir rahatsızlık nedeniyle ölmezler veya ölümler acı hissetmezler. Uyku ile yok olanlar, yola büyük bir istek ve sevinçle başlarlar. Bu insanlar, hastalığın pençesine kendi istekleriyle atlarlar.

Dürüst: Ağaçlık alanda uyuyan iki kişiyi gördün mü?

Sabit: Evet, evet! Dikkatsiz ile Cesaret orada uyuya kalmışlar. Bana öyle geliyor ki, çürüyünceye kadar orada yatacaklar.¹ İzin verirseniz, sözüme devam etmek istiyorum. Ben bu şekilde düşüncelere dalmışken, güzel giyimli ama oldukça İhtiyar bir kadın bana yaklaştı; kendini tanıttı ve bana şu üç şeyi teklif etti: Vücudunu, kesesini ve yatağını. Doğrusunu söylemek gerekirse, çok yorgun ve uykusuzdum.

İhtimal, bu cadı [*witch*] takatsizliğimi ve de bir baykuş yavrusu kadar fakir olduğumu biliyordu. Onu tekrar tekrar reddettim. Fakat o her defasında benim hayır cevabıma gülümseyerek karşılık verdi. İşte o an kızmaya başladım. Ama o buna da hiç önem vermedi. Sonra başka bir teklifle tekrar karşıma çıktı. Bu defa; "Eğer bana bağlanırsan, seni yükselteceğim ve mutlu edeceğim! Çünkü ben dünyanın karışım ve erkekler sadece benimle mutlu olurlar!" dedi. Bunun üzerine adını sordum. Adının Gösteriş [*Madam Bubble*] olduğunu söyledi. Bu beni ondan daha da çok uzaklaştırdı. Ama o hala ayartıcı vaatleriyle birlikte peşimdeydi. Bir türlü yakamdan düşmüyordu. Ve ben de sizin de gördüğünüz gibi, diz üstü çöküp ellerimi göğse kaldırarak RAB'be yakardım. Tam o esnada kadın peşimi bırakarak, kendi yoluna gitti. Ondan sonra da bu kurtuluş için RAB'be şükretmeye devam ettim. Çünkü biliyorum ki, kadının niyeti iyi değildi ve amacı kesinlikle beni yolumdan çıkarmaktı.

Dürüst: Kadının niyetinin kötü olduğuna hiç şüphe yok. Sen ondan söz ederken aklıma geldi. Ben o kadın hakkında ya bir şeyler

---

¹ Özdeyişler 10:7.

duydum ya da bir öykü okudum.

Sabit: Belki de hem onu görmüşsündür hem de hakkında bir hikâye okumuşsundur.

Dürüst: Gösteriş! Uzun boylu, esmer bir bayan değil mi?

Sabit: Evet! Ta kendisi! Aynen tarif ettiğin gibi!

Dürüst: Çok konuşur ve her cümlenin sonunda gülümser, yanı-
lıyor muyum?

Sabit: Evet aynen öyle! Söz ettiğin davranışlar, ona özgü davranışlardır.

Dürüst: Yanında bir kese taşıyor. Ve sanki yüreğinin coşkusu buymuş gibi paralarını herkese gösteriyor, değil mi?

Sabit: Tam dediğin gibi. Şimdi burada olsaydı, sen onu ne bu şekilde tarif edebilir ne de özelliklerini böylesine detaylı olarak göz-
lerimin önüne serebilirdin.

Dürüst: Öyleyse onun resmini çizen ressam [*picture*], gerçekten usta bir ressammış [*limner*]. Öyküsünü yazan da yazdığı öyküyü gerçekler üzerine kurmuş.¹

Büyük Yürek: Bu kadın bir büyücüdür. Buralar da onun sihircilikleriyle büyülenmiştir. Başını onun dizine koyacak olan adam, kafasını bir giyotine soksa daha akıllıca davranmış olur. Onun güzelliğine gözünü dikenler de Tanrı'nın düşmanı sayılırlar.² Yeruşalim yolcularının düşmanlarını kendi yüceliklerinde koruyan, işte bu kadındır! Bu kadın birçok adamı Yeruşalim yolundan saptırmıştır. Büyük bir dedikoducudur. Bu kadın ve kızları her zaman bıkmak nedir bilmeden Yeruşalim yolculuğuna çıkmış erkeklerin peşine düşer, onlara bu dünyanın zevklerini över, hatta övmekle kalmaz, onlara bu iğrençlikleri teklif ederler. O namussuz ve yüz­süz bir kadındır. Her erkekle ilişkiye girer. Yoksul Yeruşalim yolcularıyla dalga geçer ve zengini över. Herhangi bir yerde kurnazlığı ile para kazanan biri varsa, onu evden eve metheder. Eğlence ve ziyafetle-

¹ Buradan Hıristiyan Ortaçağ ibadet kitaplarında, ilmi-hallerindeki ve dini eserlerindeki tasviri geleneklerinin yaygınlığını okuyabiliriz. *Limn* fiili anlatılarını çizmek anlamında kullanılır. Tezyini portreleri yapanlar için kullanılmıştır.

² Yakup 4:4; 1. Yuhanna 2:15.

ri çok sever. Kalabalık sofraların bir numaralı konuğudur. Yani şu veya bu şekilde, her kalabalık sofrada mutlaka bulunur. Bazı yerlerde kendisini tanrıça olarak tanıtmış. Anlayacağınız ona tapınanlar bile vardır. Kandırmak için, onun da belirli zamanları ve belirli yerleri vardır. Kendi mallarının hiçbir insanın maliyle kıyaslanamayacağını söyler ve hatta bunun üzerine yemin bile eder. Kendisini sevenler ve ondan yararlananların çocuklarının çocuklarıyla yaşayacağını vaat eder. Bazen kesesindeki altınları toprak gibi yere serer. Aranmayı ve övülmeyi, erkeklerin kucağına yatmayı çok sever. Kendi mallarını övmekten asla yorulmaz. En çok kendisi hakkında iyi düşünenleri sever. Sadece sözlerini dinleyecek olanlara bile krallıklar ve taçlar vaat eder. Bunun yanı sıra, birçoklarını ipe ve onbinlercesini de cehenneme sürüklemiştir.

Sabit: Ona karşı gelebilmem ne büyük bir lütuftur! Kim bilir beni nereye sürükleyecekti!

Büyük Yürek: Nereye! Seni nereye sürükleyeceğini ancak Tanrı bilir! Ama birçok insan gibi, seni de yok oluşuna sebep olacak aptalca tutkuların kucağına sürüklerdi.¹ Abşalom'u babasına, Yeroboam'ı da efendisine karşı kıskırtan odur. Tanrısal Yerusalim yolculuğunu engellemek için Dimas'ı kandıran da odur. Efendisini satması için Yahuda'yı da o ikna etmiştir. Onun yaptığı kötülüğü kimse sözleriyle tarif edemez! Kral ile kullar, aileler ile çocuklar, komşu ile komşu, karı ile koca, insan ile benliğı ve beden ile ruh arasında ayrılık yaratır. Bunun için ey iyi yürekli Üstad Sabit, her zaman adın gibi ol ve her şeyde sabit ol!

Bu konuşma üzerine Yerusalim yolcuları arasında hem titreme hem de sevinç baş gösterdi. Sonunda hepsi birden:

“Yerusalim yolcusunun içinde bulunduğu tehlikeyi
Onun düşmanlarının çokluğunu,
Günaha giden yolların ne kadar çok olduğunu,
Hiçbir yaratık tam anlamıyla bilemez!
Bazıları derin çukura düşer ve çürürler,

¹ 1. Timoteos 6:9.

Bazıları da çamurda yuvarlanırlar!
Bazıları kızartma tavaşında sıçrayıp kaçarken,
Dikkatsizce ateşin tam ortasına atlarlar!” dediler.

Daha sonra güneşin gece gündüz ışık verdiği Beula diyarına geldiklerini gördüm. Yorgun oldukları için bir süre burada dinlendiler. Bu Ülke, buradaki bağlar, bahçeler tümüyle Yerusâlim’in Kralı’na ait olduğu için, yolcuların buradaki her şeyden yararlanma hakları vardı. Burada geçirdikleri kısa bir zaman, onların bütün yorgunluklarını almaya yetti. Çanların ve boruların uyumlu ezgilerinden dolayı bir türlü uyuyamadılar. Ama sanki derin bir uyku uyumuşçasına dinlendiler.

Buradan, şehirden gelen bazı sesler duyulabiliyordu. Örneğin bir ses; “Şehire yeni yolcular geldi!” diyor, bir diğeri “Şu kadar kişi ırmaktan içeri geçerek içeri kabul edildi!” diye cevap veriyordu. Başkaları da “Şimdi, şehire bir alay Parlayan Adam geldi. Bundan da anlaşılıyor ki, yolda daha bir sürü Yerusâlim yolcusu var!” diye bağırıyorlardı. Onlar burada, onca acıya katlanmış olan yolcuların tesellisi için yine yolculara hizmet ederlerdi.

Daha sonra yolcuların etrafta gezinmeye başladıklarını gördüm. Ama artık gözleri göksel manzaralarla, kulakları ise Tanrısal seslerle coşmuş durumdaydı. Bu ülkede onların akıllarına ve midelerine kötü gelecek hiçbir şeyi ne duydular ne gördüler ne kokladılar ne tattılar ne de hissettiler. Sadece geçecekleri ırmağın suyunu tattıkları zaman, boğazları biraz olsun yanmıştı. Ama midelerine indiğinde, aslında suyun ne kadar tatlı olduğunu gördüler.

Burada Yerusâlim yolcularının adları ve yaptıkları kayıtlıydı. Bazılarında geçerken ırmağın nasıl taşıdığı, bazılarında ise suların nasıl çekildiği detaylarıyla yazılıydı. Bazıları için kuru bir yermiş, bazıları içinse kenarlarından taşıyor ve yataklarına sığmıyormuş.

Burada Şehir’in çocukları, Kral’ın bahçesinden çiçekler toplar ve onları büyük bir sevgiyle Yerusâlim yolcularına verirlerdi. Burada kafur, nardin yağı çiçeği, safran, tatlı zambak, bütün günnük, nar, öd ağaçları ve bütün baharat çeşitleri yetişiyordu. Burada ka-

lan Yerusalim yolcularının odaları bunların hoş kokularıyla dolup taşıyordu. Ayrıca belirlenen zaman geldiğinde, ırmaktan geçmeye hazır olmaları için bedenleri bunlarla yağlanıyordu.

Geğiş zamanı [good hour] beklenirken, Hıristiyan'ın eşi Bayan Hıristiyan için Göksel Şehir'den nemeli bir posta geldiği haberi etrafa yayıldı. Bunun zerine Bayan Hıristiyan'ın kaldığı evi buldular. Postacı ona bir mektup verdi. Mektupta Şunlar yazılıydı:

“Selam sana ey iyi kadın! RAB seni çağırıyor! Bu önümüzdeki on gün içinde, sonsuz yaşam elbisesi içinde O'nun huzurunda durmanı bekliyor. Mjdelere olsun sana!”

Postacı mektubu okuduktan sonra, kendisinin gerçek bir elçi olduğunu ve yola çıkmak için acele etmesi gerektiğini söyledi ve de kendisi ile ilgili olarak ona bir işaret gösterdi.¹ Bu belirti Bayan Hıristiyan'ın kalbine kolayca girebilecek Şekilde, ucu sevgiyle sivriltilmiş bir oktu. Bu ok yavaş yavaş, ama büyük bir güçle kendisini gösterdi. Öyle ki, Bayan Hıristiyan bir an önce ırmağı geçmek için can atıyordu.

Bayan Hıristiyan zamanın geldiğini ve gruptan gidecek ilk kişinin kendisi olduğunu anladığında, Büyük Yürek'i çağırdı ve ona durumu anlattı. Büyük Yürek bu duruma gerçekten çok sevindiğini söyledi. Bunun zerine Bayan Hıristiyan, Büyük Yürek'ten yol hazırlıkları konusunda kendisine tavsiyeler vermesini rica etti. O da Bayan Hıristiyan'a; “Bunlar olacaktır ve biz sağ kalanlar da sana ırmağın kenarına kadar refakat edeceğiz!” dedi.

Daha sonra Bayan Hıristiyan çocuklarını çağırdı ve onları kutsadı. Çocuklarına alınlarındaki işaretin kendisine teselli verdiğini, onları da Göksel lke'de göreceği ve üzerlerine giydirilen elbiseyi kirletmeden taşıdıkları için çok mutlu olduğunu söyledi. Sahipli olduğu az miktardaki malının da yoksullara dağıtılmasını istedi. Kendileri için haberci gönderildiğinde hazır olmaları konusunda, oğullarına ve kızlarına son emirleri verdi.

¹ Bu bölümde Vaiz 12'nin kullanımı Püriten lm dşeği anlatılarına bir göndermedir.

Rehberi ve çocuklarıyla olan konuşmasını bitirdikten sonra Kahraman'ı çağırdı ve ona; "Efendim, sen her yerde gerçekten yürekli olduğuna gösterdin. Ölüme kadar sadık ol ve Kralım sana yaşam tacını verecektir. Senden çocuklarıma göz kulak olmanı rica ediyorum. Ne zaman onları zayıf görürsen, onlara teselli ver. Oğullarımın kanlarına gelince, onlar sadık kaldılar. Bu yüzden onlar için vaaadin mutlaka yerine geleceğine eminim." dedi.

Bayan Hıristiyan, Sabit'e de bir yüzük verdi ve daha sonra Düriüst'ü çağırarak; "İşte, kendisinde hile olmayan gerçek bir İsraili!" dedi.

Düriüst: RAB'den Siyon Dağı'na gitmek için hareket edeceğin günün güzel bir gün olmasını diliyorum. İrmaktan ayağın ıslanmadan geçtiğini görürsem, çok mutlu olacağım.

Bayan Hıristiyan: İster ıslanarak geçeyim ister ıslanmadan, artık gitmek istiyorum. Yolculuğum sırasında hava nasıl olursa olsun, oraya ulaştığımda dinlenecek ve kurulacak zamanım olacaktır.

Bu arada Topal da Bayan Hıristiyan'ı görmeye geldi.

Bayan Hıristiyan: Buraya kadar olan yolculuğunuz zorluklarla doluydu. Ama emin ol, bu oradaki dinlenme zamanının daha da tatlı olacağına işarettir. Ayık ve her durumda hazır ol! Çünkü hiç ummadığın bir anda senin için de bir elçi gelebilir.

Topal'ın hemen arkasından, Üzgün ve kızı Çok Korkak geldiler.

Bayan Hıristiyan: Umutsuzluk Devi ve Şüphe Kalesi'nde kurtuluşunuzu sonsuza dek şükranla anmaktasınız. Bu, Tanrı'nın merhametinin sonucuydu. Öyle ki, işte sağ salım buradasınız. Uyanık olun ve korkuyu dışarı atın. Ayık olun ve sona dek umut edin.

Bu sözlerin hemen ardından Bayan Hıristiyan Zayıfa doğru döndü ve şöyle dedi.

Bayan Hıristiyan: Dirilerin ışığında yaşamayı ve coşku ile Kral'ını görmeyi için, İyilik Katili denilen devin elinden kurtarılmıştın. Yalnız Kral'ın seni çağırılmadan önce, O'nun iyiliğinden asla şüphe etme. Bir de bu korkaklıktan artık tövbe etmeni tavsiye ederim. Çünkü bu şekilde devam edersen, o geldiği zaman onun önünde utanç içinde durmak zorunda kalabilirsin.

Bayan Çarmıh Yolcusu için belirlenen gün oldukça yaklaşmıştı. Yollar onun gidişini görmek isteyen insanlarla dolup taşmıştı. Irmağın öbür tarafı, Bayan Hıristiyan'a Göksel Şehir'e kadar eşlik edecek olan atlar ve arabalarla dolmuştu. Ve Bayan Hıristiyan kendisini uğurlamaya gelenlere veda ederek ırmağa girdi. Onun söylediği son sözler şunlardı; "Ya RAB, seninle beraber olmak ve seni yüceltmek için geliyorum!"

Böylece, çocukları ve dostları yerlerine döndüler. Çünkü karşı tarafta Bayan Hıristiyan'ı bekleyenler, onu alıp gözlerden uzaklaştırmışlardı. İşte böylece gitti ve kendisinden önce oraya varan kocası için yapılan aynı sevinç merasimiyle o kapıdan içeri girdi. Ayrıldığında çocukları ağladılar. Fakat Büyük Yürek ile Kahraman, sevinçlerinden güzel sesli rebap ve santurlarını çaldılar.

Bir süre sonra şehre yeni bir postacı daha geldi. Bu da Topal için gelmişti. Onu buldu ve ona; "Beni koltuk değneklerine rağmen sevip, ardınca yürüdüğün kişi gönderdi. Kral, bayramın ertesi günü sofrasında onunla beraber ziyafete katılman için seni bekliyor. İşte bu yüzden, kendini bu yolculuğa hazırla." dedi.

Bunu söyledikten sonra, ona da gerçek bir elçi olduğuna dair bir belirti gösterdi. Ve "Senin altın tasını kırdım ve gümüş telini kopardım." dedi.

Bunun üzerine Topal arkadaşlarını yanına çağırdı ve onlara; "Ben çağırıyorum. Tanrı şüphesiz sizleri de çağıracaktır." dedi.

Kahraman'dan vasiyetnamesini yazmasını rica etti. Kendisinden sonra kalacaklara, koltuk değnekleri ve iyi dileklerinden başka bırakacak bir şeyi olmadığı için; "Bu koltuk değneklerini benden daha iyi yürüdüğünü ispat etmek için, benim yolumu takip edecek olan oğluma; bütün iyi dileklerimle birlikte bırakıyorum." dedi.

Kendisine gösterdiği sevgi ve iyilik için Büyük Yürek'e teşekkür ederek yola çıktı. Irmağın kıyısına geldiğinde; "Benim binmem için ileride atlar ve arabalar beklediğine göre, artık bu koltuk değneklerine ihtiyacım yok!" diyerek ırmağa girdi. Onun ağzından çıkan son söz ise "Hoşgeldin yaşam!" oldu. Böylece o da yoluna gitti.

Bundan sonra Zayıf'a, postacının onu ziyarete geldiği müjdesini

ilettiler. Sonra postacı içeri girdi ve Zayıf; “Efendinin sana ihtiyacı olduğunu ve çok kısa bir zaman içinde onun yüzünü göreceğini söylemek için geldim. Gerçek bir haberci olduğuma inanman için, sana şu işareti veriyorum; “Pencereden bakanlar kararacak.” dedi.¹

Bunun üzerine Zayıf da dostlarını topladı ve onlara kendisine gelen haberi ve bu haberin doğruluğu için verilen işareti anlattı. Onlara; “Benim vasiyet edecek hiçbir şeyim yok. O halde ne diye vasiyetname yazdırayım! Zayıflığıma gelince, artık onu arkada bırakıyorum. Çünkü gittiğim yerde ona ihtiyacım olmayacak! Bu zayıflığım, en fakir Yeruşalim yolcusuna verilmeye dahi değmez. Onun için, Kahraman senden bir ricam var. Lütfen, ben gittikten sonra onu bir çöplüğe göm.” dedi.

O da diğerleri gibi, ayrılacağı gün geldiğinde ırmağa girdi. Onun ağzından çıkan son sözler; “Kararlılık, iman ve sabır!” oldu. Böylece o da öbür tarafa geçti.

Uzun bir süre sonra Üzgün de çağırıldı. Postacı ona; “Ey titreyen adam! Bütün şüphelerinden kurtulman ve sevinçle bağırman için, gelecek Pazar, Kral’ın ile birlikte olacaksın. Kendini buna hazırla. Haberimin doğru olduğuna dair senin işaretinse, “Çekirge ağırlaşacak, Tutku zayıflayacak!” dedi.²

Üzgün’ün kızı Çok Korkak olup biteni duyduktan sonra, baba-sıyla birlikte gideceğini söyledi. Bunun üzerine Üzgün dostlarını çağırarak; “Benim ve kızımın, gittiğimiz her yerde yoldaşlarımıza ne denli güçlükler çıkardığımızı bilirsiniz. Vasiyetimiz şudur; üzüntümüzü ve insanı köle eden korkularımızı, biz buradan ayrıldıktan sonra hiç kimse üzerine almasın. Çünkü biliyorum ki, ben öldükten hemen sonra bunlar kendilerini başkalarına da sunacaklardır. Şunu söylemeliyim ki, Yeruşalim yolcuğuna çıktığımız ilk andan beri içimizde barındırdığımız bütün bu duygular tamamen bir kuruntudan ibarettir. Ve hiçbir zaman bunları üzerimizden silkip atmadık. Onlar etrafta dolaşacaklar ve Yeruşalim yolcularının kendilerini kabul etmeleri için, binbir türlü yola başvuracaklardır. Ama

¹ Vaiz 12:3.

² Vaiz 12:5.

bizim hatırımız için; lütfen onlara kapılarınızı kapatın!” dedi.

Onların ayrılma zamanı gelince ırmağın kıyısına gittiler. Üzgün’ün son sözleri; “Elveda gece, hoşgeldin sabah!” oldu. Kızı ilahi söyleyerek ırmağı geçti, ama işin gerçeği ne söylediğini kimse anlamıyordu.

Ondan bir süre sonra Şehir’e bu defa Dürüst’ü arayan bir haberci geldi. Onun oturduğu eve gelerek kendisine; “Bugünden başlayarak yedi gece sonra, Göksel Baha’nın evinde olacaksın. Haberimin doğruluğuna işaret olarak sana şu verilmiştir; “Bütün müzik kızlarının sesi alçalacak!”¹ Bunun üzerine Dürüst de bütün arkadaşlarını yanına çağırdı. Ve onlara; “Ben ölüyorum, ama vasiyetname yapmayacağım. Benim dürüstlüğüme gelince, o benimle birlikte gidecektir. Benden sonra gelenlere bunu söyleyin” dedi.

Gitme zamanı geldiğinde, ırmaktan geçmek için hazırlandı fakat, ırmağın bazı yerlerinden taşmış olduğunu fark etti. Fakat Dürüst daha hayattayken İyi Vicdan [*Good-conscience*] adındaki birisinden, kendisini orada karşılamasını rica etmişti. O da geldi ve Dürüst’e elini uzatarak, ırmağı daha rahat bir şekilde geçmesini sağladı. Dürüst son sözleri; “Lütuf saltanat sürer!” oldu. Böylece dünyayı terk etti.

Daha sonra Kahraman da diğerleri gibi çağırıldı ve onun işareti ise, “Testi çeşmede kırıldı.”² ayetiydi. Kahraman bunu anladığı zaman dostlarına; “Ben Babamın Evi’ne gidiyorum. Her ne kadar buraya birçok güçlükten geçerek gelmiş olsam da yaşadıklarımın hiçbirinden pişman değilim. Kılıcımı Yeruslaim yolunda bana mirasçı olacak olana, cesaretimi ve yeteneğimi de alabilecek olana bırakıyorum. Yara ve bere izlerimi ise yanımda götürüyorum. Bana hediyeler [*Rewarder*] verecek olan RAB’bin ‘savaşlarını yaptığımı dair, bunlar bana şahit olacak” dedi. Ayrılacağı gün ırmağı birçok kişinin eşliğinde geçti. Ve ırmağı geçerken söylediği son sözler; “Ey ölüm, senin dikenin nerede?” oldu. Ama daha derinlere gittiğinde bir de şu sözler işitildi; “Ey ölüm, senin zaferin nerede?”

¹ Vaiz 12:4.

² Vaiz 12:6.

İşte bu şekilde Kahraman da öbür tarafa geçti ve bu kez borular onun için çalındı. Sonra Sabit için davetiye geldi. Sabit, yolcuların Büyülü Ülke’de dizlerinin üzerinde buldukları adamdı. Postacı bu haberi onun eline açık bir şekilde getirdi. Mektupta RAB’bin, onun artık uzakta olmasını istemediği ve yaşamını değiştirmeye hazırlanması istediği yazılıydı. Bu haber üzerine Sabit, düşünceler içine daldı.

Haberci: Neden düşünüyorsun? Getirdiğim haberin doğruluğundan şüphe etmene hiç gerek yok! İşte senin işaretin; “Kuyu makarası kırıldı.”¹

İşte o zaman Sabit, Büyük Yürek’i çağırarak; “Efendim, her ne kadar senin yanında diğerleri kadar uzun süre bulunmamış olsam da seni tanıdığım günden beri benim için yaptıkların sözle anlatılmaz. Evimi terk ettiğim zaman, geride karımla birlikte beş çocuğumu bıraktım. Senden bir ricam var. Lütfen, döndüğünde aileme haber ver ve bana olan her şeyi onlara anlat. Çünkü sizin, daha başka yolculara rehberlik edebilme ümidiyle yine Efendiniz’in yanına döneceğinizi biliyorum. Onlara, benim buraya büyük bir sevinç içinde ulaştığımı ve buradaki kutsallığı anlatırsın. Ayrıca Bayan Hıristiyan ve çocuklarının, Hıristiyan’ın arkasından buraya nasıl geldiklerini de anlat onlara. Bayan Hıristiyan’ın kocasına, mutlu sona kavuşmasını anlat. Aileme dua ve gözyaşlarından başka, hemen hemen gönderecek hiçbir şeyim yok! Umarım bu anlatacakların, onların içinde de Yeruşalim yolculuğuna dair istek yaratır.” dedi.

Ve böylece, Sabit de işlerini düzene koydu. Onu aceleyle sürükleyen, belirlenen zaman geldiğinde hemen ırmağın kenarına indi. İrmakta büyük bir sakinlik vardı. Bu yüzden Sabit ırmağın yarısına gelince durdu ve kendisini uğurlamaya gelen arkadaşlarına dönerek; “Bu ırmak birçokları için dehşet verici olmuştur. Evet, bunu düşünmek benim için de çok korkutucuydu. Ama bakın! Şimdi kolayca burada durabiliyorum. Ayaklarım, İsrail’in Erden Nehri’nden geçerken RAB’bin Ahit Sandığı’nı [*ark of the covenant*] taşıyan kâhin-

---

¹ Vaiz 12:6.

lerin bastıkları yere basıyor!¹ Su gerçekte damağa acı, mideye soğuk geliyor. Gideceğim yerde ve öbür tarafta beni bekleyen, bana eşlik edecek kişiler hakkındaki düşüncelerim yüreğimde kızgın bir kor gibi yanıyor. Şimdi kendimi yolun sonunda görüyorum. Benim zahmetli günlerim sona erdi. Dikenlerle taçlanan o kutsal başı ve benim uğruma üzerine tükürülen o yüce yüzü görmeye gidiyorum! Ben önceleri Tanrı'nın Sözü ve iman aracılığıyla yaşardım. Ama şimdi O'nu görerek yaşayacağım yere gidiyorum! Verdiği huzurla beni sevindirenin yanında olacağım. RAB'imbile ilgili olan vaazları sevgiyle dinledim. Yeryüzünde nerede O'nun ayak izini gördüysem, ben de o ayak izlerinde sabit kalmaya özen gösterdim. O'nun adı, benim için bir kehribar kokusu gibiydi. Evet, bütün kokulardan daha güzeldi! O'nun sesi, benim için dünyanın en güzel sesiydi! Güneşin ışığını görmekten çok, O'nun yüzünü görmeyi diledim! O'nun sözünü yiyecek ve yaralanma ilaç olarak topladım. Beni O tuttu ve beni günahlarımdan O korudu! Evet, bu yolda benim ayaklarıma O güç verdi!

Sabit konuşurken birden yüzü değişti ve "Beni al, sana geldim!" dedi. Ve bu sözlerin hemen arkasından artık bir daha görünmedi.

Yeruşalim yolcularını karşılamaya ve yukarı çıkarmaya gelen atları, arabaları, borazanları, ilahicileri ve müzik aleti çalanları görmek gerçekten muhteşem bir şeydi! Böylece birbirlerini takip ederek, hepsi sonunda Güzel Kapı'dan şehre girdiler.

Bayan Hıristiyan'ın oğulları, onların eşleri ve çocuklarına gelince; onlar ırmağı geçinceye kadar orada beklemedim. Ben gittikten sonra onların, Hıristiyan topluluğun [*church*] büyümesi için bir süre daha orada kaldıklarını ve sağ olduklarını duydum.

Eğer bir gün yolum oraya düşerse, isteyenler için şu an anlatamadıklarımı o zaman anlatırım.² Şimdilik bütün okuyucularıma esenlikler [*adieu*] diliyorum.

---

¹ Yeşu 3:17.

² Üçüncü kısım yazılmamıştır.

Püriten vaiz John Bunyan Anglikan Kilisesi'ne boyun eğmeyi reddettiği için on iki yıl hapis yattı ve bu süreç hidayet romanlarının ilki *Çarmıh Yolcusu: Bu Dünyadan Gelecek Dünyaya Bir Rüya Meseli*'ni doğurdu. Özgün adıyla *The Pilgrim's Progress* 1678 yılında yayımlanır yayımlanmaz çok satan oldu, kolonilerde ve hızla yayılan Püriten topluluklarda gökten gelen bir rehber olarak görüldü. Bugüne dek 200'den fazla dile çevrildi. Türkçe ilk kez 1864'te, Telemak tercümesinden az sonra, Ermeni harfli olarak *Kristiyanın Yolculuğu* adıyla yayımlanmış, bunu müteakiben birkaç kez daha çevrilmiştir.

Çarmıh Yolcusu yalnızca edebi bir referans olmakla kalmadı, 17. yüzyılın sonundan itibaren yeni yeni serpilen macera ideolojisinin de temellerini attı.

E.P. Thompson'a göre Bunyan "İngiliz işçi sınıfı hareketinin iki kurucu metni"nden birini (diğeri Paine'in *İnsan Hakları*) yazmıştı; dini özgürlük ülküsü siyasal bir radikalizmi ve özerklik arzusunu doğuracaktı. Max Weber, *Protestan Ahlakı ve Kapitalizmin Ruhu*'nda ele aldığı Püriten özneliğin ideal-tipini kitabın kahramanı *Hristiyan*'ın şahsında bulur.

Erken Modern denilen, 1500-1700 dönemini kapatan Bunyan bir geçiş dönemi ilmihali yazmıştı: ötedeki bir dünya için dua etmektense sınıarak kaderini çizen, faziletlerini kavganın içinde yaratan, bu yolda her şeyden vazgeçebilen, aidiyetlerin özsel olmadığı, içsel hakikat arayışının tanımladığı yeni bir figür tarihe giriş yapar. İngiliz roman geleneğinin temel taşı addedilen *Çarmıh Yolcusu* kullandığı metaforlar, benzetmeler, üslup ve rüya alegorisiyle yeni filizlenmiş Püriten hissiyatı bir varoluş tarzı haline getirdi.

Telemak

telemakkitap